

A. 1537

هَذَا
كَمَا أَخْبَرَنَا
وَلَقَدْ عَلِمْنَا أَنَّ الْفَاضِلَ الْكَامِلَ
الْمُحَقَّقَ الْمَدْقُقَ النَّزْهِةَ
رَحِمَهُ اللَّهُ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِأَمَلِكَ الْمَلِكِ الْمَلِكُوتِ وَصَاحِبِ الْعِظَةِ وَالْجَبَرُوتِ وَهَارِبِ اللَّوْحِ وَالْقَلَمِ
وَمَوْجِ الظُّلَمِ فِي الْأَوَاوِ وَالْأَوَانِ فِي الظُّلَمِ وَالْمُفْرِدِ بِالْأَلُوهِةِ وَالْمُؤَمَّنِ بِالْمُؤَمَّنِ وَلَقَدْ
وَعَالِقِ الْأَنْثَى وَمَعْلَمِ مَا لَا يَعْلَمُ فَلَا دَايَةَ إِلَّا مَا عَلِمَ وَلَا هَدَايَةَ إِلَّا مَا أَلْهَمَ حَازِ
لِطَائِفِ الْأَبَابِ فِي سَاعَةِ قَدْسٍ جَبَرْتِكَ وَنَاصِيَةِ قَابِ الْأَفْهَامِ فِي غَرَضَةٍ عَمَلِكُوكَ
بِشَيْءٍ عَنِ احْتِصَانِ صِفَانِكَ نَامِلِ الْوَصْفِ وَخَسِرَ عَنْ حَصْرِ كَالِ الْإِنِّ لَكَ الْوَصْفُ
فَأُولَى الْأُمُودِ الْأَفْرَادِ بِالْجَهْرِ وَالْفُصُوحِ أَدْرَاكِ عِظَمَتِكَ وَلَعَلَّ الْأَشْيَاءَ الْأَعْزَازَ بِأَنْ
عَدَاةً مِنْكَ وَطَلَبَ الْحَاجَاتِ وَفَرَجَ بَابَ حِمَاكَ أَلْهَمَ تَوَدُّ بَصَائِرَ بَابِ الْوَأَرْخِيفَةِ
وَطَهَّرَ سِرَّيْنِ عَنْ كُدُورَاتِ عَالَمِ الظُّهْرِ وَوَقَفْنَا لِنَدْرَةِ إِبَانَتِكَ وَمَتَعْنَا بِلَذَّةِ عِلْمِكَ
وَخَلَصْنَا عَنْ زَغَارِفِ الْغُرُورِ وَطَهَّرْنَا إِلَى نَجْوَى عَوَالِمِ النُّجَى وَصَلَّ عَلَى عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ
يَا مُحَمَّدُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تَضَعُ عَنْهَا صَلَوةَ الْمُصَلِّينَ وَتُدْفَعُ عَنْهَا أَمْوَالَ الْيَوْمِ
وَيُجْعَلُ بِقَوْلِ الْحَمْدِ إِلَى غُرُوبِ بَيْتِ الْبَاقِي أَحَدًا يَحْمَدُكَ النَّزْهِةَ بِصَدَقَةِ اللَّهِ بِعَبِيدِهِ
وَيُجْعَلُ الْيَوْمَ خَيْرًا مِنْ أَمْسَرَةٍ لَمْ تَكُنْ طِبَاعُ الْمُشْتَغَلِينَ بَعْدَ الْأَرْجَاءِ الْغُضُوفِ الْمَسْأَلِ
مَائِلَةً إِلَى مَرَجٍ فِيهِ يَلْعَبُودُ بِرَبِّهِمْ وَقُلُوبُهُمْ لِقَائِهِمْ بَعْدَ صَرَفِ مُكَارَمِهِمْ فِي اسْتِخْرَاجِ الْمُنَافَعِ

بأنواع الوسائل داعية إلى حديقة بها هزون وبفرخون والنجى وضد ترفع فيها طابع^{بمع}
 المشتغلين واحسن حديقة هتري بها خواطر المتعلمين هو مجموعة كانت مشتملة على
 منفردات الفوائد ومجموعة على مختلفات الفوائد كان كتاب مشكلا العلوم من تاليف
 الوالد الماحد لعلامة شكر الله مساعيه بحيلة محتوية على عقائد مسائله لم يسمع بمثلها
 لانكار مشتملا على حل مشكلات لم يصل إليها ابد الافكار من اخبار وابات والافان
 ومعيتا وامثال ابيات عبادا ومغالطات واسول حسابية ومسائل عقلية نظرية
 وفوائد عجيبة وفيها بقرينة لكنه طاب ثراه اقتصرت على المشكلا واخترت كل ما لم يشح^{المعضلا}
 وكان خالبا عما عييل اليه كثير من الطباع المنزوعة التبدل لكثرة الاشتغال عار باعما^{بمع}
 اليه لفرار العاجزة عن التبدل في المعضلا لما حدث لها بالتفكير البكال من حكايا^{بمع}
 وابيات رائقة ومطالبات دائمة ولطائف مكالمات وطرائف قواعد كلية وفوائد^{بمع}
 واياتا لباحثين واجبا الغابرين فخر بها ان اجمع كتابا يحتوي على كثير مما ذكر ويشمل على
 ثم غفرت ما سطر اجعله كاللذات لهذا الكتاب فشرعت في تاليف هذه المجموعة متوكلا^{بمع}
 الله لو هتتا ولم اذكر فيه شيئا مما كان في الكتاب المذكور مذكورا بل اقتصرت على ما
 لم يكن مسطورا فارتع باحني في حدثا ما واقتبس انوار الحكم من مشارقها حتى تشرق على^{بمع}
 مدبحة لم يسمع بمثلها الافكار وكلما عجيبة تشوق النفس الى عوالم الانوار وابيات شائعة
 اعذب من الماء الزلال واشعاد ايقنة متكى ايام الوصال وقصص نفث غبا الملال
 عصفنا الخواطر وحكايات تفر بها اعيان النواظر ولطائف نشر غياط الخبز ومطالبات
 اصفى من الماء المعين نوادر افكار يتحرك لها الطبأ وفوائد ايكار بهش بها الاسما^{بمع}
 ومعضلا لم يكشف عن وجهها النقا وخفاها مباحث بقيت الى الان في محراب اثار

عظاء السلف اجتناب ملوك الخلف ستمتها بالخرائن ولما كان بعض ما يدكر من
 الامور المخزونة والمطالب التي كنت عليها مصنونة فرت المطالب في مطاوي الكتاب
 لراجع ما يتعلق بمقصد احد مقام واحد حتى لا يحصل تمام المطاوع بعد الانفاق ^{فيها}
 باجبي متبوعها ونفقين لسفره وجلوسه لحضرت صاحبين مخاوناك ^{حشد} نسين لو
 ولا ننسى من الدعا وهو سامع الدعوا وموضع **لوجا حدب** ^ش قال سيد البشر
 الشيخ يوم المحشر عليه صلوات الله الملك الاكبر طوي لمن نفق ما اكتسبه في غير عصره
 جالس اهل الفقه المحكة وخالف اهل الدلالة والمسكنه طوي لمن ذلك نفسه حسنت
 في خلقه ووصلحت به ترة وعزل عن الناس شره وطوي ^{الشيخ} الفاضل من ماله وامان
 الفضل من قوله **قاعدة** ^ش قال الشيخ اليهما في خلاصتهما اذا اردت مضروبا وعد في
 نفسه في جميع ما تختار من الاعذار عليه واحدا واصغر المجموع في مربع العدد نصف ^{صل} كما
 هو المأثور ولا يخفى ان هذه القاعدة مخصصة بما اذا اردت مضروبا العدد في نفسه في
 جميع ما تختار في خمسة وقد خطر به الى الباب في ليلة الاثنين وعشرين من شهر صفر اظفر
قاعدة ^ش اسهل مما ذكره الشيخ جارية في مضروبا العدد في نفسه في كل ما تريد
 من الاعذار التي تختار سواء كانت منهية الى الواحد هي ان تجمع من العدد المنتهي اليها
 كان واحدا او غيره الى هذا العدد وتضرب المجموع في العدد فالحاصل هو المأثور في المثال
 المذكور وهو الستة مضروبا في ^{هذا} المضروبنا خمسة والاربعين في العشر ^{هو} حصل وهو المأثور
مع باسم على جهنم او كدر در صوامع ملكوت بقدر مرتبه هربك ^{ند} جابلند
 يعني هربك زحرف تنجاكه ذا وجيم والفاست بقدر مرتبه خود تره كنند يعني اذا حاد
 بعثارت وندبسن اعين حي شود وجيم لام والفا باوان جمع مجموع اسم على حاصل حي شود

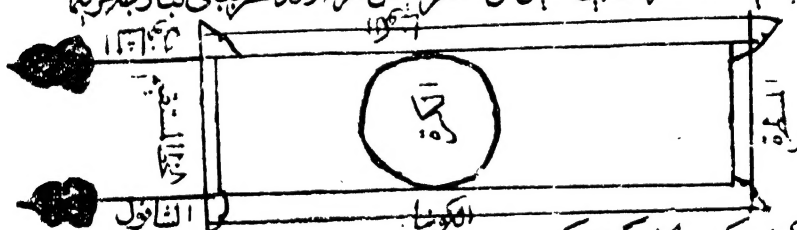
حکایت قال الامام علی علیه السلام دخلت لبادیه و معی کس منہا دنا و ہوا و دعتہ امرأۃ من العربیۃ
فلما طلبتہ نکرۃ فعد متھا الی شیخ منهم فقامت علی نکارھا فقال شیخ العربیۃ علمت
انہ لیس علیہا الا الہمین و انی کنت اعلم انھا لا تنکل من الہمین فقلت لہا انشی کانت ما
سمعت قولہ نعم و لا تقبل لساقرہ ممینا و لو ملکت ربی لعالمینا فقال صدقت
ایہا الرجل و ہذا فاقرب و ردت الی مالی ثم التفت لشیخ الی و قال فی امی سورۃ تلالہ **شیخ**
فقلت فی قولہ نعم الا ہسی بصیمک فاصحینا و لا یبقی جعہ لا فدرہنا فقال شیخ سبحان
اللہ لقد کنت اظن انھا فی نافیئنا لک فخاصمینا **حافظ** شاہ ترکان سخن بدعتنا
می شنو شریک از مظلمہ خون سپاوشن باد میتوان شد کہ مراد خواجہ شاہ ترکان
قوۃ عاقلہ ملکہ باشد از مدعیان قوای **شیخ** سبعینہ شیطانیہ و غضبہ و وہمہ **ب**
کہ جنود شیطانیہ مراد از سپاوش نفس ناطقہ قدسہ باشد کہ مانند سپاوشان
وطن اصلہ خود و دافندہ و از مصاحبہ و ستا و ہم جنس خود کہ ارواح مقدسہ **ب** مجربہ و عقول
مجربہ هستند باز مانند و بغیرت گرفتار شدہ و خلاصہ معنی است کہ عقل کہ پادشا
مملکت بدست تدبیر خود را از دست آورده و بغیرب لصوص قوای **شیخ** سبعینہ و
شیطانیہ کہ بمنزلہ مدعیان مغرور شدہ و باعث ہلاکت نفس قدسہ گردیدہ و بتنا
بجناب من ظلمات مضیق القلبیہ بر حاکم دافندہ **مسئلہ متخانیہ** ای **ب**
بگونہ تفاضل بینہا زائد علی مضرت و جہد بہائی تفاضلہا بواحد ہذا ہما **ب** متخانیہ
للمتدین فی علم بحسبان الماہر فی الفن و انظر فی لوازم المسؤل عنہ بعالم استحالتہ و جہد
مساوات التفاصل بین کل مرہبین لضرر و مجموع جہد بہائی تفاضلہا **مطایبت**
نقل از عنایت المحامد قال کان بعض امرء یفعل کونیکین اصابعہ فو لنج و مر القبط

بالقلم فوصفها الى ان قال ووضعت الابنية في الاستقاة فتخفت وواجه الامير فظهرت انما الغضب
 في وجهه فقال است من فحان الطبيب فان في اسى ايتها الامير فاعلم عظمة
 اعلم ان الخفيف المصنوع يستهزل الشدايد اسبابا اذا نادى من جز ما وصفت عن هاهوت
 وقعها وقللت تاثيرها فمنها اشعا النفس ما قلعه من حلول الفناء والمصير الى الانقضاء
 وليس للدين باخال تدوم ولا المخلوق بقا معلوم ومنها ان يستشعر في كل يوم بهر منها
 شطر من هب منها جانب حتى ينجلى وانت عنها غافل ونعم ما قال الشاعر من المعلوم
 فليس شيء يقمض ما هو موت بالمقبرة لعل الله ينظر بعيد هذا اليك بنظر منه
 رحمه ومنها ان تعلم في ما وفي من الرزايا والبلايا ما هو اعظم عن رزقته واشد من
 بائسته ومنها ان تعلم ان طواق الانسا من دلائل فضله ورحمته من شدايد بنيله ومنها ان
 يستشعر بانها بعضا من الاديان بنوايت هم والارتماض بصاحب عصره واستقامة
 عنود وتجاربك بغير معها رضاء وثباتا لا ينزلون بعد بيجل شدة ومنها ان يلقى
 والاولياء والسلف لقتالهم فانهم لم يخل احد منهم مذة عمره عن توازن البلاء وتراكم الرزايا
 ومنها ان ياراء كل مصيبة محوسبة او رفع درجة وعفان ذنب منها ان يستشعر
 بانهم قد علم بالتجربة وذلك الاخبار وكلمات الاختباء على ان بعد كل مصيبة فزها وسرها
 وعقب كل شدة هجته وراحة كما قال الشاعر نفسه
 در نوميد بى اميد است بايان شب
 سپه سفيداست ومنها ان يستشعر بان هذا المصيبة زلت من خالقها وبارئها
 هو العدل الحكيم لو ذاق لهم ولا يصد عنه بالنسبة الى مخلوقه الا ما هو خير له غايته الامران
 عقله عاجز عن ادراك خبرته ومنها ان يعلم ان الصبر الرضا في كل مصيبة يوجب اجر جزيل
 وثوابا كثيرا ان يصل اليه القول والافهام ومنها ان يستشعر بانها لا صبر ورضا

فتی امر بفعل **قاعده** سخت بخاطر الفاظ از اردن مضرب عدد ^{نفسه} فی جمع
ما فوقه الی عدد نزدیک جاع هذا العدد الی المنتهی و اضربا المجموع فی هذا العدد
فال حاصل هو المظم مثلا اردنان ^{نفسه} فی الخمسة ^{نفسه} فی جمع ما فوقه الی العشرة ^{نفسه} فی
المخنة والاربعة فی الخمسة حصل ۲۲۵ و یجری هذا فی ضرب کل عدد فی اعداد متعدده
متصلة او منفصلة کما لا یخفی **فائدة** یکی از شعرا دکانی که در علم عروض البف
منوده است گفتند است که هر که بسرعت تمام چند فیه در پی بگوید خواهد توجیه
تجارت کنی ^{الشیخ} فیض است **مطایبت** گویند جامی و زبکه این شعر گفت
بسکه در جان فکار و چشم بیدارم تو ^{هر که} بیدای شود از دور و پندارم تو ^و
شخصی را اینجا حاضر بود گفت بلکه خری پیدا شو گفت باز پندارم تو ^{فائدة}
سیر بعد الطعام ولو خطیوة ثم بعد الحمام ولو محطه بل بعد الجماع ولو فطرة **قاعده**
اگر کسی انکشتی با چند بکرم و یک دست بکرم و خواهی بدانی که در کدام دست
او را امر کن که از برای سنی که انکشت دارد بکرم و وجهی بکرم و از برای دست خالی
بکرم فرزی پس از امر کن که ضرب کند عدد دست است در عدد وجهی حاصل
را با عدد دست چپ جمع پس مجموع اگر فرد باشد انکشت در دست است باشد و اگر
زوج باشد در دست چپ باشد **مسئله** ^{انتی} ای عدد اذا قسم بقسمین بگو
الفضل بينهما نصف الفضل بينهما نصفه و بین کل منها و هذا ما یمتحن به المذنبون
للتدنی فی علم الحسب و اما هر علم استخالت لوجو کون الفضل بین قسمی کل عدد ضعف
الفضل بین نصفه و بین کل من القسمین **قاعده** قد سخر فی ضرب ^{العدد} لتقوی
المركب فاعده سهله و ان تضع صفرا فی بین بهذا العدد و تنقص هذا العدد

المرسوم حاصل هو المثلث مثلاً رداً ضرباً بالمتقى في ٢٥ وضعنا صفر في مخرجها
 ٢٥٠ نقصنا عنه ٢٥ فصار ٢٢٥ وهو معاً باسم مسعوداتها بفرشاد فاشاند دل بر
 هناد شمع در برم تو در و درش سر یکد شده بود مراد آنها نقطه های شبنم
 و مراد دل هم شمع است مراد از سر و دال و لست بقية واضح است **فانک** بد
 طریق شناختن چوب بنوس است که چون در آب اندازد فرو رود و اگر دانه ها
 بکند زد و بوی خوش دارد درخت را کسی ندیده و منایان پیدا نیست آب با
 دل مع انوا می آورد و مردم از آب بکند و آن بر دروغ است سبأ و ملع ان بر دروغ است
 بکون ملع ان بونک سبأ است در دام و بکون ملع ان بونک سرخ لای است
 با و سفید صندل **فانک** استخراج لعد المضم من ضمردین فمران بصر احد هما
 بضعف الاخر و ان یزید علی الحاصل مربعی المضم و علی المجموع احد المضم و ساء المجموع
 فاکان فاطلب اقرب مجن و رالبه من اسفل ما زاد فهو احد المضم فاطرحه من جد رد
 المجن و رما بقی هو الآخر الاصل في ذلك ان اقلیدس قد بر من ان کل عدد ضرب احد
 فی مثل الاخر و جمع الحاصل الی مربعی لعد یكون الحاصل مجن و راجد ره مجموع لعد فمثلاً
 حی تعربا لتعرب مثلاً المضم ٢ و ٣ امرناه بضم ٢ فی ٢ فصار ٤ ثم بان یزید علیه ساء فصار
 ٢٥ و ان یزید علیه ٣ فهو احد المضم و طرحناه من ٥ بقی ٣ فهو المضم الآخر **لا ادک** اشد
 افسره از کار و اوامنده ام هر هان رفتند خاکستر نشینم کرده اند **شیخ** اشد ابقه
 کاهم که بخش از خجالت نتوانم ایشان بصف کاه کاران **فطامی** جبر روی که سبأ
 افلاک چرا که ندکم مرکز خاک چه میخواهند بن محل کشند چه میخواهند از منزل بر یک
 دانه محراب که معبوس است و این آمد شد مقصودش چیست چرا این است

این منقلب نام که گفت این را بجم از ابیادام همه هستند سرگردان چه بر کار پدید
 آورده خود را از بدار **فاعد** بدان از جمله چیزهاست که دفع سحرش ازال میکند از جمله چیزها
 تخم انجور و کوبیده و بایست که نمک مزوج کنند چند دفعه بر قصد بطل کند بغایت نافع است
کلامی و نعم ما قال من اثبت لنفسه تواضعا فهو المتكبر حقاً و وجهه ان تواضع لغير
 الله عز وجل فثبت لنفسك تواضعا فقد اثبت لها رفعاً انت تواضع معها فانك من
 المتكبرين **فائدة** اذا اردت ان تعرف قطر کرة مصممة كانت و محوفاً فان كان بحيث امکن نقلها
 و تحريكها فارسم على سطح مستقيماً وضع على ذلك الخط التين من المثلث الكوني بحيث
 تكونان عموداً على السطح و اخرج الكرة من بينهما مما ستلها فاما وقع من الخط مثل قطر الكرة و
 ان لم يمكن تحريكها فنصب مسطرة موازية للفق و تقاطع منها خطين مستقيمين بشان
 بحيث هما ان الكرة فما بين الخطين من المسطرة مثل قطرهما و قد خطر بيالى الكتاب و جردت
الکونی



ممکن تحریک و مالا ممکن تحریک و هوان تطبق خطاً على غلطة من عظامها فتقسم الى اثنين
 و عشرين ثماً فنبعدها قسم منها هي مثل قطر الكرة **فرض** مسبله الكذاب الاربعة
 ردعاً و احصا احصا و الذا ربان و روا و الطاحانات لحننا و العاجتنا عجمنا فالأكل
 اكلوا و انا اليها بعض الطرف و الحاديات جزها و منها الفضل ما الفضل و ما اودبها
 الفضل له و نبي و حرم طوم طوبى **فاعد** كل مربع فهو بنى على حاصل ضرب جد كل
 من المربعين الذين هما احشاشاً في جد الاخر واحد مثلاً ٣ مربعاً و المربع الذى في

صغرى لفظا و نصف ثابته مخرج لما بهر البه كثر من الوصا يا و بعده ول يبين لبعضنا
 البائسا وخامسة في ذلك من المتوسطات ثابته يطابق الواجبات من الإغسل و ثاب
 يوافق شهور الحمل والفصال را سقطت ثالثه من الاسماء اللازمة لوضع بقى عدد
 الحمل الى لها محل من الاعراب ان نقصته من عدد الاسماء اللازمة للنصف من البائس
 عدد المتبقيات بقى عدد الحمل الى لها من اعراب الحمل ثابتة الاجتبا وان اصفك ليه عدد
 الاسماء التي تنصب قارة ولا تنصب اخرى ساوى عدد ما هو من المتبقيات ممنوع و
 بالتابعين اخرى ثم ان هذا الاسم مع كونه خمسة احرف صا ط ز ا ع ش ح ر ف ا منها هـ
 يساوى نصف مجموع حاشيته بالوجهين هذا من الخواص و نصف نصفه عدد شرايط
 القضا امداد النقصان من ضربا وله في اخره معلومة وارطاله من تضعيف برة في
 ببناته و زيادة ثلثة فاس الاسم مفهوم شبهة لغوية مع الترتيد دليل و طرح نفسه
 اليه يسيل نصفه بعداد القضا بالوجهين و لو نقص عنه عدد لا يغير في البر بقاء
 التكعيبات لثاى الموجودة من الكرات ومنها ما هو عار عن الزيادة والنقصان
 معدود من حروف الزوايد بثلثة معان لو نقص عنه سبعة بقى ستة وهو نصف مجموع
 حاشيته من الاعداد ومع ذلك يزيد عليها من وجهين باقل الافراد يعادل عددا ثاب
 النظم عند الشعراء و لو زيد عليه ثلثاه لثاى العقول الطولية التي اثبتتها الحكماء
 ان عدد برة فهو زوج الفرد بلا ارتباب ان عدد ببناته فهو الفرد الاول عند
 احكام ارباب تصانيف بون الشطرنج عن تضعيف بعد نصفه مع زيادة ثلثة
 ظاهرة و اعداد الاوتون المكررة فيها عن نفسه ببنته باهرة اركان الخطاين من تضعيف
 نفسه معلومة والمسائل الجيدة من تضعيف ضعفه مفهومه نصفه يعادل الفرد

لغيره

في
 سبعة
 و لو
 بغيره
 بغيره

ونصفه الاخرى يساوى المقترنات ضعفه لعدتهون فقه الزمر معادل وثلاثة اثنى عشر
القطعة قابل نصفه عدل مختلفاء الذين صرح بخلافهم الكتاب مكعب نصفه من بد على
اجزاء النبوة بواحد بلا ترتيب ثلثاه بعدال لو ينسب من اعضائها اثنى عشر اثنى عشر
واحد ساوى للعين منها الطبقات ومنها ما هو الاعداد بمعينين ولو لم يكن لا
تقدم الحروف من البين وهو قطب الحروف اولها ومادتها وهولها ومنها ما هو
ضيق الجفر عن نصف ربعه فنقص حصة الفضة ويون الشطرنج عن زيادة ثلثة اعمامه
لا تحة علامة ربعه شبة ضعا يستحب روى الجمار ونصفه عدد اذا بلغ اليه يجب الزكوة
في الذبنا ولو نقص عنه عشرة وذهب نصف ثمنه على الباني يعلم سطح دائرة كان قطرها
اول عدد لا كسره لونسب يحيط الدائرة ولون يده على عشرة خمسة اثنى عشر الانفال اثنى
على المتع بنه فاهم لو ضرب في مقاديرهم الاثنا ونقص ضعفه عن حاصل يساوى ثمة
مجموع اثنى عشر لو ضرب في اثنى عشر ونقص عن حاصل العادل ثمة مجموع المقادير
بلا تكبر منها ما بعدال ارتفاع القطب في موضع يكون فيه الظلوع والغروب بالعكر
وسبعة يساوى الحروف التي تصف بالهين بعد بعدال المنحوت من المنازل ونصف
سبعة بعدل المفاصلان من الحروف معادل ثلثة منها مخبرة عن المصاحبة والاجتماع
وثلثة اخرى عن التشرية الا لفظا يتفرع اربعة منها الامور والاموال واجر يفرق بين
الاسماء والانفال والاشترار عن واحد اخر مبين اخر للاخراج موضوع معين لكل منها
ومن الولا في خواص والحوال يوجب كرها الاطباء الملال وقد تم في سنه بعدال مجموع
ذره وبناتر ومجد ونصف ثابته الصلوة على مؤسس اساس الشرع ومسد متنا
حرف في حل همان بركه جرح من ينداد زكوش ورنه در دل مرغان جن بسبب است

الجفر ثمانية وعشرون
وكل يكات ثمانية عشر

صفحة ١٢

الحروف المعروفة

يمكن وصفها في

الكتاب في اثنى عشر

صفحة ١٣

صف

من شهر **خاوند** شریف شریفنا ایضا فی لشکر کولان فی لیلۃ الاثنین ثالث عشر مضی المبارک
 سنۃ الف من الهجرة بتفق من ان الخبیر برج کسرتان وهو بلد علی قوع فتنه عظیمه
 العالم وکثره الهرج والمرج والفساد العارث لعابته وحركة العساکی فی الاطراف لکن
 هذه الامور لا تطول مدتها بل تبدل فی الصلاح والانتظام سريعا ویرفع شأن
 اکثرین وینظم وامن الشرع ونواهیتهما فی السنۃ الرابعه من هذا القرن نهی کل امیر
 فی الخلد مقامه وقد تقو ضامنهما فی هذا البرج ایضا فی لیلۃ الاثنین ثانی شهر ذی الحجه
 محرم السنۃ الف مائین واحد عشر من الهجرة وقد ظهر ثابته وهوانه وقع فی العشر الغیر
 من هذا الشهر قتل فاعمد خان القاجار سلطان ایران فی حوالی تغلبش وقد وقع
 قتله فتنه عظیمه فی ایران وفلک اکثر من العساکی وذهب موالهم وحركة العساکی من
 ونسب اکثر الاطراف وانسدت الدرب بحیث لم یکن العبور وذهب موال الناس کثیرا من
 واضطرب اوعاها واخلق قطاع الطریق عنانهم فی الاطراف لکن انظم الامر بعد مدتی
 وتصرفت المملکۃ فی سنۃ الف مائین واثنی عشر اخیره السلطان بن السلطان
 الاعظم الاعظم فتح علی شاه فاجاد خلد الله ملکه واطمین الناس وامنک لفرق وکان
 وعبثه مبدلی العلم والعلماء وحصل به دواج فی الشریعه **صافی** ودر داکه دوائی ودر پناه
 ما اخوس که چاره پیرشما در عهد جمعی است که پنداشلند ابادی خوردا
 دوزانی ما **ای** حکیم که فلک هم از اید ناسازی و هر سر سار اید
 باران کن شند کجا جمع شوند و این عمر کن شند کجا باز اید **با** با طاهر نیر باز
 ببشاکل موباد اگر و باکش هرگز موباد بے تر کر کل بخند لوکشانی خوش
 از خون دل هرگز مشوباد بے تر اشکم ز منجان ترانی بی تر نخل مرهم بی برانی بی تر

در کنج تنها شود و وج **تسبیح** اما جوتم بر سر **لاله** از ک من المردة ان ابنت سهد
قلقا ابل ملا بس بد سوع تبیت یان الجفون من الکرمی وابیت منک بلبله
المسوع قد كنت اجربك الصدف بمثلہ لوان قلبك بين ضلوعی فائد **جبلبله**
للعجبة وعطوفة الملوك والمحکام بکتاب يوم الخيل والاشهر الله کبر ذ مرة ولا حول
لا قوة الا بالله العلی العظیم ذ مرة ثم علف علی هج اذ ثلثة ايام فانک تطاع ولا تقصى ما
دام ذلک معلقا علیک لا تخشى من حبه ولا عقرک لا سبع ولا شئ مما خلقه الله نعم
وذلل من الاسرار المجربة من اکابر هذا الفن الشریف نفلت من خط والذک العلامه ط
شراء وهو کتب اخرا فی نفلت من خط ملا محمد تقی المجلسی **فائد** بدانکه طریقی نو
عقیق بخط سفید بکبر قلبا ب که ان را بفارسی کباب گویند و ازادر سفالی کرده و
اکراب ندیده باشد بجهت راست و ازادر افنا بکذار نامالغ انفعال نشر کنند و در خارج
سفال بسته شود بعد از آن ملح را گرفته و داخل سرکه نماید هرگاه اب برک صنوبر و
کف در با و صمغ عربی را نیز داخل نمایند بسیار بهتر شود و بعد از آن از اوصاف کرده بر
عقیق هر چه خواهند بنویسند با قش ملایم بپزند بخوبی که آتش بان نرسد نگاه کنند
تا سفید شود بردارند و بهتر طریقی که آتش مردن آن است که پادچه و طلوع و روی
خاکستر بگذارند و اطراف آن طلوع آتش بچینند بشکل کبک سوراخی بگذارند که
طلوع را ببینند نگاه کنند تا نوشته عقیق سفید شود بردارند و **وکی** عن جرجان
ان قال من فرغ فی المصحف تلح بصره و خفف عن الله ولو کان اکامین **الانی** کی ما را
خواهی جمله حد ماکن حو با ماکن در دیگران خودا کن ما در بیابانم باد ما در بیابان
با ما بد و دل مباشر لیکان **الانی** ک حدیث عقیق را با ما در شاه عشق چنا

شد است که فرمان حاکم معزول **لا اله الا انت** تو نام بنک حاصل کن و دایم از برای خدا
 که در کوئی که ما هستیم نام بنک بدنای است **لَوْ لَغَرَّ جَوْنُ مَلِكٍ دَامَانَ** پادشاه
 رفت دست رفت ز کار و کار از دست رفت دل با و دادم با صد گواه گناه
 و لا مبد و از دست رفت از برای کل عند لب و پیش مرهوی که از خار
 از دست رفت زخم دل را می شمرم شام هجر اه کامروزم شما از دست رفت
 منعم ای ناصح ممکن چه روی او کمر را صبر و قرار از دست رفت پیش از امد پره
 از رخ بر گرفت زاهد پرهیزکار از دست رفت رشتن عمر و داز از دست شد
 ناسر زلف تکار از دست رفت **حَكَاتُ** دوی نال و زور نظام الملک خرج ذات یوم
 الصلوة فجلس قبله ثم التفت الى الحاضرين وقال هنا بيت شعراء اوله وهو
 فكانني من كانها امل منهل حال و نهما القضاء و كان فيهم مسعود بن محمد الخجند
 فقال بالي حبيب بنی متكررا فبدأ الوشاة فولى معرضا فاستحسنه لوزر لبعض
الاصدق ذكرتها لها بالاسلف فجمع فبت لذكورها شرفا لدعي
 و انكرت في باض بخند معاهد جيزت و لو ابلغ و اومض يارق في لجزع رهنا تير
 عن قلوبنا صدع و غره ظاير ملي حدشا بعنة خاطري و بروج سمعي بجمع
 نطفتم قلوب تبدر شملها من بعد جمع فتوا و اصلين عقبه هجری وجودا
 منهن عقبه منع بعض **قائد** ابد رتجلی في خلال السحاب ام ارفع عن
 وجهتها الذائب اشمس زبها في الطلوع ام انتها زيل الخجندین ما هو حاجب
 انظر لفنا الخلق ام لها سهو لقتل العاشقين قواضب اذا دق منها ام
 الدافرها بو تطفه فيها القلوب ذائب اری لكل قتلها و اورد بعدنا

امن دمع قدام رسته نحو الجواب ادبها باسبغ اللؤلؤ وطبعها لسفك ماء القمح
 واعب للمجنون العظماء الابرار امانات العز وبعث على شجرة ابيك من مثل بكائها
 سقى الله اطلال البناجاة لحمي وان كن قد ابته للناس ما يبا خيل الى قدرته
 نعمتا لبرق يمان فاجلسا لآفيا خيل لو كنت الصبح وكنما عليهن لم افعل لفعلا
 كما يبا خيل مذلي مرضي وارضا وسادى لعل النوم ينهض بها وان شئنا
 داء الصبأ بلغنا نتيجة ضؤ الشمس عن سلامها الاها صيب لجن بالله دواني
 فان طيبك نر انما دائيا وفالو ابر داء بعزم واثرة وقد علمت نفسي مكان دوائيا
 خيل اما حبل ففان في بلسي اوفن ذالها يبا احب من الاسماء ما وافق اسمهم
 واشبهه وكان عنه مداني اصله فنادى اذ امد كرها اثنان من صلب الضحى امثلا
 اذا ما معنى الناس وحاد راحة نهبت ان القائل بالبلد خالبا فانك لثان شئت
 افاضبت غمتي وان شئت بعد الله اغميا لبا واخرج من بيت لبيت لعلني
 احذ عنك النقر بالبلد خالبا ابا ليل لوشكوا لذي قد اصابني الى ادميت كذا
 لوث لبا ابا ليل لوشكوا لذي اصابني الى جبل صعب لذي لا تخني لبا حاشي
 في سنة دخل العرامطة في مكة في ايام الموسم واخذوا الحجر الاسود وقتلوا خلقا كثيرا
 وبعث الحجر عندهم عشر سنة ومن قتلوه على بن بابويه كان بطوف منافع طوافه
 بالسيف فوقع على الارض انشد تري لمحبين صرعى في ديارهم كهيئة الكهف لا يدرون
 كلبوا بها السادات الطبا بئنه منسوبون الى طباطبا وهو ابراهيم اسمعيل
 محسن على بن ابي طالب صلوات الله وسلامه عليه صرح باسمه هدي في حديث رواه
 في الكافي باب ما يفصل بين الحق والباطل قال بعض الحكماء من اكشبت له من نها

انفق الله من نهارئامى من اكتسبها لا من مثله فواه لحيث انفق الله في مثل الاباء الى
 بطرح منهما ما لا ينفع **الحاشي** في فضل التكوثر روى في الكافي عن عثمان بن عيسى
 ابا الحسن وقال له رجل وصني فقال احفظ لسانك تعن وفيه الصادق ع قال انه قال
 قال لقين لابنه يا بني ان كنت زعمت ان الكلام من فضله والتكوثر من ذهب فبغضه
 انه كان المسيح يقول لا تكثروا الكلام في غير ذكر الله فان الذين يكثرون الكلام فاستقوا
 ولكن لا يعلمون وفيه عنه ع قال ما من يوم الا وكل عضو من اعضا المجد بكفر للسان
 يقول فشد ذلك ان تقيد فبك قول بكفراي بذل ويخضع التكفير هو ان يخفى الله
 وبطاعا راسه فربها من لو كوع فشد ذلك لله اي سالتك بالله واقسمت عليك
مسئلة الحاشية قال شيخنا البهائي خلاصة المحتاج في فضل مساحة الاجسام وما

ونصفته الكرة فاضرب نصف قطرها في ثلث سطحها او الو من مكعب القطر سبعة ومن اليا ١
 كات قولان الوجه الثاني من الوجهين سهو وخطا واضح لان البرهان قام على خلافه وقد
 هنا لا يناسب بين خطائه بالمقابلة الى الوجه الاول فتقول لو فرضنا كرة قطرها ٢
 فيكون محيط عظمتها الاحالة ع ولما كان مساحة سطح الكرة مضروبة قطرها في محيط
 عظمتها فيكون سطحها ٣٨ اقلته ٢ ع ٤ ومضروبة نصف لقطر في هذا الثلث كذا
 هو ٤٨ مساحة الكرة بالوجه الاول والوجه الثاني يستلزم ان يكون مساحتها اكثر
 من ذلك لان مكعب ٢ الذي هو القطر ٨ ومجموع سبع المكعب نصف سبعة ١٩
 فاذا انقصنا من المكعب ٢ ٧٢٧ وسبع الباقي ونصف سبعة ٥٨٩ فاذا انقصنا
 من الباقي يبقى ٧١٧ فيكون هذا العدد مساحة الكرة وهو يزيد على الحاصل من الوجه
 الاول بقدر ١٤٤٧ فالصحيح ان يوافقا والى من مكعب لقطر سبعة ونصف سبعة من

البانی ثلثه كما فی اللباب و ثلثه اسباعه ثلث سبعة كما فی عیون مختار حکایت
 قال لرابعه المحاضرات ان بغیر خبرتها اهلها متناهنون مر بهم رجل فسالوه عن اسم
 فقال عمر فخره ضربه فاشد بد فقال سهو لیس اسمی عمر بل عمران فخره و اکثر و هذا
 اشتر من الاول فان فخره فخره من اسم عثمان طاهر از فخره یا غیا غافل مباشر
 عند لب پیش از این منضم در این باغ اشیا داشتم طالب داشت شام و سحر چند
 دیگر تر ماند دعا کنیم که نه شام و نه سحر ماند حکایت نقل است که مهربان القاء
 فندسکی در اقامت سیاحت یکی از ولایات کفارد سپید با اهل انجا از هر نوع گفتگو
 و مخاطبه نمود و در جمعی از اهل ان ولایت گفتند از جمله امور پیکه دلالت بر حقیقت
 مذهب و بطلان مذهب شما میکند آنستکه معابد کلبه ما که حال مزبب بدین
 سال با سه هزار سال است بنا شده و منم از خرابی و سستی در آن راه بنافند و اکثر
 مساجد شما بعد سال بانی نمیند خراب می شو و نظریانیکه حقیقت هر چیزها و
 انست پس مذهب بر حق است سپید در جواب فرمود بقای معابد شما و خرابی
 مانه باز سبب است بلکه بجهت آنستکه نظر بانیکه در مسجد ما عباد اهل
 آورده می شود و طاعت پروردگار در انجای شود و نام از پرید کار عظیم در انجا مذکور
 می شود بنا طاف احتمال آن را ندارد و باین جهت خراب می شود اما معابد شما نظر بانیکه
 از اینها خالی است بعضی از اعمال فاسده باطله در آن بعمل می آید فوری در آن بهم
 رسد و اگر نیز بجهت این عباداتی بود مساجد ما پیش از معابد شما و کنا پیش
 بانی میباند و اگر عبادت ما و نام پروردگار در معابد شما برده شود احتمال آن را ندارد
 و خرابی شود گفتند امتحان این امر بیست سهیل تو به او داخل و معابد ما شود و

اینجا بطریق خود عبادتی کن ناصدق و کذب قول تو معلوم شود سپید قبول نموی توکل بر
 پروردگار نموده استمداد از ارواح طیبه اجداد طاهرین خود جسته وضو ساخته و دست
 در کنپشته اعظم ایستاد که در نهایت استحکام و متانت ساخته بودند و قریب به سه
 هزار سال بود که مظاہر ثنوی و سستی در آن بهم نرسیده بود و جمعی کثیر از اهل آن ولایت
 بنظاره حاضر شدند و سپید بعد از داخل شدن آن زن و اما مر کفنه مشغول بنهار شد
 و بعد از نیت بیک مرتبه دست ایچنه تکبیره الاحرام بلند کرد و باواز بلند گفت الله
 اکبر و از کنپسه پرین دو پند الفور سطف کنپسه فردا مدد یوار هگان هم بکنند
حکایت ششم که در یکی از ولایات هند پادشاهی بود از نجابه هنو و او را در
 بود که جمیع امور در پد تضر او بود و هر حکمی که نموده احدی را باری مخالف نبود
 و این وزیر مدد هبل هل تنین بلکه قلب و خالی از عداوت اهل بیت نبود و با طاعت
 شعبه بسیار دشمن بود و هر وقت که پادشاه بسفری میرفت و او کبل و نایب مینا
 خود در جمیع امور ملکی بمنم و در آن شهر مسخره بود که شغل او همین بود که در بجا
 بزرگان بمسخری و تقلید مردم مشغول و این شخص شعبه بود و بقیع مشهور و معروف
 بود و وقتی پادشاه بسفری رفت و وزیر را نایب خود نمود و وزیران مقلد او طلبیدند
 باو گفت تقلید علی را بکن و حرکاتی که علی می نمود بنویس بکن هر چند این شخص باو مشا
 نموده بمعاذ پر متشبث شد سود نه بخشید گفت هبل ه مرا تا نزد تقلید علی
 دام بکم و زب را و اهل بیت از فرجامه عمری در بر کرده تیغ مصرع همایل کرده اند تا در
 مجلس دهر شد و از بر تختی نشسته بود این شخص تیغ کشیده گفت ای وزیر از ارباب بکن
 خدا و بنو محمد مصطفی خلاف من والا کردند و از منم و وزیر شروع کرد بصدقا

بلد کردن انشخص کشف خنده کردن سود ندارد و بیچاره اینک که اقرار کنی سود ندارد
 و بتدوین مقلد ز دبان بخت میزد بر شده و او را بهین کلام دعوت می نمود و بر میخیزد
 تا نزد بان رسیده گفت اهل مال در اقرار تو بچه سبب است او بان بهمان نوع صد کرد ^{خند} بلد
 دفعه گفت فرار میکنی و تیغ را بر گردن و ز پر زده سر را از بدن جدا نمود و بگویند
 و مردم متعزق شده ایلچی روانه شد و پادشاه را مطلع کرد پادشاه بعد از مراجعت امر
 باحضار ان مقلد نمود هر چند او را تخصص نمودند بنافذند پادشاه فرمود که منادی
 ندا کند که او را امان دادیم بعد ازین مقلد حاضر شده پادشاه باو گفت که این چه حرکت
 بود که از تو صادر شد عرض کرد که مرا تقصیری نیست و بر مرا امر کرد که تقلید علی را
 بکنم و شغل علی این بود و من نیز چنین کردم پادشاه خندید و او را مرخص کرد ^{مولف}
 معنی ای لفای جواب هر سؤال مشکل از تو حل شود بی پتل مال زجان ^م
 ما دارد دل است سبک هر که پایش در گل است عاشقی پیدا است از ذای دل
 نیست بیماری چه بیماری دل علت عاشق ز علتها جدا است عشق اسطرلاب است
 خدا است هر چه گویم عشق را شرح و بیجا چون بعشق ایم غل باشم از ان هر چه
 زبان روشن است لبك عشق زبان روشن تر است چون قلم در نوشتن
 شناخت چون بعشق قلم بر خود شکافت چون قلم در وصف این خالت سپید هم
 قلم در وصف این خالت سپید هم قلم بشکست هم کاغذ در دید عقل بر شرح چه
 در گل بچفت شرح عشق عاشقی هم عشق گفت چو بخند پیش وی شمس الدین
 رسیده شمس چهارم آسمان در کشید واجب مد چونکه آمد نام او شرح کردن
 رمزی را نام او این نفس جان دامن بر نافه است بوی پیراهن ز پوست نافه ^{است}

کز برای حق صحبتش آنها باز کور مزی دان خوشحالها نادیده اسنان خندان شو
 عقل بجان و دین صد چنداندنو لا تکلفی فانی فی الفنا کلت الفهای فلا حصه
 ثنا من چه گویم پاک کم هوشیانیست شرح آن باری که از اباد نیست شرح آن
 هجران و این خوف جگر این زمان بگذارد نادانست و کمر فال الطعوف فانی جانیع و اعجل
 فالوقت سیف فاطع صوفی ابن الوقت باشد ای حق نیست مرز گفتن از شو
 طریق تو مگر خود مرد صوفی نیستی هستی از تنه خیز نیستی گفتار
 هوشید ^{هشتم} شراب خود تو در ضمن حکایت کوش دار خوش تران باشد که نکر دلان
 گفتار بد در حدیث دیگران گفت مکشوف برهنه کوی این اشکارا به که نه
 سر برین پرده برادر برهنه کو که من می بخنیم با صنم در پیرهن گفتار بران شو
 اود در عینا نه تو مانی نه کنادت نه میا ارز و عیوه لبک ندره خواه بر شابد
 کوه را پاک برک کاه افغانی کز دی این عالم فروخت اندک کر پیش از جمله سوخت
 فنس و اسو و خوشتری بجوی بیش از این شمس تنی می مگوی مطایبه روزی
 مجعی راسته و در آن جمعی نشسته یکی زانان که بر صد نشسته بود آغاز نصیحت ^{عظمی} می
 کرد در آشنای گفتگو گفت که بجان ادم از بس که زحمت کشیدم و کار کردم شک خود
 یکی در حاضرین که در صف نغال نشسته بود گفت محمد و ما خالا مدینه امر را بر عکس
 گذشته کنند گفت چکم گفت شکم کار بکنند شما بخورید ^{ساز} انحر سجان الله
 ادبی و ادبی در عالم دهند اگر سپهر بخود گویند مس است و اگر کره نه باشد گویند
 دیوانه و اگر ترک دینا و ایمان نماید گویند رهبانته ایند عوهارا که بعد از دنیا
 الوده شود گویند اما اموالکم و اولادکم و فنس و اگر خفتن است مراد است اگر بپزد

متخیر در کار اگر کرده معرفت کرد و گویند و ما امر و الا لعبد الله تخلصین و اگر نه هر
 کاره که بزد گویند و ما خلقت الجن والانس الا لعبدن اگر خواهد تحصیل شستن
 پروردگار کند گویند ما للشرایب رب الا ربنا اگر نه معرفت نماید گویند کنش
 مخفی تا حجت ان اعترفا کر شفیع طلبد لا یشفعون الا لمن رضی خطاب شنود اگر نه
 شود گویند لا یستطوا و اگر این شود فرمایند ما منوا مکر الله و اگر فارغ نشیند خطاب
 ابد که و ازین جاها افشا نهید پنجم سبلنا و اگر جهد کند ندارد سده که بخیر
 بر جنبه من پشاه و اگر فریاد کند گویند لا یستل عما یفعل و هم یستلون در راه او
 دلی میزند و پس فائد بدانکه دی نام شهر است از عراق و مستوبان را داری میگوید
 چنانکه گویند فخر رازی مراد نسبت بری است سر این که شهر را می مستوبان را
 گویند صاحب فرهنگ جهان کبری بنا کرده و میگوید ویدم بخط فخر رازی که نوشته
 بود که داور دی نام دو برادر است که با اتفاق یکدیگر شهر را بنا نمودند در همیشه
 شهر بعد از تمام شد ما بین این است که اتفاق واقع شد که هر یک بخوانند شهر را بنا
 خود بنا مندا حرا و حکما و عفا چنان قرار دادند که شهر را بنام یکی از ایشان بنامند
 و مستو شهر را بنام دیگری پس شهر را می نامیدند و مستوبان را داری فائد
 التقاضل بین کل مربعین بقدر حاصل ضرب مجموع جین در همانی التقاضل بین
 المیزین مثلاً ۲ و ۳ مربعان و الفضل بینهما ۲ او هو حاصل ۲ و ۴ فی فائد
 فال ۲ الکثکول را به بعض الکسب المعبره از اجتماع طر ۲ لجلاله و فیه مجمع
 حروفها ۴ و بقره و ضربت الخارج من القس ۲ عدم لجلاله اعنی ۴ و مبلغ عدد ۴ و ۹
 الحقی لغیر باسم ۲۵۳۲ ۴۵۴۳ و در مع از مرغزاری که پروان بقصد هر دو

اهنت كرم بكي دبا بدم كشت بكي داسير بدم لنت كرم فاند
 النورانه في الحروف المقطعة في اوائل السور هي بعد حركات الكثرات اربعة عشر حرفا
 بمجموعها صراط على حق منسكه فاند اعلم ان الحرف الكامل هو الذي يبره وبنياته ثمانية
 وهو حرف واحد لا غير هو الهمزة في لفظ التهن ستون وموزيه والهاء
 والنون لانهن هما بنيانه اربعة ستون واما باقي الحروف المعجمة فاما يكون بنيانه اقل
 كالعين فاند لكل عدد كمالان كمال شعوري وكمال لفظي وكمال شعوري للعد
 هو حاصل جمع الاعداد التي تحت من الواحد اليه مع حاصل جمع الاعداد التي تحت العد
 الى الواحد كمال الشعوري هو الاول لفظ اي حاصل جمع الواحد الى هذا العدد كمال
 الشعوري ثلثه مثلا واحد ثمانون لانه اجمعت من الواحد الى الثلثة يحصل
 خمسة واربعون واذ اجمعت من الثمانية الى الواحد يحصل ستون وثلثون والمجموع واحد
 وثمانون والكمال الظهوري لها خمسة واربعون وقد اتفق وقوع التسعة بين كمالها
 في اسم فاطمة وذلك من خواص هذا الاسم الشريف فاند هي الالف هي الالف
 وتطهها اما لتسميتها بالهولي لان هولا الشيء مادته وما لا يمكن وجوده بدونها
 بل يتوقف وجوده بكونه مركبا منها ومن شيء اخر والالف كان بالنسبة الى الحروف ثمانية
 كل واحد منها ومن غيرها لا يمكن وجوده بدونها وذلك مثل الباء والياء و
 الدال ظاهر واما مثل الجيم والسين فليوقف وجوده على الباء وركبه منها ومن غيرها
 ووجودها موقوف على الالف اما تسميتها بالقطب فلان قطب الشيء وسطه
 الالف وسط جميع الحروف ما بدون الالف كالغاف والكان امثالها واما بوا
 وسطها

كمال
 الشعوري
 ثمانية

على الالف

على الالف لئلا يحدرونها فان عدد كل منها قاعد قد نسخ بخطي لفظها مائة واثنين

في ليلة الثلاثاء سبع عشر سنة لاجل تحصيل الكمالين الظهور في وقت كل واحد من

تعليم كماله الظهور في فرد عليه واحدا وخذ نصف المجتمع واضرب النصف في هذا العدد

فالحاصل هو كماله الظهور في التسعة فرد عليه احدا فيصير عشرة وخذ نصف العشرة

وهو خمسة واضرب بها في التسعة يحصل خمسة واربعون فهذا الكمال الظهور في التسعة

واما طريق تحصيل الكمال للشعور فاضرب العدد في نفسه فالحاصل كمال الشعور

او زد عليه احدا واضرب الحاصل في نفس العدد وانقص منه واحدا واضرب الباقي

في نفس العدد وزد على الحاصل مثل العدد وانقص منه واحدا واجمع الكمال الظهور

لاصل العدد فالحاصل كماله الشعور فاعلم ان لكل عدد الزوج والفرد اما

اما الزوج فيقسم تارة الى اول الازواج وهو اثنان والزوج الثاني هو اربعة

والزوج الثالث هو ستة وهكذا تارة الى زوج الزوج وزوج الفرد فرد الزوج

هو الزوج الذي لا بعد من الافراد غير الواحد وبعبارة اخرى هو الذي يقبل القسمة

الى الصالح مرة بعد اخرى حتى ينتهي الى الواحدة كالثمانية وسبعة عشر امثالها و

زوج الفرد مقابل زوج الزوج كالعشرة والعشرين والثلاثين امثالها واما الفرد

فهو ابط فيقسم تارة الى اول الافراد وهو الثلثة بناء على ان الواحد ليس من الاعداد

والفرد الثاني هو خمسة والفرد الثالث هو سبعة وهكذا واما اذا قلنا يكون

الواحد عددا فهو اول الافراد والفرد الثاني هو الثلثة وهكذا تارة الى الفرد الاول

وهو الذي لا بعد من الافراد غير الواحد كالخمس والسبعة واما لها وغيره وهو

مقابله فاعلم ان للعدد امسا ما كثيرة فيها التام والناقص والواحد المتعددا

المتخايلان فالعادة الدائمة التي يكون اجزائها العادة له مساوية له كالسنة والناظر
 هو الذي يكون اجزائها العادة اكثر منه كاشي عشر الزائد هو الذي اجزائها العادة له
 اقل منه كالسنة وما العادة المتعاد لان فيها العادة المتعاد لان فيها العادة الدائمة
 يكون الاجزاء العادة محل منها مساوية نفس الاخر كالمائة واربعة وخمسين واللعنة
 المتخايلين خواص كثيرة بينه في مقابلة يمكن ان تذكر شرط منها في بعض مجلدات هذا الكتاب
 ثم ان لتخصيص كل من هذه الاقسام طرفا مضبوطة ذكرها والدي العادة في كتاب شكل
 العلوم قصصا حكى ان الوشيد هجر جارية حبسا كانت تغشها مائة ثم لقيها في بعض الليالي
 في جوانب الغضن ودرسكاته وهي تحبك بالها من لبنته طراودها فالت فديده الى
 اذ اذها وحدها وسقط عند ما اغتيا الوداء عن منكبها فاعندرت بانك هجر
 هذه ولم يكن في علم بوانك فانظر في هذه السلسلة حتى اصب الملائكة واسك بالعادة
 فنهى الوشيد لبنته وجدا بها فلما اصب امرها لاجل لا بدع احد يدخل عليه وانظر في علم
 النجى فدخل عليها في حجرها واسألها اخبار الوعد فقالت يا امير المؤمنين كلام اللبث
 بمجوه النها فقام عند ما خرج الى مجلسه اسندني من بالباب ان الشعر فدخل عليه
 الرقاشي مصعبا ابو فواس فقال لها اتوا الكلام على كلام مجوه النها فقال كلام
 الوفاشي مصعبا شعارا فقال ابو فواس وليلة اقبلت في القصر سكرى وكثر
 رين السكر الوفاش وهما لويج اذ اذنا فقالا وغصنا في رمان صفا وقد سقط
 الوفاش من منكبها من التخبش وانخل الاثار مدت لها يداها مرارا فقالت غدا منك
 المزاد فقلت لوعده سيد فقالت كلام المبل مجوه النهار فقال الوشيد
 الله كانك كنت معنا حاضرا ثم امره بعشرة ادين درهم قصصا اخرى هي ايضا

ان الوشيد

ان الرشيد علي في قصره وعند بابه تقي تمام الحسن الجمال فلما اراد ان يخرج جازحه
 فقال لها انوي علي ^{الربع} اعمل يقوم فنامت عليها فلم يرق فقال لها العبي عسى ان يقوم ^{فلقية}
 به فلم يرد الا دغارة فلبست الحمار به وقالت اذ كان ابرك ذاسبتهم فلم يخبر فيه ولا شغل
 فقام وخرج من عند ها وقال من بالباب من الشعر فقبل ابو نواس فاذن له بالدخول فقام
 له هات الكلام علي اذ كان ابرك الخ فانشد ابو نواس لحي الله ابري ما امتعه محمولي و
 الله ان اقطع فها من بلوم علي سبه افق استمع ما جرى معه انك بعثا في
 خلوة مزينة حسن به مبدعة بطن كحيل وحصر مخيل وردن ثقبيل ضالمه
 وطالبها النيك فالانعم مطبعة مرنة لامنعة ونامت على ظهرها لم يقم فتلفت في
 علي اربعة ومسته كتهفان تنني وخيب ظون المضعة ففلك لها قال لي لي به
 لعل يكون به مرجعة فتدانا مثل اللجين وكفا خضبا فانا ابدعه وصاؤنك
 فانضوى وكادت من لعنة ان تقطعة فقالت قد سائها فعله وصا من الموت ما
 اشعه اذ كان ابرك ذاسبتهم فلم يخبر فيه ولا شغل **حيلة** حكى ان اشين اخضا الى حاكم
 فادعى احد هما ان الاخر عبده وهو ينكر فقال للديعي ما اسم العبد قال ميمون وقال المنكر
 ما اسمك قال عبد الله فاجلسها ولحي عنها ساعة فاشتغل بعينها ثم نادى باميمون قال المنكر
 لبيك قال طع مولك **الخ** حكى انه اخضهم جلان الى حاكم في قطيعة غنم وادعى كل اثناله
 ولم يكن شاهد فلما اذ اللبل قال لاحدهما قم فحجني بغنم منها فاضني فبيع عليه لكل ثلث
 مكانك امر اخر مضى لم يبيع عليه الكل بحكم **الخ** حكى انه اخضهم شيخ وشاب امرأة
 معها صبي كل يدعي اياهن وجنهما والصبي لده منها ولم يكن بينهما والمرأة تصدق اثبات
 ففرق بينهما واعطى الصبي مائة فاكلة واخر ليدن هبت الى ابيه فاعطاه شيخ فحكم له وهذه المرأة

والشاب فافرا بالقضبة كما كانت **حكايير** وقت بين الاعش وزوجته وحشا ^{خصها}
 الى بعض الفضا العشر لاعمش من لاضوان برضها عند واصل بينهما فقال الفاض ^{جته}
 يا اخي ان اعمش شيخ كبير بمنزلة جدك وعن قليل ^{من} يخل عندك فلا يزل منه عيش ^{عيشه}
 ونزل ابنته وارتعاش يد يد و ^{من} يفرم وجود كهنه و ^{من} ساقه وضعف كبنته و
 ثقل صدره وخفه عجزه وكو كونه و ^{من} بها ضفوده وكبر ^{انفه} فصفه فقام الاعش اليها
 وقال يوي عند قد عرفك بما لو تكن انت تترها من بنا **الحكي** فمر دق رجل البنا
 على الجاحه فقال الجاحه من انت فقال ارجل انا فقال الجاحه انت الدق سواء
حكايير حكى انه عمل بعض العمال عرب لابنته فادعى عليه خصما فاضا من يوم الا ^{معهم}
 واحد و ^{من} رفع الامر الى الفاض فلما استند عليه الامر لم يبق عنده شيء قال له بعض ^{قوله}
 ان لك في الامكار سعة فصر منكرا ^{من} تخلص فادعى فلما كان من عند الخصم معار ^{من} ورفقه
 الفاض وراه خطه الذي كتبه وعاينه الذي كتبه فقال الفاض ليخط خطك ^{من} الختم ختمك
 ام لا فقال نعم ليخط خطي ^{من} الختم ختمتي ان له على الدنيا فقال الفاض فلم لا تؤدبه قال انا
 منك **مطايير** كان ابن الجوزي يخط على المنبر فام اليه بعض الحاضرين وقال ^{من} شيخ
 بما نقول في امرأة بهاد و ^{من} ابنته فانشد في الغور في جوابه يقولون ليلى بالعراق ^{من} رضى
 من البتني كنت لعبيبا مدا و **الحكاير** حكى بشر الفاض قال خرجنا حجابا فمرنا ^{من} بحج
 فوصف لنا ان فيه امرأة تعالج المسوع وهي في الغابة من الجبال فاجبنا ^{من} و ^{من} فيها
 يمكن ذلك بدون وسيلة نتشبت به فاتينا برفق لنا واخذنا عودا وحككنا ^{من} بؤ
 حتى اديت لفقتنا وجشنا به الحجي قلنا لمسوع فخرجت المرأة كما ^{من} الشمس فظفرنا ^{من} الى
 الحجج وقال له تاسع حبه وانما جرح عود بالذ عليه سعة ^{من} حبه فاذا هبت الشمس

بموت هذا الرجل انا لا اقدر على علاج هذا قال فما ارتفعت الشمس لا وهو ميت
 نتجينا منها **وفي بعض كتب** انه جاء وجلان الى امير المؤمنين وكان مع احدهما
 خمسة ارغفة ومع الاخر ثلاثة فجلسا باكل ان فجاها ثالث فشاركهما فلبا فغوا فيهما
 ثمانية دراهم فطلب صاحب اكثر خمسة فابي صاحب اقل ففخا صا اليه فقال لصاحب اقل
 قد انصفك فقال امير المؤمنين حتى اكثر من ذلك انا اريد من الحق فقال نعم اذا كان
 فخذ درهما واعطه الباقي قول والسبب في ذلك ان الارغفة كانت ثمانية والاشخاص
 ثلاثة فاكل كل منها ثلثه وهو عيقا وثلثا رقيق فاكل صاحب الثلاثة رقيقين
 وثلث رقيق فبقى رقيقا وثلث فاكله لثالث فالثالث رقيق اكل رقيقين وثلثين
 وهو ثمانية ثلاث ثلث احد من صاحب الثلاثة وسبعة ثلاث من صاحب خمسة
 فيكون نصيب كل واحد درهما ونصيب الثاني سبعة دراهم **والرابع** في
 بين الحسن الصبي والوديع السعيد نظام الملك ان السلطان ملكش امر ينقل بعض
 الزخام من حلب صفهان فاكثري بعض اهل سوق العسكر يحمل خمائة رطل من الزخام
 المذكور دجا لا من رجلين من العرب كان لا يمد هما سبعة جال وثلثا رقيقة وكان لكل
 اربعة خمائة رطل فوضعوا ذلك على جمالهم عشرة ولما وصلوا اصفهان امر السلطان
 للرجلين بالفتح بنار وقسمها الوزير نظام الملك ^{بينهما} فاعطى صاحب الستة ستمائة وثمان
 الاربعة اربعائة فاعترضه الحسن في حضرة السلطان وقال قد صرف مال السلطان عن
 مستحقه ومنع المستحق من ماله فانك قد ضللت في هذه القسمة على صاحب الجمال
 الستة لان حق من الالف ثمان وحق صاحب اربعة مائة ثمان فبما فرط ذلك بوجه
 معقد ملغز فقال السلطان قل شئنا انهما فاقال لجمال عشرة والجمال الف خمائة

مأكلا لثالثين رقيقين
 ثلث رقيق اكل حيا
 الاكثر اربعة رقيقين
 وثلث رقيق

ثمانية وثمان

رطل فنلته اخاس لا حال حملت على لجمال الستة وهي ثمانمائة رطل وثمانمائة رطل منه
 لصاحبها واربعمائة للسلطان وثمانمائه حملت على الاربعة وهي ثمانمائة رطل لصاحبها
 ثمانمائة رطل وللسلطان مائة رطل فحمل صاحب الاربعة جنس مائة فاستحق خمس الالف
 وحمل صاحب الستة اربعة اخاس الالف **معها** باسم مسعود اي فاضل اوداك توتقير
 روشن بتونورد بدو عالشا خورشيد سرزند دل كل دل باز د هرگاه
 كه عشقت و دود سرچمان مراد از سر خورشيد شمس است مراد از دل كل راء
 و د است مراد از سر عشق است تنه واضح است **معها** باسم جنبد ان سر كه بد
 ببرد از من دل از جور و خشد ريد پير هر دل خواهي كه دن نام او فشان يابي جان
 بر سر دست نه از ان بر كن دل مراد از دست پداست چون جان را بر سر خني و دل
 جان را كه الف است بر كني جنبد شود **حكايت** قال بعضهم رايه عرابيا كان يعشق
 امرأة من العرب كان معزها بها فخرجت المرأة الى الصحراء لتبول فبالت واقتفى الاعراب
 اثرها و قال لوالدي نا انظر اليه فدن هبله مكان بالتي فيه المرأة فوضع حشفته في بوا
 و خاطب قضيبه قال يا موشوم ان فانك اللحم فاشرب المرق **حكايت** كويند مورد
 سليمان را با جمع لشكر و عده مهماني خواست و گفت و عده كاه كزار فلان در پاه
 بعد از آمدن سليمان و جمع شدن لشكر و كزار در پاه مورد حاضر شد و پاي ملحي با خود
 داشت و در پاه انداخت عرض كرد سليمان كل ان فانك اللحم فلم يفتك المرق يعني نچو
 اب اين در پاه اگر گوشت نبست اب گوشت هست مثل كثر اما بمثل بقولام جع
 بخفي جنين الخائب الخاسر فاختلف في جنين فقبيل جنين كان رجلا مدعيا لجناء عبد الله
 وعليه خفان فقال يا عم اني من ولد هاشم فامعن انظر فيه فقال وعظام هاشم ما را

فبذلك ماثل هاشم فارجمع فرجع جاثبا بخفيته قال بعضهم كان رجلا مغنيا فمداه قوم
 من اهل الكوفة ليطربهم في زهوة فخر جوابه الى الصحر او فضر يوه وسلبوا ثيابه وتركوا
 عليه خفيه لا غير فلما رجع الى وجهه وكانت منظرة لرجوعه على عادته بما يفضل عن
 اطعمته اهل الزهوة ورت على تلك الحالة فقال لكل من سألها عن رجوع جنين بخفيه ^{فقال}
 انه كان رجلا اسكافيا فنام واعر الى بخفيته وما كسحى ارجفه فلما ارتحل الامر الى اخذ ^{فقال}
 جنين بخفيته وضعه على الطريق ثم مشى الى الاخر في موضع اخر على الطريق وامكس له فلما ^{فقال}
 مر الامر الى بالخف قال ما اشبه هذا بخفيته جنين ولو كان معه الاخر لاخذته فلما انتهى الى
 الاخر ندم على تركه الاول واناخ واعلمته بما عليها فركبها ومضى بها فلما رجع الامر الى ^{فقال}
 بالخفيته فسألوه عن حاله فقال جنين بخفيته جنين وبطل جنين كان لصا ففرق خفيته فاخذ
 وصلب تجاشأ به وعليه خفان فانزعهما ورجعت فقبل رجعت بخفيته جنين اي صيته
 من بعد ذلك قد تكثرت الشبهة في القسم بقولهم اللهم الله ولا يخفى انهم يخص القسم ^{كلمة}
 واستعماله في كلام البلغاء شائع وهو مخفف عن اسم الحرف جرطان الزجاج والزمخا
 وهو مفرد مشتق من الهمزة والوصل لجمع ميم و همزة للقطع للكوفيين ولجوا ^{خلافا}
 على ما زعموا بان هذا الورد مختص بالجمع كالفلس والكتب ورده جواز كسره همزة وفتح ميم
 ولا يجوز ذلك في الجمع من نحو فلس والكتب قول نصيب فقال خريق لغوم لما تشكك
 نعم وخرق ليم الله ما نذكر في هذا في الدرج كذا قبل ولكوفيين ان يقولوا ^{فقال}
 لكثرة الاستعمال بل هو لرفع بالابتداء وحذف الخبر وضاقت الى اسم الله سبحانه خلافا
 درستوب في اجازة جوه القسم لاجاز ابن مالك وضاقت الى الكعبة وكذا في الضمير
 الذي يرد به الله سبحانه نحوهم الذي نفس محمد بيده واجاز بعضهم وضاقت الى ^{ذلك}

وانشد

وانشدوا فيه ايام ابيهم لبشر المعدن واعتذروا وجوز ابن عصفو كونه خيرا والمحدث
اي فتمحي ايام الله ولاولى بنا وعلى ما تقرر عندهم ان الامر ان اذ بين كون المحدث والا
دنا بها فكونه ثانيا واولى وذكر شارح مغنى للبيب فيها اثنتي عشرة لغة ايمن بفتح الهمزة
والفتح الميم ^{بها} او بكسر الهمزة وضم الميم وايمن بفتح الهمزة وبكسرهما مع ضم الميم ومن ضم
الميم وفتحها وكسرهما وضم النون في الاحوال لثلاث هم بالضم والفتح والكسر زاد ابو
حسان في الاوتشاف ثمان لغات اخر ايمن بكسر الهمزة وفتح الميم وايم بكسرهما وهم بكسر
الميم وضم الميم واما بكسر الهمزة وفتح الميم واما بفتحها واما بفتح
الهمزة وضم الميم **فائدة** قد تكررت كلماتهم فلان احرز فصب لتسبق ومثله سببا الفا
في مضمار التسبق وهذا كتابه على المتقدم والكمال واصل ذلك انهم كانوا يعززون قسبا
فيستابقون اليه فمن اخذه او لا فقالوا احرز فصب لتسبق وحازه وكان له ولم يزل التسبق
والفضل والتقدم والمضمار المبطل **فائدة** كثيرا ما يميل بقولهم وتفرقوا ابدى
هذا مثل يضرب في تفرق المجتمعين ويوق تفرقوا ابدى سببا واهدى سببا اي تفرقوا مثل
اولاد سببا وسببا في الاصل الهمزة غير مدودة اسم رجل هو ابو عامر من قبائل الميم
هو سببا بن ابيجيب الشين المعجم والحجيم بن عريب بالعين المهملة والراء ابن مخطان وليس
لانهم اسم قبيلة كما اول في قوله بقر لقد كان لسببا والابدى كتابته على ابدى التقوى بالهمزة
ثم بهم بمنزلة الابدى ضرب بهم المثل حين تفرقوا ارسل عليهم سبيل العزم لتوازي والحج
والمنظر الشديد ولا يتبعين نصيبها على الحائز بعد المضار بل يجوز ذلك ان يكون
نصيبها على المصدا اي تفرقوا بفرق ابدى سببا وسكن همزة سببا ثم قلبت الفا
سكنت لباء فيها مع انها منصوبان لثقلها بالتركيب لا عدل كما في معد كبر

مثل يقال فلان لام ^{محدث} مادور هو رجل من مدال بن عامر بن صعصعة قتيبي
 مادور لا يترس على الجلاء من ماء حوض فلما فرغ الابل من شرب الماء بقي في اسفل الحوض
 ماء قليل فسلح فيه ومد الحوض به اى من الحوض بعد ثمة بجلاء من ان يلقى احد من ذلك
 الحوض فذهبت لك مثلاً وضرب المثل في اللثامة مثل كل الصبي في جوف الفراء
 الفراء الحمار الوحشي صلدان قوما حروا الى الصبي دفناً احدهم طبيباً والاخر نبأوا
 فراقا لاصحابه كل الصبي في جوف الفراء ^{الجميع} فاصدموه بسير في جنب ما صدمته شعر
 طوبى لاهرار الفنون وكسبها رداء شتاء وجنون فنون فلما تعاطبت الفنون
 خضتها بتهن في الفنون جنون شعر ينسوا في امير المؤمنين ^ع ارى حماري
 يتلف ما هو في اسداجبا عاتظاء الدهر ما تروى واشرف قوم ما ينالون
 قوتهم وقوماً ما ياكل المني السلوى قضائاً لخلق الخلق سابق وليس على
 القضاء احد يقوى ومن عرف الدهر مخون وصرفه نصير ليلوى لم يظن الشكوى
 شعس انظالم المرء قل دكائه وضائق عليه رضة سمائه واصبح لا يدركه وان كان
 حادما اقتداسه خبر له لم ورائه وان مات لم يشفق عليه خيله وان عاش لم يسهل ^{بقا}
 بقاءه ولا الموت خيرا له من ذي خضاصته من العيش في دل يدوم عنائته شعر
 لقد طففت في تلك العواكلها وددت طر في بين تلك المعال فلام ارا واضعا
 كف جابر على دن وفار عار كما سن نادم تنكر في دهري ولم يد راني صبور
 واصلات الزمان تهون وبات هربني الخطب كيف عنداؤه وبات ربه الصبر كيف
 يكون شعر ثمانية بلقي الفتي في زمانه وكل امرئ لا بد بلقي الثمانية سرودهم
 اجتماع وفرقة وعسر يسر ثم سقم وعافية شعر ما للمقبل والمعالى واما تابعي و

بكسها الوحيد الفادر فالشمس مجناراً لما فزده وابوبناك النعش فيها اكبر
 شعري بنعد مزاج من قلبى اليهم حين فصل فارقة لركائب وما كان قلبى
 بغير اقام ولكن حكم الله لاشك غالب شعري للحكيم مؤمن المجازى اجبتنا ان البقا
 لفتال فهل جيلة للقرب منكم فتحنا انى كل ان للثاني نواب وفي كل حين للثاني
 احوال خلية قد طال للمقام على الاذى وحال على الحال احوال بهر زمان بالامانة
 وينقضى على غيرها باقى بيع وشوال شعري ياراجلا مخاوطان وساكنها قد
 للثاني سقاك الزالح الفادى وقل لا طعنا بهم جئت من طعن وقل لو اريد بهم جئت
 من وادى شعري ان سليمان يوم العبد غلة بنصف جلد جرد كان في فيها ولا
 تلام عليها في هديته ان الهدايا على قدر مهادها شعري للحكيم مؤمن المذكور
 هو لهو بعض ارداء فاروانه ومرج دكر اعطاء فاعطاء وفادى انوم احبنا فاروقى
 وهي الشوق لخرى فخرانى وزانى طيف من اهوى فغارضنى طلق المحبة فحمان
 فاحبانى فقال قل كيف حال القلب قلت له دعى وسل عني جارى مع الفان
 فقال ما بك صفر لخدمندوف الدموع قلت جفاني هو فاجعاً لقد طال ليلي ايا
 ليلي بد كرات فما شاك ان يتجلى بالليل حاشاك هل تدين كبرن وصلا في حدائق قد
 لساكنها من طيبك باك لساكنها عيش قد مضى اتي ليل الفراق لتعد بي اهل كرى
 اها ليل على الى الزمان فدن هجر عني سري نوى بسلامك فكم اذاب لحيى قلبى لسا
 من العينين من ذكر وشفت ثناياك وكوثر لى لدمع حين سنا في الطيف
 اعز اللمبات وكوثر لى نوى فذ فتحت عيني انقضها سؤل لمرتك استغفر
 هل طيف بغير كرى متجلى الفكر شيها من محبانك اخطا هل لك من شبه يكون

و ههنا فنى على الخاطى باعفاك بل تدرا بئتك باعنى بغير كرى با مجنى فنفوا
 فلما شواك استغفر الله ما قبل لى فهد بعثك عنك فموى قلبى بغيرك بل
 حيث ما زلت عن عبنى رايتك يا انسانة العين فيها بعد مسرك ان لرايك ففى قلب
 هو الان و ههنا عنى فانك لست انساك روى فداك وان اصبحت جثمانى فهد
 تد بين قلبا منه ما واك **حى** فحكى ان ابا الحسن **عجرا** رى انى الى باب ابن الزبير فنفعا
 ان يدخل عليه فكتب هذا البيت فزعه وارسل اليه الناس قد دخلوا كالابر كلهم و
 مثل الخصى ملقى على الباب فلما واصلت اليه بعض الخدام ان يقف فنادى عليك **علا**
 بالدخول يا خصى فدخل هو ويقول هذا دليل **الاستغنى** حكى ان فغوى كان **عجرا**
 شد هذا ليل نزل خارج اليهم وكان هو ماشدا بالحر فوفد عليه سائل فقال كلمة **شوق**
 قال خرجت من اهلى بغير نادى قال ما ضمنت قراى قال فصدك من بعيد قال واهل
 من قريب قال نا ابن ابي حمزة المنقرى قال انصرف كن ابن ابي طار شئت قال فلما ذلت
 بالدخول قال نعم الى عيالك قال ايما اردت الدخول فى قبلك الواسعة قال وراك واسع
 قال ما اسمك قال اخذ ولا تقطى قال ما احببت ان يكون لك اسمان قال نا احبته قال من
 ابن جئت قال من العدم **الوجود** قال من ابن خرجت قال من بطراى قال ابن شريد قال
 مكا نا لاراىك قال علم انت قال على الارض قال ففهم انت قال فى شبابى قال ابن كرا
 قال ابن رجل واحد قال عنيت ما سنك قال عظم قال ففرض قال بفرض الفار قال لانشد
 قال تنشد الصلوة قال فسمع قال فسمع الضببة قال لعنى عليك بيتا قال لقة على نفسك
 قال فسمع قال فسمع الحماة قال نا سائل عليك قال نا صناع مجبل قال بل انت كعب قال
 وانت كالبعوضه قال انت كزيم قال انت كالدب قال وانت ككبير قال وانت كالباوعة

قال انت الشجاع قال الشجاع المحبة قال انت لعنت قال لعنت الموت قال ضربتني القصر
 قال لساعة بابيك لقي قال الارض احرقت قد مكأ قال نشأوا لله بجز عليها قال من علي
 بنعلك قال من انت علي باهلك قال اعطني خفيين قال رجع مخفي خفيين قال اعطني
 دينارا او درهما قال بل انصف لاهل منها قال خف قال لاهل ذلك ما اعطيتك قال نعم
 علي قال بعد الموت قال اما السائل فلا منهز قال واما بنعمة ربك فحدث قال انت من
 الكرام قال انت من اللئام قال اعطني في الدنيا قال اعطيتك في الآخرة قال ما اريد ان
 اربك في الآخرة قال لا تمنعني وربي محرم قال ما منعك من جواب الكلام قال في عيبك
 حياء قال نعم الحياء في الشراء قال ما ترحمك فاعد انا فاعم قال القاعد املك قال فعدت
 ساعة قال لا تقنني ساعتين قال ضع علي كفي شيئا قال في كفك ابري قال ضع فيها هو
 ايضا حسن قال هو صريح اهلك ارجع وخذنه قال ما ارايت انتم منكم انظر في المرأة
 قال ما في الدنيا اشام منك قال شيب نفسك قال خاب ستمك قال خاطبت نفسك
 قال قتلتك الله قال ان اعطيتك جنة قال عذبتك الله قال ان اعطيتك دهما قال لعنه
 قال واتي مصيبي الله عليك قال ان اعطيتك دينارا قال بتلك الله بمصيبة ادهي منك قال لا ارا
 الله مثلك قال انشاء الله بعد عي عبيات قال بل اعني الله عبياتك قال حتى لا اري
 وجهك قال خربت لله دارك قال ان دخلتها قال سبحان الله قبل كونك قبل فصل في
 عندك شيء قال نعم خصا ارق بها داسك واخلص منك فمد علي عصا كانت على باب
 المحبة فانهمز السائل وهو يتبعه هاهنا بان لطيفهم حكى ان نبي من اشرف السائر
 كان يهوى فناه اسمها صدقة فاتفقوا واعدته ليلة ولما ناله فخرج الى دارها فقبل
 الحقا في الطبقة الغالية مع جماعة فاسرع نحوها وادان بدخل عليهم فمعهما حاجب فوقف

مختمها واشد بصو عال به اهل الطبقة ^{بعض} اهل هذه الطبقة هل عندكم من شفقة
لسائل قد حاثكم بطلب منكم صدقة فاستشف بعض جماعة واجابه بامن يروم الشفقة
بمهجة مخترقة حدثك يا هذا الفتى حرم عليك الصدقة **شعر الزهبي** بامن لعبت
به شمول ما اظف هذه الشائل نشوان بهر دلال كالغصن مع النسيم مائل لا
يمكن السلام لكن قد ضمن لخره رسائل ما الحب قننا واهنى والعاذل غائب
غافل عشق دسرة و سكر والعقل ببعضنا ان ذابل البدل بلوح في قناع و
الغصن يميل في غلائل والورد وعلى الحدود غصن والخرن في الجفون زائل و
العيش كما الحب صاف ولا نس بما احب كامل مولاى يتحول بان عن مثلك في
الهوى الفائل في حبك قد بدلت روحي ان كنت لما بدلت قابل لعندك
فقل لي هل انت اذا سالت باذل ذا العام مضى لبث شعري هل يحصل لي
رضائك قابل هاعبدك وافقه ليل بالباب يدكف سائل من وصلك
بالقبل يرضى والطل من محبوب بل **حكاية** اشتكت امرأة عن زوجها الى
الفاضى طلبت الفقرة واعثا انه يبول في الفراش كل ليلة فقال للرجل ما انت
فقال لا تعجل اقصر عليك قصتي ان ارى في منامى كانى في جيرة في البحر وفيها قصص
وفوق القصر منارة عاتية وفوق المنارة جبل وانا على ظهر ذلك الجبل ولجما اعطشا
بطا طاراسا ليشرب من البحر فلما ارى ذلك بول من شدة الخوف فلما سمع الفاض
قصة بال في ثابره فقال يا هذه اخذ البول من هو حدينه فكيف من راي فاعذ به
شعر للحكيم مؤمن علاه لعل على نلال فضا منه فضائمه فقبل نور فقله
نور وقيل نجم فقلت من **شعر** رابت طيبا على كتيب كأنه لبد اذا نال

فقلت ما اسهل فقال لولو فقلت في فقال لا احكامير حكى ابن الجصاص
دكب هو ماع الوز بر ابن القزاق وكان الوز بر بتفكه وسته نه و بالجصاص اكثر وكان
ح في موكب عظيم ومع لجصاص تغاضبه فادان بعضها الوز بر و بصق في الدجلة
فغلا و بصق في و جل الوز بر و في التفاحة في الدجلة حكايته نقل است كه مبرزا
و حيد كه ان جمله مشاهير شعرا و وز بر مقتد پادشاه بود صاحب ولت بسباو
و اولاد بسباو و با و عطا فرموده بود و نظر بقربا و بسلطان در نظر مردم مهابت معز
بود و هميشه نسبت بقران بخلاف ادب كفتگو مي نمود و بر ابا ت بحث اعراض مي كرد
روزي ر جمع عام كه جمعي از علماء و فضلاء و طلبه بنظر حاضر بودند كفت كه خدا در قران
ميفرمايد و لا رطب الا بابل لا في كتاب مبین و من يكي از رطب بابا هستم و حال آنكه
دكر من در قران نشده و هيچ يك از خصا در جواب و منحنى نخواستند كفت بكي ان
نقراي طلبه رصف فقال نشنبه بود كفت مبرزا چرا در كره شام در قران نشده و حال آنكه
چند بار در خصوص شما نازل شده هرگاه مخلص فرمايد بخوانم كفت بخوان كفت
اعوذ بالله من الشيطان الرجيم ذوق و من خلعت حبا و جعلت مالا ممد و راو بين
شهود او و محمد له تمهيد اثم بطعان ان بد كلا ان كان لا بائنا عنبه اسار هق صعو
ان فكر و قدر فضل كيف قدر ثم قتل كيف قدر ثم نظر ثم عيب و سرشار و بر و استكر
فقال ان هذا الا قول لبشر صليبه سفر ما در يك ما سفر لا ينفق و لا نذر لوجه
لبشر عليها تسعة عشر كويند بجز شنبه اين ابا ت لوده بر اندام مبرزا و حيد افتاد
او زرد شده و تب شد بكد عارض شد و بعد از سه روز وفات پافت حشوي
شد و نشان ديكر كه من ترك شكيبا كنم ناموس را بكسوزم بنيتار شو كنم

وقت غنیمت شاد و در نهر جبر فرستند ناله که داداشت سودا کی مدبکار
 لایک ریاض شوق وقت که پنا دبدن است دست را بسوی که پنا کنی
 شنائی قطع امید من کند دم بدم از وصال خود تا نکند دل جزین شاد با انتظار
 هم هاتنی ای مرد کان خاک یکی سر بر دکنند بر حال نند بتر از خود نظر کنند
 شرف حزن این عشق است تا فسانه چندان شکوه چیست لب بداند که بر نماند
 حکم نه باک نیست حزن بغم شاد بشوی میدانم غم دل با تو از آن مهکوم
 کلخنی چون دل بشکوه لب بکشا بدیکو که من شرمند از کدام وفای تو
 سازمش صبر عالمی کشته شد چشم تو را ناز همان صد پیامت شد حزن
 تو در آغاز همان وله شها تو خفته من بدعا کرد و در باد اه کتا که بهر تو
 خون نشسته اند وحشی طری من کن ای فلک وعده وصل یار را بار از این میا
 ببرد این شب انتظار را شفا شفا آه بی تابانه زد و داشت که محل تا در دروازه
 حالی دل از سپهر بیک است خدا با برهان هر کجا در قفسی مرغ گرفتاری
 دانش وعده هم صحبت از فرست و ز محشر است دهر می بد پیامت کشت نهاد
 مرا مای شمعش شاد کای بکند شت و در هاشد چه شبی تو ای شب غم که
 ترا سحر نباشد و در حسی تویی و قوت بکنا له دیگر دردی بغود با اله اگر در
 اثر نکند و لمر فریاد که طار و فرزند که دیدم صبا در مرغان دیگر بسته ترش داشت
 و لمر دعا های عمر کو بند میدارد از آری او می دارد اما کی شب عاشق سحر
 لایک همه بضاعت خود عرض میکنند با بجا قبول حضر او تا کدام خواهند
 تو بهر تحکی از سلم الهاس المعدل علی قوم من العامة فلم یزد و افعال لعدکم نظنون

نعم ما قال النخاس
 في بعض كتابه في تاريخه
 في تاريخه في تاريخه

ما قبل من انقض الله من بعض احد من ابي بكر وعمر وعثمان وعلى فهو كاذب فسرنا بذلك
 واعند روا الهرة في حكاية من رفع غلامان سكران انا اخذنا بالليل الى بعض المولاة
 فاستحسن صوتهما ووسل عن نفسها وصحبها فقال احدهما انا ابن من دانل لولا به
 ما بين مخزومها وهاشمها تاتيه طوعا اليه خاضعة باخذ من مالها ومن دمها
 وقال الاخر انا ابن الذي لا يزل تدره وان زلت يوم ما فنبه تعود تزي الناس اقول
 الى ضوء ناره فتمهم تمام حولها وقوف فلما سمع اول منها ذلك عظمها واعتد
 اليها وخلا سبيلها ثم نش عن احوالها بعدتها بها فقبلها انا انا جام وطباخ ففجب
 الوالي من حسن كلاهما وحمل من غفلة نفسه حكاية امة قشاة الى معين الدين بن
 صفر من اهل حلب كان هناك مود بالابن كراحد الجوز لا يوسط لاحد يجز ونفس عليه
 بالسكرين هتاك الببتين بالابن صفر قد اتاك هتاك فانهم قد يتك محبة باقبلوها
 ولاهل بيوتك ثم عندك مثالا في نجحها وبعرضها وبطولها حكاية ديوانه عاد
 بعضهم يحوبا كان مريضا فقال ما الذي تشكو فقال حمة جاشية نار حامية وما سبلت آية
 منها الاعضاء واهتة فقال لا شفاك الله بعافية باليتها كاننا لقاضيه واحكاما
 حكى انه جاء نحوى ليعوم مريضا فطرق بابها فخرج ولده فقال كيف حال ابيك فقال
 باعم ورمث قد مره فقال لا تلحن وقل قد ما ثم ماذا قال وصل لورم الى كبداه واما
 لا تلحن وقل ركبته ثم ماذا قال دخل الله القديين والي كبتين على بطن عبالك واما
 سبويه بنصوبه ومخشويه وايضا حكى ان نحوبا قال لبعضهم ما فعل ابوت قال
 باعير قال لو قلت بمجاره قال انا جرت رة بالباء قال فلم باؤك تجر وبائي لم تجر شعير

تعیید سالونی عن اسم من است نسی عهد فیله بهاد و ان متاقلت باقوی اسمها
اسم نجم تحت مافوی تحت شمس لثما اقول واد اسمها هره کما لا یجفی وایضا واعدت
بوصلها ذات حسن ملکث مجفی بوجه نفیس قلت قوی می الوصال فطالت بعد ما
قبل بعد بوم لمجیس اقول واد بوم لمجته وایضا فالت لشمس صادقای برج و هو
فی منزل لوقت مجوز قلت قد حدث لغیر الزمر جاقبل ما بعد بعد ما قبل نورال
اداد برج الثور شعری شکل الحکم مؤمن مجراوی بنفع المرء علی ابداد دون ما لا ینزل
بجمعه ان من لا یكون ذاسعة لا یكون الکمال ینفعه وجه الاشکال ان فی البیتین
تناقضا کما لا یجفی ودفعة ان قوله لا یكون ثانیاً ناکد لفظی لقوله لا یكون اولاً
لیس بفید معنی ثانیاً المولف غم ای نکه متبهم کوی باری این شکر چرامینکند
چون بخت بکام تو است کاهی باد از من و حسن مناری ای دل که بقید عشق
بتک با محنت عشق در چه کاری ای غم تو زد دل خدارا کرد و دست بهین تو
باد کاری ای دوست که نیست حاصل من ارد و سنی تو عجز جاری امید صفا
ان تو ایست کور از سکان خود شماری تبصره اعلم ان الانسان مسافر و منازل
ستة و قد قطع منها ثلثه و بقی ثلثه فالتی قطعها اولها کتم العدا لصلب الاب و تراکب الام
کما قال تع مجح من بین الصلابة الترابی ثانیاً رحم الام قال سبحانه هو الذی یصورکم فی
الارحام کیف یشاء و ثانیاً من ارحم الی فضا الدنیا قال عز من قائل حمل و مضال
شهر و اما المنازل لثلاث الی لم یقطعها فاولها القبر قال عز اول منازل الاخرة و اخر
منزل من منازل الدنیا و ثانیاً فضا المحشر قال سبحانه و عرض علی ربک صفاء ثانیاً
لمجزة و النار قال تع شانه فزیق لمجزة و فزیق السعیر و سخن الان فی قطع مرجه

الرابع وهو أصعب المنادل وأكثرها مشقة واشدها خوفاً حاله قبل الشروع والاطلاع
 للصوم قطع الطريق وبغيره إلى فوق الشفيع ومدة قطع هذه المرحلة مدغماتاً
 فرائض وساعاتنا امبال وانفاستخطوات نكم من شخص يعزى فرائض ولزبني لمبال
 واخر بقى لخطوات نفوذ بالله من الموت على عتبة **فائدة** كان تلامذة فلاطون تلك
 فرق وهم الاشراقون والواقفون والمشاؤون فالاشراقون هم الذين جردوا عقولهم عن
 النفوس لكونهم فاشرف عليهم انوار الحكمة من لوح النفس فلاطونية من غير توسط
 العبارات وتحلل الاشارات والواقفون هم الذين كانوا يجلسون في رواق بيتهم ^{يقبضون}
 الحكمة في تلك الحالة وكان رسطو من هؤلاء ودعما بان المشايخ هم الذين كانوا
 يمشون في ركاب رسطو لا في ركاب فلاطون **لغز منطق** للحكيم مؤمن ما اسم غدا
 مثلث المحرور تجده معدة من الفروق ماضٍ ان صحفة فارم مضارع ان ضم منه
 الصد مقلوباً وليه عند من عقل حزن بكف غيره عن العمل وثلاثة حرف تعريف
 على لغة الغد جبراً لبعض روى اولاه حرف استفهام والعكس لا يخل بالنظام و
 ثلاثة الاول مثل ذلك وعكس ثلثه من الهوا لك وقلب اخر بان تكرار تجده
 ما كولاكن مستحضراً وقلباً وليه ما تشبه وان ثاملت فلا تغرب وظهر ان
 عضابدا في الضحك هو لا يحسن بالردى يخرج ثلثاه من المعادن وكل جزء من ^{الجان}
 وما سوى جزء اسم لمن تقبضه كل مذهب حسن وعشر ثلثه ككاشق في القدر
 فانهم ذاك يا هذا الفتى **لغز** الشيخ الفادى ما اسم طهر شرطه بلدة في الشر
 من تصحيفها مشترى وما بقى تصحيف مقلوب مضاعف فوما من المغرب ^{جوز}
 للحكيم مؤمن الجراوى ذاك اسم طهر شرطه بلدة اخرى هي بينهما مشترى وما سوى جزء

فعملت في تلك الحالة وكان رسطو من هؤلاء ودعما بان المشايخ هم الذين كانوا يمشون في ركاب رسطو لا في ركاب فلاطون

ساير ليل من الشرق الى المغرب ووسطاه صغرة نافعة من لسعة العقرب وما بقي
 تصحيف مقلوبه قد اعجز الفصل الى ادب وما سوى ذلك لعضوك اللازم في الماكل
 والمشرب لغن الشيخ البهائي الا يا احى سم بلدة لي بها من حجب من اطلب شيئا لها
 الى نحوها وفيها لكل فني ما رب اذا ما قلبت حروف اسمها وجدت اسم شي بغير
 ومن عجب انه مفرد وجمع لشيء بغير شرب وثلاثه وربع لثلاثه ويظهر هذا من ههنا
 بحسب جوابي للحكيم مؤمن اها مغري في سم بلدة لاروها الذنب لا يكتب
 مصحف مقلوبه واجب على من يحج وقد يندب وانت ما اذا ما ملته ترا اسم ظهر في
 معجب وان فات من ثلثة سبعة وجدت اسم ثوب بغير شرب وثلاثه ما صدرت
 به وهي ما عنك لا يغير لغن الشيخ البهائي وبلدة مملكة الاحرف وثلاثه اسم
 المصحف وما سوى اربعة سورة من سور القرآن لا يخفى وثلاثه ان ينزل الفوق
 من شفة المحبوب وما شفى وان تشدد وسطها ثلثها ما كولة فافكر بها واعرف
 جوابي للحكيم مؤمن بانها السائل عن بلدة ترسم في اهل المصحف القران باسم
 صدره لول الحروف لابل سادس الاحرف لو فات من اربعة واحد لن يدينه
 فاعرف ووفق ثابته لما بعده في العدم وجهين لا يخفى بصدده امانا زحار
 عن بحيرة فانهم ستره وانصف وعجزه فير عن بلدة كبشا واليس في مرخفي ونصف
 حرف منه او ثلث الحرف عن الثالث ان تحذف ثم بالاول كان اسمي من دم صبت
 على المصحف وثلث ثابته وان بدت ناله فاجمع هذه الاحرف تلقى الذي تدعوا
 اهلهابه تفكر ساعة تعرف لغن الشيخ البهائي ولست ابوح باسم المحجب ما ولكن
 ملغزا خوف الا عادي فتصفي اسمي وجنبته وقته وايضا في نوادي جوابي للحكيم

مؤمن لعن الغزنيا الغاز الطهبا دبققاد ونه حنط القنما فبالله من لغز بعض
 به الانكار مشقة هوادى فكلم خطر الوفاة على البلاد والملتقى كثيرا من وسادى وكذا
 لذك جواد فكرى يحول من النزال الى الوهادى الى ان فادى نظرى اليه ونلت
 بفهمه افضى مرادى فدونك مثل قولك ادبثق الحد يد السور بالبض الحداد
 فلصيف يرى فيه شئ يحل ينبله ما فى الفؤاد ومنه يحل ما فى وجنته وفيه
 هلاك ارباب النفا واصل الاسم جمع فى لسانى وعينى الحواجب الهوادى
 باخره بمنجزه بعض به الاحساس عن بعض البلاد ترى حرفين منه اسما الشخص له
 المحبة والوداد مصحف بعض حرة الاراضى وبعض منه فى السبع الشداد وتصفه
 الذى فى الصلة منها نفصنا عنه من عنان دباد بصير جميع احرف ذاك الاسم
 حرفا واحدا فانهم مرادى لغز مشق للحكيم مؤمن اجزى فيها الاخوان عن اسمها
 الاعداد ثنائى الاحاد اوله نصف سطر ووسطه مضاعف اخره طرفه فعل ماضى مركب
 من حرفين واخره ما يتحقق بين اخوين اوله من المعدبثا وما سواهما من البناءات
 طرفا ثابته من الاعضاء الظاهرة بعض الاحبا وطرفا اخره بعض من الاعضاء الباطنة
 حيوان لولا رابع لتبدل الاعشى بالاصم ولولا اوله لو جدا لعل والحلم والكرم لولا
 جسر لتبدل واسل الاثبات بالثجر ولما تميزت بلدة من بحر طرفا ثابته لا يكون فى اول العمر
 ولا فى اخره للانسان وبعض منه يتحقق به السهو والنسيان ثابته ببتد السوال
 وباوله يختم الكلام ويتم المقال والله اعلم بحقيقة الحال لغز للحكيم مؤمن اجزى
 عن اسم سداسى الكلمات خماسى العشارى اخره ثلث اوله ومنقوطة اقل من ممله والو
 مع ثابته فعل امر للخاطبة مع ثالثه من عقود الاعداد ومعها امر للخاطبة مع رابعه

من المهلكا الشدا ثابته مع ثالثه من الطريف ومع دابعه و خامسه واخره من جمله
 الحروف طرفا اخره حرف عامل ثابته بمنزلة الفعل عن الفاعل ووقفه عجزه من صدره
 سدسه مع انثله وهذا من الغريب لو نقص منه مع انسداسي حرف احد بقى
 حرف وهذا من اعجاب العجايب ان نقص سدسه من سدسه بقى سدس ثابته وبادلته
 على ثلثه حصل ثلثه اولاه ما يجب دة على جميع المسلمين واخره ما ينكب الزمان على اى
 المتكلمين باوله ببدا السؤال وبنائه يتم المقال واربعة يحصل المرام وينتهي الكلام
 والاستلام جوابا لبعضهم هو اسم ينكب منه لاسما وجلة الاوض راسا التماز
 اسم سوت من سواد الفزان وبانقضاء ولبه يتم جميع اركان الايمان كله من الحروف الثمانية
 وثلث بعضه من الحروف لظلم ثابته وله بالكمال معروف ضمن ثابته بالتمام موصوف
 سدساه من المظهرات ولو لا خامسه لصلا الانسان معددا من التجاسا لو ريد
 اوله على ثلث اخره حصل عدد اهام الاعوام ولو نقص سدسا من ثابته بقى عدد
 الشهر التمام وسطاه مهلك فزعون وهامان واسيه منجى يونس معطيه من الامانة
 ثالثة ما وصف الكمال في السوال القرآنية وعشر دابعه موصوف ايضا في العلوم والاعمال
 نصف ثالثة يساوى حروف كله في العدد وضم الباقى الى دابعه يحصل عدد الكوا
 التى وقع عليها الصد مرتب بعضه يساوى حد الزاوية وبثت وله اخر اسبع المنة
 وبضعف سدس يتم الجواب ينتهى بخطاب الله علم بحقائق الامور ووقوف بما
 تحق الصد رشع الحكيم مؤمن بانهم الصبا اذا جئت نادى جبرئيل بالحق في
 فؤادى قل له قد جرت عني ظو بلا قل له قد نسيت عهد الوادى بانهم
 الصبا تبلغ سلامى واخرها بلوعنى عزائى وحنيذى ورقنى عن فراق ذاب

منه

و له
 جسمی و ابل عظامی و اشبهها الی لفاهم و وجده فی هواهم و حرفتی من خزام الی
 بطول لبلی بالسمها الی مینیبی لب الفؤاد و تغرقنی الی سهول دمی الی
 بصیبی عن لبنا وانی مبتانی جسمی و حیا برنجی بوم النسا و صبری کل چیز
 فی انقاص و وجه کلان فی ازدیاد ادوب ضایبة و اطول بعدک و مالی اه
 صبر افوادی فکم خطر الفؤاد علی لبلا و اقلعتی جسر عن و سادی منی فزجی حیا
 اصطیادی الی اباد هر ع سبل العنا الی اشک و قد اصبحت علی سوی بال
 من البلبال بالی و لی جفن تکحل من سویدا فؤاد ذاب من لب علال فلان
 هذا السواد علی جفنی بکله ما انا و اکحال الی اشکون ما انا قد جفانی نشانه
 مثلاً لحالی و مالی لدهر الی از داء حتی فوادی فی غشاء من نبال فصر
 اذا اصابتهم سهام تکسر النضال علی النضال فکف عن الادی بادهرنا
 نبیل لا بنالی بالنبال و لم عنی السلام علیکم یا معشر شونی الی الفیاه ما یکن
 عنی السلام علیکم یا ساکنی تللب العزیز المستها المغمز لاجتی و عتوا قلیدی
 و جوی له بین الجوارح مضرم لا تحسبون ذاهلا عن ذکره حی او سدر الزراب
 و اکم شعر هنرل بنت نغام الی سپرینهما و لوریل منصبافونهما بحسب مجاهد
 ما لربعلما شیخا علی کر سید معما صعبا باسم مسافر ناز نام قلب باراک
 شدم دل و فکر بهیده پودا ختم مراد از نام عری انست که اسم باشد قلبان
 مناسبت مراد از دل فکر کافی است مراد از پودا خن انداختن انست معما
 باسم هام خوبان سناده کان سپهر ملاحند ماه است و مبان ایشان نکا
 من مراد از ایشان عری انست که هم باشد چون لفظ ما در مبان هم در اید هام

الحقيقة لا المخطوطة فنقول ان ترى ناء وراء وباء ولا نقول انها الف فاحفظها ثم ركبها
على هيئة وقوعها وترتيبها اوردكناها على اى هيئة تريد ما بحيث يكون لها وزن
ومعنى كيف ما اتفق ولكن من غير ان يتكرر حرف منها فيها وهذا احسن واقراب الى الضبط
واسهل عند الترتيب اليها وسمينا ذلك محفوظا اولا وهو فى الاخر همى الحروف لمرتبة
المستغنية عن الجمع والترتيب ثم عهدنا الى اسم شبكة لتشمل على اربعة فضاءات
يقضيه عن تلك الحروف المذكورة من حيث اللفظ والكتابة ثم رسمنا الحروف المحفوظة
الاولى فى تلك البيوت وقسمنا عليها لكن ينحصر كل منها بوضع لا يشادك فيه غير
مثلا وضعنا حرفا منه في البيت الاول فقط وفى الثانى كات وفيهما اوفى بجميع غير ذلك
من الصور المناسبة بين تلك البيوت من افرادها وتركيباتها الشائبة والذاتية و
الارباعية ونحوها وكذا حرف اخر منها وهكذا الى اخرها وسمينا ذلك خادجا ثم
رسمنا تلك البيوت باعداد يحصل من جميع احادها ومركباتها جميع لمرتبة من الواحد
الى اقصى عند تلك الحروف وسميناها تنزانا ولا بد ان يكون مرتبة كل من تلك الحروف
في المخطوطة الاولى من الالف والثنوية مثلها ومرتبة بيتا واكثر هو هاء ثم قصدا
نظم مصاريع وابيات بعدة تلك البيوت بحيث يتكامل المصراع الاول من الحروف السوية
فى البيت الاول مثلا كيف ما اتفق بحيث لم يند حرف منها وكذا الثانى وهكذا
ولكن لا بأس بتكرار حرف تلك البيوت في ذلك المصراع او البيت لاننا لا نعلم عدته
بها وهكذا لا بأس بداخل بقية الحروف الهجائية التى في تلك الصور مثلا في اى واحد
منها شبا مكررة او غير مكررة لاننا لا نعلم الا عن وجود الحرف المضمرة واحد منها وعدة
لا عن وجود غيره وعدمه وسمينا ما انضمنا من المصارع والابيات محفوظا ثانيا

قوله في المخطوطة الاولى
قوله في المخطوطة الاولى
قوله في المخطوطة الاولى
قوله في المخطوطة الاولى

و سنها کلا منها بعلامه ما برکت منه من محروف لم یسوت فی البیوت لیسما بالخارج
ببینها و بدلت بتم العمل بعبئها فنقول للمخاطب خذ فی خاطرک ای حرف شئت من محروف
هذه السورة ثم تقرأ علیها المصراع الاول مثل اولنا له عن وجوده و اعدم وجوده
منه فان قل نعم حفظنا العد الذي سمنابه و الا ترکناه ثم قرأنا المصراع الثاني و
الثالث الی اخر المصایع و حفظنا الاعد الذي و سمنابه المصایع الی اخرنا و هو
ذلك المحرف فيها و الا ترکناها ثم جمعنا الاعد و الحاصله و هی ان بها يعرف محرف
المضموم ذلك برجعنا الی حرف المحفوظ الاول و عدت بعدتها فمحرف الاخر هو الذي
اضمره المخاطب لسمع جميع ما قررنا و حررنا به عن خفي علی الناظر الی کی فنبصر و لا
يخفي عليك الا لا نخب المخاطب صلا بالمحفوظ الاول و لا باخذ المنزلة بالطريق المذكور
و الا لذهب الی استغراب لم یقل ان هذا الشئ عجايب حفظه حکما یر نقل است که
شخصی فی داشت خود نام بجهاد فت و بعد ان که بد جمع شد شدن
شخصی را کرد و دیگر ای و دادیده گفت ای فلان از جهاد فرامیگویی و حال آنکه اگر کشه
شوی بوصول خود عن بهی گفت ای نادان خود را که خودم در خانه و ادم بجهاد
بکعبین خود را بکشتن دهم لطیفتر قال بوالعینا انجلنی بن صغیر بعد الوحن بن
خلکان قلت له و ددت ان لی ابنا مثلك فقال هذا بیدک قلت کیف ذلک قال
اهمل الی علی امرانک تلذذتک مثلی **مولف المعنی** کثرت فی چون حکایت میکند
و از جداینها شکایت میکند از نیستنایا مرا بریده اند از نفیر مرد و زن ناپید
اند سپید خواهم شهر شهران و راق ناپدید شرح در داشتینا هر کسی که
دور ماند از اصل خویش باز جوید و در کار و وصل خویش من بهر چیزی ناپدید

شدم جفت بد حالان خوشحالان شدم هر کسی زلفش خود شد باو من وان
 درون من بجست اسرار من سر من ندانای من دود نیست لبم چشم گوش و
 ان نور نیست انشت اینک نای نیست باد هر که این انشت ندارد نیست
 انشت عشق است که اندر دنی فناد جوشش عشق است که اندر دنی فناد ز حدیث
 راه پر خون می کند قصهای عشق مجنون می کند دم بدم این نای از نیهای اوست
 های هوای و جان بهیلا اوست محرم این هوش جز به پوش نیست مرغان را
 مشتری جز کوش نیست در غم مار و زها بیکاه شد روزها با سوزها همراه
 شد روزها کورفت کور و بال نیست تو بمان ای آنکه چو تو بال نیست
 و دینا بد حال چنجه هیچ خام پس سخن کونا به باید و السلام بند بکسل باش ازاد
 ای پسر چند باشی بند سیم و بند زر کز بریزی بجز یاد و کوزه چند کجی قیمت
 با یک وزه شاد باش ای عشق خوش سودای ما ای طبیب جله علمای ما
 ای وای بخوت ناموس ما ای توانا طون و جانوش ما جسم خاک از عشق
 افلاک شد کوه و در فصل آمد چالاک شد باله مشا خود کز جفتی هیچ
 ن من گفتن بها کفتی هر که او از همزبانی شد جدا بینوا شد کز چه لور صد نوا
 چونکه کل رفت کلستان داد دکنشت نشوید بکزن بلبیل سرگزشت چونکه
 کل رفت کلستان شد خراب بوی کل دار که با هم از کلاب جمله معشوقست عشق
 پرده رنده معشوق است عاشق مرده حکایت از مکتب داری پرسیدند که
 تو بز دکنری با برادر تو گفت من حال یکسال بزرگترم اما بعد از یکسال دیگر که بر
 وی بکنم و دبا من برابر خواهد شد حکایت از رای مجنون منام بعد موته نقل

له ما فعل الله بك فقال لما حدث تلك الاشارات وطلعت تلك العباد واغابت
 تلك العلوم واندرست تلك الرسوم وما نفعنا الا ركعات كثر كعتنا في التحم
مكلام بعض الاعلام ان العزلة بدون عين العلم غفلة وبدون ذاء الزهد علة وادي
 بعضهم بعض اصحاب الكمال في المنام فساله عن حاله فقال حاسبونا قد فقوا ثم منوا ^{عنقوا}
 قال بعضهم الكا بران الشيطان فاسم باك وامك انهما المن الناصح في ذرايت ما
 ضل بهما واما انت فقد قاسم على غايتك كما قال الله تع حكايته عنه فيغفر لك لا غوينا
 من اذ اتى يصنع بك فشمع عن ساق المحذر منه ومن كبه ومكرم وخد بعنه **وادي**
 بعضهم الشبل في المنام فساله ما فعل الله بك فقال ناقتي حتى بهت فلما راى
 باسي تعذر برحمته ونعم ما قبل در نوميد گي اميد است پا بان شب سهر سفيده
قال بعض الفضلاء اعدت صلاة ثلاثين سنة كنت صلها في الصفا الاول لا في
 تخلفت يوما بالعدر فمنا وجد موضعا في الصفا فوقف في الصفا الاول لا في
 يوما لعدر فمنا وجد موضعا في الصفا الاول فوقف في الصفا لثاني فوجدت
 نفسي ميتة شعرجة من نظر الناس الي وقد سبق بالصف الاول فعملت ان جميع ^{صلاة}
 كانت مشوبة بالرباء من رجة بلدة نظر الناس الي ورتبهم باي من السابقين الي
الحجرات لله تناقروا في الدنيا عروا وراوتما قصارى عنها هان يعود الى الفقر
 وانا لفي الدنيا كوكب سفيته نظن وقفا والزمان بنا يجري **قال** بعض العرفاء
 اقلل من معرفة الناس باك فانك لا تدري حالك يوم القيمة فان تكن فضيحة كان من
 يعرفك قبلها لبعضهم لم ينت بوحدة ولزم بيتي قطاب الانس في وصفني السرور
 وارتبني الزمان ولا ابالي باي لا ازار ولا ازور ولست ببائل ما عشت يوما

اسماء الجندام وكتبها **پروا** و **اوس** از ذوق صفا پابتی من هوش و ذوق
 نوای مایه نوش چون منظران بهر مانی صدف بار جان و در چشم ابد دل
 برکوش لبعضهم من ضیعت من الدنيا بقوت و شمله و شریه ماء کون ما متکسر
 فضل بنی الدنيا اعزها من اودتم و ولوا خلونی من البعد انظر **الای** **مکری** لای لچه
 بقامت فنادی دبدار تو باقیامت فنا **و یض** کفنی چه کسانند استراده عشق
 ساتم زده و سوزد و بدیدی چند **و یض** نه هوای باغ سازد نه کنار کشت مارا
 تو بهر کجا که باشی بودن بهشت مارا **و یض** غم با من و من با غم شو کمره ایه ای **مکری**
 لطفی بیاید کردن مارا بهم بگذشتن **و یض** عمری گذشت از سلامی بیافتم **مکری**
 دل که چهار در حال داشت **قال** **شیخنا** **الیهائی** فی الکشکول العلوم بنقسم
 الی جللیه و خفیه فالجللیه العلوم المتداوله بین الطلاب لی تذکره المدارس و المجامع
 و کتبه مشهوره و اما الخفیه فی المستوره المصون بهام غیر اهلها و لم یزل حکماء
 بها لغویة اخفائها حتی انهم وضعوا فيها رموزا و اخر عوائد کتبتها انواعا من الخط
 غیر لیسوم المعهوه و هی تنقسم اسماء الکیمیا و اللبیا و الیهیمیا و السیمیا و الی پیاد
 بعض اساطین حکماء الف **مجموع** هذه الاسماء کتابا ضخما سماه کله سیر یون اسم
 مشیر الی اسماء هذه العلوم منبها علی وجوه اخفائها ثم قال رایت لکتابا لمذکور
 فی محو ستره **سنه** **حس** **سبعین** و **شعائنه** و هو من احسن الکتاب المؤلفه فی هذه
 الفنون و کتاب سر المکوم للرازی شامل لاوسط هذه الفنون خالص الکیمیا و الیهیمیا
 و هو ايضا من الکتاب الجیده فی بابة اقوال الکیمیا معلوم والمراد من الیهیمیا علم الظلم
 و الیهیمیا التسخیر و من السیمیا الخبث و من الوبیبا الشعبه **فان** **مکری** **مکری** **مکری**

المفردة ثلثة واما ماضى منها سبعة اشكال تدب بشكل التوفيق بين قول الفقهاء كره للجنب
 طرائقه ما زاد على السبع من القرآن وقولهم يستحب الوضوء لطرأه الطران حيث يستحب
 الاول عدم كراهته قرائة الاقل من السبع مع ان الجنب غير موقوف من الميثاق كراهته لقرآن
 على غير المتوضى مطر ويمكن ان يجاب بان المراد من عدم كراهته قرائة الاقل من السبع للجنب
 عدم كراهته لمعلولة للجنبانة بمعنى ان الجنبانة لا تصير سببا لكراهته قرائته وان تخفف
 الكراهية من جهة اخرى فلا اشكال **لا اى** بي توشب تنهاى زين ذوق كفى **هـ**
 ناك من سودائى برخيزم وبنشيم **فايدك** در بهان اشاره اجماله بعلم عقوبدانكه **بـ**
 علمای متقد بين از هبئت نكشان از واحد تاده هزاد صبغه نمودماند باين طريقا ..
 كه هيجده صور وضع نموده اند از انكشاندست است بجهت صبغه يكي ناخودونه
 وهيجده از دست چپ نانه هزاد و يك صور بجهت صبغه ده هزاد اما هيجده آخوابانند
 خنصر و قنهائى علامت يكي است **۲** خوابانند خنصر بنصر باهم بجهت **۳** خوابانند
 خنصر بنصر و وسطى نشانه سه بايد در اين سه سرهاى انكشاند بر كودال كف دست
 كذارد شده شود عم بلند كردن خنصر و خوابانند بنصر و وسطى علامت چهار **۴** بلند
 كردن خنصر و بنصر و خوابانند و وسطى است بجهت پنج **۵** خوابانند بنصر و قنهائى است
 نشانه شش **۶** خوابانند خنصر و قنهائى است نشانه هفت **۷** خوابانند خنصر
 و بنصر است باهم بجهت هشت **۸** خوابانند خنصر و بنصر و وسطى است نشانه نه
 و دواين سه صور بايد سرهاى انكشاند بر آيد كه متصل بر نداشت كذارد شده شود
۱۰ كذارون سر ناخن سبابه است چيند اول ابهام بنحويكه حلقه حاصل شود و اين ده **علامت**
۱۱ كذارون ناخن ابهام است بر بند اخ سبابه ليكن بايد ناخن ابهام را بطريقه از اين بند

بگذارد که جانبی سطحی است و این علامت بیست است ۱۲ گذاشتن سرانگشت سیم
 است نه ناخن آن بر ناخن انگشت بهام از طرفی که بجانب سیاه است و نشانه سی است ۱۳
 گذاشتن باطن سرانگشت بهام یعنی باطن بند اول بر پشت بند محتاسب و جهت چپ
 ۱۴ بلند کردن سیم با گذاشتن بهام بر کف نشانه پنجاه است ۱۵ گرفتن ناخن بهام
 است به باطن بند دوم سیاه علامت شصت ۱۶ بلند کردن بهام است گذاشتن باطن
 سرانگشت سیاه بر باطن سران علامت هفتاد ۱۷ بلند کردن بهام است گذاشتن
 طرف انگشت سیاه بر مفصل اول بیجه هشتاد ۱۸ گذاشتن سر ناخن سیاه است
 بر مفصل و هم بهام بیجه بود و مخفی ماند که آنچه مذکور شد بیجه ضبط مفردان
 است بیجه ضبط مرکبات با خصوص مفردان از ابعاد او در باهم و اما بیجه ضبط
 ثانیه که در دست چپ است بیجه صد تا نه هزار است آنها بعینه مثل بیجه ضبط
 است که در دست راست است ماصورتها که در دست است بیجه ضبط احاد بودند
 اینجا علامت احاد الف است صورتها که در اینجا بیجه عشرت بود و اینجا علامت
 مائ است که بیست ضبط مرکبات که در مابین صد و ده هزار است بخوبی که
 اشاره بان شد یعنی باید هر یکی ضبط آن با اجتماع اوضاع مفردان و بشود و اما
 صورتها که علامت ده هزار است گذاشتن طرف سر بهام است بر طرف سیاه بخوبی که
 ناخنهای آنها را یکی بیکدیگر شوند بهر یک در دست است چپ که خواهد اگر زیاد
 بر این توضیح و تفصیل کسی خواهد باید رجوع کند بر سالی که والد ماجد حقیر
 شاره در این علم نوشته اند اصغری دل که طومار و فابود من بخون را اول هر خطی
 چند سبک کش دارد این در خراب دان میانسنت ملا من بر سبک من رسبد

در این علم نوشته اند اصغری دل که طومار و فابود من بخون را اول هر خطی

بود پامال در قناروی کرد الود من هیچی دانی چه در حتمت با بر و کس رسید بازی
 بدیم گرفتار چون دل را مکران پری حساره زنجیر موی من رسید سحاب تاشا
 اشک غلغله نا اشناکنا را بیکانه کورم از خویش باران اشنا را چون من کسی کدک
 سر بر خط غلامش بهر بن نهی چرا کس از مد خویش پادار با جوران جفا جو چند انگر
 ام خو کارم بخاطر از او اندیشه و قرا کفتم که گویم مشب تنها با و عم دل بی
 مدعی بنامد چون یافت مدعا را اکنون سحاب کاجاره یافتند اعتبار شادیم
 اینکه ره نیست در کوئی دست مارا و لهر سر کوئی که هرگز ندادد پادشاه انجا
 کدای بنوائی را که خواهد ادراه انجا مکر هرگز تمنای بهشت اندیشه و دوزخ
 اگر مطلب ضای اوست خواه انجا خواه انجا چه صید در حرم جوید پناه این
 اما بکوی و گشتند و را که بجوید پناه انجا چه غم نبود اگر مازان عدرد و دگر
 که مارا بس امید رحمت او عدرد خواه انجا و لهر چون جرم کند وفاست مارا هر نوع
 کشد سزا است مارا دارد سر قتل مادر سر غافل که همین هو است مارا

عبارة مشکلة منسوبة الى السيد الداماد و قبل شرحها الماضی الشيخ ابی نصر
 الفارابی ما برهانك على تساويها بالمثلث لقائمتهن فقال النفي لا يثبت لا
 بحقيقة ولا بارتفاعا فاذا استقطننا من الست ربعا بقي ثلثان يعني اذا كان الموضوع
 في الجنس امتنع اجتماع النفي لا يثبت اذ ارتفاعها بخلاف ما اذا كان خارجا عنه و لا
 لم يكن الكيف تابلا للمساوات و لا مساوات اصلا و لو يكن خط مستدبر مساويا
 لخط مستقيم صلا و لا يتبين ان الزوايا بالثلث للمثلث ذلك لو تكن اعظم ولا اصغر من
 قائمتين كانت مساوية لهما اقول قوله من كلام السيد و مراده من الموضوع موضوع

المسئلة التي ان تكونت فاللام فيه للعهد مراده من الجنس جنس الزاوية اي لكم فتتحقق بذلك
الاشارة الى ان الزاوية من باب لكم ايضا وقوله امتنع اجتماع النفي والاثبات وارتقاها
اي نفى ما هو من خواص الجنس واثباته دون ما ليس من خواصه والحاصل ان الشرح لما بين
ان الزوايا الثلاث للمثلث هي الباقية بعد استقفا اربعة قوائم على السك القوائم بثبات
الباقية ليست باعظم من القائمتين ولا اصغر منها اما مساوياً لها المقامتين فكانت
موقوفة على اثبات ان الزاوية لا يجتمع فيها المساوان واللامساو ولا يرتفعان عنها
الا لم يثبت المساوات للقائمتين وكان اثبات ذلك موقوفاً على كون الزاوية من باب
الكم لان المساوات واللامساوات من خواص لكم ولا يمتنع ارتفاعها من الكيف فتم
برهان الشرح ايما هي اذ كان موضوع المسئلة التي هي اذ كان موضوع المسئلة التي
هي الزاوية داخل في الجنس الذي هو لكم والباقي واضح والعبارة لا شح عن مراده
تفسير **والاشكال** الواردة على بعض الفقهاء ما جعلوه ضابطاً للحجج المحرمان
فقالوا ان ضابطه مراعات القرب فقرحوا عليه حجب كل من اهل الطبقة السابقة ^{حقته} للام
وهج كل من اهل الدرجة العالية لسافلته فان هذا التفرع لا يصح اي معنى هذا التفرع
كما يتيه في موارد مستند الاحكام **والفقر** اختصاصهم بحجب النقصان بواضع
مخصوصة مع صدقة مفهومها على كل نقص من على اثار لاجل وجود غيره وتبناه فيه
ايضاً **والاشكال** الذي حصل لجمع من الفقهاء انهم قالوا ان قبلة اهل المغرب انهم يجعلون
الشرع عند طلوعه على اليمين والقبول عند طلوعه على اليسار مع ان البتة الامم في اليسار
بقدر نصف الدور ومطلعيها اقل من الزاوية بكثير جماعي دهر من من كوكب بها جنة
شبهها ناريك شبي ارم باين هم كوكبها اربسك كرفان ان مردن بكوي نو

بادشاه جهان باشد خاکش همه غالبها تا دست بخورد از غم بخور پری بوج خرد
 مردم از دست تو یار بها از ناب تب جهان کفم سخن صلت بود این همدان گفت
 خالصت این بها جانی که من هب اطراف جهان کشتی بامد هب عشق تو کشتی
 من هبها و رحمتی به خدا با انسانک لجان را با طاعتی صبری این پیر نا توان را بخت
 جوان و عقلم پیر است لبک عشقش آورده در هر زمان هم پیر هم جوان را کر
 زرد شد کاهی در خشک سال هجران بزم مردکی مبادا ان تازه از غوان را زاهد
 بکنج محراب آورده دوی طاعت عاشق کزنده محراب ان طاق پروان را محل بستن
 ایسار بان جانان کز این چشم من شد ده بسته کاروان را جانی عشق خوبان کرکشت
 تو به کردم این نکتة بشنوا من زنده ام مشنوا را فاعل ^{۱۱۳۲} ^{۱۱۳۱} ^{۱۱۳۰} ^{۱۱۲۹} ^{۱۱۲۸} ^{۱۱۲۷} ^{۱۱۲۶} ^{۱۱۲۵} ^{۱۱۲۴} ^{۱۱۲۳} ^{۱۱۲۲} ^{۱۱۲۱} ^{۱۱۲۰} ^{۱۱۱۹} ^{۱۱۱۸} ^{۱۱۱۷} ^{۱۱۱۶} ^{۱۱۱۵} ^{۱۱۱۴} ^{۱۱۱۳} ^{۱۱۱۲} ^{۱۱۱۱} ^{۱۱۱۰} ^{۱۱۰۹} ^{۱۱۰۸} ^{۱۱۰۷} ^{۱۱۰۶} ^{۱۱۰۵} ^{۱۱۰۴} ^{۱۱۰۳} ^{۱۱۰۲} ^{۱۱۰۱} ^{۱۱۰۰} ^{۱۰۹۹} ^{۱۰۹۸} ^{۱۰۹۷} ^{۱۰۹۶} ^{۱۰۹۵} ^{۱۰۹۴} ^{۱۰۹۳} ^{۱۰۹۲} ^{۱۰۹۱} ^{۱۰۹۰} ^{۱۰۸۹} ^{۱۰۸۸} ^{۱۰۸۷} ^{۱۰۸۶} ^{۱۰۸۵} ^{۱۰۸۴} ^{۱۰۸۳} ^{۱۰۸۲} ^{۱۰۸۱} ^{۱۰۸۰} ^{۱۰۷۹} ^{۱۰۷۸} ^{۱۰۷۷} ^{۱۰۷۶} ^{۱۰۷۵} ^{۱۰۷۴} ^{۱۰۷۳} ^{۱۰۷۲} ^{۱۰۷۱} ^{۱۰۷۰} ^{۱۰۶۹} ^{۱۰۶۸} ^{۱۰۶۷} ^{۱۰۶۶} ^{۱۰۶۵} ^{۱۰۶۴} ^{۱۰۶۳} ^{۱۰۶۲} ^{۱۰۶۱} ^{۱۰۶۰} ^{۱۰۵۹} ^{۱۰۵۸} ^{۱۰۵۷} ^{۱۰۵۶} ^{۱۰۵۵} ^{۱۰۵۴} ^{۱۰۵۳} ^{۱۰۵۲} ^{۱۰۵۱} ^{۱۰۵۰} ^{۱۰۴۹} ^{۱۰۴۸} ^{۱۰۴۷} ^{۱۰۴۶} ^{۱۰۴۵} ^{۱۰۴۴} ^{۱۰۴۳} ^{۱۰۴۲} ^{۱۰۴۱} ^{۱۰۴۰} ^{۱۰۳۹} ^{۱۰۳۸} ^{۱۰۳۷} ^{۱۰۳۶} ^{۱۰۳۵} ^{۱۰۳۴} ^{۱۰۳۳} ^{۱۰۳۲} ^{۱۰۳۱} ^{۱۰۳۰} ^{۱۰۲۹} ^{۱۰۲۸} ^{۱۰۲۷} ^{۱۰۲۶} ^{۱۰۲۵} ^{۱۰۲۴} ^{۱۰۲۳} ^{۱۰۲۲} ^{۱۰۲۱} ^{۱۰۲۰} ^{۱۰۱۹} ^{۱۰۱۸} ^{۱۰۱۷} ^{۱۰۱۶} ^{۱۰۱۵} ^{۱۰۱۴} ^{۱۰۱۳} ^{۱۰۱۲} ^{۱۰۱۱} ^{۱۰۱۰} ^{۱۰۰۹} ^{۱۰۰۸} ^{۱۰۰۷} ^{۱۰۰۶} ^{۱۰۰۵} ^{۱۰۰۴} ^{۱۰۰۳} ^{۱۰۰۲} ^{۱۰۰۱} ^{۱۰۰۰} ^{۹۹۹} ^{۹۹۸} ^{۹۹۷} ^{۹۹۶} ^{۹۹۵} ^{۹۹۴} ^{۹۹۳} ^{۹۹۲} ^{۹۹۱} ^{۹۹۰} ^{۹۸۹} ^{۹۸۸} ^{۹۸۷} ^{۹۸۶} ^{۹۸۵} ^{۹۸۴} ^{۹۸۳} ^{۹۸۲} ^{۹۸۱} ^{۹۸۰} ^{۹۷۹} ^{۹۷۸} ^{۹۷۷} ^{۹۷۶} ^{۹۷۵} ^{۹۷۴} ^{۹۷۳} ^{۹۷۲} ^{۹۷۱} ^{۹۷۰} ^{۹۶۹} ^{۹۶۸} ^{۹۶۷} ^{۹۶۶} ^{۹۶۵} ^{۹۶۴} ^{۹۶۳} ^{۹۶۲} ^{۹۶۱} ^{۹۶۰} ^{۹۵۹} ^{۹۵۸} ^{۹۵۷} ^{۹۵۶} ^{۹۵۵} ^{۹۵۴} ^{۹۵۳} ^{۹۵۲} ^{۹۵۱} ^{۹۵۰} ^{۹۴۹} ^{۹۴۸} ^{۹۴۷} ^{۹۴۶} ^{۹۴۵} ^{۹۴۴} ^{۹۴۳} ^{۹۴۲} ^{۹۴۱} ^{۹۴۰} ^{۹۳۹} ^{۹۳۸} ^{۹۳۷} ^{۹۳۶} ^{۹۳۵} ^{۹۳۴} ^{۹۳۳} ^{۹۳۲} ^{۹۳۱} ^{۹۳۰} ^{۹۲۹} ^{۹۲۸} ^{۹۲۷} ^{۹۲۶} ^{۹۲۵} ^{۹۲۴} ^{۹۲۳} ^{۹۲۲} ^{۹۲۱} ^{۹۲۰} ^{۹۱۹} ^{۹۱۸} ^{۹۱۷} ^{۹۱۶} ^{۹۱۵} ^{۹۱۴} ^{۹۱۳} ^{۹۱۲} ^{۹۱۱} ^{۹۱۰} ^{۹۰۹} ^{۹۰۸} ^{۹۰۷} ^{۹۰۶} ^{۹۰۵} ^{۹۰۴} ^{۹۰۳} ^{۹۰۲} ^{۹۰۱} ^{۹۰۰} ^{۸۹۹} ^{۸۹۸} ^{۸۹۷} ^{۸۹۶} ^{۸۹۵} ^{۸۹۴} ^{۸۹۳} ^{۸۹۲} ^{۸۹۱} ^{۸۹۰} ^{۸۸۹} ^{۸۸۸} ^{۸۸۷} ^{۸۸۶} ^{۸۸۵} ^{۸۸۴} ^{۸۸۳} ^{۸۸۲} ^{۸۸۱} ^{۸۸۰} ^{۸۷۹} ^{۸۷۸} ^{۸۷۷} ^{۸۷۶} ^{۸۷۵} ^{۸۷۴} ^{۸۷۳} ^{۸۷۲} ^{۸۷۱} ^{۸۷۰} ^{۸۶۹} ^{۸۶۸} ^{۸۶۷} ^{۸۶۶} ^{۸۶۵} ^{۸۶۴} ^{۸۶۳} ^{۸۶۲} ^{۸۶۱} ^{۸۶۰} ^{۸۵۹} ^{۸۵۸} ^{۸۵۷} ^{۸۵۶} ^{۸۵۵} ^{۸۵۴} ^{۸۵۳} ^{۸۵۲} ^{۸۵۱} ^{۸۵۰} ^{۸۴۹} ^{۸۴۸} ^{۸۴۷} ^{۸۴۶} ^{۸۴۵} ^{۸۴۴} ^{۸۴۳} ^{۸۴۲} ^{۸۴۱} ^{۸۴۰} ^{۸۳۹} ^{۸۳۸} ^{۸۳۷} ^{۸۳۶} ^{۸۳۵} ^{۸۳۴} ^{۸۳۳} ^{۸۳۲} ^{۸۳۱} ^{۸۳۰} ^{۸۲۹} ^{۸۲۸} ^{۸۲۷} ^{۸۲۶} ^{۸۲۵} ^{۸۲۴} ^{۸۲۳} ^{۸۲۲} ^{۸۲۱} ^{۸۲۰} ^{۸۱۹} ^{۸۱۸} ^{۸۱۷} ^{۸۱۶} ^{۸۱۵} ^{۸۱۴} ^{۸۱۳} ^{۸۱۲} ^{۸۱۱} ^{۸۱۰} ^{۸۰۹} ^{۸۰۸} ^{۸۰۷} ^{۸۰۶} ^{۸۰۵} ^{۸۰۴} ^{۸۰۳} ^{۸۰۲} ^{۸۰۱} ^{۸۰۰} ^{۷۹۹} ^{۷۹۸} ^{۷۹۷} ^{۷۹۶} ^{۷۹۵} ^{۷۹۴} ^{۷۹۳} ^{۷۹۲} ^{۷۹۱} ^{۷۹۰} ^{۷۸۹} ^{۷۸۸} ^{۷۸۷} ^{۷۸۶} ^{۷۸۵} ^{۷۸۴} ^{۷۸۳} ^{۷۸۲} ^{۷۸۱} ^{۷۸۰} ^{۷۷۹} ^{۷۷۸} ^{۷۷۷} ^{۷۷۶} ^{۷۷۵} ^{۷۷۴} ^{۷۷۳} ^{۷۷۲} ^{۷۷۱} ^{۷۷۰} ^{۷۶۹} ^{۷۶۸} ^{۷۶۷} ^{۷۶۶} ^{۷۶۵} ^{۷۶۴} ^{۷۶۳} ^{۷۶۲} ^{۷۶۱} ^{۷۶۰} ^{۷۵۹} ^{۷۵۸} ^{۷۵۷} ^{۷۵۶} ^{۷۵۵} ^{۷۵۴} ^{۷۵۳} ^{۷۵۲} ^{۷۵۱} ^{۷۵۰} ^{۷۴۹} ^{۷۴۸} ^{۷۴۷} ^{۷۴۶} ^{۷۴۵} ^{۷۴۴} ^{۷۴۳} ^{۷۴۲} ^{۷۴۱} ^{۷۴۰} ^{۷۳۹} ^{۷۳۸} ^{۷۳۷} ^{۷۳۶} ^{۷۳۵} ^{۷۳۴} ^{۷۳۳} ^{۷۳۲} ^{۷۳۱} ^{۷۳۰} ^{۷۲۹} ^{۷۲۸} ^{۷۲۷} ^{۷۲۶} ^{۷۲۵} ^{۷۲۴} ^{۷۲۳} ^{۷۲۲} ^{۷۲۱} ^{۷۲۰} ^{۷۱۹} ^{۷۱۸} ^{۷۱۷} ^{۷۱۶} ^{۷۱۵} ^{۷۱۴} ^{۷۱۳} ^{۷۱۲} ^{۷۱۱} ^{۷۱۰} ^{۷۰۹} ^{۷۰۸} ^{۷۰۷} ^{۷۰۶} ^{۷۰۵} ^{۷۰۴} ^{۷۰۳} ^{۷۰۲} ^{۷۰۱} ^{۷۰۰} ^{۶۹۹} ^{۶۹۸} ^{۶۹۷} ^{۶۹۶} ^{۶۹۵} ^{۶۹۴} ^{۶۹۳} ^{۶۹۲} ^{۶۹۱} ^{۶۹۰} ^{۶۸۹} ^{۶۸۸} ^{۶۸۷} ^{۶۸۶} ^{۶۸۵} ^{۶۸۴} ^{۶۸۳} ^{۶۸۲} ^{۶۸۱} ^{۶۸۰} ^{۶۷۹} ^{۶۷۸} ^{۶۷۷} ^{۶۷۶} ^{۶۷۵} ^{۶۷۴} ^{۶۷۳} ^{۶۷۲} ^{۶۷۱} ^{۶۷۰} ^{۶۶۹} ^{۶۶۸} ^{۶۶۷} ^{۶۶۶} ^{۶۶۵} ^{۶۶۴} ^{۶۶۳} ^{۶۶۲} ^{۶۶۱} ^{۶۶۰} ^{۶۵۹} ^{۶۵۸} ^{۶۵۷} ^{۶۵۶} ^{۶۵۵} ^{۶۵۴} ^{۶۵۳} ^{۶۵۲} ^{۶۵۱} ^{۶۵۰} ^{۶۴۹} ^{۶۴۸} ^{۶۴۷} ^{۶۴۶} ^{۶۴۵} ^{۶۴۴} ^{۶۴۳} ^{۶۴۲} ^{۶۴۱} ^{۶۴۰} ^{۶۳۹} ^{۶۳۸} ^{۶۳۷} ^{۶۳۶} ^{۶۳۵} ^{۶۳۴} ^{۶۳۳} ^{۶۳۲} ^{۶۳۱} ^{۶۳۰} ^{۶۲۹} ^{۶۲۸} ^{۶۲۷} ^{۶۲۶} ^{۶۲۵} ^{۶۲۴} ^{۶۲۳} ^{۶۲۲} ^{۶۲۱} ^{۶۲۰} ^{۶۱۹} ^{۶۱۸} ^{۶۱۷} ^{۶۱۶} ^{۶۱۵} ^{۶۱۴} ^{۶۱۳} ^{۶۱۲} ^{۶۱۱} ^{۶۱۰} ^{۶۰۹} ^{۶۰۸} ^{۶۰۷} ^{۶۰۶} ^{۶۰۵} ^{۶۰۴} ^{۶۰۳} ^{۶۰۲} ^{۶۰۱} ^{۶۰۰} ^{۵۹۹} ^{۵۹۸} ^{۵۹۷} ^{۵۹۶} ^{۵۹۵} ^{۵۹۴} ^{۵۹۳} ^{۵۹۲} ^{۵۹۱} ^{۵۹۰} ^{۵۸۹} ^{۵۸۸} ^{۵۸۷} ^{۵۸۶} ^{۵۸۵} ^{۵۸۴} ^{۵۸۳} ^{۵۸۲} ^{۵۸۱} ^{۵۸۰} ^{۵۷۹} ^{۵۷۸} ^{۵۷۷} ^{۵۷۶} ^{۵۷۵} ^{۵۷۴} ^{۵۷۳} ^{۵۷۲} ^{۵۷۱} ^{۵۷۰} ^{۵۶۹} ^{۵۶۸} ^{۵۶۷} ^{۵۶۶} ^{۵۶۵} ^{۵۶۴} ^{۵۶۳} ^{۵۶۲} ^{۵۶۱} ^{۵۶۰} ^{۵۵۹} ^{۵۵۸} ^{۵۵۷} ^{۵۵۶} ^{۵۵۵} ^{۵۵۴} ^{۵۵۳} ^{۵۵۲} ^{۵۵۱} ^{۵۵۰} ^{۵۴۹} ^{۵۴۸} ^{۵۴۷} ^{۵۴۶} ^{۵۴۵} ^{۵۴۴} ^{۵۴۳} ^{۵۴۲} ^{۵۴۱} ^{۵۴۰} ^{۵۳۹} ^{۵۳۸} ^{۵۳۷} ^{۵۳۶} ^{۵۳۵} ^{۵۳۴} ^{۵۳۳} ^{۵۳۲} ^{۵۳۱} ^{۵۳۰} ^{۵۲۹} ^{۵۲۸} ^{۵۲۷} ^{۵۲۶} ^{۵۲۵} ^{۵۲۴} ^{۵۲۳} ^{۵۲۲} ^{۵۲۱} ^{۵۲۰} ^{۵۱۹} ^{۵۱۸} ^{۵۱۷} ^{۵۱۶} ^{۵۱۵} ^{۵۱۴} ^{۵۱۳} ^{۵۱۲} ^{۵۱۱} ^{۵۱۰} ^{۵۰۹} ^{۵۰۸} ^{۵۰۷} ^{۵۰۶} ^{۵۰۵} ^{۵۰۴} ^{۵۰۳} ^{۵۰۲} ^{۵۰۱} ^{۵۰۰} ^{۴۹۹} ^{۴۹۸} ^{۴۹۷} ^{۴۹۶} ^{۴۹۵} ^{۴۹۴} ^{۴۹۳} ^{۴۹۲} ^{۴۹۱} ^{۴۹۰} ^{۴۸۹} ^{۴۸۸} ^{۴۸۷} ^{۴۸۶} ^{۴۸۵} ^{۴۸۴} ^{۴۸۳} ^{۴۸۲} ^{۴۸۱} ^{۴۸۰} ^{۴۷۹} ^{۴۷۸} ^{۴۷۷} ^{۴۷۶} ^{۴۷۵} ^{۴۷۴} ^{۴۷۳} ^{۴۷۲} ^{۴۷۱} ^{۴۷۰} ^{۴۶۹} ^{۴۶۸} ^{۴۶۷} ^{۴۶۶} ^{۴۶۵} ^{۴۶۴} ^{۴۶۳} ^{۴۶۲} ^{۴۶۱} ^{۴۶۰} ^{۴۵۹} ^{۴۵۸} ^{۴۵۷} ^{۴۵۶} ^{۴۵۵} ^{۴۵۴} ^{۴۵۳} ^{۴۵۲} ^{۴۵۱} ^{۴۵۰} ^{۴۴۹} ^{۴۴۸} ^{۴۴۷} ^{۴۴۶} ^{۴۴۵} ^{۴۴۴} ^{۴۴۳} ^{۴۴۲} ^{۴۴۱} ^{۴۴۰} ^{۴۳۹} ^{۴۳۸} ^{۴۳۷} ^{۴۳۶} ^{۴۳۵} ^{۴۳۴} ^{۴۳۳} ^{۴۳۲} ^{۴۳۱} ^{۴۳۰} ^{۴۲۹} ^{۴۲۸} ^{۴۲۷} ^{۴۲۶} ^{۴۲۵} ^{۴۲۴} ^{۴۲۳} ^{۴۲۲} ^{۴۲۱} ^{۴۲۰} ^{۴۱۹} ^{۴۱۸} ^{۴۱۷} ^{۴۱۶} ^{۴۱۵} ^{۴۱۴} ^{۴۱۳} ^{۴۱۲} ^{۴۱۱} ^{۴۱۰} ^{۴۰۹} ^{۴۰۸} ^{۴۰۷} ^{۴۰۶} ^{۴۰۵} ^{۴۰۴} ^{۴۰۳} ^{۴۰۲} ^{۴۰۱} ^{۴۰۰} ^{۳۹۹} ^{۳۹۸} ^{۳۹۷} ^{۳۹۶} ^{۳۹۵} ^{۳۹۴} ^{۳۹۳} ^{۳۹۲} ^{۳۹۱} ^{۳۹۰} ^{۳۸۹} ^{۳۸۸} ^{۳۸۷} ^{۳۸۶} ^{۳۸۵} ^{۳۸۴} ^{۳۸۳} ^{۳۸۲} ^{۳۸۱} ^{۳۸۰} ^{۳۷۹} ^{۳۷۸} ^{۳۷۷} ^{۳۷۶} ^{۳۷۵} ^{۳۷۴} ^{۳۷۳} ^{۳۷۲} ^{۳۷۱} ^{۳۷۰} ^{۳۶۹} ^{۳۶۸} ^{۳۶۷} ^{۳۶۶} ^{۳۶۵} ^{۳۶۴} ^{۳۶۳} ^{۳۶۲} ^{۳۶۱} ^{۳۶۰} ^{۳۵۹} ^{۳۵۸} ^{۳۵۷} ^{۳۵۶} ^{۳۵۵} ^{۳۵۴} ^{۳۵۳} ^{۳۵۲} ^{۳۵۱} ^{۳۵۰} ^{۳۴۹} ^{۳۴۸} ^{۳۴۷} ^{۳۴۶} ^{۳۴۵} ^{۳۴۴} ^{۳۴۳} ^{۳۴۲} ^{۳۴۱} ^{۳۴۰} ^{۳۳۹} ^{۳۳۸} ^{۳۳۷} ^{۳۳۶} ^{۳۳۵} ^{۳۳۴} ^{۳۳۳} ^{۳۳۲} ^{۳۳۱} ^{۳۳۰} ^{۳۲۹} ^{۳۲۸} ^{۳۲۷} ^{۳۲۶} ^{۳۲۵} ^{۳۲۴} ^{۳۲۳} ^{۳۲۲} ^{۳۲۱} ^{۳۲۰} ^{۳۱۹} ^{۳۱۸} ^{۳۱۷} ^{۳۱۶} ^{۳۱۵} ^{۳۱۴} ^{۳۱۳} ^{۳۱۲} ^{۳۱۱} ^{۳۱۰} ^{۳۰۹} ^{۳۰۸} ^{۳۰۷} ^{۳۰۶} ^{۳۰۵} ^{۳۰۴} ^{۳۰۳} ^{۳۰۲} ^{۳۰۱} ^{۳۰۰} ^{۲۹۹} ^{۲۹۸} ^{۲۹۷} ^{۲۹۶} ^{۲۹۵} ^{۲۹۴} ^{۲۹۳} ^{۲۹۲} ^{۲۹۱} ^{۲۹۰} ^{۲۸۹} ^{۲۸۸} ^{۲۸۷} ^{۲۸۶} ^{۲۸۵} ^{۲۸۴} ^{۲۸۳} ^{۲۸۲} ^{۲۸۱} ^{۲۸۰} ^{۲۷۹} ^{۲۷۸} ^{۲۷۷} ^{۲۷۶} ^{۲۷۵} ^{۲۷۴} ^{۲۷۳} ^{۲۷۲} ^{۲۷۱} ^{۲۷۰} ^{۲۶۹} ^{۲۶۸} ^{۲۶۷} ^{۲۶۶} ^{۲۶۵} ^{۲۶۴} ^{۲۶۳} ^{۲۶۲} ^{۲۶۱} ^{۲۶۰} ^{۲۵۹} ^{۲۵۸} ^{۲۵۷} ^{۲۵۶} ^{۲۵۵} ^{۲۵۴} ^{۲۵۳} ^{۲۵۲} ^{۲۵۱} ^{۲۵۰} ^{۲۴۹} ^{۲۴۸} ^{۲۴۷} ^{۲۴۶} ^{۲۴۵} ^{۲۴۴} ^{۲۴۳} ^{۲۴۲} ^{۲۴۱} ^{۲۴۰} ^{۲۳۹} ^{۲۳۸} ^{۲۳۷} ^{۲۳۶} ^{۲۳۵} ^{۲۳۴} ^{۲۳۳} ^{۲۳۲} ^{۲۳۱} ^{۲۳۰} ^{۲۲۹} ^{۲۲۸} ^{۲۲۷} ^{۲۲۶} ^{۲۲۵} ^{۲۲۴} ^{۲۲۳} ^{۲۲۲} ^{۲۲۱} ^{۲۲۰} ^{۲۱۹} ^{۲۱۸} ^{۲۱۷} ^{۲۱۶} ^{۲۱۵} ^{۲۱۴} ^{۲۱۳} ^{۲۱۲} ^{۲۱۱} ^{۲۱۰} ^{۲۰۹} ^{۲۰۸} ^{۲۰۷} ^{۲۰۶} ^{۲۰۵} ^{۲۰۴} ^{۲۰۳} ^{۲۰۲} ^{۲۰۱} ^{۲۰۰} ^{۱۹۹} ^{۱۹۸} ^{۱۹۷} ^{۱۹۶} ^{۱۹۵} ^{۱۹۴} ^{۱۹۳} ^{۱۹۲} ^{۱۹۱} ^{۱۹۰} ^{۱۸۹} ^{۱۸۸} ^{۱۸۷} ^{۱۸۶} ^{۱۸۵} ^{۱۸۴} ^{۱۸۳} ^{۱۸۲} ^{۱۸۱} ^{۱۸۰} ^{۱۷۹} ^{۱۷۸} ^{۱۷۷} ^{۱۷۶} ^{۱۷۵} ^{۱۷۴} ^{۱۷۳} ^{۱۷۲} ^{۱۷۱} ^{۱۷۰} ^{۱۶۹} ^{۱۶۸} ^{۱۶۷} ^{۱۶۶} ^{۱۶۵} ^{۱۶۴} ^{۱۶۳} ^{۱۶۲} ^{۱۶۱} ^{۱۶۰} ^{۱۵۹} ^{۱۵۸} ^{۱۵۷} ^{۱۵۶} ^{۱۵۵} ^{۱۵۴} ^{۱۵۳} ^{۱۵۲} ^{۱۵۱} ^{۱۵۰} ^{۱۴۹} ^{۱۴۸} ^۱

دل ندستم شد خدا و اساد بان محل بدار من دنجت خویش دایم آنچه بد و سرم
 شکوه مانده از باراستی از دور کار مرده و صلم چه منصوب اید و در و دروم
 پای کوبان سر کف کف بن من تا پای دار در تن عشاق جانا جان کرانی می کند
 پیچۀ عاشق کشی از استن احرار کریم الهم شیء به پرس جان من نیم جانی دارم
 از لایق بود سازم نثار چون در این کشور متاع عشق را نبود رواج رخ خود تا
 بدون بودن صفات بن دبار و فی الکافی عن بعض اصحابنا قال قال ابو عبد الله
 اصبر علی الدنيا فاما هی ساعة ضامضی منه لا تجد له الماء ولا سروا و ما لم تجع فلا تدر
 ما هو و اما هی ساعتک الی انک فیها فاصبر علی طاعة الله و اصبر فیها عن معصية الله
 فی الله فیه قال قال علی ع ما من یوم علی ابن آدم الا قال له ذلک الیوم انا یوم جدید انا علی
 شهید قل فی جزا و عمل فی جزا فانک لن ترانی بعد ها ابد فی الخلق عن الصادق ع قال
 سرعة المشی بها المؤمن یمن فی جعفر ع قال ذاب الله عبد نظر الیه فاذا نظر الیه تحفه
 من ثلث بواحدة اما صلیع و اما حی و اما مد و فیه عن الصادق ع قال فتمت من
 اقتصد ان لا یفقرو فیه عن امیر المؤمنین ع قال ما من شیء احق بطول السج من اللسان
 و فیه عن الصادق ع قال الوضوء قبل الطعام و بعده یزید فی الوزن و فیه عن النبی
 قال ثلثة ان لو تظلمهم ظلموک السفلة و روجک خادک و فیه عن علی ع قال قال رسول
 الله ص ثلث محسن فیهن الکذب المکیده فی الحرب عدوک و روجک و الاصلاح بین
 الناس قال ثلثة یقیح فیهن الصدأ النهمه و اخبارک الوجل عن اهلک بما یکرهه و ثلثة
 الرجل عن الخبز قال ثلثة مجالسهم یبیت القلب مجانسة لا رذل و الحدیث مع النساء
 و مجالسة الاغنیاء و فیه عن النبی ص انه یفی ان یسلم علی اربعة السکران فی سکره یغفر

بن هب

بقول التماثيل من بلعب بالنز وعلى من بلعب يارب عشر قال الصادق عليه السلام
 وانما زيدكم الحماصة انما كان لتلوا اصحاب الشطرنج **الكتاب** عن الصادق قال لا
 ينبغي للمؤمن ان يجلس مجلسا يعصى الله فيه ولا يقعد على تغييره **وفيه** عن الصادق قال قال رسول
 الله ص من لم يحسب كرامة من عمله كثرت خطايا به وحضر عذابه قال في الواجب انما احضر عذابه
 لانا اكثر مما يكون بندم على بعض ما فعله ولا ينفعه لندم ولا ينفعه قلبا يكون كلام لا
 يكون مورد للاعتراف لا سيما اذا كثرت **وفيه** عن الصادق عليه السلام في حكمة ال داود على العا
 ان يكون عاديا بن مانه مقبلا على شانه حافظا للسانه قال بعضهم ثلثة ليلتين
 حيلة فقر بنحو كسل عداوة بداخلها حسد مرض بما زجره **وفيه** عن الصادق عليه السلام
 ينبغي ان يكون المرقدون لوجوه في اربعة اشياء الشن والطول والمال والحسب **وفيه**
 اي صلوة وبر تاذ تمنى اميد ناختمه بمائدان توسود اي اميد من دركجارس
 كه انجا كه توئی نه دست هوس سپه نه پای اميد و كنه بنیاد من عم تو و بران
 كنه ما را هوس عشق تو سر كنه ان كرد و انجا كه توئی مكر لطیف بكنی پیدا است
 كه زانجا كه منم چو توان كرد و اما واحد بفریب رجواالت كنه ند چو من غلچ پر و بیا
 كنه ند كفتی بد و كون سرمه زنی نادم هم اخكار با پالمالت كنه ند لغزش دهم
 بن برهنه مباد و فافله ان هر سه تن برهنه و برهنه سربله في قافله روانند و في حكم
 انسه بن نه انسه بن روانند و في حكم فافله لغزش كدام طار است كه اگر اولان چو
 نفصا كنی باده می شود و هرگاه از اخرش نفصا كنی كرمی شود و اگر اول نفصا
 كنی حسا كنی شود و اگر از اخر نفصا كنی اول سبع ان می شود و اگر از هر دو نفصا
 كنی اول افزون تر از اخرش شود و اگر هر دو ناقص بر سرش افزون او شود **وفيه**

کدام مرغ است که همیشه با پیش در سر است پیوسته باهایش تراست بیشترش
 در کمر است و بالش بضاغراست **او چنگ** نازنه عشق تو در گوشم شد
 عقل و غر و هوش و زاموشم شد تا بک و درق از عشق تو حاصل کردم سپید و
 تخم فراموشم شد و **لر عنبر** بسازد و بسامان نشک در دهن بلب مدد بر ما
 نشک فاضی غضب پارسا و مفتی ابن جمله شک و لی سلمان نشک ای هر نفس
 صد کن از من بده و دروی کرم پرده من ندر بده ای من بتر از هر که بال و ترا
 وی لطف تو از من بتر بده **نزد و ندر** و در کار نه وقت نه حال نه کفر و نه اسلام
 نه کرد و نه حال نه درج نه راحت نه هجر نه وصال بکرم سر از عمر پیوده ملک
و لمر دندی باید در شهرها ناخن بنیاد وجود بر انداخته با کردم دوی سوخته خسته
و لمر دل مبل تو دار و دانه بفرختی در سینه قوی و کون بر دختی و در آنکه در
 هر دو با تو موخه اند انش ندی هر دو را سوختی **فانک** بدانکه بی از او از تو
 و کرم و از چوب دن بر طرف مسین تو هم بناید و ابضا کو بنای کردم موشی با بر بند
 و در خانه رفت کنند دیگر موش با بنای **حکایت** نقل بشنای البها فی الکشاو
 انی رايت فی بعض النوایح المعتمده ان جماعة خرجوا فی الحجاج فذهب لهم و اسرهم
 و کان عابدا شجاعا فرمیه الحجاج ففطعت يده من المنكب رجلاه من المنكب و تلت
 بشتخت في دهر لي الصباح فلما اصبح كان اصبح المادة عن ملجج من اللد بكسب
 و هرق علي لوين من الماء فاني احتلمت لمبارحة فالراوى و هذا من العجائب
 ان شخصا قطع يده و رجلاه بنام ليلته يوما تقع له فيه الاحتلام **شعر** نه
 نغفد فبك خلاف لخلاف لك فنه خلاف لخلاف لجميل و غير من انت سوى غير

غیر سوی غزل کجیل اقول مرادہ اناک جیل سخی فاول انما سمیت جمعة
 جمعة لان الله تفرغ من خلق الاشياء فاجتمعت المخلوقات فيه وقبل سميت بذلك
 لاجتماع الناس فيه للصلاة وقبل دل من سماها جمعة لانضاد ذلك قبل قدم النبي
 الى المدينة وقبل نزول سورة الجمعة فانهم اجتمعوا وقالوا ان لله يومًا يجتمعون فيه كل
 سبعة ايام هو السبت وللتصاى يوم اخر هو يوم الاحد فلجعل لنا يومًا يجتمع فيه
 فنذكره الله ونشكوه فجمعوه يوم الجمعة وكانوا يسمون يوم الجمعة قبل ذلك يوم
 العرب فاجتمعوا الى اسعد ذرارة فضلى بهم يومئذ فذكرهم فيه فهو يوم الجمعة قبل
 اول من سماها يوم جمعة كعب بن لوى لاجتماع الناس فيه اليه وهذا الرجل اول من قال كلمة
 اما بعد اشرف مرابا نغارت كرم كودل نه تنهای بر تاراج جان هم مېکند
 دین هم بهیای بر اری طبع عشق او دارد دواى بوالعجب اسوده راغرمی هد
 صبرن شکبای بر نبود بکیش عاشقا اخوان یوسف کنه اسایش یعقورا شوق
 دلخای بر دین و دل هر چیز بود ان ترک غارتگرشد ماند است ما را بن جان
 ان نیز کوبای بر هر چند عذرای بر باطن استغنا دند این سوز و واقعت
 ارام عذرای بر صدق محبت مېکند در چشم مجنون تویتا هر گاه کان باد صبا
 ارکوی بلبل می برد ما آنکه تیغ جوران در چشم من در جا کما الوده کشتی خبر
 ما را بدعوی می بر شوق جال دلکشت حاجی ده کم کرده را کاهی بهر بیتی
 کاهی بیطیای بر ای شیخ این الوده را در سلك پا کان جامده کین رنگ من فانت
 ناموس تقوی می بر دهن کشتن خوش بود لبک را برای بار خود به عاقبت باشد
 که رنج از بهر بنای بر فاوغ دلان را آورد عشرت پرتو سوی شهر دیوانه عشق

در این
 دیوانه
 دیوانه
 دیوانه

قوا غم سوی صحرا می برد بید بر عذر دم چون کنم بیضا فیهاد و غم کمر کوه باشد
 جانم این حسنش را بجای هر ای هوشمند ابر رخس هسته می باید نظر کاین
 عشوهای جان سنا دل به محابای هر فرهاد بعد از بیهوشون زد تبشیر بر صبرها
 بین اشرف هنوز از بهارن شهرند کیهانی بر د سوال شخصی رفیق خود گفت
 که ثلث آنچه داری با تمام آنچه من دارم قیمت این است و ربع آنچه خود داری با قیمت
 اسب است هر یک چه قدر دارند و قیمت اسب چند است **جواب** قیمت اسب ^{دو}
 بازده است یکی هشت ارد و دیگری نه **کان** الرشید تدارک را با حصا ^{دو} الکتاب
 من الکوثر و هو بعت ذر منه فاحتاج لی بفدایم عرض فلما دخلها و کان رجلا
 علی هيئة اهل السواد و کان الخليفة فی ذلك الوقت مجلس شریع مع وزیره و کان قد
 انقذ من محضره بعض اهل السواد لیه و ابه و لیخ و منه فظفر الکتابانی به فلم
 الرشید انه من اهل التخریة فقال لعزلهنا باشیخ فاشد الکسائی کفی حرمان
 الشریع عطلت و ان دوی الالباب فی الناس ضیع و ان مالوک الارض لم یخلع عند
 من الناس الا من یغنی و یصفع فقال الرشید من ای البلاد انت باشیخ فقال من الکوثر
 فقال کیف ذک الکسائی فقال فی صفاء عیش عند امیر المؤمنین ع فنهض الرشید
 یعتن دایره و امر بکسر الان لشرک الملاهی قال رد بان تعلم ولد لی الامیر المامون
 فاستغنی فلم یعفه و اخلی له دار العلم و لم یزل مکرما **محمد بن سعید** البغدادی کان
 ادبیا شاعرا فصیحا و فی سنة ستین و خمسمائة و من شعره انت الذی کلنی حبیبی
 بطول علای و امری و لست دری بعد کلامه ساخط مولای ام راض **محمد بن**
 رساله ما لا نا و من الهیسم تعرف قد را لجواهر المختلفة اذا خال بعضها ببعض من

تغير شكل ذلك المخلد مقدار من ذهب محض وفضله محض متساويين
في العظم والشكل ايضا بان يعلبا جميعا في قالب واحد وزن كل واحد منهما فيكون
الذهب اكثر وناقص في الفضل بينهما فاذا رفع البناجم مركب من ذهب فضته
وطلب تميز كل واحد منهما علمنا مقدار مساوياه في العظم ثم ونا الجسم المركب ونا
مقدار المساء في العظم وحصلنا الفضل بينهما فيكون نسبت زيادة وزن الذهب
الحاصل على وزن الفضلة المساهمة في العظم الى زيادة وزن الجسم المركب من ذهب و
فضته على وزن الفضلة المساهمة في العظم كنسبة وزن الذهب الحاصل الى وزن ^{الذهب}
في الجسم المركب من ذهب فضته لسبب في رتبة القم تحت العظم الوفق تحركه حركة
سريعة انا اذا نظرنا اليه نفد شعاع البصر جزء من اجزاء ذلك العظم اذا فرغنا حركة
العظم من المشرق الى المغرب بقا كانت هذه الحركة لقرب العظم منا اسرع في الوؤية من
حركة القمر بعده عدا فبصير تلك الجزء الذي كان قد نفذ الشعاع فيه عزبها من القمر
ونفذ الشعاع في جزء اخر فهاذا بالتحرك فيبقى بين الجزئين قطعة من العظم فينبطل القمر
بحركة الى المشرق قطع تلك القطعة التي هي منزلة المسافة **لا اقول** في عظم كفت يدم لها
دا ودعي كفت من طالع ندرم ايضا اي عيش خوش دلي من رونهاد بهك
لحظه باش تاغم اورا خبر كنم **ويتل** حكى ان الثعلب مر في الصحراء فمرى فوقه اية
يؤدون فقال له ما منزل مضلي جماعة فقال ان الامام نائم في اصل الشجرة ^{بضلة} فاصطبل
جماعة فقال ان الامام نائم في اصل الشجرة فاصطبله مضلي فظفر الثعلب مرى الى كلب فصر
هنا بافناداه انك ما ناني مضلي فقال نعم اجده وضوء وارجع فاصطبله ^{بضلة} فبطل من
نذعته عقرب وجهه فجمد في دبره قطعه ملح سكن المحض اعلى ^{بضلة} فبطل من دبره فاهام

اللبيل فبالوا له بالأمه تقوم اللبيل فالنعم فالوا ما تصنع قال بول وارجع وانا محض
 اعراي ما نده الحجاج فاكل منها لقمه فقال من اكل من هذا شئ اضربت عنقه فامتنع
 كلهم وبقي الاعراي ينظر الى الحجاج مرة والى محلا مرة ثم قال ايها الامير صبتك باؤاد
 خيرا وشرع باكل سريعا فضحك الحجاج حتى استلقى وامر له بصلة سرف اعراي صرة فيها
 داهم ثم دخل المسجد بصيل وكان اسمه موسى فقرأ الامام وما تملك بميمتك باؤاد
 فقال والله انك لساحر ثم روى بالصرة وخرج جاثيا ثم قد هي هار تبه حتى جاثت
 اخنها فقال يا اخناه ما زال الامام يامرهم ان ينكحوا حتى خشيت انهم يقعوا علي فالتفت
 ما به من كوش داهم كاهه رضى سرور بعد از ظهر باسركه بخود ديكه البسن نشو فاقده
 الا فبون اذ اصل بجمل وطل براف الحماد معب عنه واخذ بالنهيق عرس الحجاج علو
 قتل رجل هزب استخفى منه ثم جاء اليه بعدا بام وقال ايها الامير نا فلان فاضرب
 عنقي فقال له الحجاج وكيف جئت فقال ايها الامير اوى كل ليلة انك قلتني فارتدت
 ان تكون قتلة واحدة فغفي عنه واجازه **ويقال** ان رجلا ذور ودة على خط الفضل
 ابن الربيع تضمن انه طلق لوف بنار ثم جاء بها الى وكيل الفضل فلما وقف الوكيل عليه
 له بشك انها خط الفضل فشرع في ان يزن الالف بنار فاذا بالفضل قد حضر لست
 فلما جلس اخبر الوكيل بامر الرجل واقفقه على الورقة فسطر فيها ثم نظر في وجه الرجل فراه
 قد كاد ان يموت من الخوف والمجل فقال الفضل للوكيل تذكر اني كنت في هذا الوقت
 قال لا فالجئتك لاسنهضك في ان تعجل باعطاء هذا الرجل مبلغ هذه الورقة ولا
 تقوفة فاسرع الوكيل في وزن المال وقبضه الرجل ومضى جاثيا قال الضعاف بن لهم
 لنصراني لو اسلمت فقال ما ذلت محبا للاسلام الا انه يمنعني حيي الخمر فقال لا بأس سلم

من خواص

اشربها فلما اسلم قال له قد اسلمت فتح ان شربت حد وناك واذ تترك فلنالك نحن
 اسلامه **فأخرى** جاء وجعل الى سليمان عليه السلام وقال ان لي جيزا من نهر فون ووزي **فأخرى**
 التارق فنادى لصاوة جامعة ثم خطبهم وقال في خطبته وان احدكم لبسرق او زنا
 ثم يدخل المسجد او يمشي على راسه فليحرج رجل راسه فقال سليمان خذوه فهو صاحبكم
فأخرى اذا اردت ثقب الخفاش في محلب ثلثة ايام فيعظم فيخرج وينقب **فأخرى** ينظم
 بشرا ودير **فأخرى** مرادة الحظان هو الشعر هو الذي يقال له بالفارسية **فأخرى**
فأخرى بقائه اذا ذبح الخفاش وطل على بدمه عانة الصبي يتل بلوغه فيمنع من ابناء
 الشعر عليها ويطلى به ثدي البكر فيمنع من يعظم واذا دفن براس الخفاش في برج لحام
 الفل و لم تن ه عنه **فأخرى** اذا انقعت البيضة في الخل تلبس في دخل في رجاجة
 راسها الصفر منها وابضا تشمع البيضة وتنقش قلعا ثم تنقع في الخل ثم تفلع بالة فيبقى البيض
 مشبكا **أجمع** محدث ونضر الى سفينة فصب للنصر من زقي كان معه شرير
 شرب ثم صبا وعرضها على الحديث فنناولها فقال لنصر انها خمر فقال من ابن علمت
 ذلك قال اشترها غلامي من يهود كفسرها الحديث على عجلة وقال للنصر اماريت
 احق منك نحن اصحاب الحديث ننا مل في حديث مثل سفن ابن عبيدة وسفينة
 جبر فصدق نصرانبا من غلام عن يهود والله ما شربتها الا الضعف لا سنا
فأخرى قبل من وضع تحت سادته شئ من بقله المحقاء لم يرحل **فأخرى** في بعض
 الكتب من لف عودا من الدار شبعاني حبرة صفراء ووضعها تحتها ليلة البدر
 راي في منامه ما يريد كذا المرثشاء الذهبية **فأخرى** قبل يتلع من الحناء بقدر
 المحضة سبع جات يوم الاحد الاول من نيسا الروم قبل طلوع الشمس منع كرم

سنة قيل اذا وضعت سوداء بيضا ذرفا سودا عنها وكذا اذا طلى باخوخ
الطفل الاروق ببندق محرق متلون بزيت **فائدة** طلاؤا الثاليل بالنورة
بزيها **فائدة** قبل اذا مسح خطه بالقطران والحلث يبداء على الموضع فلا يغير
تملة **فائدة** عن الامام الجعدي عليه السلام فلا ذاعس عليك امرضك عند الزوال
دكعين تقوي الاولى بفاتحة الكتاب قل هو الله احد وانا فتحنا الى قوله وبصر
الله نصر اعزنا وفي الثانية بفاتحة الكتاب قل هو الله احد المشرح قبل وقد
جرب دواء زنت واداج اج حج ذوت وهو اخ اذ هجسته دراهم حج زاج
اسود عشرة دراهم يطبخ ذلك في ثلثة ارطال ماء الى ان يبقى دلم ثم يطبخ فيه نصف
دلم حنظل حتى يفتي الماء فيجفف الحنظل وي سحق ^{ويؤخذ} متغال منه اداج حج ذوب
بالكبشة **قال** لحاظ بهر بالذباب من البيت اذا البحر يورق الفرع **الشي** جملة
اغصان بان ما ادى ام شمائل وادارتم مانضم الغدائل وبيض دفا وامجون بوا
وسمرد فاقم قد ودعوامل وتلك بنال لم يخطر واثق لها هدف من الحشا
والمفائل المهر جبال والملاح جنوده مجور لنا فذ وهو عادل له حاجب عن مقلته
حجب الكرى وناظره الفنان في القلب عامل **الشي** كاللذيق الله اكبر كل المحر
العرب كمن تحت كمة الذركي من عجب صبح لمجيب بلبل الشعر منعقد والحنه يجمع
بين الماء والذهب تنفست عن غير المرح ريقه وافتسر به الشهد عن حبيب
لقا الفاضل شرح الشباب بجنتكم افنته والعمر كلف بكم قضيتة لله داء
الفؤاد اجنه نرباد نكها كالماد وبتة فالواحيبك في النحي مسرف فاس على العشا
فلت فديته **لقا** تمس لدن خيال سلمى على الاجفان لم يغب وطيفها عن عيان

قال المخطوطين
مناخ الد بابلها
مخزف متخللها اكمل
فازد الكحلل المراء عنها
كالصن لم يكونوا يتيم

غير محتجب ودكرها النسي روحى هي نائبة والقلب ما زال عنها غير منقلب
 سقى ظل الخلة على معاهد وحياء من دمعى مذايب جاهد فزيع به سلى مصيف
 ودميع وارض ناءت عنها ثقاف جلا مد دعى الله دهر اسالى منى صروفه وظلمت
 سلى شاعدا واهامنا بالقرى بضر زاهر واوفانا بالوصل خضر هالد واودا
 مزوجة وقلوبنا ونحن كانا فى الحقيقة واحد ولم نغفره النفر منى بخاطر وكنت
 الايام مبناتنا فكل منى باسلى فقد حكم الهوى كالكثام ما د بالقرى جاهد
 وهل ودنا باق والا تغرب على عادة الايام منك العوائد وهل حيت نازد
 حدبنا واننا حظه الود هذا الباعد وهل نذكر من العهد ذنخ باللو
 وقولك لا عاش الخشون المعاند فان كنت جبل الود صرمت طرفه فودى طرفه
 فى هواك وتالد وان قلت ان الحب غير النوى لعمرى وجك بالخشاشه واحد
 محمد الله يارب احسن من بالصل وصاك حتى قلنى بفرط الهجر مضنا و
 باننا بقتبال القوام است من ذاتى بالفضل اننا ان كنت لم تدكر بنا
 بعد مرقنا فالله يعلم اننا منسبك ما ان تقطع جودا على قصد اضحى فود
 اسير الحظ عينك فى ١٩٥٤ هـ ٥٥٤ هـ ومسرعة فى سهرها طول دهرها وبها
 مدا الايام تمشى لا تنعب وفى سهرها ما يقطع الاكل ساعة وتاكل فى طول ليل
 على لا تشرب وما قطعت فى سهرها من ذرع ولا تلت عن ذراع ولا افرز وايضا
 فى ٢٧٣ الراض دى عند كالومل سام محله جبل على الملاح له حق مجازد
 من موسى يرهيب باسره وفى قلبه هرون للهلك الحق وايضا فى ١٤١
 واكله بهنرم وبطن لها مالا شجار ومجوانات قوت اذا اظعمها انتعشت عا

وان اسقيتها ماء يموت روى عن ابي عبد الله انه قال اتخذ واخه اسنانكم السعد
فانه طبيب الفم وبن بك الحجاج قال بعض العلماء كن مكانك من المملوك كان لك
فانهم ان اجبتك استخديهم ان بعضوك فتلوك يستعطفون من الكلام وذو السلام
يستحقون من العتاق ضرب لوقاب **ست عشر** بريل صفرة الاسنان وسوداها وطيب
رائحة الفم وندنه وهو كن مازج ورن مجبل ورن بد البحر ودار فلفل فافله من كل فرك
وشعير محرق سبعة دراهم وملح مشوي عشرة يدق بهم ويخل ويستعمل اعلم ان العصار
يعقبه اليسر الشدة يعقبها الرضاء والتعب يعقبه الراحة والضيق يعقبه السعة و
الصبر يعقبه الفرج وعند نهاي الشدة تنزل لراحة والموفور من ذوق صبر واجراة
قائدة اذا طلى بالشوكران موضع الشعر فتمنع ابانة واذا ضده بالشوك منع عظمه
قال الشيخ في القانون اذا اخذ من النورة جزءان ومن الزرنج جزءان وبطلى بها فليل
صبر يجعل فيها فيخلق في الحال **روى** ان سلمان صقيل رذ ذات ليلته وقع النوم
فارسلى في قاندا البحر قال له انك ان مركبا الى افريقية يا قوتى باخبارها فان سله
لوقته فلما اصبحوا اذا بالمركب في موضعه فقال لافاندا انك رجعت بعد ساعة فاما
باحضاره فجاء ومعه جبل فقال دهبت بالمركب فبينما انا في جوف الليل في قبة البحر
اذا انا بصوت يقول يا الله يا الله يا عبايا المستغيثين بكرهم هاردين فنادى به السند
لبنيك هو ينادى يا الله فقد فناء بالمركب نحو الصوف فالتفتنا هذا الرجل غفقا
في احدى مق المحوة فظلمنا به المركب سألناه عن حاله فقال كنا في سفينة فغرق بسفينتنا
منذ ايام فاشرف على الموت وما دلت اصبح حتى انا في الغوث من ناحيتكم فنبطنا من
اسهر سلطنا اوارق في قصر لغريق في البحر حتى استخرجنا لا اله غيره ولا معبود سواه

فائدة من خواص صل اللقاح البري الحار يخرج به العاج فيلبسه فائدة التخمير
بالباقوت بوجبا لها برة وشبهل لا نور أسلم محوسى فثقل عليه لصوم فتركه
سراب وقعد باكل فسمع بنيه حسته فقال من هذا قال بولك الشقي باكل خبثه
وبفرغ عن الناس لخصم رجلان في جارية فادعها عند مؤذن فلما أصبح فرغ
من الاذن قال لا اله الا الله ذهبت الامانة من الناس فقبل له كيف ذهبت قال
هذه الجارية اودعت عنك قبل انها بكر فلما انتبهت وجدتها ثيبا قال بعضهم
ذهبت مؤذنا اذن ثم ترك وجعل يمشى سرعا فقلت له الى اين فقال الجبان اسمع اذا
الى ابن يبلغ جاء امرأ الى معلم ولدها تشكوه فقال له منى لم تنه فقلت باقوت
فقلت له يا معلم هذا صبي ما يتفعل الكلام فانفذ ما اردت لعله ينظر بعينه فتجوب
قال المجاهدون بمعلم وعند عصا طويلة وعصاة قصيرة وصوتان وكرة
وطبل ويوق فقلت له ما هذا القصة قال عندي صنعا او باش فاقول لاحدهم
افره لوحت فضره لي فاضربه بالعصا القصيرة فبنازعني فاضربه بالعصا الطويلة
فبضر من بين يدي فاضع الكرة في الصولج فاضربه فيخذه فيقوم الى الصنعا كلمهم
وبضر وننى بقرن كلهم باعلى صوت حتى لا يسمع احد صوتا ضرب في الطبل وانفج
البوق فبسمع اهل الدرب فاجتجوا وخلصوا منهم انفجر الرشيد بوماع عن سكر
ومعه دبره الفضل بجي البرمكي فاذا هما يشخ من الاعراب على جاد وبدر مد فقال
له الفضل هذا ذلك على دواء لعينك فقال نعم قال خذ عوا الهواء وغب الماء في
في قشر بهيول البوق والكلح فانسخي الشيخ فضره فطرقة فقال هذا اجرة دوائك وان
وذلك فائدة بدانكه خطوط ساعات معوج دابر عضاده اسطرلاب كشد اند

و طریق دانستن ساعات معوجه ماضیه بطریقیکه خواجیه عنبره ذکر کرده اند غایبه
 ارتفاع هر روز را که خواهند پیدا کنند سطح ارتفاع و بر آن نهند اسطرلاب
 بگردانند چنانکه پهلوی با فتاب باشد تا سایه لبسه بر عضاده افتد چنانچه این
 هیچ جانب منحرف نشود و نگاه کنند تا طرف سایه بر قطر شود کدام خط افتاده آن
 و در اینجا ملا عبدالعلی بر چند در شرح بیست باب سهو فاحش کرده اند و بر این
 که پهلوی را بر پهلوی اسطرلاب تفسیر کرده و گفته چنانکه پهلوی اسطرلاب یعنی
 که اجزای ارتفاع بر آن منقش بود و این سبب از فاضل و راست و آنکه وقتیکه
 سطح ارتفاع را بر غایبه ارتفاع نهند پهلوی اسطرلاب را بجانب فتاب کنند تا
 که سایه لبسه بر عضاده افتد بلکه منحرف می شود مگر در وقتیکه شمس در غایبه
 ارتفاع باشد آن وقت در تعیین ساعات معوجه احتیاج با اسطرلاب نیست
 و سبب منحرف سایه آن است که البته همیشه سایه در خلاف جهت دی ظل افتاده
 می باشد خلاف جهت در این صورت محال است که عضاده باشد همچنانکه خواهش
فائده بدانکه عزوات حضرت یحیی و شش غزوه بود ۱ ابوا ۲ ابوا ۳ ابوا ۴
 ۵ ابوا ۶ ابوا ۷ ابوا ۸ ابوا ۹ ابوا ۱۰ ابوا ۱۱ ابوا ۱۲ ابوا ۱۳ ابوا ۱۴ ابوا ۱۵ ابوا
 و در این حرب ملائکه معاونه پیغمبر شدند ۱ غزوه بنی سلیم ۲ سوقی غزوه
 ۳ غزوه احد ۴ لشکرها ی حضرت در این جنگ هفتصد نفر بودند و حمزه
 سید الشهداء در این جنگ شهید شد ۵ غزوه بخرا ۶ غزوه اسد ۷
 غزوه بنی نضیر و نضیر ۸ غزوه ذکوان ۹ غزوه بدر ۱۰ غزوه بدر ۱۱ غزوه
 دو متره چند ۱۲ غزوه خندق و احزاب ۱۳ غزوه بدر ۱۴ غزوه بدر ۱۵ غزوه بدر

امیرالمومنین عکشته شد ۱۷ غزوه بنی قریظه و در این حرب لشکر حضرت قریب
 به پنج هزار کس بوده ۱۸ غزوه بنی الحنا ۱۹ غزوه بنی ضره ۲۰ غزوه بنی المصطلق
 ۲۱ غزوه حدیبیه ۲۲ غزوه جنبه را بنحرب لشکر انحصار هفت هزار کس بودند
 بودند و جعفر ابی طالب را بنحرب احبش آمد ۲۳ غزوه فتح مکه و لشکر حضرت
 دوازده هزار کس بودند ۲۴ غزوه حنین ۲۵ غزوه طائف ۲۶ غزوه
 بنو نضله بدانکه و لا یاتیکه در ایام حضرت پیغمبر فتح شد و بتصرف آن
 حضرت آمد همچنانکه در تذکره الامم ملاحظه بفرمایید است باین تفصیل
 مکه معظمه و مدینه و ولایت یمن و بخا و نجد و صحرای عمان و قطیف و الحجاز
 و بلاد یمن و بحرین و قلاع جنبه و کل قبا بل عرب و ولایت بحرین و قوابع
 آن و بعضی ریشام و بخوان و طایفه رسال ششم باینحضرت مامور شد که
 نامه بمالوک و سلاطین جهان نویسد و ایشان را باسلام دعوت کند اول نامه
 به قتل قصه روم نوشت و آن مسلمان شد و اسلام خود را مخفی داشت دیگر
 نامه به پادشاه شام نوشت و آن هدیه چند فرستاد و توفیق اسلام بنیافت و دیگر
 باضمحمله لقب بنجاشی پادشاه حبشه نوشت و او مسلمان شد و دیگر نامه
 بحضرت نوشت و پادشاه عجم نوشت و او کاغذ حضرت داد و بد لغت الله علیه
 و در جواب آنحضرت مشت بگسیرد و فرستاد و آنحضرت تقال زدند که ولایت و بیته
 ما خواهد آمد و آخر چنان شد و دیگر پادشاهین فرستاد و این مسلمانان شد
 ولایت یمن را بملازمان آنحضرت واگذاشت و رویتکه و قبتکه شهر یافور اسیر
 کردند بنزد عمر آوردند و داد و مجلس گشاید پس شهر یافور باین خود پیروز شد و
 نام

جبهه

و نهاسر

داد که بیچ پدر و پسر سه کاغذش پاره که من بندگی کشتن عمر نه پس چنان نصو
 کرد که او دشنام داد حضرت امیرم فرمود که نه بلکه نفرین بیچ پدر کرد و بگوید حضرت
 امیرم با شخص صفتها و اوصاف اهل صفها را بیان کرد پس بعد از سکون حضرت
 انشخص عرض کرد دیگر بگو حضرت فرمود امر من این است یعنی امر من این تورا بر
فائده بدانکه اولاد پیغمبر چنانکه در تذکرة الامم ذکر شد بیچ نفرند و سیم
 فاسم از خدیجه و ابرهیم از مادر پیر قبطیه سر دختر فاطمه و دقته و نوبت هر سله از خدیجه
 و بعضی و پسر دیگر که ثبت ظاهر نیز گفته اند بعضی ثبت ظاهر و القاب برهیم گفته اند
 و اولاد حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام پانزده نفر بودند و هجده دختر اما پسر
 حسین علیه السلام و محمد لاکبر و عبدالله و ابو بکر و عثمان و جعفر و عبدالله
 و محمد الاصفی و یحیی و عون عباس و محمد الاوسط و محسن و شفیق و این دوسله
 شدند و اما دخترها از نوبت الکبری و ام کلثوم الکبری و ام الحسن و ملة الکبری و ام
 هانی و مهرونه و نوبت الصغری و ملة الصغری و ام کلثوم الصغری و دقته فاطمه
 و امامه و خدیجه ام الکرام و ام سلمه و ام جعفر و حمات و نفیس حسن حسین و زینب
 کبری و ام کلثوم کبری از حضرت فاطمه اند محمد اکبر از خفیه است و عبدالله و ابو بکر از ایل
 بنت مسعود و همینه و عباس و جعفر و عبدالله و ام البنین بنت حرام بن خالد است
 و یحیی و عون از اشما بنت عباس است که اول زن جعفر چهار بود و مادر محمد ابی
 نضر است و محمد الاوسط از امامه است بنت ابی العاص که دختر نوبت بنت رسول
 الله ص و ام الحسن و ملة کبری مادر ایشان سعیده بنت عوفه است باقی و لا
 مادر ایشان نکاحی نبوده بلکه ام ولدند و اما حضرت امام حسن علیه السلام بد

اولاً اختلاف بعضی پانزده گفته اند یکدختر ام الحسن باقی پسر حسن و حسن
 عبدالله و عبد الرحمن و اسمعیل و محمد یعقوب و جعفر و علی و حمزه و ابو بکر و فاسم
 و پند و بعضی شانزده گفته اند یکدختر پانزده پسر و بعضی پنج دختر نیز گفته اند
 ام سلمه و ام عبدالله و ورقیه و فاطمه ام الحسن و بعضی بیست و ام الحجاز نیز از اولاد
 انحضرت دانسته اند و انحضرت سیصد زن کرده بود و طلاق گفته بود و انحضرت
 با ثمانس عمر خطاب همراه لشکر سعد و فاضل عجم تشریف بردند و تا شهر ری رفتند
 و از اینجا بقرنیه کهنک وارد شان تشریف بردند و از اینجا بقریه قها بیه از اعمال
 نائین تشریف بردند و با صفها نیز تشریف ورده و در خادج شهر مزین برانند
 و در مدینه ایست مشهور بلسا الارض نیز فرمودند و آن زمین بآنحضرت
 سخن گفت که یا بن رسول الله در اصفهان سحره سپیاند عوده بخوابند و در مسجد
 عتیق اصفهان نماز گذارند و در مسجد لیسان نیز نماز کردند و اما حضرت امام حسن
 علیه السلام چهار پسر من کور می شود علی اکبر و علی اوسط و زین العابدین و علی اصغر
 عبدالله و محمد الحسن و بغیر از علی اوسط همه در کربلا شدند و بعضی علی اکبر را
 امام زین العابدین می دانند و مادر امام زین العابدین شهر بانواست و هم چنین
 مادر علی اصغر و بعضی مادر علی اصغر را لیلی بنت ابی مره ثقفی میدانند و بعضی
 اختا دلالت میکنند که شهر بانو در کربلا نبوده و فوت شده بود و بعضی دیگر
 میگویند بود و برود و جناح سوار شد بمبلی عجم آمد و در ولایت طهران کوهی
 است را منجا غایب شد و اما حضرت امام زین العابدین را پانزده فرزند گفته
 اند امام محمد باقر و زید و عبدالله و حسن و حسین و حسن اصغر و عبدالله

و عبد الرحمن و سلمان و فاطمه و ام کلثوم با امام محمد باقر علیه السلام سرپرست
 و بکدام خبر سرپرست امام جعفر صادق علیه السلام و عبد الله و ابرهیم و دختر امام سلمه و بعضی پنج
 پسر و دو دختر گفته اند پنج پسر امام جعفر صادق علیه السلام و عبد الله و ابرهیم و عبد الله
 علی و دو دختر امام سلمه و دینار مادر امام محمد باقر و دختر امام حسن بود و اما امام
 جعفر صادق علیه السلام ده اولاد و اولاد داشت و دختر امام فاطمه هشت
 پسر امام موسی و اسمعیل و عبد الله و اسحق و محمد و عباس و علی و طفیل و شترخواره
 که از او کرده اند حضرت را و از پنج پسر دو کشت امام موسی کاظم علیه السلام و اولاد
 انحضرت را سی و هفت پسر و دختر شمرده اند امام رضا و فادر و اسمعیل و جعفر
 و هارون و حسن و احمد و محمد و حمزه و عبد الله و اسحق و عبد الله و زید و حسین و
 فضل و سلمان و عباس و عقیل و عبد الرحمن و فاطمه کبری و فاطمه صغری و هدی و
 ام جعفر و ابابکر و دینار و خدیجه و عیسی و عیسی و عیسی و عیسی و عیسی و عیسی
 صغری و بعضی عابد و مرتضی و عمر و جعفر و صغری و اسم و دینار شمرده اند و بر وایت
 انحضرت داشت و فرزندان بود بدست سرپرست سی و هفت دختر و امام رضا علیه
 پنج پسر داشت امام محمد تقی حسن و حسین و جعفر و ابرهیم و بکدام خبر عایشه نام و نسلی
 انحضرت از امام محمد تقی باقی ماند امام محمد تقی علیه السلام و دو پسر داشت امام علی
 تقی و جعفر و دو دختر فاطمه و اما امام علی تقی علیه السلام بکدام خبر داشت عایشه نام
 و چهار پسر امام حسن عسکری و حسین و محمد و جعفر و الملقب بکذاب میگویند این
 جعفر صد بیست فرزند داشت امام حسن عسکری علیه السلام از پادشاه بکدام
 مقلد بنظر نرسید و فاطمه بداند که در وفات بدست هشت کاتبه بکدام پسر شمر

است اول سرری ان دوحه بود مجموع ان دوازده حرفست و در هر ملفوف
 وان سه حرف بود که اخرش حرف اول نباشد وان سیزده حرفست و سیم ملفوف
 ان سه حرف بود که اخرش حرف اول باشد وان سه حرفست و اینها را مکمل پنج گویند
شعر مشکل می هر سر کوردن لغارت کردم مرهاکان را جنبت هارت کردم
 کفاره آنکه روزه خوردم رمضان در عید نماز بیطهارت کردم بدانکه دی عید
 است از زمان ماضی کور عبادت در بدن انسانیکه روح و قوای نفسانیست در
 مخفی هستند و مراد بدن قوای من کوره است که منشا اخصال در بدن است غارت
 کردن عبادت از دست برداشتن قوای من کوره یعنی ترک خواهشها و مقتضیات
 رانمون و می تواند شد که مراد غارت کردن کوردن این باشد که آنچه مقتضیات
 بدن است از اکل و شراب لباس و سایر چیزها که کویا جمع آنها بدست غارت کردن یعنی
 دست برداشتم و بر باد بفرادم و مراد از پاکان مرشدان و کاملانند که طالبان
 راه حق بنویسند از ایشان از لوث جهالت پاک میگردانند و مراد از زاری ایشان
 توجه بجا نایبشان و وصول بجد ماثبات و جنابت کایه از اینست که
 هنوز بالکل از ادب و ناس بشریه الوات جهالت پاک نشده است یعنی با وجود اینکه
 فی الجمله مقتضیات و مشتهیات بدن را ترک کردم باز بعضی از عیاق بدینست که خیات
 در این عالم از آنها منفک نمی شود مبتلا بودم و حکم جنب شستم و این حال فضل
 کاملان و اولادان کردم و مراد از رمضان ایام سال است که مقر است که سالان
 بجهت مقصود ترک مشتهیات نفسانیته ماکل و مشروب بدن نمایند پس کویا بشیر
 مبارک رمضان است و روزه خوردن کایه است از کتاب بعضی از آنچه نباید

ودان اوقات مرتکب شد تقصیر دان ایام و مراد از عبدانتهای سلوک و وقت
 مشاهده و وصول است مراد از نمان بیطهات مشاهده ناقصه و وصول ناقص
 بیکال می تواند بود و بنا بر این معنی این می شود که بجهت تقصیری که این ایام از من در
 ایام سلوک سرزده در روزی که باید بمقام وصول برسم با پنجه باید نرسید و با
 رسیدم حکم نماز بیطهات داشت می تواند شد که مراد از نماز بیطهات نماز است
 بر نفس خود که حقیقت مبتلاست تکبیر فنا گفتن باشد در این وقت معنی این
 خواهد بود که چون در حین سلوک شرط مجاهد بود موصول نشد بکفاره آن ^{در این} پنجه
 مقامی که شهود و وصول رکود از آن محالست بیکباره بر نفس خود تکبیر فنا گفتن
 بالکل به خود را از تعلقات ناسوتیه و عوایق جسمانیته دور گردانند خود را در معرض
 فناء فی الله و او دردم و الله سبحانه اعلم **کلام** للشيخ عبدالمؤمن المغربي فی کتابه
 المسمى بالحبان للذهبالا وصول لی مقامات اعلی الاممقامات الاول و یخرج
 کاسات العنا و من طلب لذو شرب الاجاج الممر و من امل المناصب ترک الکاسب
 و ركب التاسب و من احب الشیء لخطیبه و کره النافعه المجتبه الفلک کاره و قطع الممانه
 و فاق لا تراب الجبران و عاق الاثناب الکبران و دمع الخلیطه و الضجیع و ودع
 النقصه المضجیع انظر ان الشرفا مریدک بالنول او یخرج من بالاوانه او هنر
 بمعبر السوا لا یستوی القاعد مع الولد و الاهل و الساع فی الحزن و التهلل لا
 ان الزفقه فی لبط الرجل لا فی غبطه لنام و صلوٰه القاعد علی النصف مصلوٰه
 القائم ان سکن شهوة المائنه و تعود شهوة البائنه و لم یخرج من الخلال و لکن ولد
 بهر سوی تعالیٰ لسن کن لا یفرع الا الجبال الزواسخ و لا یدع الا الامبال و لا یفرح

اند را اسرار و هم بین کودراتش یافت سرو و با سمن مرئی و دیکه زدن
 سخت خرم بود افنادن چون بر آدم رستم از دندان ننگ در جها خوش هوای ننگ
 من چهار چون رحم دیدم چون در این آتش دیدم اسکون اندرین آتش دیدم عالم
 ذره ذره اندر عیبی اندر امداد و بحق مادی بین که این آتش ندارد در
 اندر امداد که اقبال آمده اندر امداد مدد دولت من ز رحمت می کشایم پای تو
 کز طریقه خود بنیم پروا نمی اندر او دیگران را هم بخوانا کاندرا آتش شاه بنهاد خوان
 اندر ابتدای مسلمانان عین عذاب بن عذاب است اندر ابتدای همه پروا ندارد
 اندرین بهره که دارد **فاعد** بدانکه بسپاری شود که در حق قنات چاهها و امثال
 اینها عین بسپاری شود و کشیدن دلو و امثال آن از قنچاه طولی بهم می رساند و باین
 سبب کار صعبی بهم می رسد لهذا ما فاعده در اینجا بیانی کنیم که باعث سهولت
 این امر بشود نوعی که از چاهی که چهل ذرع عمق و باشد دلو بقدر یک از چاه ده در
 بیرون می آید و باید یعنی باین سرعت باین قدر از زمان کشیده شود و از چاهی که
 ذرع باشد بقدر چاه بیست پنج ذرع می هم چنین طریقه است که باید در وسط
 دیوار چاه یعنی جایی که دوری آن از قنچاه و در چاه مساوی باشد یعنی باین
 بر و در جایی که بقدر نصف چاه مقدار آن باشد بر آنجا بست دلو و بر آن در همان
 بست پس نصف بالای چاه را نیز بد و نصف کرد و بر وسط آن نیز میخی یا تیری فرو
 و در همان بقدر نصف نصف چاه بر آن بست و سر در همان از حلقه یا مثالی که در
 و در همان اول را داخل در آن حلقه کرد و سر در همان سیم هر که در سر چاه است بگیرد
 و بالا کشد دلو بر و د که گفتیم بالا می برد **سؤال** دین مانی سوی صمد را فاع
 بقدر

از بهر جوان تا شود یکدم دل از صحبت نیاوی عورت دیدم نشست و می نشست
 هر زمان باد بگری کردی عناب دلبری گفتش نبود و از روی شرع مصطفی
 با چنین نامحرمان بنیشتن ای شک پری گفت نامحرم بنند هر هفت از یک
 ایشان را کرده یک مادر مرشد هفت مادری دو برادر و برادر زاده یک مادر من
 و آن یکی شوهرم بگره بند چه بنکوبنکری اینچنین مشکل را پیش آمدی و آنای عصر
 که کنی حل این تو بار بزن جوانی بخور جواب مادر ایشان کنی بود و اصلی
 امام بنده زاده شد از بندگی یکسر عورت مجربان را داشت آن عورت را پدر
 دختری یک برادر و دیگرش بد مادری بعد از آن بهر پدر عورتان زن را بجو
 دو پسر مادر ایشان هیچ کس از طری باز از بهر پدر خواست بعد از افتراق دو
 برادر زاده پیدا کرد از آن چون پری چونکه زوهم شد جدا شخص کرا و از خواست
 در و جو مادر ایشان دو پسر چون مشتری خواند آن عورت یکی داد دخترش را
 آن دگر این جوان سوال مد چه بنکوبنکری روی لفظ اول و نیکوئی نتواند
 القصص یا شاعن الصدق بالاشاعن الصادق قال کان فی کتاب ابنال ذاکان
 یوم من المحرم یوم کربلا فانه یكون الشتاء شد پدر و کثیر الراجح بکثره مجلد
 و تغلو منه الحظوة و یقع منه الوباء و موت الصبی و بکثر الحی فی تلك السنة و یقل
 العسل و بکثر الکماة و یسلم الزرع من الاقار و یصیب بعض الاشجار الالفة و بعض الکرو
 و تخشب السنة و یقع بالزوم الموان و یغزوهم العرب بکثره الطبی و الغنایم فی یوم
 العرب یكون الغلبه فی جمیع المواضع للسلطان بمشبهه و ذاکان یوم محمد فانه
 یكون الشتاء صالحا و بکثر المطر و یصیب بعض الاشجار و الزرع و یكون و جاع

مختلفة وموت شديد بكثرة الهواء والوباء والموتان ويكون في آخر السنة بعض
 غلاء في الطعام ويكون الغلبة للسلطان في آخره وإذا كان يوم الاثنين فانه يكون
 لشتاء صالحا فيكون في الصيف حار شديد وبكثرة المياه وبكثرة البقر والغنم
 يعسل ويخص الطعام والاسعار في بلدان الجبال وبكثرة الفواكه ويكون موت
 يكون في آخر السنة يخرج خارجي على السلطان بنواحي المشرق وبصعيد بعض فارس
 وبكثرة الزكام في ارض الجبل وإذا كان يوم الثلاثاء فانه يكون لشتاء شديد
 بكثرة الثلج والمجد بارض الجبل وناحية المشرق وبكثرة الغنم وبصعيد بعض الاشجار
 كروم افد ويكون بناحية المشرق والشام أمر يحدث من يحد في السماء يموت فيه
 يخرج على السلطان خارجي قوي يكون الغلبة للسلطان ويكون في ارض فارس في بعض
 غلاء افد وتغلب الاسعابها في آخر السنة وإذا كان يوم الأربعاء فانه يكون لشتاء
 سطا ويكون المطر في الفيض صالحا فاما مبادكا وبكثرة الثمار والغلاء بالجبال كلها
 ناحية جميع المشرق لا ان تقع الموت في الرجال في آخر السنة وبصعيد لناس بارض بابل
 بالجبل افد ويخص الاسعاب سكن مملكة العرب في تلك السنة ويكون الغلبة للسلطان
 إذا كان يوم الخميس فانه يكون لشتاء لبناء وبكثرة العج والفواكه والعسل يخرج
 شرق وبكثرة الحمى في اول السنة وفي آخره وجميع ارض بابل في آخر السنة ويكون للرو
 الى المسلمين غلبة ثم يظهر العرب عليهم بناحية المغرب يقع بارض السند حروب الظفر
 لولا العرب وإذا كان يوم الجمعة فانه يكون لشتاء بلا برد وبقل المطر والافد
 لمياه ونقل الغلاء بناحية الجبل مائة فرسخ في مائة فرسخ وبكثرة الموت في جميع
 تغلب الاسعاب بناحية المغرب بصعيد بعض الاشجار افد ويكون للروم على الفرس

كره شديد فائدة في علامات كسوف الشمس من الكتاب لمن كره اذا انكسفت
 الشمس في المحرم فان السنة تكون خضبة الا انه يصيب الناس وجاع في ايامها
 وامراض ويكون من السلطان ظفر ويكون زلزلة بعد هاسلته واذا انكسفت
 في الصفر فانه يكون فزع وجوع في ناحية المغرب يكون قتال في المغرب كثير يقع
 الصلح في ربيع والظفر للسلطان واذا انكسفت في ربيع الاول فانه يكون بين الناس
 صلح وبطل الاختلاف والظفر للسلطان في المغرب بقدر البقر الغنم ويتبع في اخر
 السنة ويقع الوباء في الايل والبيداء واذا انكسفت في ربيع الثاني فانه يكون للناس
 اختلاف كثير يقتل منهم خلق عظيم ويخرج خارجي على الملك فيكون فزع وقال
 بكثرة الموت في الناس في جمادى الاولى يكون السنة في جميع الناس بناحية المشرق والمغرب
 ويكون للسلطان الى الوعدة نظره بحسن السلطان الى اهل مملكته وبراى جانبهم وفي
 جمادى الاخرى يموت بجل عظيم بالمغرب يقع ببلاد مصر قتال وحروب شديد ويكون
 ببلاد المغرب غلاء في اخر السنة وفي رجب الحبيب تفر الارض تكون مطار كثيرة بالجل
 وبناحية المشرق ويكون جراد بناحية فارس ولا يضرهم ذلك وفي شعبان المصطفى
 يكون سلامة في جميع الناس من السلطان ويكون للسلطان ظفر في اعدائه بالمغرب
 ويقع وباء في الجبل في اخر السنة ويكون عاقبة الى سلامة واذا انكسفت في شهر
 رمضان كان جملة الناس يطعمون عظيم فارس يكون للووم على العرب كره شديد
 ثم يكون للروم وبسبب منهم وبغنى في شوال يكون في ارض الهند في المشرق وفي
 في القعدة يكون مطر كثير منوات ويقع خراب بناحية فارس في في المحرم فانه
 يكون فيندوباح كثيرة وينقص الاشجار ويقع بارض من المغرب سبع وخراب في كل ارض

من ناحية المغرب يغلو عليهم ويخرج خارجي على الملك يصيب منه شدة ويقطع
اهل فارس ثم يخص في العام الثاني **فائدة** في علامات خوارزمي الكتاب
المذكور اذا انخفض القمر في **الحزب** يموت بالمغرب جل عظيم وينقص لفاكهة
بالجبال ويقع في الناس حكة وبكثرة الوباء بارض بابل ويقع الموت بغلو اسعارهم
ويخرج خارجي على السلطان والظفر للسلطان وفي صفر يكون جوع ومرض بابل
وبلادهما حتى يتخوف على الناس ثم يكون امطار كثيرة فيحسن نبات الارض حال الشتاء
ويكون بالجبال فاكهة كثيرة وفي **بيع الاول** يقع بالمغرب قتال ويصيب الناس
برقان وبكثرة لفاكهة بالبلاد بناحية ماه ويقع الدودة في البقول بالجبال ويقع حرق
كثير بماء وفي **بيع الثاني** بكثرة الوباء وبكثرة محض الماء ويكون السنة مباركة
ويكون للسلطان ظفر بالمغرب في **جمادى الاولى** بهرق دماء كثيرة بالبلد يصيب
عظام شام بلبته شدة ويخرج خارجي على السلطان والظفر للسلطان وفي **جمادى**
الاخيرة يقل الامطار وينسوي يقع فيها جوع شدة غلاء يصيب ملك بابل والمبا
الى المغرب بلاد عظيم وفي **حزب الحزب** يكون بالمغرب موت جوع ويكون بارض بابل
امطار كثيرة وبكثرة وجع العين في الاقطار وفي **ربيع الثاني** يقل الملك ويموت بملاك
بنه ويغلو الاسعار وبكثرة جوع الناس في شهر رمضان يكون بالجبال رطوبة
وتلج ومطر وكثرة المياه ويقع بارض ماه موت كثيرة للصبيان والنساء في شوال
يغلب الملك على اعدائه ويكون في الناس شر بلبته وفي **ربيع الثاني** يفتح الملك
لشداد ويظهر الكون في بعض الارضين للجبال وفي **حزب الحزب** يموت رجل
عظيم بالمغرب يدعى فاجر الملك قال لوانك وجميع ذلك ان صححت عن دانيال بن يحيى بن

الملائكة والحوادث في الدنيا **أحاديث** قال النبي صلى الله عليه وآله إذا أراد الله بقوم
 خيرا منقرهم بالليل ثم تسمهم بالنها وقال إذا غضب الله على أمة ولم ينزل بها العذاب
 غلبت سعادها وقصر أعمارها ولم يجر نجاتها ولم تنزل ثباتها ولم تغر زناها
 وحسن عنها أمطارها وسل على شرارها وقال إذا منعك الزكاة هلكك النار
 وإذا جاد بحكام امك لقطر من السماء وإذا خضت الدنيا رضي المشركون على المسلمين
فائدة قال شيخنا المفيد في كتاب الاختصاص أعلم أنه إذا قرنت الزهرة مع المريخ
 في برج واحد هلك ملك الزوم أو يكون مصيبتا عظيمة أو بلايا وإذا قرنت مع اقطر
 كان القاعة شدة وضيق وإذا قرنت مع المشتري صاب الناس خاء من العيش وإذا قرنت
 عطارد يكون اهراقا لدماء وفتح عظيم وإذا قرنت بهرام نحل في برج واحد هلك ملك
 حدث في أرض ذلك البرج وإن اجتمع بهرام والمشتري مات ملك عظيم الشأن وإذا اجتمع
 زحل وعطارد وقع في التجار الخوف والحزن وكذلك في أهل الأرب إذا اجتمع زحل والمشتري
 في برج واحد تغيرت الدنيا في سائر الأحوال وتغير أمور الناس ويخرج الحوارج من النوا
 كلها وخاصة من الجبلان والداهل والأكراد ويقتلون الناس قتلا شديدا ويشدد
 الأمر عليهم من الخوف والحزن وترتفع السفلة شأنهم وتغير طباع الناس كلهم ويشتد
 الحب والانسانية ويبدفهم كثر الفساق خاصة في النساء وسقاطا لوالدات والأولاد
 واهراقا لدماء والقتل الجوع وإذا اجتمع المشتري عطارد وصا الأرض طامعون يقع
 فيما بين الناس العداوة والبغض وإذا ركب القمر فوق زحل ذهب ملك ملك ذلك
 بقدر أن عطارد في العقرب فنذلك بتهلك بابل وإذا اجتمع الزهرة والمشتري في
 العقرب فنذلك بتهلج مرض بارض بابل وإن اجتمعت الشمس زحل في العقرب

فذلك بتأخلاف لوقوم و قتل ملڪهم و اذا اجتمع المبرنج و عطار دق شولة العقر ^{بلا}
 ايت خراب ببيت ملك بابل و اذا اجتمعت الشمس في العرق في شولة العقر و بهما في الشرا ^{بلا}
 فان استطعت ان تتخذ سها لنزل و فاضل و اذا اجتمعت في هرة و المشري فان ^{النسا}
 يتخبر ان وجهه من عدوة و كهوان اذا نزل الطرف و الدبران وقع الطاعون بالعراق و مثله
 كثير من الناس و اذا نزل الطرف على حرة يكون في ارض العراق قتال و فتنه و اذا نزل الشرة بدلت
 اعمال العراق و لقوا بلاء و شدة و اذا نزل كهوان اخضر يكون بارض العراق و اذا نزل كهوان ^{البحر}
 وقع الموت في البقرا و السباع و الوحش و اذا نزل كهوان و المشري لا كليل و انقلاب لشولة ^{بلا}
 يقع في الشرق و الغرب طاعون شديد و يموت من الناس اناس كثير و يقع الفسا و البلاء في
 الارض كلها و يكون بلاء باعلهم كلها في الناس يقتل الملوك و العلماء و يرتفع سفله
 من الناس اعلم ان مع الشمس كواكب لها اذ ناب بعضها فوق بعض فاذا بدا كوكب منها في
 رجب من البروج وقع في ارض ذلك البرج شر و بلاء و فتنه و خلع الملوك و اذا رابت كوكبا
 لا تفرقه و ليس على مجاري النجوم ينقل في السماء من مكان الى مكان يشبه لعمري و ليس ^{فان}
 ذلك اية لمحرب البلاء و قتل السطاء و كثرة الشر و الهوم و الاثوب في الناس في
 خال النسخة التي انشئت منها كان مكتوبا قول و كان في اصل الكتاب هكذا و قبل و نسخ
 من خط ابن الحنفى شاذان رحمة الله عليه شعر **كل كفر و ايمان فزين بكد بكزند هر كز**
ا كز نيزست ايمان نيزست بدانكه اگر چه هر كز اقرار بوجود واجب صفا او و نبوت و
 مامت كند حكم بايمان او مي شود و احكام مؤمنين بر او جاري مي شود اگر چه ابا و ابي
 آنها باشد اما ايمان و اقيمي نمي باشد مگر آنكه ادعي خود براهين عقليه و ادله فاطحه
 سب كند اين مي شود مگر اينكه اول خود را از ايمان و اعتقاد اباي خود بري كند

مناسب ۲ الجؤ ۴ اضر هذا القر
چہ ہمیشہ دشمن ہی یافتند
سکان فرصت وہی یافتند

الفنى فنى معناه انه ذهب الي البعد الرجوع القافلة فاذا رجع ظل الشمس رجع هو
قال الجوهرى فى التصاح الوسط محرکه ساکنه وساکنه محرکه **اقول** مراده ان الوسط
 يتحرك لتبين عبارة عن الوسط الحقيقى مكانه ساکن لا يتحرك واما ما يكون لتبين فهو
 ما بين الطرفين بمقتضى مواضع كثيرة مكانه **متحرك** **شعر** **مشکل** کفتم که شوم ^{سفيد}
 کردند کفتم که شوم فضل کلیدم کردند کفتم که شوم پاک والا تين هر الوده
 نموده اند پليدم کردند بدانکه مشهور است که بالاتراز سباهى دى نکى نیست و بک
 سبارانک مى کنند و قابل نیک بک نیست مراد قائل از است که خواستم خود را بجا
 برسانم که از زحمت و تکلیف نشانه فارغ باشم سفیدم کردند معنی بجای آفنام که
 جمیع تکلیفات را برای من هست با اینکه نظر باینکه سباد بک قابل نیک نیست
 فعلیه محض است و سفیدانفعال محض است مېگوید خواستم بمرتبه کمال فعلیت
 محض رسم مانند هیو^۱ قابل محضم کردند هم چنانکه سفید قابل جمیع ألوان است بآنکه
 مراد از سباهى وصول بمحض نور الا نور است از سفید نهایت بعد از آن نور
 که هر که بمحض نور الا نور رسیده بالمره نورانیت و طیعى شود هم چنانکه قمر که
 با شمس مجتمع شدند قمر محترق مى شود هرگاه نهایت بعد بهم رسیده نور
 او در نهایت و فورى شود و مى تواند شد که مراد این باشد که منبع اب حیات
 که اسرار حق است شوم همچنانکه اب حیات در سبها است مرا سفید کردند و اب
 حیات را از من دور کردند کفتم که شوم فضل کلیدم کردند معنی کفتم که مثل
 فضل شوم که اسرار بسبب من محفوظ باشد بود در کتب اسرار مقیم باشم و بیگانه را
 مانع باشم مانند کلیدم کردند معنی از دور کردند و مرا هم چنین کردند که قابلیت

خطا سازند ارم بلکه آنها را فاش مینمایم وی تواند شد که مراد از قفل شدن این باشد
که خواستم کرده شوم هم چنانکه میگویند در قفل شد یعنی خواستم حواس خود را از
الایش علایق دنیوی دور دارم و در حواس ظاهریه و باطنیه را نیز بندم و بغیر حق را
راه ندهم کلیدم کردند یعنی کلید بمن کردند هم چنانکه میگویند قفل را کلید کردند
یعنی را حواس مرا گشودند و از هر گونه ناملائی داخل کردند و الله اعلم **شعر**
بیشاطفت ملتقمتم هشاگت شد پیشنفسه خشک چمنهفت شد

اَبصار شعبتم بکین بخت نصیحت اما باخفا که بخت میباید بفرار **مؤلف**
شعبتم منهنفها کشتم کلبتم منهنفها کشتم بخار **مؤلف** دان که
پیری روی وی بر ما چها بکند شناسد او از ثواب او شد و اشل از ثری بگذشته
دگر طیب با بهر ما پیر بخت خود را مد کام روز بهار تو را کار داد و بگذشته است
دگر چه امید و فادارم که از جورش مرا تیر از جگر در رفت و تیغ از قفا بگذشته است
شادی کنند ای عاشقان کامد صبا دامن کشان داد این بشارت کاین زمان با
از جفا بگذشته است ابد صفات بکوش از خاک بجنون نالها با آنکه از دوران او
بسر زنها بگذشته است **مؤلف** اگر پیر هفتان کرد در دایره راه و ما را توان
شد و رسم آنجا که باشد در نظر ما اگر ساقی کند لطیفی را بی در ترح دیزد امید
آنکه سازد از اسر قدرد ما را ندادم طاق بهی که لطیف جان بکش فروغ بخت
میدان از نظر ما را فرستادیم دل را بر سر کوفتش که کرد و زی کند عاشق کشتی زد
اندخبر ما را نکند در من عاشق ضعیفها ای ناصح بخوان بهوده افسانه مد پیرد
سرکه ما را صفات صفتان نیست در دل پر خورشاد و ز کمان دلبر در اید

هر چیزی که فرموده و چیزها بیست که هرگاه بقدر مساحت آن زاب بردارند وزن
 آن ثقیل تر است و هرگاه وزن آن مساوی باشد باید بیشتر آب فرو ری و در
 قولهم لعل لک حکایت قولک فذلک لحساب الجمع لک حکایت قولک جعلت فلان
 الهیلة حکایت لا اله الا الله الحول لک حکایت لا حول ولا قوة الا بالله الحمد لک حکایت الحمد
 البسملة حکایت بسم الله الحسنة حکایت حسنا الله السجدة حکایت سبحان الله الباء
 حکایت بانی نیت ای حکایت قول الصبیان بابا الحمد حکایت می علی الصلوة و می علی
 الفلاح و می علی خیر العمل التحفة و البرهنة حکایت بابا السحق و بابا ابرهیم و البخیر
 حکایت میخ و والد معرق حکایت ادم الله عزک و اطلبته حکایت طال الله بقاءک
 کثیرا ما وقع فی الاحادیث ذکر بلاد الجبال و هی ناحية مشهورة يقال له فکست مرقها
 مفارقة خراسان و فارس و سمرقند و بلخ و بخارا و شمالها بحر الخ و جنبها العراق و خوار
 لا یثبت بها النخل و لا تون و لا نار میخ و لا نرج و لا یعیش بها العبد فقصها اصغرا
 وری و همدان و قزوین **فائدة** اجتمع حروف المعجم کلها فی بیتین من کتاب الله
 و لیس فی القرآن ابنة فیها جمیعها غیرها **الاولی** قوله تعالی فی سورة العنکبوت
 علیکم من بعد الغم **الثانیة** فی سورة الفتح محمد رسول الله ص و الذین معک
 علی الکفاد **فائدة** ست بابان بحفظ فاربهما من شر و الاعدا و فی کل منهما عشر
الاولی فی البقرة المزمع الی الملاء من بنی اسرائیل الی قوله بالظالمین **الثانیة** فی
 عمران لقد سمع الله قول الذین الی قوله عذاب محرق **الثالث** فی النساء المزمع الی قوله
 یبذلکم کفوالی قوله فبذل **الرابعة** فی المائدة و انزل علیهم نبأ بنی ادم بالحق و قوله
 من المتقین **الخامسة** فی التوعد قل من رب السموات و الارض الی قوله الواحد القهار

و جنوبا

واللهم

الآية

الساقي في المزملة ان ربك يعلم انك تقوم الى قوله غفور عفوكر رحم فائدة
قال بن خالويه النحوي دخلت على سيف الدولة فلما كنت بين يديه قال فقد علمت
اطلاعه على اسرار كلام العرب ان يقال للقائم القعد وللنائم والتساجد اجلس فوالله
ومن هذا اخذ قولهم الجالوس يرفع والقعود يضع **فائدة** من سعى من ببط النمل
ودن درهم لم يملك اسفله وان سعى بعده كمر بنا كمر ما بنا سكن عنه واذا اخذت
سبع نملات طوال وتركت في فارورة مملوءة بدهن الزبق وشد راسها ودفنت
في دبل يوم ما وليلة ثم اخرجت وصفي المذ من عنائها ثم مسح منه الاحليل ما فوقه بهيج
الباه وكثر العمل وقوى الانفاظ **موجب في حق الحيوان** البهض كلها بالاضا المتجة
الابيض النمل فانه بالنظر حديث من ابهام قال لسان العاقل وراء قلبه و
قلب الاحق وراء لسانه ومعناه ان العاقل لا يتكلم الا بعد التدبر فيجعل ما يريد ان
يتكلم به اولاً في قلبه ثم يجعله في لسانه بخلاف الاحق فانه يتكلم بما لا يعنى من دون تدبر
اولاً وبعد التكلم يلتفت الى ما تكلم به **قالوا** الصواب يكون ابن الوقت مرادهم انه
لا يتأسف على الفايته ولا ينظر الوارد بل يلزم الوقت الذي هو فيه فقط لا يتأخر
بقوله نعم لعلنا سوا على ما ناكم **فائدة** قبل ان تضع باب قرية النمل بجافه
زرنج واكبريت هجرها **فائدة** وجد صندوق ما شاء الله المصالح في هجره
مكتوب من عمل عملا والعقر في العقر والتسبله ندم ومن لبس ثوبا والعمر في العقر
محصون بين الخبز مات فيه ومن سافر في السفر في الطريق المحرقة لم يرجع الا بتعب
كثير واكثرهم لا يرجعون ومن ولد بطالع الحمل والزهرة وعطرد فاسدان واشد ذلك
ان يكون ذلك الفسا بالبرج كان المولود من يدعى لناس الى نفسان كان تحت الارض

كان سراوان كان فوق الارض كان جهرا واجتمع المتجون على ان من تزوج والفرس
 مع سعد الذابح في محاقه فرقا قبل ان يجتمعوا وان اجتمعوا ما كان لرجل في سنة واكثر
 على اقبه ما يكون من الافراق ومن تزوج والفرس مع الزباني في محاقه مانت ومن ولد
 وكف الخضب في درجة طالع لم يتزوج قط **فائدة** اذا مسح مضطربا بالثوم
 فانه لا يجذب بالحد يدح والمجلة في ان يجذب اذا صا كما ان يفسل بالخل **فائدة**
 عندك اذا دفعت خاتمك الى شخص فجعل في احد اصابعه مخفيا فمر ان ياخذ الا اصبع التي
 الخاتم اربعة ولا يصليج الفارغة التي بعدها الى الاصبع الصغير شين شين و
 للاصابع التي فوقها الى الكبرى واحدا واحدا ثم اجمع الكل فان كان شين عشر ففي الابهام
 وان كان احد عشر ففي المسبحة وان كان عشرة ففي الوسطى وان كان تسعة ففي اليه
 ان كان ثمانية ففي الصغير **فائدة** اگر شخصی شش عدد را سه حصه کرده باشد
 و در سه جا بکیرد بشر این که چهار در یک جا نباشد خواهی بدانی که در هر جا چند
 است بگوینا آنچه در یکی از سه جا است مضاعف کند پس بگوینا آنچه در جل
 دیگر است اضافه آن نموده مجموع را مضاعف کند پس آنچه در سیم است اضافه
 مجموع نموده مرتبه دیگر مجموع را مضاعف کند از هر یک هفت هفت اسقاط کند
 و از باقی بجزد همد پس اگر یک باشد باقی یعنی در جای اول یکی و در دوم و سیم
 سه اگر بانی دو باشد بجا و اگر باقی سه باشد بترتیب که اگر چهار باشد جاب
 و اگر پنج باشد باقی و اگر شش باشد جاب **فائدة** اگر کسی را علم اندازد از تزوج در جل آن کل منها
 ام الاخر فولدت کل منها ابنا فکل منها **فائدة** في مدح مولنا امير المؤمنين
 وهو هذا ركي سري سني وفي وفي فتي على خيرا شفيع سميع سميع مطيع ربي

جایی

عم

منبع ربيع وقور شهيد سديد سعيد شديد وشهد حميد فريد هصو
 حبیب لبیب حسب نسب ادیب ادیب محبب کور عظیم علم حکیم حلیم
 کریم هم رحیم شکور جلیل علیل کفیل نبیل اشل اصل لیل صور خلف شرف
 لطیف ظریف حبیب منیف عقیف غفور اعلم ان هذه الابیات السبعة تنفرد
 في كل بيت منها بحسب التقدير والناحية اربعون الف بيت والناحية اربعون الف بيت
 جيت وثلثمائة وعشرون بيتا وذلك لان اللفظين الاولين لهما وهما في مخرج ثالث
 ستة وهي في الرابع اربعة وعشرون وهكذا الى الاخر وقد اوضح اول الاعداد في هذه المخطوطة
 في مشكلات العلوم ثم لا يخفى ان بحسب التقدير والناحية جميع الابیات السبعة
 ينتهي الى ما يتعبر حصرا كما لا يخفى ومن هذا يعلم ان صوت النكس في الوضع مائة وعشرون ^{الغنى}
 وان اعتبرنا الاربعة في سبعة وعشرون فائدة اذا اردت ان المرأة الحامل معواذ كذا ان نعم
 او اني فخذ من لبنها في قدح وضع عليه ما فيه علا اللبن فانها تضع ذكر فان علا الماء
 فانها تضع انثى فائدة الایام الخمسة في الشهر نظيرها بعضهم اجناس الایام قد جاء في
 النضر عن الصادق الامام المبین ثالث خاص من ثالث عشر سادس العشرة العشر
 فاجتنبها مع اربع عشر وجاز من خامس العشر وجميعها بعضهم محبب رعى
 هو ان هل تعود لبال بضد الامل لحروف المعجم تحسب غيرها غير الایام
 الخمسة في السنة انا عشر جمعا ابن النواج محرم ثاني عشر اجنب واجتنب الغناء
 في شهر صفر من ربيع اربع وثمانية عشر اربعة وجماد في الاثر ومن جماد وكذا من ربيع
 يجنبون يوم الثلاثاء عشر وسادس العشر من شعبان مع رابع عشر من رمضان
 الاغر وثانيامن شهر شوال ومن ذی القعدة الثامن والعشرون وثامن شهر

ذی النجدة لا بشکر الاعمال من شکر فائده مشهور است که هر که عطار و دابه
 ببند و این اشعار که منسوب بحضرت امیر المؤمنین علیه السلام بنویسند و توانگری
 بسیار و زکات و عبادت کرد عطار در تقد و الله طال و بقی عشاء و صبحا
 کما اذ انک فاعنا فها انا فاعننی فوئی ابلغ المعنی و در این علوم الفاضل انکرم
 فان تکفینی الحزن و الشکر کلمه بایز مملکت خالوا الارض و السماء قبل ان ادرت
 ان يكون الفناء على صورة المحب من الانس و غیره فانتخبنا لبال الصورة التي اردتها
 واجعلها فيه و هي صغیر و اجعل القلب بحيث لا تدخل فيه روح و لا اعتبار فانه اذا
 عظمت فيه كانت على صورته فائده اعلان من عجایب شجرة النخلة انها لا يوجد
 الا في بلاد الاسلام فان بلاد الحبشة و النوبة و الهند بلاد حارة لا یبت فیها شئ
 من البتة و هي شبه الانسان من وجوه استقامة القدر و طول و عدم الاتواء و العقد
 فی اصلها و اعصانها و امتانها الذکر من الانثى و ان فی قطع راسها هلك و اختصا
 باللقاح من بین سایر الاشجار و اطلعها راجحة الانسان و ان قطع منها غضن لا يرجع
 الى مثله كما لو قطع عضو من الانسان و علیها البف کثیر الانسان و قبل النخل قبل
 نفسه سنه و قبل صاجبه سنه ای یحمل سنه جلا کثیرا و لا یحمل سنه الا قبله فائده
 فی جوة الجوان کل جوان مرارة سوى الابل و لذلك کثر صبره و یمنایه و بعد علی کبد
 شئ بشبه المرارة فائده بدانکه یکد پناشش نان و هر دینکی چهار طسوج و هر
 طسوجی چهار شعبه و هر شعبی شش خردل و هر خردلی و ازده فلس و هر فلسی
 قبل و هر قبل شش بقبر و هر بقبری شش قطبیر و هر قطبیری و ازده ذره و هر
 ذره شش حبه فائده قال الحریری فی درة القواص من جبع الارض

على الاراضى فقد وهم بل تجتمع على ارضنا وارضون بفتح الواو لان الارض ثلاثية والثلاث
لا تجمع على ففتح واصلة ارضه فالهاء مقدرة وان لم ينطق بها و قال في الفا مور
ان الاراضى غير قياسى فائدته قال الكنعى في حاشيته مصباح خاتم النبيين ^{نكسر}
والفتح وروى بها ومعنا بالكسر اخر النبيين وبالفتح ذين النبيين اخذ ذلك من
كون الخاتم من بنى للبد فائدته اختلف في معنى ظلم اقوال ثلثة الاول ان الظل ^{عند}
بمعنى الاثر والمعنى اثر الاسم والثاني انه لفظ يوناني معناه عقد لا يتحل ^{الثالث} ان كنهانه
عن مقابله اسم اعلى لمسلط فائدته الفرق بين النهر والسبع والذئب ان ما يضر
بالسانة كالكلب يوق نهش وما يضر بمؤخره كالزنبور والعقرب يوق لسع وما يضر
بغيره كالحية يوق لدغ فائدته ثبث حد بين وتوضيح لهما في ضوء الشهاب عن النبي
السفقة والاقصا والسمت جزء من ستة وعشرين جزءا من النبوة الوجه جعل النبوة
في هذا الحديث ستة وعشرين جزءا ما رواه الصدوق انه ان النبي صلى الله عليه وآله لما اناه جبريل
وامره ان يقول للناس ان رسول الله اليكم كان لاربعون سنة وعاش بعد ذلك ثلثة
وعشرين سنة وكان يوحى اليه قبل في خاصته نفسه ثلث سنين ومن قبل ذلك كان محمدا
باحكام شرعية يحتاج اليها بنك بالقلب نفرا لسمع بالالهام فيكون مده نبوته
فاشار بهذا الحديث الى عظم شان هذه الخصال وقبل مراد ان الله علمني هذه
المخاضا لثالث في سنة تامة ولم يوح الى في تلك السنة الا الوصية هذه الاشياء
جزء من اجزاء النبوة وقد روى عنه ان رؤيا المؤمن جزء من ستة واربعين جزءا
من اجزاء النبوة والسر في ذلك ان كان الوحي اليه في ستة اشهر من سنين نبوته وهي ثلثة
وعشرون في طريق الرؤيا فائدته في استخراج ثلثة اعداد مضمرة اعطى جلست

فالبی فی التفسیر
وسام

و مره باضا بعضه بمینه بعضه نبار و بعضه فخره و اشترط علیک بضع الیهنا
فالبی فی التفسیر قل من بمینه لیصح استخراج ثم مره بان یضن ما فی الیهنی فی الاثنین و ما فی الحجة فی العشرة
وسل علی الجمع فاما ان فاسقطه من مضروا العد المعطى فی العشرة فباقی فاقسمه علی
ثمانین ضارح فیصحی هو ما فی الیهنی عدد منکسر ما فی الیهنا فاسقط مجموع ما فی
الیهن من العد المعطى فباقی فهو ما فی الحجة بهذا ممکن استخراج الاسلام لضمه ان کان
ثلاثة احراف **فوق عد** جائه که ابریشم یا پیشم باشد هرگاه چرب شود باید بخالد را **و**
و جانه را باین شست و بگو کرد و اهک هرگاه بران موضع برزند باینک سنگی بر
روی آن بگذارند باز چرب دای بر دبی شستن و هرگاه روغن کچد بجائے ابریشم یا
چرب دخیله شود باب با فلا پانی شود و هرگاه کاغذ چرب شود استخوان سوخته را بکشد
و بران برزند و سنگی را بران بگذارند بکل ینشا بود و نمک اهک **باینک**
شود و جائه که ملد بران ریخته باشد هیچ با برف بران موضع بمالند از آن می شود و
اگر جائه بر روغن چراغ بمالند بنان کرم وارد نخود بسپارن بمالند پاک می شود
و سوم را اگر کرم کند و بر روی کاغذی که بمکسب باشد برزند و بعد از آن
موم را برنهند سپاهی از زایل می شود **فان** قال ابن مسکویه فی کتاب **الذی**
والذین الفرق بین السرف و البید بران السرف هو الجهل بمقدار الحقوق و البید
هو الجهل بمواقع الحقوق **شعر** چه خرم کسی کو بهنکام دی نهد پیش خود از
و مرغ وی بقی نارستان بدست آورد که بر نارستان شکست آورد **سکه**
به رن دارد از کج کاخ که دارد شکوفه برون سر شاخ **سؤال** لعمریه و ناعما و
لیخالتروا ناخالها و اما التي ناعما فام ابی مهاخت لابی و ابنته لانی و کذا الی

می خالی جواب از پندار من قبل الام بصی بر بد لها جذه من قبل الایضه
 بفاطمه فزوج رید فاطمه فولدتا بنا فذلک الابن عم لربندک نخواستها و هی عمة
 له لانها اخت لاسیه الابن خال لربندک نخواستها و هی عمه لاسیه خاله له لانها اخت
 عبارت مشکله موزنه قال رسطا طال پس ثلاثا سکند التوبین فی الحساب
 مبرم و فی الکتاب محکم و فی الاسم مجسم فان اراد ان یصیر الغالب مغلوبا و لما حکم حکم بالان
 فاطلب الطلوع و الاقول من لفظ و الارج من الحروف و الذکور و الاناث من الصریح
 حتی یحصل الامر بالله تعریف **فائدہ** حروف بر سر فتم است لفظیه فکر کن و رقبه و زلف
 معلوم است و فکر بر حروف متصوره در نفس است انما اعلو به نیز کو بند **فائدہ**
 بدانکه حروف ابجد که انهارا شرقیه نیز کو بند بیست و هشت است ۷۷ انشی است
 ۷۷ بانی ۷۷ ابی ۷۷ خاکی و هر حرفی بمزاج عنصر است که منسوب است مضابطه
 است که حرف ابجد را چها چهار بگیرند و اول را انشی و دوم را باد و سوم را ابی و
 چهارم را خاکی حساب کنند جمع باین خواست و انشی **فائدہ** هو الی
 بو بنص صافی جز کسقط و ابی دحل و خغ و بدانکه چون هر یک از این
 حروف بجهت عدد است پس هر عددی نیز بر طبیعت همان حرف است که این حرف
 با دای است و مرکب از دای بسا اظ خود شکر **فائدہ** بدانکه هر یک از اقامت
 بکوکی منسوبست بر طبیعت همان کوکی است ابرحل ۲ بمشتری ۳ بمبرج ۴
 بنیس ۵ بزهره ۶ بعطارد ۷ بقمر و زحل ۸ سر و خشک است مشری کرم و تر
 و مریخ و شمس کرم و خشک و زهره معتدل و عطارد منزعج و زهره سرد و تر
 تراد بها کل من لانه سلام الله علیکم اهل بیت العصمة و مغانج الرحمة و الاشیاء

بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على من لا نبي بعده

بالحق والهادون الخالق سلام الله عليكم معا لدين الله ومعاد بحكم الله ومطابق
 لطف الله ومخازن علم الله ومهابط وحى الله وجملة كتاب الله وخلفاء رسول الله
 سلام الله عليكم اعلام الهداية واقطاب الولاية وانوار الملكوت واسرار اللاهوت
 وبنايع العاوم عن محى القبوم سلام الله عليكم مصابيح الظلام وسادات الاسلام
 وصداة دار السلام وائمة كل الانام ورحمة الله وبركاته **فقد** اذا اردنا ان نعرف
 ارتفاع الشمس من غير اسطرلاب لا الارتفاع نقيم شاخصا فى ارض موزونة ثم
 نعلم على طرف الظل الى ما لنهاية له معتبر ثم نخرج من ذلك المحل الى خط الظل
 الى ذلك السطح عمودا مثل طول الشاخص ثم نمد خطا مستقيما من طرف العمود الذى
 السطح الى طرف الظل فنجد مثلثا قائما الزاوية ثم نجعل طرف الظل مركزا وبداية
 عليه دائرة باى قدر شئنا ونقسم الدائرة باربعة اقسام مساوية على و بافائة
 يجمعها المركز ونقسم المربع الذى قطعه المثلث من الدائرة بستعين جزءا قطع
 الصلح الذى يؤتى الزاوية القائمة من الدائرة بستعين جزءا بما يلى خط الظل هو
 الارتفاع وليكن محل الشاخص نقطة او طرف الظل ونخط المحجج اب والعمود
 فى السطح ادوا الزاوية القائمة والمستقيم الواصل بين طرف العمود وطرف
 الظل دب والمثلث اب ومركز الدائرة ب والدائرة كج والربع المقسوم بستعين
 جزءا والصلح الموزون للزاوية القائمة من المثلث صلح فاذا كان قاطعا للربع على
 نقطة ك كانت قوس ك مقدار الارتفاع فى ذلك الوقت وبرهانه

هذا هو الارتفاع
 من غير اسطرلاب

هذا هو الارتفاع
 من غير اسطرلاب

فقد اعلم انه عند الانف فى اعلاه منفذان ومنفذان جدا منفذان الى
 داخل العينين مجذبا الموق وفيهما منفذان الواجح الحادة الى داخل العينين ولذا
 لا يرى من غيرهما ان كان رطبا شامخا كقند موازى الجوز ساكن رايا وان راسبت بقاها
 تدفع

بنا من مخرج وهرکال کمال از بخشیدنی در انکس

تقدم مع العین عند شتم البصل و نحوه و من ههنا بن المنذر بن بنفدا الفضول الغلظة
لای فی داخل العین و تجدد بالدموع فائدة الفرق بین الخوف و الحزن ان الخوف
على المتوقع و الحزن على الواقع و ههنا هو المراد من قوله سبحانه فلا خوف عليهم ولا هم
يَحْزَنُونَ و اما قوله نعم انی لخرقنی ان تذهبوا فذ فروع بان المراد لخرقنی قصد هابکم به
فی المثل السائر جاءوا علی بکرة ابيهم ههنا مثل ضرب الجماعة اذا جاءوا کلهم و لم تختلف
منهم احد البکرة البکرة من الابل و اصله کان لرجل من العرب عشرة بنین فخرجوا الی
المصید فوقعوا فی ارض الغد و نفسا و هم و وضعوا رؤسهم فی محلاة و غلقوا المحلة
فی رقیة بکرة کانت لابی المقتولین فجاءت البکرة هدة من اللبلل فخرج ابوهم و ظن
لرؤس بعض النعام و قال قد اصطادوا و انما و ارسلا البیض فلما انکشف الامر
لناس جاءوا بوفلان علی بکرة ابيهم فی الحیا بنی ان لا یكون فی الفقیر کراهة
ابتلاه الله به من الفقراء ان یکن کارها من فعل الله من حيث لا یعلم و ان
کارها للفقیر کالمحیو یکن کارها للجماعة لئلا یبها و لا کارها فقل انجم بل و بما
یتقلد منه منة فائدة جعفری و کراجکی و محضر ابن شهر آشوب ز علما ای امامیه هستند
و اول احمد محمد بن هبیم سلمه ان بن جعفری کوفی مصر ابو الفضل صابو است که
زیاده بر هفت تصنیف دارد و در عنایت صغری بوده و نجاشی و شیخ بدو و
از او روایت میکنند و در محمد علی بن عثمان است که شاگرد سید مرتضی شیخ
طوسی بوده و قریب بیست کتاب تصنیف نموده و هم محمود بن علی بن حسن
سید الدین است صاحب چند تصنیف است شیخ منجیل الدین است رابع
محمد علی بن شهر آشوب ما زنده رانی است و تصنیف بسیار دارد و از انجمه معال

العلماء که در رجال نوشته **فائده** در اسم مادر موسی و اباک چند است و
 مشهور است که بوخا بد است **شعر عربی** سکاروی لب بقوام داماد ما
 سقوا حبس جل عن وصفنا صف **ایضا** ملوکا علی التحقیق لبس نعیم من الملك
 الاسمر وعقابیه **وایضا** من اعتر بالمولی فذالك خلیل ومن رام عن سواد لیل
 ولوان نفسی مذراها مملکها مضی عمرها فی سجدة لقلبیل احب مناجاة الحبيب
 بخاوة ولكن لك المذنبین کلبل **حاشیة** ذکر فی الكامل فتاوت سده^{۲۸۵} اثر
 حدثت فی البصرة ریح صفراء ثم خضر اثم سوداء ثم تنابت الامطار وسقط برد وزن
 كل واحدة مائة وخمسون درهما فی هذه السنة حدثت^۲ الکوثر ریح صفراء وبقيت
 الى المغرب ثم سورت فخرج الناس ثم مطر عظیم ومطر فیه من نواحي الكوفة لیس
 احدا باد جارة سوداء وكبصافي واسطها صبق وحل منها الى بغداد فزارها الناس **وایضا**
 اسماء الانبیا الذین ذکر فی القرآن العزیز ۲۰ نبی محمد **وایضا** ذکر بس نوح هو صالح
 ابرهیم لوط اسمعیل یحیی یوسف ایوب شعیب موسی هرون یونس داود سلیمان
 الیاس الیسع زکریا یحیی والنکفل **فائده** لغویة الانثا بطلق علی الذکر والمؤنث
 وربما یقال انثی انثا لقدا جاء فی قول الشاعر لقد کسفی^۳ الهواء طاب لریب
 الغزل انثا فنانة بد والدجی منها جل اذا زنت عینی بها فبالدموع تغتسل
فرع شیطان باب فرعون فقال فرعون من هو فطر شیطان فقال هذا لی لجنه
 لا یعرف من فرج باب شعس ای دل نشاید سر بری بین فطر موختن باید کلاه فقر
 را از زند بناد وختن **محاشی** ای کوهر نام تو تاج سر پوانها ذکر تو بصید
 عنوان را پیش عنوانها ای کعبه مشتاقان در باب که بر ناید مقصود من کراهی بیابا

ان بر کرم کن فیض مشاق خطاشو است حاشا که شود در هم ز لایبش بامانها و
 حوصله کوئل دهم عشق جنون فرا ^{عقل} سلسله بکسلم هم عقل کز پایی از دل
 بویانی شوم که دلبری فلم دهم کند که جعد عیب سگاد صبر ناند وقت شد
 که همه کس بر آورد کرپه های های من ناله وای وای وای ^{لر} محنت شکست دل
 تابو شوخ داده دل داده بدست نظامی مملکت خراب را و ^{لر} دل که جاد و عالی
 بیاد داده اوست دران از چه بود ناله واهی وای صبا و بان یار پاک و امن کوئل
 که از برای تو کشند بیکاهای ^{فائد} محمد بن جریر بن غالب طبری اسم دوم نفر است
 یکی محمد بن جریر بن غالب طبری که شافعی مدینه است و دیگری محمد بن جریر بن رستم
 که از جمله مشعراست و صاحب کتاب معجم البلدان که از افضل سن است حال این
 دو طبری مشبه شده است ^{فائد} گویند شیخ محی الدین گفت که از افضل السنین
 الشین ظهیر محی الدین هرگاه داست باشد اشاره بانکه سلطان سلیم روحی
 داخل شام در صد فخر شیخ محی الدین بر آمدن راجع ^{فائد} اقل مدته
 حمل داشت ما است در مرغان بیست و یک روز و در سگ چهل روز و در گربه
 دو ماه و در کوسفند پنج ماه و در شتر و اسب و بز یک سال است و در فیل بعضی
 سال و بعضی هفت سال و بعضی یازده سال گفتند ^{فائد} بدانکه ذراع شتر
 دو شیر است و هر شیری بعضی وازده اصبع و هر اصبعی عرض شش جو که هر پان
 از انها یکم دیگری چسبیده باشد و عرض هر جو هفت موار بال باب و جمعی شش
 موی کنند هم چنانکه بعضی شش جو نیز گفتند و ذراعهای دیگر هشت مثل ذراع اسب
 که غلام هر و ن او شپداست ان کثراست و ذراع شری بد و ثلث اصبع شش جو

وجوبش مو باشد و ذراع بر ابی لیل است هر که کمتر از ذراع است و بیست اصبع و ذراع
 هاشمی صغیر که واضح ان بدل بر ابی برده است و ان بیشتر است از ذراع است و بدو
 اصبع و ذراع هاشمی که بر کمان مختصرات منصوب و انقی است و و بادیه از ذراع است و پنج
 اصبع و دو و ثلث اصبع و ذراع عمری که واضح ان عمر خط است ان زاید است بر ذراع
 شرعی بعضی چهار انگشت که طول با یک انگشت بهام است و ذراع مزای که از مختصرات
 مامون است و ان زاید است بر ذراع است و بدو ثلث ذراع و دو و ثلث اصبع و ذراع
 کردی که از مصری خوانند و نوشی و ان وضع کرده است زاید است بر ذراع شرعی
 بچهار انگشت **فائدة** شیخ ربیع ابو علی قهرانی چند از خود بنظم آورده است که
 خود انها را تجربه و ساینده و برشته بنظم کشید قال بسم الله فی نظم حسن از کرم حاجت
 فی طول الزمان ما هو بالطبع وبالخواص لكل عام ولكل خاص فی سورة العنقر بنجم
 توام برای عین من پراه علم از راه امرا صلیا و اتقوا و تا و انخابا لا یتم
 لاسمان قال ذاجبا بعض بعض کو کبان کو کبا و مثله بخان فی سعد سلع رؤیة
 لكل و قد جمع و مثله بضال السعد الذاج و رؤیة لكل و صالح مخبر من شئت یفحبا
 ثم بقول کو کبا کو کبا فیستلوه و باذ الله بینهما فلا یکن بالاله کف الخصب و فی قول
 لکائن من کائن کل اذا راه اثنان و جماعة افترقوا فی تمام الساعة یختم السها ما فسر من
 و لا یوه بوطاف و من رای عیشتی بنجم السها لم تدن منه عقری بها یغیر علی العلیل و الخبا
 بمرة الامان السها لاسمان شایر کشوف فهو عمری نفعه مود و ابلع من المصاب و ورن
 تیج من القول بنجم و هكذا لکون الکوا و با ان کلا یحقیق ادا و با و طبقا لاضرر لئلا
 مانع من کذا لئلا یخصه لاضرر و تیج یكون عرضا و بل الملح اعنی تسوالمح ان تفرجت

والمشيء والموت اطل على الخراز دهل لفتح مع وسخ الاشاع عند الصبح فانه يذ من هبها
 كما فيها ثم يورثها وهكذا فخرها والوطب تفكره بالقشر لا بالقلب اكور وويلك ناو
 بعون قد فخر خضر ومثل دوس قشاء لجة يذهبا لثا لول منه لوعته مرارة لجة نيل
 ونحن لستم بها نفا اذا سعى من السقيم حبة يؤمن من لستم بتلك الشرية وان سقى الصبح منه
 من وقترونا في الحيا فساد الدخا في الحمام بنضج الفخا من فسام فوزن مثقالا اذا ما شام
 مع وزنه من اربع لجة مخلص لست مؤمن مما من بعد باس الامل حية ومنه سر لست ابدية
 ولست اخفيكم عن بعون بالكبريت والقوا وهو الحزن والخصيص يصيب حب ما العبد
 وهو اذ لم يسمع سبحا من اورع لا ما ان يجمع الاشياء في سقف بيت فحسب
 ورؤية لسلح من لبت ان سقطة مكانه يلا نؤذن بالرجل لهما والموت ان كان خلبعا
 لا تغسل لثوب الكانا ولا تصل فيه كذا الحنا عند اجتماع النيران في البرار فاختذ اصلا
 وكل هذا شاع في النجا والتبر في اعجب العجا جزان طرطير وجرطحا ولسع خل الحمر وناصحا
 وليكن لخل عبقا ايضا واحمر اللون فذا وذا يستفطر جميع بالبنوق بالمحو الفط مع الزريق
 فناد هذا لفاطر المتهمة محرقه عن الدنيا من ساكن الكنا والحجر والقطن والتمر مع التبر
 فانه يلم من حرب للهب ومن حريق كلة وذا وانما يهرف هذا لما بالنقطة الجارحة لاشبا
 بطل على الفرح والاورا وكل ما يضر والجا كالجربا لحادث لقفد فخلص من عذاب الهم
 وهكذا الاما شيا ثقا فانه اقوى من القيا بول عين ولها حوا كان في حلقة الانسان
 شيا ملحون ما انشى كركا وجدنا في الصفا يخرج منها في طباها وراكب بعض بعض ما يما
 وقد عدنا لوجين منها يد كرهوة الصاوي حين فباخذ لخدمها اليها فخذ منه يقم الابلدا
 فلم يزل مشيقا قواما من غير نوم مدا ياما حتى اذا ما اغتسلنا بالماء زال عنه النسا

داو علی همدامک الشهو تصح اسنانک فی الدهور تاخذ من ملوذة الخد ما تشهو ^{مفقد} ملاء
 واسحق عصفه البنان وهی التي تعرف بالصفقا بالوان بايج النضج ^{مفقد} وارضه رجاة
 حتى اذا احتج الى العلاج احضره في ظرف من الزجاج فاکحله بمسوح الخلد فیمزج ^{مفقد} السهم ^{مفقد} من الاثر
 من حبه ولست علی بنو وهکذا من عقر ذی عود هذا الذی جرحی نظمته ^{مفقد} للمفقر ^{مفقد}
 والحمد لله علی الامنام حمد اکثر عدد الايام وصلوا ^{مفقد} الله ذی الجلال علی البلی ^{مفقد} صطفی
فائدة بدانکه هزار یا چهل و چهار بار در هر روز نیت دوازده بار در روز
 سوزند پدید آید و بمناسبت سکه مالید نافع بود **فائدة** هرگاه سگی کسی را بکشد
 نداند که انسان دپوانه بوده است یا قدری خنجر بر همان موضع که سگ کنده باشد
 بمالند اگر سگان دیگر خنجر بخورند انسان دپوانه نبوده است اگر بخوردند دپوانه
 بود و اگر خنجر را بخورد و بمیز دپوانه نبوده **مجنون العاکل** واد
 دمت من لیلی عن البعد نظرة لاطفی جوی بن الحشا والاضالع بقدر ثانی الخیوم
 ان تری بعینک لیلی متلباء المطالع وکيف تری لها سواها وما ظهر لها
 بالمدامع اثلث منها بالحدیث قد جرى حث سواها فی خبره قال المسمع ^{جلست}
 بالی عن العین انی اراد بقل خاضع لك خاشع **مطایب** رای بهود مسلمان
 باکل شوی فی نهارد رمضان فاکل معه فقال له المسلم ان ذیبتنا لا تحل لك
 فقال له وکنا فی لیهو و مثلك فی مسلمین تاكل فی نهارد رمضان **مجنون**
 تو بالاهل حرد بار نباشد غارت دزد و قافله در کار نباشد **لامع** **مجنون**
 انروز ددل غم جهان بخیر ذلک عم از ایند جان بخیر پیاوچ بخشای بی ^{مفقد}
 کو بیای ای دملک عجم تازه کرد بدلت تو داغ اشتبا کو بیای ای دملک عجم

درین غرضه و مطالبه از اینهاست
 درین غرضه و مطالبه از اینهاست

مرد صد ساله بابدان توخا نو مکر کردی کن در اصفها **الاسم** بگویم ایام نداریم
 خوشم که چاشت که شام نداریم خوشم چون بخت عیام هر روز دعا لغیب از کسی
 مع خام نداریم خوشم **و قیل** ان الخاف من الله اکثر مما خاف من الشيطان لان سبيما
 يقول ان كبد الشيطان كان ضعيفا فالعزائنه في الله ان كبد كن عظيم **فائدة**
 که تحصل من حرف الجمع ثمانية سواء كانت ماملة او مستعملة فاضرب ثمانية و
 عشرين في سبعة وعشرين فالخاصل هو ٥٤٧ جواب ان قیل که تکرکب ثلاثين عشر
 ان لا يجتمع الحرفان من جنس حرف فاضرب هذا المبلغ في ستة وعشرين فالخاصل هو
 ٤١٤٩٠٠ جواب ان سئل عن الباعية فاضرب هذا الخاصل في خمسة وعشرين والقياس
 فيه مطرد في الخماس مافوقه **حكاية** برزکی بیمار شد خلیفه طبیب سار ابعالج
 او فرستاد طبیبی نوی رسید که خواطر توجه بخواند گفت انکه تو مسلمان شوی
 گفت اگر من مسلمان شوم تو بنک می شوی از بستر بیماری بر میخیزی گفت آری پس ای
 بروی عرض کرد ووی ایمان آورده ان بزرگ از بستر بیماری برخو است و از بیمار
 اثری بروی نماند هر دو همراه پیش خلیفه رفتند و قصد باز گفتن خلیفه گفت
 بنداستم که طبیب پیش بیمار فرستاده ام من بیمار پیش طبیب فرستاده بودم **حدیث**
 في كتاب البولي و صفة الصادق ع قال ان الله ليحفظ من حفظ صدق ابني **فائدة** في
 محاسن النساء ينبغي ان يكون في المرأة اربع سود الشعر والحواجب والعينان والذوائب
 واربع بيض الاظفار والاسنان والشفان والحنان واللبان واربع مدورة الرأس والعنق والساعد والجمرة واربع ضيقة الفرج والسترة
 والمنخرة والفتاح واربع واسعة الجبهة والصد والحنان والعين واربع طوال لقامة

این حدیث در فضیلت
 و محاسن زنان است
 و در آن آمده که
 خداوند تعالی
 بیست و چهار
 صفت را در
 زنان برگزیده
 قرار داده است

والشعر

امر میفرمود که

و این را در کتاب
تاریخ طبرستان
نویسند

فرض کنیم که علی معویه در وقتیکه اراده قتل داشتند توی بود و هرباک تورا
 طلبیدند بجهت قتل با امر کدام یک را اطاعت می نمود پادشاه گفت نظر ما اینکه علی
 بالاجماع خلیفه است مخالفت او کفر است نمیتوانم مخالفت او را بکنم البت حکم او را اطاعت
 میکردم سپید فرمود بعد از خضوع و نهضت صفوف هرگاه معاویه بخود بمقتال می
 و مبارزی طلبید و علی تورا بمبارزت در روی مخالفت میکردی با مطاوعت شاه
 گفت چون مخالفت او کفر است مطاوعت میکردم سپید گفت بعد از مقاتله با معاویه
 هرگاه او تیغ حواله تو میکرد با این بکشتن میزدی باز چنان فرار میکردی با تو نیز تیغ
 بر او میکشید و سعی در کشتن او میکردی شاه گفت طاعت می انستی یا معصیت
 شاه گفت نظر ما اینکه با امر علی بود طاعت است سپید گفت شخصی که تو بکشتی او را
 طاعت می از من چه سؤال میکنی در سبب مذمت شاه یا کشتن شد شعش
 سلمی این نموت بجهاد هون شی عندنا ما بمنش **بدر** خدی نصیبی از من
 من جانب الحق و لای بهالیا نسیم در پی بخد و لولا ید اوی لقلب من **الرحمن** بد
 تلافتنا قضیت من **الوجیک شعش** بخاتم کو که خواب لوده بر خیز شی فاله
 شناس و کوشی بفریادم کنی **فیتل** لهلب الخرم فقال تجزع القصص ان تنال
 القمر حکایت کان ساهل پیشی مع ولد الصغیر فاذا بامرأة تضع خلف جنازة و
 تقول بن هبون بلالی بیت لبس منبر و طاء و لا غطاء و لا غذاء و لا عشاء فقال الصبی
 یا ابت هل بن هبون برالی بیتنا **و علی الجحیم** سقی الله ابا مالنا و لبا لبا مضر
 فلا رجی لمن رجوع اذ العشر ضائف و لا جبر حتر جمیعاً و اذ کل الزمان اربع و امانا
 للعوادیل فی الصبی فغاصر و اما **الکفو** قطع **الطیف** شخصی از بام افتاد و برگردن

ملاحظه بخورده مهر کردن و اشکست مولانا بر سر خوابید جمعی بعبادت او آمدند
گفتند حال مولانا چیست گفت حال او این بدتر که دیگویی در بام افشاد و کرمین
بشک الشیخ شمس الدین الکوفی البک شازلی و انت مرادی و ابک
اعنی عند ذکر معانی و انت مشیر لوجد بین ضایعی از اقل حاد و تو تن سادی
و حبک لقی النار بین جوانخی بفتح و داد لا بفتح زناد خلیف کخامنی العدل
واعلم بان غریخی خند بقیة طبریا بن بعض العدل بد کر که فخری بواد و العدل
بود امیر هاشمی از گوی تو شب هاده صحرا کرم تا بنا لمرید دل غناک اینجا مختشم
بر روی باد غناک راجعی بدان الود می غلطان بجاک احباب اشکی بدن ببالود که
مجنون آتشند استین بر وصل تار و زجر دامن لیل پاک ماند از بهشت لود که
از بدن او بند کو بیکاره منع میکند در عمر خود نشنیده ام بیتک باین به بود که
پای طلب کونه شد از بسکه در ره شو شد کوتره نمیکرد دوی پای طلب از
سو که ان سر که دینک خاک کشت از استایر سائش و ان استایم باز دست
از محنت فر سو که خوش فنی اخر مختشم اسوده در خواب عدم هرگز نکرزی در جهان
خواب بدن اسود کی قال الشیخ ابو علی سینا النساء ابلفن عشره فنه لبعثه الراجعین
و ابلفن عشره فنه لذة للشارعین و ابلفن ثلاثین صرام البنا و البین و ابلفن
بلفن اربعین ففعلهن لعنة الله و الملائکة و الناس اجمعین و ابلفن جنبین فافلوهن
بالتکین و ابلفن ستمین فلبس الاعمیون فی الغابرین حکایت نقل است از یکی
از امامیه که با فضل حسن همراه بودیم بحواله مکانی رسیدیم که ابو حنیفه و اباجا
درس میکرد فضل گفت من از اینجا زوم تا و بر اهلزم نکنم گفت هرگز چیست کسی

۲. وسیع گفتند و از علماء و فاضلان بسیار گفتند

بر حجت مؤمنان غالب نشود پس نزد ابوحنیفه رفت و گفت ای خلیفه مرا برادر می
 ازم من بسال بن رکنه و افضی است هر چند با و میگویم که بعد از رسول فاضل تر
 مردم ابو بکر است و میگوید علی است بجهت طریقی و را ملازم کنم گفت با برادر رفت بگو
 که ابو بکر و عمر در جهات نزد رسول می نشستند و علی در درجهت می آمد و این دلالت
 بر افضلیت آنها میکند فضل گفت این سخن را با برادر می گفتم او گفت پروردگار
 عالم مفضل را بد فضل الله المجاهد علی لقاعد بن ارجاعها پس بموجب این امر علی
 است گفت با برادر رفت بگو که چون علی را ترجیح میدهی بر ایشان و حال آنکه ایشان
 در جنب حضرت رسول مد فوئنه و علی و راست فضل گفت من این سخن گفتم بر
 این امر را خواند با آنها الذین امنوا لا تدخلو ایوت النبوا لان یؤذن لکم و قبرش
 انحضرت در خانه خودش بود و انحضرت اذن نداد که ایشان را در اینجا دفن کنند باقی
 گفت بگو که عایشه و حفصه اذن دادند که بعوض صدای آنها ایشان را در اینجا دفن
 کنند فضل گفت این سخن را نیز با و گفتم او در جواب این امر را خواند با آنها الذین
 النبوا انا احلنا لک و احلنا لک لانی اثبت جورهن پس از این امر معلوم می شود
 که صدای ایشان در زمرة انحضرت نبود ابوحنیفه گفت با و بگو که ایشان ابعثت مبراث
 در آن تصرف نمودند فضل گفت این سخن را نیز گفتم برادر می گفتم خرمند هب شما
 رسول را میوات نباشد و فدک را از فاطمه باین علت نتراع نمودند که حضرت رسول
 فرمود سخن معاشره لا ینبأ الا نورث فمات کما صدق فریض رحالتی که و خبر رسول
 مبراث نبرد دختران عزیز چون از آن مبراث می پرند و بر تقدیر بیکه مبراث میرند حضرت
 زن ثمن می شود و از ثمن حق عایشه و حفصه و مقلان بیضه از ثمن می شود پس

يكون مقدار دوقتر تصرف ایشان جائز باشد بوجبه عرض کرده گفت از جنوه
 نه و افضی لا اخل به من کنبد این مرد را که خود را فضی است و هیچ برادر ندارد
حکایت و فد حاجب بن زرارة علی نو شیروان و استاذن علیه فقال لحاجبه
 من هو قال رجل من العرب فلما مثل بين يديه قال نو شیروان من انت قال سيد
 العرب قال البر بن عمتك واحد منهم فقال ان كنت كاذب ولكن اكرهني للملك بكلمة
 صرت سيدهم فامره بحسبته لؤلؤ **حکایت** دعی جل اخل منزله و قال لياكل
 معك خبز و ملحا فظن الرجل ان ذلك كتابة عن طعام لندة اعدده صاحب المنزل
 معه فلم يرد علی الخبز و الملح فبهاهما باكلان و وقف سائل علی الباب فنهض صاحب
 المنزل و قال اذهب الا خرجت كسرک و اسك فقال المدعو يا هذا انظر فانك لو عرفت
 صدق وعده ما عرفت لما تعرضت له **فائد** اعلم ان المجف ثمانية وعشرون جزء
 كل جزء ثمانية وعشرون صفحة كل صفحة ثمانية وعشرون سطرا كل سطر ثمانية وعشرون
 بيتا في كل بيت اربعة احرف الحرف الاول بعد الجزء الثاني بعد الصفحة الثالثة
 بعد السطر الرابع بعد البيت فاسم جعفر مثلا يطلب من البيت العشرين من السطر
 السابع عشر من الصفحة السادسة عشر من الجزء الثالث و علی ذلك ففسر **في خطب**
طويل لولانا امير المؤمنين ع بسمي بخطبة الوسيطة مذكورة في روضة الكافي ايها
 الناس لا شئني ان يح من التوبة ولا مال اذهب لافاقه من الرضا بالفتاعة ولا كنز اغنى
 من القنوع و من اقصر علی بلغا الكفاف فقد انظم الراحة الاو من تود طي الامور غير
 ناظر في العواقب فقد تعرض لفضحة التوايب ايها الناس لا كنز انفع من العلم ولا عز
 ارفع من الحام ولا حسب ابلغ من الادب لا نسب ارفع من الغضب لا جمال ازين من العقل

ولا سواة اسوء من الكذب لا حافة احفظ من ائتمت بها الناس من نظر في عيبه
 اشغل عن عيب غيره ومن هناك حجاب غير انكشف عورات بيته ومن اعجب يا صبي
 ومن استغنى بعقله قل ومن تكبر على الناس دل واعلموا انها الناس من لم يملك
 بندم ومن لا يتعلم لا يحلم ومن طلب لغز من غير حق يدل ومن تفضده وقهر من تكبر
 حقن كثير له يدل ومن اكثر من شيء عرون به ومن اكثر له استخف به ومن اكثر ضحك
 ذهبت هيبته كفالك ادب النفسك ما تكرر لمعرك من امسك عن ليل وعودك
 رابا لعقول ومن امسك لسانه من قومه ونال حاجته من الكرم لمن الكلام لا يغيب
 بل الداد فمن زهد منك سل عن الوفاق قبل الطريق وعن الحار اغتفر فله صدقك يوم
 بركك عدوك **ابن د** داني که از پادان نهان بابا رکتم بارها دین پس بیا
 گفتیم که راست خبر من بارها من وصل بادم از دوا و ابوی عزیز و نیکو
 نه او کا دل است این کارها سبکدلی صبا من ناچندان بار قفس سز پیا
 خود کتم در گوشه کارها خالص **صفا** نه خرابه نه جای نه بد داشت
 چکند اگر خبری بد بار ما بیا بد بار خود نشد چون بگذارد که شود دل بچه
 خوش پد که بکار ما نباید عاشق خوشامرغی که در کنج رضا با او صبادش
 چنان خود رسند بشنند که پندارند از داش بمنگویم فراموشم مکن کاهی پلاد
 اسیر پرا که میگردان خواهی رفت از داش افتاد من از کوی تو برین نشو بود بکار
 دیگر راه دهند اگر اینجا ناکی بجفا دینم از کوی خودای کاش جای کرم بود که
 مانم دیگر اینجا **نشاط** نهست در کنج قفس حسرت کلزار مرل الفتی هست برغان
 گرفتار مرل **مشاق** کاش برون فدا از سبزل زار مرل کشت ناله پند این مرغ

كرفنا دمر قال بعض صحاب كمال لاخوانه من السكوت ولا زنة البوث
 كان محيى معاذ كثيرا يقول لها العلماء ان قصودكم قصيرة وبوتكم كثيرة
 وراكمكم فارون بنه واواينكم فرعون بنه واخلاكم من دونه وموايدكم جاهلية ومذا
 سلطانة فابن محمد **مر كرام** اية المنهل الصلوكى قد تعدك من ممتي ان يكون
 كن تعنى وقفت اعربية على قرايبها وفاقا للمتم نزل بك عبدك مقصر لخاله
 عن اراد مخوش الجهاد غنما عتا في يدك العبا فقير الى ما في يدك باجوا وانت
 يارب خير من نزل به النار لون اللهم فليكن قري عبدك منك رحمتك فمهاده
 جنك قوله تعالى وجزاوسه سيرة سيرة مثلها المشهور انه من باب المشاكلة وقيل ان
 غرضه نعم ان السيرة ينبغي ان يقابل بالعفو والصفح فان عد من ذلك الى الجرا **استأ**
 سيرة مثل تلك السيرة **قتل** ونعم ما قيل من لم ينشط مجد يشك فارفع عنه
 مؤنة الاستماع من صفات العاقل ان لا يحدث بما يتطاع تكن به **قال** ار
 العاقل يوافق العاقل والمجاهل لا يوافق المجاهل ولا العاقل لان الحظ المستقيم
 على المستقيم والمعوج لا ينطبق على المعوج ولا على المستقيم **قتل** سهل تعلم
 اشد من الجمل فالجمل بالجهل **قال** بقرا الحناسة لانتا تظهر شين ان كثير
 كلامه فيها لا نفع له او يجنبها لا يستل عنه الايام من يوم مفقود وهو الامس يوم مشهور
 وهو يومك انك انت في يوم مودود وهو عندك ويوم موعود وهو ايامك **قال** وما لي
 ويوم مودود وهو القبة في المثل قد اعجز الكلب جفا القديد فقال وما لي
 ما ارد واذا لم يمت له فانه يقولون هذا انك قد بهم حالت جبر كبري زود
 دستش وسد بدنبه كويده شور **قتل** اذا ربت فتوة في قلبك وهما

وقد بان الخطا في هذه الامور
 وقد بان الخطا في هذه الامور
 وقد بان الخطا في هذه الامور

بدلتان حرمانی روزنک فاعلم انک تکلمت بما لا یغنیک سعد دمد که بگوید
 چنانکه دویکی بر دست برد و بد و ابر و برون بیست و سپید از چنار که تو چند
 ساله گفتا که سال من افزون از دویست خندید گفت من ز قد تو بیهیست
 بگرد بگرد شام بگو که ترا کاهل ز جیبست با او چنان از چنار گفت گاکد و با
 مرا هنوز ندایم داور دویست مژد که بر من و تو ز باد مهرگان پیداشو که از من
 تو هر دو مرد کبک **فیل** و نعم ما قبل استغنائک عن الشئ چیز من استغنائک
 بگو **فیل** از انزل یک مکره فانظر فان کان لک فی حبله فلا تعجز ان کان مما لا
 له فلا تعجز **فیل** معادل کالشراب و قلب الثقوی خراب و دنوب بعد الامل
 والتراب ثم تطع فی الکوا عبد الابواب هیهات استکان بغیر شراب **فیل** بکدر که
 محبت محبت محو نان محو مان رسید رسیدی حران حران سدا سدا است
 از عسر بد دل سدا سدا از در میمن در میمن هر مانی هر مانی سدا سدا درو
 درو سدا سدا خون کسره خون کسره بوسد بوسد درو درو خاب درو درو خاب
 کوی درو درو دالست محمد نصر الله محمد نصر الله **فیل** ایضاً در سواله
 امام امام امام شریعی در شریعی در شریعی در دمد مانند روز شهاب نساب
 دویستری سدا سدا دویستری سدا سدا سدا سدا سدا سدا سدا سدا سدا سدا
 رفت شریعی در شریعی در دمد ده بخاک هلاکش افکند **فیل** بدانکه
 هر حرفی از خود مفلوخی است حرف اول از بر می نامند و مابقی را بدینا مثلاً الف
 مکتوبان بگوشت مفلوخی است حرف الف در است و الف بدینا است **فیل**
 است که روزی عضد الدوله حاجب خود را گفت که از اسخ لک شیخ سخن بگو

[illegible]

مودتک با بنی قلب سبیلک المعجز والمجید حقیقتی من هجرک من سهد
 اقبال من محبتک بالوعید **البحر المختار** طریقی من لیلک المعجز مقبرتی من
 من السهر نویری الخدی کوی قلبی نصحت من الحرق یا نویری مسبلی
 علی کفیل بدن کرنا مویجات البحر جویله المولید سهم مرضی قلب بلا خیر
 لثمت خدیده فجری و مبعی منا علی ان هجر علی النهر رفیق خضیره و له قلب
 شدید فتوه مثل البحر شهر پهل عند یوم یوم هجره مثل الشجر ولو ان سمی
 بماء وجهی لکن لی الغنی سهل الطریق فی کل بعد الصبح الذی فارقتکم منه
 لوانی فی الدهر صجافی لیل و نیل اما اللک اظنی معی و فی القلوب نابز
 و حبک قاضی نظام الدین متعبت لوفی سقام و الکر اصبر فیه و ان اصبر کراخ
 الی و صالی و ارم باید دلم بان الدمان الدمان **ابو یونس** باربان عظمی نوچه
 کفر فلقد علمت بان عفوک اعظم ان کان لا یروجک الا حسن من الذی بدعو
 یجوال مجرم ادعوت رب کما امرت تضرعاً فاذا ردتک من ذایرهم مالی الیک
 و سبلة الا ارجا و جمل عفوت ثم انی مسلم **لا ادری** سباب شد هوا و نیکار
 دشت ابد و ست بیابان کن دار هر چه کن دشت کو میل فاداری اینک لجان
 و در سل جفا داری اینک شریک دشت **امیر المومنین** همون الامر بغش و راحه قل
 ماهونک لاسهون لیس امر کلک انما الامر هول و حزون بطلب الراحة فی
 دار الفنا خاب من بطلب شیئاً لا یكون **فتیل** با غائب احاضری الفؤاد سلا
 علی الغائب الحاضر **لا صبر** اذا ضاق الزمان علیک فاصبر لا تناس من الفرج القرب
 و طب نفس فان للبل حیل عسی یتیک بالولد النجب للبل اقی البغداد و ناک

بجار لا يجتنب منه وارجو مجازي من عذاب جهنم وان على خوف من الله واثق بآلامه
 والله اكبر منهم **لعلي** اخذ لو شهد كتمت اسمي **علي** العبا وردت لصبا
 في فؤاد فؤادنا الى بلد خلى **لعلي** باسم من اهوى **انا** **قيل** يا رب ما زال لطف
 منك بشملي وقد تجد لي ما انت تعلم فاصرف عني كما عرفتني كراما فهل
 سواك بهذا العبد **رحم** **قيل** اعلمه لو مائة كل يوم فلما اسند ساعد رما
 وكم علمته نظم القوافي فلما قال فافته هجان **قيل** سمى اسما بام النواصل بيننا
 ورد الى الاوطان كل عزيز فلا خسرنا لهنا **بغير** تواصل ولا عيش **في** العقب **غير**
حبيب **باسم** **علي** عاجزا عوتري وانقلب **قيل** دع الوعد فنادى **عبد**
 صائر **اطمن** **لخلة** **لن** **بنا** **صير** **علي** **فضل** **لنا** **من** **معاد** **لها** **فنا** **دا** **علي** **ذا** **بغير** **لهم** **الف**
قيل ان كان عهده وصلكم قد درست فالروح الى سواكم ما انت اغصاهو
 بقلبي عزيت من ابلقاكم ولا يبت **قيل** غريبي وانا المعافينكم فكانني
 سبابة المتندم **خير** **سمي** **لنا** **ساد** **القواد** **مع** **الاجتبا** **ادسا** **ودمع** **عيني** **علي** **حد**
 مدار وجمهم في نجل يوم بينهم وفي فؤاد من تذكارهم نار اني وقتت على **الكل**
 امثالها فقلت ما صنع الاحباب باذا فاجزني ولم ينطق جوابها ان الاجتبا
 محزون قد سار فقلت باحزان من بعد بعدهم باليتي ضمنني **زنا** **اجار** **قيل**
 في العذر **لنا** **الوديع** صدق من حلاوة الشبع حذري من مرارة التوديع لو يوم
 انش في بوخشتها فرايت لصواتك **جميع** **للخير** **اخرا** **لوا** **لدى** **لدى** **يسكنونه**
 حنين لون غاب عنه قريته واشتاقكم شوق **لعليل** **لبرئ** **وقد** **ملا** **سجود** **كل** **لهم**
قيل بكيت على فراقك بعد بعد فانزعجت **لجفت** **من** **انهم** **فوق** **ولوا** **بكيت** **بعد**

وكم من الغم
 وكم من الفراق
 وكم من الحزن

ودى لا جرب العيون من العيون **قتل** تذكر لنا الهامير ولها بنا مضت
 فخرت من ذكر من ذموع الامل لنا هو ما من الدهر اوبه وهل الى رض الخبيب
 رجوع وهل بعد تفرق الاحبة وصلة وهل لنجوم املن ملوع **قتل** ^{تغسل}
 الامل ^{تغسل} الامل واستغسلت وقد جائنا يوم عظيم فخرج غلو فغيب
 العبد في غيبش غسان وقرعوش الغيبة شلج اذا مضى ^{ضج} الجحيم ^{ضج} الجحيم
 مناجح ^{ضج} الجحيم المولى المتخفي جارا لله امان هذا لفتى نصر الامل لا باكل
 المراد ليس الشمل خذ بامر الله واتك ما جنى واليس نخز وكل لحم الحمل **قتل** كل
 المارب ما زجوه بحضورنا سوى حضورك فانعم بالمبادر **قتل** كبت في نوادر
 نار شوق لها لهب اللد مع انكساب فلولا النار بل لتطرد معي ولولا الماء لاخر
 الكتاب **قتل** شغل شغل غشون بيابها عند برق دروغان مذاب من الجاح
 عجيب شخار شخار مغرر كاهير فطاس شخار غلهاج مشظن سحر في عصير
 مكسب سكاليف قولاه دعير من مساج تغسلت الاوراق في ورق جرقها و
 نابت الاحداق من شوق مزاج دهن وذهبن اذن واهب اهابا وجلجت
 الاجال من غل جلاي تعصن عصفور ابصرها تولجن ابل اجاسير غلهاج
 ذرق الزرافات الى قرص رفقها مغصصة غصاصة غص غصلاي نهابة
 طلائع الطاليع طلع وغابة در لاج الدراج **قتل** مكره في غطل
 المصطلبات كد غلة في جوهرا لا سطفان مطمحة في درج درجل ^{معصفر}
 في شمع العصفريات شواصيص ناصوص فصوص فصوص كها موس كهاوس كهاوس
 الكسبان دروغ مرغ دروغ فتر كها موس موس موس سامرات **قتل**

عصون

ایتم قوم القوم قاتان اعاجیب البحر تا و قوس القوس قواس قویس مشرق
 مشاویع دوا میغ سفالینغ مکالینغ نغابالبین معهود کیم المعدبنا ^صالابا
 اصوصنا و بی جوس بخوسنا سهام الهوس مسموم لدان لغزات دعاد بدالعقار بد
 کعنقود من القود رعود القود فی قود کفود القنفذنا لجوج عوج مابوج و باجوج
 کعادوج مدام العهد شباب کشابان لشبنا فراق لواق رفرقنا برقراق المفاذ
 و عاد الداع دعرنا برعاع العیرات و تلقنا کلقال المقالیق الملقلاق و
 شرقنا کشرال الشراقل الشراقل بهالعی ^صچوخوش بود ار باد هکنه سال
 شکر بر من خنبر بکدم حلال که خالی کنم سپهر دایکرم مان دغهای بی در پی بکران
 دود محنت هرا د من شود شادان جان ناشاد من باضون افسان ^صبدل
 کنم د دنیا و وصفش فلانوش کنم و لکن شود ملز باوین کار دستار دملی ^صطیب
 بردار کرد رخ من دخالتان کوست ناشسته ملز بجا کبیا دندک است ^صه سلا
 ای دل من کرده ام استخاره صد بار سجاده نهد من که آمد خالی از عیب عاری
 از عار بودش همگی ز نار چنگ است تارش همگی ز بودن نار خالی شد کوفتی
 از دوست از بام درش چه برسی لختا و لهر عهد جوان گذشت در غم بود نبود
 نوبت پیروی سپید صدم غم دیگر فرود کارکان سپهر بر سر دعوی شدند و آنچه
 بدادند بر باز کردند نمود نام جنون را بخود داد بهائی قرار نیست چه او عاقل
 دیو سپهر که بود و لمر حال ارم دمان دمان در هم تر هر لحظه قدم ز بار عصبنا
 خمت و بار بکنا هر نسو یکچه شود یک مشت خاک کشید و رخ کز خسرو ^صخواست
 از غمش لمر خون نشود ^صبیکد صد هزار غم چون نشود ^صلله قلم اظافرت بنسته

وادب حواصی من مبنی خم بی او خب سعدک این دغل دوستی که می بینی
 مکنانند دور شتر قاطعاً مکنه هست مینو هیچ بنور بر تو می جوشند تا
 برون بکده خراب شو که چون کاشته باب شو ترک صحبت کنند دل داری
 دوستی خود پندار که باری که بخت بازاید کارهای زدر فرزند دوع ما
 پندار چه راست دروی یافتند چون مکن در ماست دست کو هم سکان
 باز دارند کاستخوان تو دوست تر دارند مولی چون بخار دشت من انکشت
 من خم شود از بار منت پشتمن هستی کونا بخارم پشتمن خویش وادهم از منت
 انکشت خویش حسنیه که عمرم همه را باد رفت عمر نه بر فاعده داد رفت باغ
 جهان بوی وفای نداشت سبزه او هر کجایی نداشت چرخ ستمگرستم بدی نکر
 عمر چنان رفت که در پس نکر حسن دعای تو که مستجاب نیست هیچ از زبان که
 دل در دعا کند وای نان جوین خرقه پشمین اب شود با پاره کلام بهیست
 هم نشسته چهار زعلی که نافع است در دین نه لغو بود علی و ذرا زوری تار یک
 کلبه که بی روشنی ان بهوده منتی نهد مهر خاوری دین مردمان که دیوان
 ایشان حدز کند در گوشه نهان شده بنشسته چون پری بابکد راشنا
 که بنزد بنیم جو در پیش ملک همت ملک سجری این ان سعادتست
 که بروی حد برد اب جهان رونق ملک کنندی کرا از سپه عقد ژبا
 فرستدم از روی مهر بطبق ماه مشیری دروی نجات پای قناعت که نکر
 تا این خدیشت را تو بیاز بچه نشمیری شایع بکه شنبه صفت دم وچین
 خیز و بیامک شنائی بین تا هر دل مبنی محروم و نجل تا هر جان مبنی و نکر

کهن پای نرو چرخ بز بوقدم دست نرو ملک بز برنگین زرنه و کان ملکی
 در دست جو نرو فلکی بز درین **نظامی** ای صنایعش باصنای کشتا راضی
 طبع رضاندیشان قبله کاه همه کاهان فاضی حاجت خواهان دل^ص
 بقضایت طلبیم روضه حسن بضایت طلبیم بی رضای توکل باغ نعیم هست
 بر سینه ماداغ جهم دل مارا برضایت خوش دار کار مارا بکف مامکنار سعه
 چه می افتی اعتماد بنیاد بنیاستی چنین بالانشتن بیای خوش رفتن به
 بنوک کز اسب فنادن و کرم شکستن **نظامی** خوشاد و در کاری که دارد
 که باز ارحمش نباشد بی بقدر پسندش شماری بود کند کاری از م
 کاری بود نریدنی که طوفان برادر دمال نرو می که سختی دارد بجال ن
 چنان دی که زان زبنتن سالیان تو را نبود و کس را نباشد زبان و لهر خرا^{صد}
 لا جود کسپهر همان کرد بر کشتن ماه و مهر میندار کز بهر بازی که نیست
 سر پرده اینچنین سر نیست در این پرده پل درشته بیکار نیست سر نشسته بر ما
 بدیدار نیست که داند که فریاد چه خواهد سپید ز دیده که خواهد شدن ناپید
 که دامر ده از خانه بر در نهند که تاج اقبال بر سر نهند و لهر کو دکی از جمله ازار کا
 رفت برون باد و سه همدان کان پای چه در راه نهادن پسر پوپر سو که در داد
 بسر پایش زان پوپر دامد دست مهر دل و مهر پایش شکست شدن نفسان
 دوسر هم سال او تنک تر از حادثه حال او آنکه در او دوست ترین بود گفت
 درین چاه پیش بیاید نهفت نانشور از چه درو ز اسکار نانشوم از پدرش
 شرمنا عاقبت اندیش ترین کودکی دشمن او بود از ایشان یکی گفت همانا که

ازین همهمان صورتها حال نمائند نهان چونکه مرادین همه شمن نهند
نهست اینجادش برمن هفتند نزدیک رفت خبردار کرد تا بدیش چاره این کار کرد
دشمن دانا که غم جان بود بهتر از آن دوست نادان بود اگر بود فلک اینجا
گرفت بکرمان بر جا قناری و ماصد بار سرگردان تراست و ز مادر کاخ
چنان تراست و خافان روزم بنیابت شبامد جانم بر باز لبامد
از بسکه شنید مادر لبامد از یارب بنیاد لبامد همایه شنیده مکفت
خافان را دیگر شبامد و لیس نصیحت کرد دید دارم من تا بدوخ تو برون
مادر دست ابو تراب انچه است که از تازی از فارسوان حرفین نخست
چه بترکب داید تازیش بصد بک و فو چون کل صد بک و راستان شاخ
نخست بداید حرفین از پیش چه بترکب نخستین ترکب کنی فارس پیش او
کراید ملا فاضل ان توام یارب فراموشی مینا هر که میخواهد فراموش کند
معما باسم بافر دل مادر یکی صدی توان کرد معما باسم ناصر من بزرها
خود می افکنم باقی معما باسم مسیح رخساره کشاد و دبد کرد بد معما باسم
ازان مطیع در دل بجز وی برداریده ام معما باسم افانقی صد درد و یکی ندان
درمان معما باسم جلال بنیهاست سر چون بلبل با افتاده است معما
باسم او پس غایت و ج نباشد حد خود شد بیام معما باسم دلاور و صا کو
شب هجران شد مبدل روز شد کرون شد زاول معما باسم فانی مهتابان خود
نما کرد بد از پیش یارب بهائی با آنکه در ره عشق در منزل نخست چندان کز بستم
خون کز بد دست شستم و لیس انا آنکه شمع اروز و بزم وصل فر و خند از تلخو

جان کند نم از عاشقی و سوخند دی مفتی شاهرزاد تعلیم کردم مسئله و امر و
اهل مکه در نذر من اموختند چون دشنه ایمان من بکست و پند اهل
کفر بگرش از نافر خود بر جزقه من دوختند باری چه فرخ طالعت انان کد در
بازار عشق در کج میزدند یعنی دنیا و دین بفرختند در گوش اهل مدینه
بارب بگاشب چه گفت کامروز این بچا در کان اوراق خود را سوختند ^{شیر علی} شمع
کفنه جانی شکایت کرده از جورم نفی حاش سسکی کجا کد با فزایه شاعله بود
همچون بود همچون بوم زاعی روز کور جا گرفت در لب دپای شود. بوار در با
شورایش خورش داری نشود ابه طعم شکرش از قضا مرغی حوصله نام او حوصله
سرچینه انعام او ساه و دولت بفرقا و فکند نامدش شود و در پای پسند
گفت پیش از رشور که در کله کاب شیرینت هم از حوصله گفت رسم کاب شیرین
چون چشم طعم آب شود کرد و ناخوشم زاب شیرین مانم و کرد و نفو طبع من زاب
خود در پای شور بر لب دپا نشسته و دوشب در میان هر دو مانم تشنه لب
بر که سازم که باب شو خوش تا نباید در میج بایم پیش از وی نو بهایان به
عشر تا باوی کنیم بکند هم از بوستان و دوستان باوی کنیم بلبان از روی
نور و بفریاد آمدند نه کنیم از بلبه مانم زبانی کنیم خنده سلطان کل بر قهر کردند
خیز تا انجار و هم از دست لاری کنیم دهر بنیاد خرابه میکند ساکجا است
عیش است تا مانم زبانی کنیم از وی چون آب در بنجر بودن تا مکی چون صیقل
هوای سرازاری کنیم صاب چون کند در دشت اول برین معارج کج کرد
بر فلک باشد همان دیوار کج حکایت مکن خان افغان بر سر قهر خواجه حافظ آمد

بجهت تشیع تشیع خواست مغیره و از ارباب کندی و ادماغت کرده و از ارباب تشیع
 خواهر از دیوان گذاردند این شعر نمودار شد ای مکر عرصه سپهر غم نه جولا نکه تشیع
 عرض خودی بری و نعت مائی اری **ایضا** کو بند و تبر شمع سحر در مکانی و
 است که چون بر آید روی در و زده کازان پیدا است در این اوقات شخصی از امر
 دند که در شیراز مقام داشت روزی بتفرج بر سفره شمع آمد بر میانه شمع بنشست
 و بانی بر سر پا افکند متوجه دیدن کازان بود در این اثنا گفت کلان شمع را
 بیاورد تا نفع حال خود کنم چون کشو این شعر را مد کرد سر کیم هاشمی در و زده
 کازان ببینی **بلاخند** از انشخص از دو کتیر خواسته برآمد و بر گوشه مخمل
 نشست **فائده** مجرب است که هرگاه حلقه از نقره را بر دو کتیر روح گذارند آنجا زرد
 که مخصوص به حلقه هست متغیر میشود و بتلخی و تپند شدیدا بایل میشود بلکه اگر
 حلقه هم نباشد و پارچه از نقره بر آن گذارند حواله نقره تلخی شود **اشکال** هرگاه
 دو شب سه ساعت متساوی در فنار داشته باشیم و هر دو ساکن باشند در طلوع
 افق بیکدیگر را نگاه داریم و در روز بیکه افق را اول جدی باشد و لایق کنیم
 اول جعدان مثلا هشت ساعت باشد و در غروب بیکه افق همان روز بیکه را
 کنیم شکی نیست که ساعت اول هشت ساعت پیش خواهد بود و نظریه این که هر دو در
 متساوی هستند باید بعد از این تمام همیشه و موقوف باشد یعنی هشت ساعت
 بیکدیگر از ساعت اول حرکت کرده و حال این که هرگاه هر دو علی الاصل حرکت کنند بطریق
 مذکور یعنی اول در طلوع کون شود و دوم در غروب تا در بیکه افق با اول همان
 بیاید که روز و شب و لایق مفروض شان زده ساعت شود و اول از روز ساعت

٨٠ عن ابن خنيس الرضا قال حدثنا القطان عن عبد الرحمن بن محمد بن الحسين عن محمد بن العلاء بن
 عبد الله بن موسى عن علي بن عمر عن ابن جهم عن علي بن بلال عن علي بن موسى الرضا
 عن موسى جعفر عن جعفر بن محمد عن محمد بن علي بن الحسين عن الحسين بن علي بن أبي طالب
 عن النبي صلى الله عليه وآله عن جابر بن عبد الله عن أسير بن أسير عن أسير بن أسير عن أسير بن أسير
 ولا يهتدي علي بن أبي طالب حصني فمن دخل حصني أمن من عذابي قال مؤلف كتاب الحج
 السند نعم الله الموسوي محسن بن محمد بن علي بن الحسين بن علي بن أبي طالب
 هذا السند روي في الرواية ما قرأه على مريض لا يشفي وعلى مصروع لا يفاق وقد
 مراد وان كتب شرب ماء شفي من الكوجرة وانظره الى ناسا ذكرهم وحدتهم روى
 عن جده نافع بن جبريل عن أبيه عن جده عن جده عن جده عن جده عن جده عن جده
 السند بلغ بعض العلماء السامانية فكتبه بالذهب وصلى الله عليه وسلم بعد فلما مات
 في رأي في المنام فقبل ما فعل الله بك فقال غفر لي بان كتبت هذا الحديث بالذهب
 احتراماً فائدة قال بعض الصلحاء الفاضلين لوجع الضرر ادعية كثيرة وايات
 من القرآن اكثر وهذه الكيفية قد جربناها من غيرنا من العلماء وهي اذا انزلت
 فافرة بالبسلة اثنا عشر مرة وقل كرسنه زيد وبطلت الضرر الموجهة وافرة بالبسلة
 اثنا عشر مرة ثم مره بان يضع اصبعه على الضرر الموجهة وكرر هذه الغزوة حتى يبرئ
 الضرر هي هذه بسم الله الرحمن الرحيم اسكن بها الضرر المضر وس في الخناك المضر
 بقدره الملك لقدوس الله خلقتك وفي الخناك تبتك تبتك تبتك تبتك تبتك تبتك
 فقل بنسفها ربي بنسفها رها فانا صفا لا نرى فيها عوجا ولا امثالا
 كالذي مر على قربة وهي خاوية على عروشها قال في يحيى هذا الله بعد موتها فالتمة

الله مائة عام صحت عن فلان بن فلان بقدره من لا يموت **فائدة** الحمد لله
 الذي يفعل ما يشاء ولا يفعل ما يشاء غيره الفاعل في الاولين ظاهر ما في الاكابر
 فاما في كلهما كلمة غيره او في اولهما كما لاولين في الاخر غيره او بالعكس وفي الاول عام
 مقدور وفي الاخر جامع اليه وهي بمنزلة الا والمستثنى مفرغ والمعنى لا يفعل احدا ما
 يشاء الا الله وعلى التقادير الواو انا عا طغنا وحالته فلهذا اربعة معان بل ثمانية
فائدة ١٣٤ ١٣٥ ١٣٦ ١٣٧ ١٣٨ ١٣٩ ١٤٠ ١٤١ ١٤٢ ١٤٣ ١٤٤ ١٤٥ ١٤٦ ١٤٧ ١٤٨ ١٤٩ ١٥٠
 مرة و١٤٠ عسى الله ان يجعل بينكم وبين الذين عاديتم منهم مودة ورحمة والله قدير
 والله غفور رحيم وبقراءة الصلوة ٤ مرة باسمه الفيل بالبحر على الشبل بالالف
 البحر على بنى اسرائيل رب سحر في ذلك آية على ما تشاء قدير وتحكم ما تريد كن فيكون
 قال الواوي **فائدة** ابن بابويه كتاب الكمال الذين در باب كرم معمرين نقله
 است كه توح عدد هزار و سبصد سال عمر كرم هشتصد پنجاه سال بقلان بعث
 هفتصد پنجاه سال بعد از بعث و قتل زطوفان و پانصد البعد از طوفان و ابوهيم
 صد هفتاد و پنج سال دندكانى كرم و اسمعيل صد بيست سال و اسحق صد و
 هشتاد سال و يعقوب صد و سى و سه سال داود صد سال جهل سالان بنو و پاد
 كرم و سليمان هفتصد و زنده سال و لقمان پانصد شصت سال و عزير فصر
 كرم و عهود يوسف بود هفتصد سال عمر كرم و پدران هزار و هفتصد سال و جد
 كه در نفع بود سه هزار سال عمر كرم و ابراهيم كه جابيه و البيه كه دق بود و محمد
 حضرت سيد اساجدين ٢٤٠٠ سپيد در وقتيكه صد سه زده سال داشت و بعد از
 حضرت پيران شده و ما پيش شد و زنده بود تا بنجدت حضرت امام رضا رسيد و

شد لبنتار بعد صد چهل سال عمر کرد و مسلمان شد جبران بن حوث صحرا بن بصره
 سب صد سال عمر کرد و مخضر غنشان بن زبید صد پنجاه سال عمر کرد و عوف بن کنانه
 کلبی صد سال عمر کرد و صبیح بن دباح متهمی و بیست هفت سال عمر کرد و اکثر گفته اند
 که اسلام قبول نکرد و بعضی گفته اند پسرش را بخدمت پیغمبر فرستاد و قرة بن
 صد سی سال در جاهلیت ندکانی کرد و بعد اسلام آورد و قنین ساعدی
 سال عمر کرد و مصطاب بن جالب صد چهل سال عمر کرد و حادث بن کعب مدعی مدینه
 شصت سال عمر کرد و قبل کان بعض الوعاظه علی المنبر فسل عن لفظ الاشياء ما لا
 فيها وهو لا بدري فاجاب فقال كان الله عز وجل يقول يا ايها الذين امنوا لا تسئلوا
 عراشهم ان تبدل لكم فكيف تسئلون **الطغاة** ايانا قلبى ما لجرى كلما من جت عليهم
 الماء لا يتوخ و باجر شفت بهم غيرة النوى ولا عهد هم بشئ لا الود بنح لكم
 في جنوا الارض مسرى ومسبحى والحب في جنبي مسرى ومسبحى **وقيل** واقول لبت حجة
 عابنهم قبل المسات ولو يوم واحد قال الصفتك في شرح لامية العجم قد سمت العز
 لساعات لها واسماء الاولى فالدر و ذم البروغ ثم الضحى ثم الغزاة ثم الهجرة ثم الزوا
 ثم الدنوك ثم العصر ثم الاصيل ثم الصبوة ثم الحد و ثم الغروب بق لها انما البكور ثم
 الشرق ثم الاشراف ثم الوا د ثم الضحى ثم المنوع ثم الهجرة ثم الاصيل ثم العصر ثم الاطفال ثم
 الغروب **لا ادرى** وما رفع النفس الدنية كالغنى ولا وضع الشبهة كالغنى النفس
 ايضا ادرى منى كل شئ يسرى وروى باى قبل الصبح و هو واقع فان كان خيرا فهو
 احلام وان كان شره جاءنى قبل الصبح **للحفظ** احلم في المنام بكل خير فاصبح لا يراه ولا
 يراى ولو ابصر شره منى لقيت الشر من قبل لا و انحكايه قبل ان ملك الو

فاعلم ان
 في بعض
 من
 في بعض
 من

في بعض

من

في بعض

من

في بعض

من

في بعض

من

في بعض

من

في بعض

من

في بعض

من

في بعض

مفسر

انشد عند شعور المتبني هو كان اعيس كانت فوق حفي مناعا فاما اورد
فسال عن المعنى فقال سمعت بالكذب من هذا الشاعر اربان اناخ الجمل على عنب
بهلك **البلج** هجو امرأة سوداء ذمرة ولرب مرة هيج بررها ربح البطون فلهن
شبهت غلوا على ضرباتها وبيع بيهما الشفع الايجر بخياض قصدا كنبها و
تسعى اليه على جنا الشبر **الطيف** سال رجل عمر بن قيس عن الحضا التي يجدها الر
في ثوبه من حصا المسجد قال ادم بها قال دعوا انها تصيح حتى ترد الى المسجد قال دعها
تصيح حتى تنشق حلما قال الرجل سبحان الله اولها خلق قال فمن ابن تصيح **حكاية** ربه
ان بعضهم كان واقفا بعرفة فرأى سنانا يتضرع ويبالغ في الدعاء يقول اللهم
فقبل له الله بغفر كل ذنب في هذا اليوم فقال ذنبي عظيم فقبل له هل قلت حدا
لا قبل له هل نبت قال لا قبل له هل كبرت قال لا واحد بعد علي له نوب
هو يقول لا قبل له الذي تبت قال وطئت خيوة فقبل له الامر سهل ان الله بغفر
الذنوب جميعا ولكن اجر كيف وقف حتى ضلكت بها قال كانت مبتة قبل له كيف
انتشر عضوك قال مصصت لسانها فانتشر عضو قبل له كان قال في شهر رمضان
قبل له كان قال مدتها الى سطح المسجد قبل ما استجبت من الناس قال كانا ابنا
مشتغلين بصلوة الجمعة فقبل له لا غفر الله لك يا اجمل العالم **اشكال** و
وهوان ارباضين علوا العجز الكاذب نسبوه الى الشمس وضوئها ولو كان كك
كك ينبغي ان يكون في المغرب بقم يعني اذا غاب الشفق يظهر بعد قليل بياض مستطاب
شبهه بدين لستران وليس كك **فاث** يطلق الفلزات على الجواهر التي لا
تخرقها النار عند الملأ ثم يها فاذ فارقتها عادت الى عاداتها الاولى **فاث**

قال صلاح الدين الصفدي في شرح لامته العجم ان لفظة الواو قد تزداد في رسوم الحظ
 على عمره وفما بينه وبين عمره فاذا دخل التسوين عمره فلا يدخل الواو لان الفرق حاصل
 لكون عمره منصرف **فائدة** قد تزداد الواو بعد لا النافذة مثل لا وطال الله بقا
 اذا سئل عن شيء للتفرقة بين الدعاء له وعليه يحكى عن الصاحب عبا انه قال هذا الواو احسن
 من واو الاصداغ في خذ ود الملاح **فائدة** قولهم وقع رمضان في اوقات يربدون
 انه جاوز العشرين فلا بد من واو والعطف **فائدة** قال الصفدي سمي المنصور القبا
 بالذ وانتهى لانه مع خلافته كان يحاسب على الدوافع حتى بهذا الاسم قال يضر بغداد
 فيه لغات بغداد بالذ لان المعجم اخبره بالمعجمين والمهملتين وينون بدل الال الاخر
 ويسمى بالوزراء لانهم قبلتها وابدوا السلم لانه كان يسلم فيها على الخلفاء واولادهم
 اسم الدجلة **حكى** ان رجلا ادعى ان كل احوال يرى كل شيء اثنين وكان ابن احوال
 با ابت ليس مندا يصح لانه لو كان كك لكنت ركي لقمين اربعة **حكى** كان لبعض
 النساويل الى جل فاقترح عليها يوما ان يكون فعلها امام زوجها فقال مضى الغد
 الى البستان الفلاني وكن بين الشجر فلما اصبحا اخذت زوجها ودخلت الى تلك البستان
 فلما اطمان بها الجالوس صعدت الى شجرة هناك على انها تعلق من ثمرها فلما صارت
 باعلاها صاحت باعلا صوتها هل تفعل مثل ذلك بحضوري واناى بالفتنة وبجاء
 واحد بالصرخ ثم نزلت لتمضي الى الحاكم فاخذت زوجته بالتي من هذا الفعل وقال
 لا يكون هذا لعل لك من خاصية الشجرة وعينى ناطلع عليها وابصر حقيقة ذلك فلما
 صعدت اروج دعوت الرجل واخذ في العمل فلما دارها الزوج قال لو اني قليل العقل
 لكنت اقول ان رجلا قد علاك وهو كبت كبت **للاربع** جابناكم ببحر

فودا بيبث الذر بهم مكدا اذا ستم قلى وانتم اجبى فاذا الذى اخشى اذا كنتم
 عدا فاعلموا اذا اردت ان ترى قفك فاجعل مراه بين يديك واخرى خلفك
 بحيث يكون احدهما اكبر من الاخر او يكون احدهما مائلا الى جانب بحيث لو تكن احدهما
 بين المراتين **شعر** لا تظهرن لعادرا وعاذل حاليك في السر والضر فلا تخرجه ^{حسب} للتوا
 حرارة في القلب مثل شماتة الاعداء **ابن الغاض** شر ينال على كرم الحبيب مدانة
 سكر نابها من قبل ان يحلق الكرم لبعضهم تركت بها ابلهس ثم مدحته وذاك
 الامر عنك سلوكه بقرب من هواه حينما فان بحكاه حبالا في الكرى فان بكه فائدة
قيل ان السبب تاخر تحقيق النامان المحبة وسرعة تحقيق الود بين ان لقوة الالهة
 المظهر لهذه النامان تعجل البشارة بالخيرات لكائنة قبل وانها بمدة طويلة لا يكون
 مدة الفرج والسرور والظون وتوجب الا نداد بالشر والكائنة في زمان يقرب حصولها ^{لنقص}
 ومان لهم والغم فانه قد سبقت رحمة غنبيه **فاغزو** قال الشيخ الرئيس ان الصبي يحك
 بعد اربعين يوما وذلك اول ما تفعل النفس ببدنه ويرى النامان بعد شهرين
 ولا يرى مناما بعد بل الا بعد اربع سنين قال ايضا قد يرى في النوم اشياء غير الانسا
 من ذوات الاربع **وذكر** الصفيك من العانة في شرح لامته العجم انه ولد لثيخان بن زاهر
 لستة عشر شهرا وسبعة ولد لستين وهو من حشا ولد لاربع سنين ومالك النور
 حمل به اكثر من ثلث سنين والحجاج بن يوسف لد ثلثين شهرا والشافعي حمل به لربع
 سنين اول لا يخفى ان الحمل لا يكون اكثر من تسعة اشهر ولكن هؤلاء ولدوا بعد وفاة ^{ابائهم}
 بالمدّة المذكورة لانهم حملوا في جميع هذه المدّة **حكاية** من شخص يكتب في صغيره
 ما ينجي فوقف سائل عن الذر باموالنا هذا ابن من وانشأ الى صغيره فقال للذر بة

نحال البقرة اما في حال
 قوم ينضجون قبله كما
 نشاهد

ولا تضيع الزمان هذا المبلغ بفلان **بالعنا** في لافزناك لتودد من قوم

فان الوداد منهم نفاق والقلوب الغالطة لا تنفع الاحقاد منها الا التبت والرفاق

فرست مبتدان في ابام ناس القاضى بقدر على الناس وفيه الهلاك **نحس** اليه

انتم مالک فقال رايته فقال راي مكانه فلم يوابس شيئا ونظر شعرة بيضا خارجة

عن صاحب انش فحماها وقال انظر الى الهلاك فنظر فلم يجد شيئا **فاحمد** لما دابت

الخير ساء طرفه والقطب الذي عليه سبانا وبنات نعش في الحد سوا في عينه

ان صباحه قد ما نا **لا اوري** وما لبينا الا سوءا واما تفاوتنا سهرنا واثم

معنا باسم كقبنا كسوجه فند بطرف ما هت انوفكن وبيابره

باسم صديق دى درميان قصه اننهاى دل صق باشد چون دى درميان درايه

بى صديق شود **باسم** محمد شاه از شرف گفتم حدیثی بشنوی گفتا که نه گوغم دل

بگویند از حد گذشتارستان بخدیت **باسم** ولى جان فدا که بر اهدت شرفى اهل

کمال چه شود کرد سر لطف هوى و برادل سر لطف لام است چون دل ولى شود **معنا**

باسم باو پید بازى که بود بر سر دست توجه شاهى شاید که شرف طعمه هدا

کار پیشش باو تهمه ظاهر است **باسم** محمد الدین یکدم از مسجد برون نمر بای و سوار

ای خطیب نقش نان جو که دارند از حضور دل مضرب مراد از انان الدین است

معنا باسم خضر زاسما مثلثی که غشش حاصلست پس شرح بشو **معنا**

باسم حمزه بخانه شرف فتاب کهوان روش مقام خویش بناهید داوره برد

بعقد رجل لام که علامت کهوانست فوف و زهره بجای او اند وره ان رفت

المع اورا بر ابر است باهم مرکز و محله نصف محیط پیش رس مطلعی **باسم** انوار

بای نام درم بهر هشتاد و پنج فصلی

بای نام درم بهر هشتاد و پنج فصلی

بای نام درم بهر هشتاد و پنج فصلی

وبکاف است **حاج محمد** در کعبه وصال کرم دهند باد او کان حج تمام
 کن و شکر حق گذار او کان حج و حیم است مراد تمام کردن آن است که ح و اوج و حیم
 کنی و مراد از شکر خداست **یا سَمی** شهابان بنمزمزلی نماش در شب بطلب
 نشان نامش بنمزمزه است تمام آن ها است چون در شب زاید شهاب شود
یا سَمی احمد صباح مرچه بحسب ریای زغم باد بنام دوست صبح و شراب ببار
 صباح مرچه بی صبر شود احمد شود **یا سَمی** قطب شک خونین در کربان خاتم
 پنهان کنم قطره بی ره رفت در دامن محبت افتاد چون قطره بی ره بر دامن محبت
 که باء است فند قطب حاصل شود **یا سَمی** فاسم بطرف رمز شرف هر که ایشنا باشد
 در بسم نام برادر اگر بقا باشد چون باد در اسم فاسم باشد می شود **یا سَمی**
 کمال نصر قدرت شرف هنگام وصف از کسل کوهد سما وین هست عجز چون از
 کسل سنام گفته شود کمال شود **یا سَمی** هاشم دوشنبه لبم چه در نامت می
 چشم تو چها کرد لبم بزم گفت چون چشمم ها کند هاشم می شود **یا سَمی** خضر خرا
 را کرت باشد ضرورت ورت نبودن بهر نام کن باد چون خرا به زاش شود در ضرورت
 ورت نبود خضر حاصل شود و هو المظ **یا سَمی** جلال ناصبت دولت تو رفیق صبا
 شد بر جان خضم تیغ تو کوه بلا شد کوه یعنی جبل بای آن لا شود جلال شود **یا سَمی**
 ابو الحکام اوج دل است مظهر عالم بر پا است کارام جسته و در زاده سرخوش
 چون او بپوشود و مظهر که عین است از عالم بر پا شود و کارام که زاده سرخی دلش
 که الف دوم است که بغیر نبشله است برود کارم شود **یا سَمی** خلیل الله صوره ^{بنی}
 که در دوزخ آن دارد شرف کمال باشد ابله و یکم خرد در وصفان صور حال خا

است بخواه مصلوحه چون از الف که روی و ست و در شو خلی شود و لام ثانی و الف
 لام از لام حاصل شود و تنه از ابا بله که از ا و اب که بشو و باسم کریم خدا را بدینقل
 من ز قدیم نیست این بشو بدیع میخشد چون از قدیم که اید کریم شود با اسمی ^{نقشه}
 همه تر و پرورهای اند رسم و ده عاشق کجای داند در خفته اش این غل که از خند ^{نکند}
 و در دلق معانیست خدا می داند چون دلق از دلق معانیست لقمان می شود با اسمی
 کمال است این بر عالم افشان کوی سر پای ندارد هر که نام و بینک خواهد این سخن
 بر دل نکارد است این که است عالم بی سر یا ال است با اسمی بهامش و فرشته دور
 چرخ ده لایه و این سرچینش که تا خبر پای جهان بی سر یا که خاک بر سر او ترا
 بهاد عدم بر دهنی بی چون تو اب بر سر جهان بی سر یا دید و تو بیاد و در بهاشو
 وی تواند شد که مراد از بی سر یعنی با سر باشد چون بی باشو بهاشو و با اسمی مهر
 احد و مهر مدان پیر معانی سخن هست بد کو که هر که جهان بچو پناهی جز سکر چو
 کنار بار و آنکه لب لب چون جمع شو هیچ مکه لا شکر از کنار اب یکدفعه افت
 است و بکار هم و مراد از شکر حمد است و با اسمی هم و هاشم و هشام از مهر توانا
 تابک سرود در دل ماهست ما دانم غم مهر اندیشه ماهست از سر و یکدفعه
 هم و یکدفعه شین مراد است و دل ماهام است و با اسمی محمد الدین و تلج الدین
 روز مسقی بنهاره ام بجدال تا کنم ابتداء صورت حال هر مان نکهت است بر سر
 همه از دین هوی سد بکمال روی مسقی هم است چون بجدال سد بجدال شود
 اگر نابتدا شود تاج دال شود و چون هر یک بدین کامل شوند مطلب حاصل شو
 با اسمی حبیب که از هر یک از مصرعین بیرون می آید فی سحر چون کشتن پنهان راز

او که در دهنان وقت نازک بود در وی تر بجد شد تپان فی سحر نالار یعنی مقول
 رحبن است چون دانهان شود چسبن شود با اسمی غلام و هماد و عمر و عمار و عابد
 شمس ما بتم بجزی مینا غم تو بر چه تر جان نقش نشان غم تو ما را در کرم چه در را
 بشمار باشم سر سودا زده کان غم تو ما چون میان غم در اید غلام شود و چون از
 غم هم داده شود هماد شود و نقش غم تو بر چه تر روح نشیند عمر شود و چون ما مینا عابد
 در اید عمار شود و چون می در اید عابد شود و چون سهر که سر سودا زده کان است با اسم
 شود شمس شود با اسمی ملک کجسر در صورت ملکش کلکی دلبری زد نفاش
 صنع و از سر قدامدش است چون کلک دلبری در صورت ملج در اید ملک کج شود
 و چون از سر قد شود که سر است ملک کجسر شود و می تواند شد که کلک بیدل
 در صورت ملج در اید ملک کجسر شود و چون از سر که سر که معنی ان معنی دواست
 شود ملک کجسر شود با اسمی بنج چهر سر و تو دامن کشان فی جبهه چمن از سر
 بر سر کشید چون دامن از سر بر سر کشد بنج شود با اسمی علی تا عقیق می بدلب
 لعل نور اف اف اف اف هدیه متش شری است چون عقیق لام را بیدند و د و ناف
 خود را دهد علی شود با اسمی بهرام چون دلا رام در میان اید کوباشی تو هم دلا
 شابد دلا رام که در میان اید و دلا رف بهرام شود با اسمی بهرام ماده بسر
 دوست بر دهم بنام در پیش ساری باز کیشتم غلام بدیش ساری ماده با است چون
 باز کشت بهرام شد با اسمی دانی که کشتی است قیبت نیز کار او را بزم رنده
 دلا زنده در مبار چون رنده که حای است در می آورده شود می شود با اسمی
 شهاب ماه چون بالگرد ده معنا هر دو یکداز و نام بارخوان از ماه شهر مرد

و چون رای و دای ایبرگذاشته شود شهاب شود با اسم نصیر دایم فکر
 شرفانده دلداری بود چون نصیب و سببی کوشد که انباری بود چون با
 یعنی با نصیب و شود نصیر شود با اسم شنب از جواهر در کدشت شرف
 دلداری بکنج خلوت بست چون در یعنی با شهاب برودشین مانند و کنگ
 یعنی شهاب است و کنج خلوت خا است با اسم نجیر نور چشم است نام دلبر من
 مادر وی نافع در نکنی راوی نافع و درش است و چون از نور چشم آفتاب شود با اسم
 محبت صورت حال از چندان محذورم پنهان داشتم از خورشید که زبد الکتم بجان بنگا
 مراد صورت حال نقطه خا محذورم است اکثر از خورشید و م است چون بقلب گفته شود
 مود شود مطلب حاصل شود با اسم امار حسن بر ثلث حسن زوج فردی را که خسر
 سدس او بیش از حد عدد برین بود تنصیف کن بر مراد خویش یا در یک
 بر ثلث مال ضرب کن چون ضرب کردی نکهش تضعیف کن سدس عشران باز
 دان و هر دو را جمع کن در آنکه نصف ثلث را و متحد بف کن که غنایان را دادا که
 برون ری بفرماند و پیوند و چهار و پنج را تا الهف کن با محاسبه که تمام اندر علم او
 اسمی بر مراد کوامی را بعلم خویش تا تقریف کن زوج فردی که خسر او سدس او
 از حد عدد برین باشد یعنی یکی باشد سی است و ثلث خسر او بعد از تنصیف
 الف است و چون همان ثلث خسر او بر ثلث سی ضرب کنی هم حاصل شود و چون سدس
 و عشر ثلث سی را یعنی شش نصف ثلث آن بکنی تا زالف مانند و کعبه غنایان ده است
 و چند طایفه مجموع هم است و مراد از چهار و پنج ده است کمی باشد از جمع مجموع
 امای حاصل شود فاعلم بدانکه اعداد زوج بر سر قسم است زوج از زوج و زوج

الفرد و وج لواج والفرد اول انستکه در انقسام منتهی بواحد شود و دوتیم
انستکه منتهی بواحد نشود و پاده از یکدفعه هم منقسم بمبتساوین نشود فائد
بدانکه اعداد فرد را چون بنظم طبیعی جمع کنند مربعات اعداد متوالیه حاصل گردد
و از و اج را چون بدین طریق جمع کنند مربعات با جود و ایشان حاصل شود فائد
هر عددی را چون از واحد تا آن عدد بنظم طبیعی جمع کنند حاصل آن کمال فهو کمال عدد
گویند و کمال دوری هر عدد که مربع آن عدد است از اجزاء سه شرف ظاهر می شود
است که کمال شعوری باد و هر یکی باشد **معنا با سمر** اما لعل دل شد از آن
لب لعل شرف کوه را نام بقوانظم چه در ساخت ضد دول لعل و لام است چون
لعل به دل یعنی دل از دو لام یعنی لام بر دو امام شود **معنا با سمر** اما لعل
ساده بان همی گفت احوال محمد ماه و الد بسوخت اما خبر است احمد الله از اول
چون داله سوخته شود واحد بماند **دعا** بحجبه فرزند که بیمار باشد مادر بر بالای
پام رود و مقنعه از سر بردارد و موی سر با میان کشوده و بگوید اللهم انت اعطيتني
وانت وميتني فاجعل هبتك اليوم جد يدك انت فادرمقنعه و هرگاه زن عزیمت
بهر انستکه بعد از دعا در چهره آن را بر بانی که داند نیز بگوید که فرزندش شفا یابد
انشاء الله تعالی **دعا** بخیر کافظم بحجبه جمع دردها خصوصاً در خیم
مهر با ست بگوید اللهم بحق و لیتان موسی جعفر الکاظم نعم الاساتین فی جمع حوائج
ما ظفر منها و ما یطن باحواد یا کریم و صلی الله علی محمد و آل محمد
سه دفعه بر بیمار بخوانند اینست بسم الله الرحمن الرحیم بسم الله الملك الحق المبين شهد
الله انه لا اله الا هو الملك لا تله و اولو العلم فاما بالقسط لا اله الا هو العزيز الحكيم

ان الذين عند الله الاسلام نور وحكمة وسلطان وهيبه ورحمة وحول وقوة وثبات
 وقدره وقوم لا ينالون الا الله الا الله ادم صفوة الله لا اله الا الله فوج بحى الله لا اله
 الا الله ابراهيم خليل الله لا اله الا الله موسى كليم الله لا اله الا الله عيسى روح الله وكلمته
 لا اله الا الله محمد رسول الله وحبيب الله لا اله الا الله على ولي الله اسكن ايها المرضيان الله
 الذى سكن له ما فى السموات وما فى الارض هو العزيز الحكيم وصلى الله على محمد وآله
 الطاهرين وعائيتهم مقدسهم بغير رفع ناخوشها وامراضهم بغير قصد شفا قدرى
 تربت بخورده وبكوبد بسم الله وبالله اللهم رب هذه الثرى المباركة الظاهرة وب
 النور الذى انزل فيه ورب العباد الذى سكن فيه ورب الملئكة الموكلين بلجعله
 لى شفاء من كل داء وسقم كذا وكذا وان مرض دانا م برب بقدر نخود بخورده
 بعضى وابات وار شد كدروك خورده انبند عار بخواند بسم الله وبالله اللهم
 اجعله لى شفاء من كل داء واسعا وعلما نافع شفاء من كل داء انك على كل شى قدور اللهم رب
 هذه الثرى المباركة ورب اوصى الذى ارتحل على محمد الى محمد واجعله لى شفاء
 من كل داء وامانا من كل خوف بس بقدر نخود بخورده وبكعبه عراب
 بعد ان بياشامد وبكوبد اللهم اجعله لى شفاء من كل داء واسعا وعلما نافع شفاء من كل
 داء وسقم كذا وكذا الله شفا بابد **الخواهي** كه كه كز تب كن در هر صبح وشام عا
 حضرت فاطمه بخوان كه مشهور بدعاء نور است بسم الله الرحمن الرحيم بسم الله الرحمن الرحيم
 الله نور النور بسم الله نور بسم الله على نور بسم الله الذى هو مبرك الامور بسم الله
 الذى خلق النور من النور وانزل النور على المطور في كتاب مسطور في رق منشور
 مقدور على بوج مجور الحمد لله الذى هو بالعزيز من كور وبالفر من مشهور وعلى السور

الضراء مشكور و صلى الله على سيدنا محمد و آله الطاهرين طريقتكم و **نیت**
 ماه نیت در وی مکه یحیایا باران را پیش از آنکه بر زمین برسد هر یک از سوره
 حمد ایه الکرمی قل یا ایها الکافرون و سبح اسم ربك الاعلی معوذتین و قل هو الله
 و اهفتا مرتبه بخوان و هر یک از لا اله الا الله و الله اکبر اللهم صل علی محمد و آل محمد و
 نیز هفتاد مرتبه مکه و هفتاد و صبح و پس از آن می شامد هر ناخوشی که باشد
 خداوند عالم شفای دهد و هرگاه در چشم چکانند ناخوشی چشم را زایل کند و اگر
 مجبوس به باشد خلاص شود و وسوسه دل برود و عداوت و بدگویی مردم را نسبت

باشامند زایل نماید و اول نیت ماه در وی را این وقت تقریباً نیت چهارم
 نور و زاست نیت سحر و زاست **دعای تصدیق** بیان مجده بهار چنانست **نیت**
 که بکند پنا شرعی که چنانکه نامشغال صبر است و ظلال بکشد و این دعا را بخواند
 بسم الله الرحمن الرحیم اللهم انی اسئلك باسمک الذی اذکرت به سجد للملائکه و
 و بالاسم القدوس و بالاسم القدیم و بالاسم الخفون لمکون و بالاسم الذی نهیت به نفسک
 و بالاسم الذی سمیت به نفسک و بالاسم الذی هو مکتوب علی سراق العرش بالاکرام
 الذی هو مکتوب علی سراق الجلال و بالاسم الاکبر و بالاسم الاعظم الاعظم الخ
 بملکوت السموات و الارض بالاسم الذی مشی به الحضر علی الماء فلم یبتل قدماه و
 بالاسم الذی کشف به ضرب ابوب بالاسم الذی هبت به لکر تاجیحون تشفیق من
 الذی انا فی برلن دینار و به یخ فیه بارشتر از مستحکم که سید بنا شدند قصد
 کنند مگر اینکه بهار سید باشد که در این صورت سید غیر سید میتوان داد و **دعا**
 کند مجده بهار بکبریک صاع کند و بهار را بر پشت بخوابان و کند و بر سینه او

بریز و نثار کن و بگو تا بگوید اللهم انی سئلك باسمک اللہ اذا سالک به المضطر
 کشف ما به من خسر و مکنک له ما فی الارض جعلت خلیفتک علی خلایک ان یصل
 علی محمد و آل محمد و ان تغاضبی من علی بن ابی طالب و ابی طالب و ابی طالب و ابی طالب
 جمع کن و باز این دعا را بخواند و کندم را چهار وقت کن و هر وقت معنی را بفهمی
 جدا جدا بخواند عاذاً بخواند و عاذاً بخواند و عاذاً بخواند و عاذاً بخواند
 بجهت بیمار و سه وقت بخواند عاذاً بخواند و بردها کو سفند بدم و درجه بن
 بخوان اللهم ان هذه الشاة لك و من فضلك کرهك و صلی اللی و انا اذ بها بعد
 فلان بن فلان اللهم ان هذا فداؤه لحم بلحمه و مبدله اللهم تقبل معی كما تقبلت
 من خلیفک برهم نعم من فک بولده اسمعبل بحجة محمد صلی الله علیه و آله اللهم ان
 هذا فداؤه فقبل معی و بعد از آن بگو الله اکبر الله اکبر الله اکبر بسم الله الرحمن الرحیم
 و هیچ کند در محل خالی که مسقف باشد و خون از در کودی کند در موضعی که
 مردم پانهند و سر کین از خاک کنند و در دست پای و از پوست جدا نکنند
 چنانکه پوست دودست و پا مجموع یکپارچه باشد و بر یکپارچه و آنچه در شکم
 یکپارچه که از هم جدا نشده باشد و گوشت از اینجاء و هفت پاچه کند و در میان
 پوست نهاده هر یک پاره بنیت فقیری بیرون آورد و بهمان کس که بنیت و بیرون
 آورده بدهد تا شست کس تمام شود شستن را بهتا ملتفتی کس خوف
 من الکاشع و الخامع قلت لها من انت با هذا قالت انی السادس من السابع برید
 انها السادس من الکافات الشائبة فی سابعها المجعونی بیت ابن سکره و هو
 الشاء و عند من حوایجر سبع اذا القطر جاجا تا حبسا کن و کهن و کافون و کافر

[illegible]

بادشاه یعنی فولته را ملک کنی اسفا شتر عن علی السن من ندم حکمی اندوخل جل
 مجلسا بنه مولانا خلیل الرحمن یعنی اقا حسین الخونداری و نه فقال له مولانا خلیل
 اليوم کرقلت من لا کادین بل لی الان فقال ما کن بتالی الان الا عشر فقال هذا هو
 الکذب الحد بعشر فقال انا حسین بل هو اثنا عشر لان کن ب قوله ما کن بتا
 بكون لو نولد علیه ولا اقل من واحدة شمس من ان کان میزان عدل معلما فلا حجة
 تقوم کذما و مستساوین فاذا جند بتا حد بها الی تحت ثم خلی عنها بخر کن کنا الکثیر
 علوا و سفلا علی التبادل مد بقوماء سنوین و مقضی لیهان ان تقف الکفتا
 بعد الجذب الخلیة لحد بها سفلا و الاز علوا لکونهما من و بین فی الثقل و حرکة
 العالی الی السفل موجب لان یکم زار بد ثقل علی السافل و لیس کک و لاجب ان الکثیر
 مستساوین و معاد لسان فی البیل بالطنج الی الارض اما متحرک حد بها الی العلو
 والاخر الی السفل بالقرع بالطنج و اذا زال الفاسر عادنا الی ما هو مقضی للطبع و
 الاصل ان ای سر خوش اندام من ای نخل برومند وی تلخ کن کام من ای
 ماه شکر خند ای دل ز تو بُد چه یوسف برادر وی جان بتو خورد سند چه
 یعقوب فرزند وی لمر نعمه ساری چمن سالها است ناله کنج قنم از و است و لمر
 صبار من بجز بختان بود ست زار بگو که کاو کمان فلک برود سندی تیرن است
 که ساکنان سپهر کشاده تو در کجا آسمان بستند صبا انچه من کف نام امید
 در کوشش باد و انچه از غیر شنید آفراموشش باد لغز با سر جل ای حکمی که ز
 کلاک تو اگر بقطعه فند بر رخ جملہ نشینان فلک خال شود چیستان نام که بر رخ
 بختش لحنی کوز بادش کنی ای خسرو دین دال شود و رضیخی نجرم باقی ان لفظ

بزرگ بر زبان بگذارند بقیه لال شود با اسم شش چهار مرتبه نام ^{مطلوب}
 که تمنای اهل عالم گشت هست جاری چنانچه که از دو اگر بکنی بماند ^{هشت}
 با اسم **خون** برادر دل روز را نگر می دارد وصال با حبشی چهره که به پند
 اگر مصحف و نبی کجا بدی کسوی پال و بن بطشت مینام اگر تو قلب
 نصف قلب شش ساق بیات و نکته از این رمز فهم کرد نام بود شکست
 شرط ستون دین از لغت ادل ان کن من دوی لام نام باشد در طلب ^{صل}
 اگر که پوسته مصاحبست بخت خوش شاه کرام مراد از زکرم است مراد مصحف
 بوم است و قلب شش ۲ است و شش یک و ستون دین نماز است باقی ظاهر است **با اسم**
خبر ^{از انور} که هر یک بر من امید هر چه ست در سخای ست نورست ^{نور}
 کف نام که تشبیهش هست احوال بدسکال توجیت آنکه از پاری تازی و چون
 مرکب کنی دو حرف بخت در زمان هر که بشنود اند یکی از نامها دشمن است
 باز چون باز پارس بشناسد در کس مادرش چه بخت چه است و آنچه باقی
 بماند تازیش هست همچون شمائلش بدست مراد بشی که خدمت تفرع
 روی بخت باب لطف بخت داده بودان عدد که بر کف است پشت بهام از
 انجست بدان بخت ^{شش} ۲۲ منو در بصره و من در دشت بدو هستند
 نبی مرصتا تا که مرفوع هست باشد هست **ایضا** ^{از انور} ای ملک ^{شعظم}
 پیر و سال بخش ثانی ای کرده کلمه وار عدلت ابان خدای است حق که شوی
 بهر مژده دیا بموسم جوان در دولت کرامت پنا کان دولت نبی ^{جانب}
 باری همه سال شاد ما هست اب خا صل شاد ما انخوا به فیلسو فاضل

در
 جواره

که فضل بکانه چنانچه که معانی بنظر واجب پیدا کردن می توانی از آخر مرتبه
 که گفتیم تا اول سالش از برای آنکه بشه و نذر بام معینش هر چند بدانی
 مراد از سه روز سال بخش شمس است و از تابان و قدر و بر که ماه هشتم از تاریخ پنج روز
 است که در این تاریخ همراه داسی که نزد وسیع هشت و بیست و چهل و هشت مسرت
 بعد از تابان او رند و مراد از هشت روزی است که در هر ماه هفتم این تاریخ و هفت
 سو و بیست و ده می شود و مراد از دهم که هفتم این تاریخ است سبب است و چون
 باخر جمع شود شمی شود یعنی حقا که بری شمی شود و مراد از نهم و دهم است
 و بر که ماه هفتم تاریخ و دهم است و در این تاریخ از این هفت ماه چهار ماه را
 قشربن الاقل و دو کانون و دو و از دسی مان که برند و دو ماه از قشربن الاقل و
 سو شبانه را بیست و هشت مجموع و بیست و دو و ده است و مراد از ابهم ما
 است و از دخت ماه و جب که هفتم هجری است و بنا بر این بعضی که یک ماه هجری
 سی تمام و یک ماه را بیست و نه روز که در جب و صی شود و بقیه ظاهر است
 با اسم محسن اگر چه سیم باشد نقد کان بکاه سکه شد محتاج سندان
 مح چون تاج سن داشت محسن شود با اسم قطب کافی دل ز جفای قتب حبيب
 دیوانه است یکی میاد و نام از قشربن الاقل است یک میاد و یک صد بار ده می شود
 با اسم منصوب بی روی می نشین اینک من ایمانی یکدن رز در صو گو هست
 راهی مراد از در صو لفظی است با اسم ابوالحسن ناشر دل بر گرفت از بر
 در طحان محوشد را غان و انجام دو عالم نقش غم چون دل بروی بر آشنه شود
 ابوی ماند و مراد از دو عالم عالم است و اول و مهم نانی که نقش غم است چون برد

شود المعال همانند وجود با الوضوح و بالمشاوش با سیم جلال که بهرام بنک
 دامنش طلبکار نمیشد وجود در برمال دینا نمیشد وجودیم است چون برمال
 دین جلال شود و چون دین با او آری جلال دین شود با سیم قصر باد و قصر او دینا
 نام بنکش گفته شد که هر دانش با لاس تفکر مفسر شد چون باد و قصر دینا
 باد قصر شود با سیم قصر بی روی تو خود شد بهیچ فتنه شد سبب طرف روی
 بود نور چه بیند مراد از طرف سیم است چون نور دیده شد نور چه شود و با سیم
 منوچه شود با سیم علی دمه دانست سر را بی بدایت بحث ناخپال تو قدم
 در دم دین نهاد دین بسوی عین را که سر خواب یعنی سر نوم یادت می شود و چون که
 قدم خیال است در نوم او نهند علی شود ایضا با سیم از نام بنک می شد
 سعادت را خبر خود شد ماه و مشتری هر یک بظافون دیگر و طریقی استخراج واقع است
 با سیم محفل نگار اگر نفسی با وفادار منبر مباحث غره که ناکه چه بحث بیشتر چه
 اید و لب شکر نثار جان بجشد چرمی مرد و دبیر نیز خون دل دیند حکایتی
 که شب یک ز رفتش در باب کز ان اشاره پوشیده نام ان چنین اسم از مصرع چنگ
 در اید چون مراد از نیزه و مح است چون می و در بر سران مبرمج شود و مراد از خون د
 دم مقابله است که مد باشد سؤال ان قبل قدم و دنی اخبار ان النبی ص کان
 امبا وان معناه لا یقر شیا و لا یکنب فیکف یجمع دال مع حد پشالد و القلم
 فی مرض مومنه قلنا یمکن ان یجاب عنه بانه ان کان امبا الا انه قد یمکن من القرانه و الکتاب
 بالمعجزة او المراد ان یبد و فاه قلم امر ان یکتبوا لکم و الله اعلم فی مثل سبب بنکیلا
 الف کدر حرف تبحر باد نموده انه انستکه الف حرکه داخل ان می شود و آنچه در اول

هر مرد مذکور است همز است بر الف بیاید است و ذکر الف از وصل آن مجزئ است
 و اخبار لازم با نموده اند شده مناسبتی که مثنی و الف است بجهت اینکه هر یک بکثر
 واقع شده اند فاعل لا بعد پنج ناسع از مرکز موشع کویت هر هنر حدیث
 هست جانا جاهلی و حاصل مجموع ۳۳۵۴۸۳۵۵ می شود فاعل لا درین
 اشکال و ملّ شایسته است اول فرج و ثانی فرج و زوج و فرج است با بنظر حق
 دویم لیمان و آن فرج و سه زوج است با بنظر حق سهیم عتبه اخل و آن زوج و سه
 و فرج است با بنظر حق چهارم بیاض و آن دو زوج و فرج و زوج است با بنظر حق
 پنجم نفی الحد و آن فرج و زوج و دو فرج است ششم عتبه الخارج و آن دو فرج و دو
 زوج است هفتم حمه و آن زوج و فرج و دو زوج است هشتم انکس و آن سه
 زوج و یک فرج است نهم نصره الخارج و آن دو فرج و دو زوج است دهم
 عقده و آن یک فرج و دو زوج و یک فرج است یازدهم اجتماع و آن یک زوج و دو فرج
 و یک زوج است دوازدهم نصره الداخل و آن دو زوج و دو فرج است سیزدهم
 طریقی و آن چهار فرج است چهاردهم قبض الخارج و آن یک فرج و یک زوج و یک
 فرج و یک زوج است پانزدهم جماعت و آن چهار زوج است شانزدهم قبض
 الداخل و آن یک زوج و یک فرج و یک زوج و یک فرج است فاعل لا کثیر مابق فلان
 مصدر ثان و ثالث و نقل عن ابن الحاجب نهی المراد بالمصدر الاول ما لم یرد منه شی
 فان زاد منه واحد فهو المصدر الثاني و ان زاد شیهان فهو مصدر ثالث و هكذا البشیر
 ان یکون من مصدر المجرم و فن المزیّد و قد یقرب ان المصدر الثاني یستعمل فیما کان له مصدر
 و یصح ان یقرب لكل من مصدره ان مصدر ثان حی جاعل المصدر اشبه کما یقرب فی کل من الاعبا

شود و از این زیاد تر نشود و جامع اکبر است که هر حرف در هر مرتبه که هست از
 سه تا لو ف ک پند پس الف هزار است و ب و ه و ز و ی ده هزار و ک بیست هزار
 و همچنین تا غ هزار هزار فائده بدانکه اهل عدد بجهت سببهای از خواص اسمی
 با کلامی تکسیر کنند و تکسیر هم با کلام است که حرف اول را بر سبیل تقطیع نویسند
 یکسطر بعد از آن در اول سطر دوم حرف آخر سطر اول نویسند پس اول حرف را سطر
 پس حرف ما قبل آخر را پس ما بعد اول را و همچنین تا سطر اول تمام شود و بعد از آن
 در اول سطر بیستم حرف آخر سطر دهم را و بعد از آن حرف اول را پس ما قبل آخر را پس ما
 بعد اول را تا سطر بیستم تمام شود و بعد از آن با این نحو سطر چهارم را تا با سطر بیست و یک
 یعنی که اصل اسم با کلام عود نماید همان عود را نام گویند و مکسر همان سطور است
 که قبل از نام است عدد مجموع سطور قبل از نام عدد تکسیر اسم گویند مثلاً تکسیر
 قل هو الله احد چنین است و تکسیر اسم متاخر چنین است پس در قل هو الله احد
 قل هو الله احد م ن ان باز ده سطر اول تکسیر
 د ق ح ل ا ه و ل ا ل م ن ان وسط ده نام و د اسم متا
 ل د ا ق ل ح و ل ا ه ن ن ا م سه سطر اول تکسیر و سطر آخر متا
 هل ا د ا ق ل ل و ح م ن ان است پس تکسیر قل هو الله احد
 ح ه ل ل و ق ل ل و ا ۲۲۲ و عدد تکسیر اسم متاخر است ۴۲۳
 ا ح ه ل ل د ق و ا و این تکسیر که مذکور شد بدون صد و مؤخر است
 ا ا و ح ق ه ل ه ل ل فاعمل استنطاق و معرفت اهل اعداد و عبادت از این که
 ل ا ل ا و ه ح ل ق ه عدد را بحرف می آورند مثلاً ۱۲۴ را گویند د با و نوع
 ه ل ق ا ل ا ح ا ه د و

صاحب
نویسند
خط
نویسند

صاحب
نویسند
خط
نویسند

دیکر آنکه حروف را بلفظ در آورند مثل اینکه را کو بند الف صج را جیم و هکذا
فائده در اصطلاح عدد بین عدد هراسی یا صغیر است با و سب با کبیر یا ضا
 با خط با کفو یا خاتم عدد صغیر عدد حرف همان اسم است یعنی شماره حروف مثل ن
 ستر حسن چهار و هم چنین و چون هریک داده کبرند و سبط کو بند هریک ^{و چون} ^{صد}
 کبرند کبیر کو بند نصاب کو بند چون یکی از عدد اسم کو کنند کفو کو بند و چون کفو
 در اصل ضرب کنند خاتم کو بند و در صغیر کبیر ضا و خاتم اصطلاحات با کبر ^{هست}
 و بتقسیم دیکر عدد داسی هراسی یا هرگاه در عدد در حرفی ضرب کنند حاصل را عدد
 کبیر نیز کو بند مثل اینکه در اسم حسن عدد اسمی آن که ۱۱ باشد در عدد حرفی آن که
 س است ضرب کنند عه به حاصل شود از عدد کبیر کو بند و چون کبیر در عدد حرفی
 ضرب کنند حاصل اکبر کو بند و چون اکبر در عدد حرفی ضرب کنند حاصل را
 کبار کو بند و چون عدد داسی از آنکه در این اصطلاح عدد ^{صغیر} کو بند تنصیف کنند
 نصفان را اصغر ^{کو بند} نصف اصغر را صغیر و نصف صغیر را اصغر صغیر کو بند و
 هرگاه در اصغر صغیر و اصغر صغیر و نصفان صحیح نباشد و حصه نمایند که
 حصه یکی یا دو تر از دیگری باشد نصف کمتر را ناقص و یا دو کامل کو بند و نصف
 ناقص را ترک کنند ساقط را اعتبار نمایند **فائده** بدانکه اهل عدد چون شکل
 را بعد مملو کردند بعد از تمام عمل آن شکل را لوح نامند هر خوانه از آن شکل را
 بیت کو بند سطری که از همین کاتب بسیار و در ^{سطر} نامند و آنکه از فوق بتحت رود
 سطر طولی کو بند و بوی که از او بریزا و پاره دیگر که مقابل او باشد و در قطر ^{منتهی}
فائده چون بخت بیست و هشت است مثل مثال نال نر پس هر هر حصه منزلی است

و بطبعه انغمزاند و سقا و نحوستانع اند و بخور و جود داند است هر چه در و مخزن و مله و سد
چنانچه در سال اخر هر چه در جبهه ان برنج منسوبان باشد تقسیم ان برنج بحرف انچه در سبب

[illegible]

فائده در مطاوی این کتاب گذشته کمترین هشتاد و نه ای هفتانای هشتاد و هفت بزرگ چهارم

هو او هفت و هفت خاکی مضایق بر آنست که حرکات پنجگانه را و اول انشی و دوم هوای و سیم مایه چغالی
خاکی بر تریب خاص و پنجاه در این جدول ثبت است و اگر این حرکت ناری قطع است هوای جزو
مایه و خاکی کسر و طبع هر حرکت موافق عنصریست که بان منسوبست مثلاً آحاد و اکترا
و ب حار و رطب هم چنین در بعضی از مسائل بویض و غرض از اینست که مفسد
را مفتوح و مرکب تصدیرا مکسور خوانند در ملحوظ از اینجورم و اکثر دال بر مرکب و منوع
انند بقاعده الساکن از حرکت حرکت بالکسر باید عمل نمود و بعضی گفتند که هر حرکت که بعد
ان الف باشد مفتوح و بعد از آن و او مضمو و باء مکسور و الله اعلم فان اولی اعداد اینها اند
هر یک مضمو و بعضی که رطب است موافق طبع هر حرکت است که بان عداست مثلاً
انشی و هوای و سیم چغالی هم چنین تا امر و هر عدد که مرکب است از اینها خوش در با
کرد بر این و پنج انشی است ده باری فائده را عدا احتیاجی شود بدین تن جامع شخص و کوکب

ناری	هو	مائی	تاجے
آ	ہ	ب	و
ا	ن	ن	د
ح			
ہ	م	ی	ن
ک	ک	س	ر
ل			
ع			
ن	ش	م	و
ا	ن	ن	ا
ن			
خ			
ذ	ض	ط	ع

طالع شخص مضبوط باشد شکالی نیست هرگاه معلوم نباشد بجهت نصب درجه
 طالعش و طریق سالون است بک طریقته که در کتاب مفاتیح المغانیق مسطور است
 و این است که اسم شخص مطلوب مادرش را جمع نموده و از ده و از ده طرح نماید
 آنچه بماند از محل ابتدا کرده بروج را بشمارد هر چه بر می آید تا به برجی که
 منتهی شود بروج طالع انشخص است پس انشخص را با اسم پدرش جمع کرده سی سی طرح
 نماید آنچه بماند ابتدا از اول برجی که طالع قرار شده بشمارند بهر جا که منتهی شود
 درجه طالع است طریقی دوم در بعضی از حواشی کتاب مذکور بنظر سید و آن
 آنست که از اسم شخص مطلوب و از ده و از ده طرح نموده بروج را بدست آورند
 و سی سی طرح کرده درجه را بدست نمایند باز هفت هفت طرح نمایند آنچه بماند
 ابتدا بفر کرده بهر جامتهی شود کوکب مری طالع قرار دهند **فائد** در عمل اعداد
 احتیاج می شود بدانستن طبیعت نام شخص در نوشتن تقویدات تفاوت میکند
 چیزی که بر آن می نویسند و در دانستن اینها نیز و طریق مسلوکست یکی در مفاتیح
 و آن آنست که طبایع حروف اسم را جمع نموده آنچه غالب باشد طبیعت اسم است و تقوید
 موافق را باید بر چیزی نوشت که طبیعت آن با طبیعت اسم باشد یکی دیگر رجائی بنظر سید
 که از اسم چهار چهار طرح نمایند آنچه بماند ابتدا از آنش کرده طبیعت قرار دهند
 سه طرح نمایند آنچه بماند تقوید عمل را و آن قرار دهند چنانچه اگر سه بماند چو
 بر ورق آهونویسد و در بنای آن است و کاغذ بنویسند و این معتد است و اگر
 لوح آهن یا نقره یا مثل آن نویسند و در عمل روز منسوب کوکب مری است
 اصل اعداد در غزالی میگویند باید دعوت مفاتیح اسماء و ملوک و کل این را دعوت اول

نمود بفران عدد در چند روز و هر اسمی مفاتیح و ملک عون خاصی دارد و عدد
دعوت ابام هر اسم مختلف است گفتند مفاتیح هر اسمی اسم الله که او باشد حق
ان اسم باشد مثلاً مفاتیح اسم حسن جبهه سلام و نواست و اسم تکرار بتعدد
ان اسم است بتقدیم اکثر بار بادت ابل پس ملک حسن فتاح ابل است و اسم عونش عدد
انست بتقدیم اقل بار بادت و ش پس عون حسن جبهه قوش است عدد دعوت عدد اسم
مطلوبست که در حسن یکصد هجده است عدد ابام دعوت عدد اسم اسم مفلوخی
مطلوبست بطریق پس در حسن هشت و زانست فائدۀ بیغ اسم عبارت از
انست که هر وقت از گرفتار و هر چه را مفلوخی از اعتنا کند مثلاً در حسن ح و لفظ
حاست که ح و الف باشد و پس س و ی و ن و ت و ن و و و ن است پس بطریق
باین طریق است ح ا س ی ن و ن و بیغ اسم عیال باین طریق است ل ف س ی ن م
ی م ال پ ن ع ی ن ی ل ا م فائدۀ هر چه از حروف ابجد بروی اندوزد و نهای
ماه داند این ترتیب از اول است و ب و د و ه و و ج و سیم و هجده تا غ بیست و هشتم
ششصد و هجده باشد از بد صحت بجای آنکه ندیده باشد نود و غنیمت
شمار بدای وصلت از خوش زمانه دارد بدای هجرتان بدو عشق آمد و بر ملک ابل
در چند گفته که بیست این کفنا غریزی کشند نام یلاق سلطانی است این گفته
غریزی کشند ای عشق اما ملک ابل یلاق سلطان کی نبرد قتل از جو پانی است
تا که کو هر طاعتی نسفت هرگز و در کرد کند در رخ زخم هرگز نو میدهم ز بارگاه گز
و بر که یکی را دو نگفتم هرگز حرم در میان کن کوی امانه نابوت مارا بانال واه
باران هدم ارند و گویند الحکم لله الحکم لله حاکم تیغ باید دید کوی امانا کن پناه

الحکم لله این تقوی مانیز دانیم لیکن چه جاده باجست کمر ما شیخ و اعظم کثر
 شناسیم با جام باده با قصه کوتاه ^{المؤلف} شوق آمد شد بر ملک دل شا زده خرد
 الملك الله معشوقه افکند از روی چون ماه برقع بیکو الحمد لله من مانده محرم
 از کوی جانان اغیارا بخادرگاه و بیکاه دی توبه کردم از عشق خوبان از توبه
 دی استغفر الله از پند بچا و اعظم مرا گشت از من چه خواهی شیخ کمر ای پر
 کنگار منبش که یوسف از جور اخوان افکاره درجاء سودای جانان از پا
 من برد دوش شبانه که در دسحرگاه که شد صفا از راه مقصود بنای داهی
 ای مقصد راه از مرکز خالتانهم چرخ برین قهقفع و صبح شمع بفرستک شاز ^{نکته}
 خوانند افلاک نمی باشند فلک نام که از افلاک خوانند و فلک اطلس نیز شهر شبا
 روزی یک دوره راهی کند و فلک هشتم که از افلاک ثوابت گویند روزی نه ^{روز}
 طی کند که هر یک سه هزار و هفتصد و شصت یکدوره طی کند فلک هفتم ^{سال}
 و چهل است که دوری است شبانه روزی و دقیقه حرکت کند بمابقی یکدوره
 دوره سی سال طی کند فلک ششم که مشری در او است شبانه روزی یک دقیقه
 حرکت کند و دوره دارد و از ده سال طی کند فلک پنجم که مرجع دانست شبا
 دوری سی یک دقیقه حرکت کند هر چه پنجاه و هشت روز و دوره را یکسال
 و بارده ماه طی کند فلک چهارم که خورشید دانست شبانه روزی پنجاه و نه
 دقیقه حرکت کند و دوره فلک یکسال طی کند فلک سیم که زهره دانست و
 دوره فلک یکسال طی کند و فلک دوم که عطارد دانست چون فلک چهارم ^{و باران}
 کند و فلک اول که مریخ دانست شبانه روزی سیزده و ربع و بارده و ربع ^{دقیقه}

حرکت کند

حرکت کند و در روز در بیست هفت شبانه روز نیم تقریباً حرکت کند **فائدۀ**
 در طبیعت ستارگان در محل سرد و خشک است با فراخ مشرقی کوم و تراست **عبدال**
 میخ کرم و خشک است با فراخ شمس کرم و خشک است با اعتدال در هر سرد و تراست
 با اعتدال عطار و با هر کوب که متصل شود طبیعت آن کبر و چون بهیچ کوبی نظیر
 نداشته باشد خشکی میل کند و سرد و تراست معتدل **فائدۀ** بدانکه این میان **بنش**
 بیست و هشتگان و بعضی سعدند و بعضی محسوس چنانچه از این شعر معلوم می شود
 از منازل که بر این چرخ وین دارد جای انچه محسوس است همین است که گفته ام هاشاک
 شوله و اخبر صفر و طهر و دران هلد و ذایح اکلبل و دنبا ناساک **فائدۀ** بدانکه
 بسی که در تقویم او درند ابتدای آن از اجتماع شمس و مریست و از ده ساعت
 بست باشد پس هفتاد و ساعت بست نباشد باز و از ده ساعت بست
 است و همچنین تا باز از اجتماع رسد باز بست است اهل تجربه گویند باید در ده و از **عید**
 ساعت بست از جمله مهمان احتشام نور که ابتدای کاری و نثلث اولان زبان بجان
 دارد و نثلث و هم بجاه و نثلث سیم بمال و بعضی و ساعت بست **بنش** از احتشام **بنش**
 اند **فائدۀ** بدانکه اهل نجوم در روزها هفتصد و امین کواکب هفتگان و شصت کردند
 و همچنین شبهای هفتصد و ساعتها معوضه هر روز و شبی و تقسیم با هم و لیلی بهر
 کواکب از این شعر معلوم می شود هفتصد و امین کواکب از بابا و سرخ و پهل و ون
 و پهل و سرخ شب سرخ علامت شمس است از روز یکشنبه که الف باجد اشاره
 بان است و در نشان مریست از دو شنبه است که با جد اشاره بان است و همچنین
 تا آخر و ساعت اول از ساعات معوضه هر روز و شبی بگویند که صاحب

و روزها بسیار شد ساعت و کم بگویم که در مختار است تا تمام شود فاعله
 بدانکه بر چهار و زده کانه که طالع مردمان و طالع سال افند هر چه دلیل چیزی
 کند اول دلیل است برین و جان و روح و نفس و بدن و آنچه بخلق بشخص دارد
 خانه و موضع که در وی زاده باشد عمر و نندگانی و ابتدای کارها ثانی دلیل
 بر کسب مال و معاش و باران و ثالث دلیل است بر برادران و خواهران و خویشا
 و سفرهای نزدیک و غفل و محو و رابع دلیل است بر پدر و عاقبت کار و املا
 و چیزهایی که در زمین دفن باشد خامس دلیل است بفرزند و هدی و لباسها
 و دخلها و شادی سادس دلیل است بر بیماریها و علتها و رنجها و بندگان و خدا
 و چارهای خود سابع دلیل است بر زنان و شوهران و شرکبان و خصما و معاملا
 و مقصودها و دین و کرم و بخت و کم شدن چیزها و ثامن دلیل است بر مرگ و نکبت
 و خوف و خطر و مال از جهت مهرث ناسع دلیل است بر دین و علم و عبادت و طلعت
 و خواب بدن و سفرهای و دعاش دلیل است بعمل سلطان و پیشه و مادران
 و جاه و حرمت و بزرگی حاد بعشر دلیل است بر دوستها و معشوقان و امید و
 سعادت و بنکونی کار ثانی عشر دلیل است بر دشمنان و چارایان بزرگ و غم و اندوه
 و نندان **مهر چینی شای** باطن طبع و اهوائ و بکراست بلیل جان و انوائ
 دیگر است باز شهباد و پرواز کرم اینچه رسم است اینکه باز آغاز کرم و مینا
 من چه کل داد و اثر این شبنم از باغ خلداید مکر طبع و الهام و جان نیست این
 با مکر تلقین و تاب نیست این اینها بجا طرز جوی تو عقل و اسر شده که کرم
 کفر و ایمان غرض میزد تو کوی دلهاد و خم چوکان تو آتش شوق جملانی خسته

ب تو شمع هیچکس نفره خند خطبه بر نام تو خواند این همه از تو بر نای ندانند این
 ای پراز غوغای تو باز داردل چهرت و سوداست با تو کار دل ای منرا از جهان و کجا
 ای منرا از اشارت و پنا چون کمال داشتند نادانی است چاره کارم همه چهر این است
 مهر خود کن تا بخواندم همه داغ خود کن تا بداند منم همه بر سر گوی خودم خوردند
 آنچه من بکس ندم پیوند بدی کسی کردم نکو نداشتم هیچ جای انشی نکذاشتم
 ای شب فروز و سحر خیز را هیچ شب دردم دل نایم با ای امید ناامیدان کوئی
 هر دو عالم را اشارت سو پیش از آن که زن توانائی تو در حق کن و درند سوانی تو
 خاکدان دادم بجند خاکش شاه بازم کی کم صغوشنگا همدی جستم برون در تنگ
 زانکه دلکبر آمدن محنت چنل ز این شامخانه ام پرده ایندیو بکذاشتم
 بکشی بجانم داردی زدم خنده در بزم فلندی زدم من بجان از دست و پوستر
 بنک بر زده افاقه داشت هر که در خواب بیدار گشت و آنکه مستی کرده و شتابان گشت
 شاهد دلت و لغت خود داد دست از این معشوق هرچند چون نوید گشت از این بالا و پست
 کلینی بنی دین صحر که هست در هر یک کلی خوش اختر بیخ او بکشد از تحت ثری
 شاخ او از لامکان سترده ساه و عرش را بر سر زده بکجهان بینی یعنی صد هزار
 نوع و دس فارغ از زنگار کل بهر نیکی نموده شاخ ای خوشامرغی که شد کشاخ
 عشق شود و آنکه باید دردا ناصلا ز در دهاد بدید ساقبانی ده که می منرا است
 هر که دانی بهر مجلس کجا نغمه داد و برکش سلعی از زبور و بخوان چندایی
 خوش بینای ای بلیل شیرین تا یکی دل بسته دو کهن بشکن این کوهر که مقدس گشت
 دوا عالم بکجهادش دنیا مرغ ز بونک پیش بکسل خاک بر سر کن بام را

چون ناکا هوندار محمد بنبر ای بان بستد در صحرای کمر
 چون بلنگان سوک با لخنن ای عزیز چشمتد و نای هنوز
 دود اگر قسم تو باشد تو صافتر انکار این سخن کوثر
 اشناد اند که این بیکان نیست شهنشوا عشق چون لشکر
 عقل کوید چید و دسارو عشق کوید خانه خوار کو
 عشق میگوید که نادان می عقل کوید کار ساز می
 عقل کوید که خدا میبکم عشق کوید پارسا میبکم
 بلبلان را بلبلد و جزو ساقیای ده که بزم او استم
 صبر که جواز دل شد که نام هشیای منبرها که نیست
 عرشینا را شریعت م ساز اهل دل را جمع کن قای خوریم
 بزم کاه ما قلند و اکن خاکدان را انشی بران
 مست کن برای هشیایم این بنادشها که بندد نیم
 او عباد هستم اندکن خواجه در باز او بندد رهنو
 رو قفای خورنیا اشکا کز قضا خوردن بیند روی
 با بلای هر دو عالم سنا خوب گفت نمقتدا اهل دل
 بند از او شواربدا تابانی قد این دو کاه و
 تا نیند که بندد کل نیست کشته چیست عوی
 کج خواهدی در خراب کام انشانند بیخ ننگ نام زن

جهد کن تا کردی امجد خوان عشق سانی مد جام جان افروز داد بلبلا زانم ^{روشن} نور و نور
 عند لب باغ وصل شوق دوست اهل مجلس برون بر دینو کرد هسپت ^{روشن} هسپت هسپت
 پای هسپت دو عالم کوفته حاضر ارجع بکونک آمده شیشه اغیار سسنگ آمده
 مجلس خاص است جای عام ^{نیت} بختی باید که کار خام ^{نیت} خرمی کن مژده جانان رسید
 بوی پراهن سوی کفایت ^{نیت} این مفرج بهر ^{نیت} خور ^{نیت} لایق آن جز دل پر نور نیست
 عالی شفته سودای او پاک از این بکوهان در پای ^{نیت} این کدبان را که بدین بخت
 خود پر سخا از این گذر ^{نیت} سابقا جام صبور ^{نیت} خور ^{نیت} کز می و شبن مراد در سهرت
 خیز تا بکدم که چون کشیم خط بکمر ربع مسکون ^{نیت} عالمی بنمزد دل بیدل هم
 طالب بهر با و ساحل هم سابقای ده که این ^{نیت} فاشانه ^{نیت} آنچه گفته و صفای و خنیا ^{نیت} یو
 طول و عرض خوانم ^{نیت} مصلحت نامد شکست ^{نیت} خاله ^{نیت} شیخ ^{نیت} عز ^{نیت} ۲
 حیدر عشق و جند اعشا حیدر کرد و دست ^{نیت} اعشا ^{نیت} عشق بر هر ^{نیت} دل که سریند
 جهل و عام عقل برتر ^{نیت} اتمانا العاشقون مذکور ^{نیت} عند باب ^{نیت} الحبيب مطر و حون
 ای که عاشق نه حرام ^{نیت} زندگانی که می ^{نیت} یاد ^{نیت} لذت عشق عاشقان دانند
 پاک بازان جاف ^{نیت} ساد با باد و صبح ^{نیت} بد ^{نیت} عاشقان را غذای روح بده
 ای که بر باد لعل ^{نیت} نجو ^{نیت} بادها خور ^{نیت} مستم ^{نیت} از ^{نیت} نیت ^{نیت} نفسی باز پرس ^{نیت} سنان ^{نیت} را
 راحی بخش می برست ^{نیت} سوختم سوختم در ^{نیت} انش ^{نیت} بی خودم کن ^{نیت} می ^{نیت} باد ^{نیت} دوق
 تا بکوی تو راه ^{نیت} بر کشتم ^{نیت} جز تو از هر ^{نیت} چه بود ^{نیت} بر کشتم ^{نیت} ای غم تو ^{نیت} مجاور ^{نیت} دل ^{نیت} من
 در زمانه غم تو ^{نیت} صلا ^{نیت} ناد ^{نیت} ام ^{نیت} مبتلای ^{نیت} تو ^{نیت} باد ^{نیت} نامراد ^{نیت} بد ^{نیت} در ^{نیت} قفای ^{نیت} تو ^{نیت} باد
 مرجام جبهی ^{نیت} کز ^{نیت} درون ^{نیت} اند ^{نیت} که ^{نیت} از ^{نیت} تو ^{نیت} است ^{نیت} دل ^{نیت} از ^{نیت} جز ^{نیت} تو ^{نیت} خانه ^{نیت} خالی ^{نیت} کرم

باتو سودای ابا کیوم اسکارا کنم نهانا چند دوست می دارم تنه بیک بلند
 مشک ایندل چنانچه که ما بجام در جماعت مرجام جیانیسم صبا
 خوار در دست چینی ما حال ما بین باین پریشا باز کونا از انچه مبادی
 اینچنینم نهونگذار با عزت بدینطرف دارد هیچش از بدلان بیاداید
 با خود اینسود می آید بار بوی تخم مهر ما کرد با خود از ما فرغنی دارد
 خواهرش مایل فابا ما آید دلش را سحر فابا ما آید هیچ داند که حال ما چونست
 باز ما خواهرش کو کونست جز مردش مرا می نیست عزیز این خواهری و بادی نیست
 از تو در دمج رنهای بود من کیم نام مرا بود لمقلم بخت بار شو بار بمن بار شو
 و نه جان و دل اندر استکار دور اول دل بچون و بخت گفت انچه بد با من کرد
 بخت خسته دل بومید که از این ناله و فریاد تو بیدار شو می کنی گفت نه بخت عشق
 دارا نکس که زاد و کینش ساق باز اهدی بپاره بود غم بد هجر عذر از باد که هشتا
 بر رخ دل بکشار و در آتش نامک فارغ از این عالم بیدار شو ستم اند تو نیست علاج
 چاره در دل ما بر شو جان هوای سقر کرد صفت بیکد راز هستی خوب که بیکار
 فائده طلوع برج ساعتش مفضل گفت مجمل صیا که ال بطی حجت دیک
 موبل فائده بدانکه انواع خطوط و الفاظ بسیار است هر طایفه و اصطلاح
 است بجهت اخفاء مطلب طریقه دو قلم کنند بعضی طرق دیگر در مطاوی این
 کتاب بیاید و بعضی دیگر نیز ایجاد کری شود از آنجه این طریق است که خط عرض کشند
 معروف را بقلم هند نویسند یعنی با عدا ما بچه و نباله آن بخت عرضی رسد احاد
 بود و آنچه برسد تجاوز نکند عشرت بود و آنچه برسد تجاوز نکند مائ بود و از
 برای

برای الواف و الخاء در تحت خط بهمت همین باشد پس محمد را چنین نویسند

و علی را چنین ۳۱۲ و با و را چنین ۳۱۱۲ و الف را چنین ۳۱۱۲ و از جمله قلم

سرو است که طریقه آن این است که خط طولی بکشند از همین دست آن خطوطی بطریق

شاخها و آن کشند آنچه بر طرف همین است علامت کلمات ایجاد است و آنچه بر طرف دینا

است علامت حروف آن کلمات است که حرف مطلوب دانست و بجز حرف مطلوب ختم شاخها

پس ای شود مثلاً محمد را چنین نویسند

طرف همین از خط اول نشان ایجاد دو نیم هوز و سه خطی است شاخ اول طرف نشان

کاف کلاس و دو نیم نشان لام او و سه نیم نشان هم است که مطلوب است و همچنین خط

دوم و سه نیم چهارم و علی را چنین نویسند

۱ ۳ و از جمله طریق کوصلاست طریقه آن این است که صلا او خط

له در س شمار حرف منقوش بجای خود گذار پس حرف منقوطة تغییر نداد

و حرف غیر منقوطة مبدل است کاف بهم و بهم بکاف صاد بدلام الف برعکس

و الف با و و برعکس پس محمد را کطه کر نویسند و علی با سهی با و را با و قد و همچنین

و از جمله خا و حشا است طریقه آن این است که چهار خط کشند یکی بر عرض صخره و

دیگری بطول او و بدو قطر آن و هشت او به حاصل شود ابتدای د و با که بر فوق خط

عرضی که در طرف همین است خواند یک است از سمت فوق و در میزند تا خانه تحت خط

عرضی در طرف همین خانه هشت است هر خانه که مطلوب دانست نقطه میگذرانند

پس اگر مطلوب عشر باشد بر سر خط عرضی در همین ه کردی میگذرانند و در سر

مئات دو سر آن راه میگذرانند و الواف را چنین مینویسند و بجهت نره بر سر خط طولی از

بدانکه ناعدا خط

از این شعر معلوم می شود

احد بخاطر نرسد یک بهر عشا

ما نکند در از خط الواف که شو

داست

فونوی نهند و از آنجمله فلم عدد است و آن با این خواست که بجهت هر حرف دو رقم یکی
 مجرب و دیگری بعد دو در یکسان نویسد حرفی رقم کلمه آنجا عددی در رقم حرف آن
 کلمه است و این دوازده مخزنان مؤلف است و از آنجمله طریقه تراپداست و آن اینست که
 بر سر هر کلمه متصل یک حرف در یاد کنند گاه باشد که متصل و اینز منفصل نمایند و حرف
 و یاد کنند وی شود که متصل و منفصل ناکرده حرف در یاد کنند از آنجمله این است
 که سحر را بطول نویسد و این نوشتن اشکال را نشت و خواندن آن سادست **فائدۀ**
 اگر از اب پیاز بر کاغذ چیری نویسد ظاهر نباشد چون نود باتش بر بند خطی سبز
 ظاهر شود **فائدۀ** بدانکه در تطاویم نام در صفحه دست چپ و بالای جدا و اول
 کتابت بجز از اثبت می نمایند و حقیقت آن این است که بطلیموس در کتاب مژده بیان می
 که همچنانکه بهلورامجرانی باشد هم چنان عالم کون و فضا را بجا اینست که در دوز
 بجز آن که مواصف باشد متغیر کرد و اگر مکدر بود صاف شود و گفت که چون فلان
 بهشت قسم کنیم و مؤمن سازیم ابتدا از اجتماع مریا شمس چون مری بهر زاویه از وای
 ثمانه برسد تغییر در عالم کون و فضا مناسب وک هر شد و از حالتی بجای دیگر در گذشت
 اول برج در جبهه اجتماع است مرکز ثالث موضع تربع اول می شود مرکز خامس موضع
 استقبال می شود مرکز سابع موضع تربع دوم می شود و این چهار مرکز بخشد مرکز ثانی
 چهار مرکز اول و ثالث است که متصل است بتقدیس مریا ثمس و مرکز چهارم مریا
 سیم و پنجم است که منفرات ثلث است مرکز ششم مریا پنجم و هفتم است که متصل
 بثلبث و پنجم است مرکز هشتم بعد از هفتم حُرع و دین از اجتماع و متصل
 بتقدیس و پنجم و این چهار سعدند و صور نش چینی است

واریاب مثلثات ثبت روزان این شعر معلوم است نسیب نسیب همدک مخفی
ثبت بدویم مباد بر سر ن علامت ناری است و ت و ای و ه ه و ا و م مائی
فائده اصل احکام نجوم در فلک چند نقطه بخوبی یافتند و چون بجز آن معکوس

مثلاً برده درجه جل نحو سق یافته اند بعد از مد در پنج درجه جل همان نحو است
دیده اند و آن هشت نقطه این است اعطید ۴ عمر ۳ سر موس عم کلاب ۵ دوزاویه
۶ ذوالجبلان ۷ کبد ۸ ذوالفطره و محل این نقاط در تفاوت و نام در صفحه
در فوق جدول جدولی در عرض رسم کنند و حرکت به گاهی ایشان در هر ماه ثبت

ن	ا	هـ	ط	ج	ن
ق	و	ا	ج	ط	ن
د	هـ	ق	ل	س	ع

فائدہ بداند کہ مریدان کو کبھی ہفتکا
رازد و راز نہ کاندہ طالع جا بکامی

که چون در آن جایگاه باشند موافق
مراج و طبع ایشان و بخوانند و فرج آن
کوکب گویند چون در مقابل آن باشد

انما ترح کو بند بفرود لتکی و غریح و ترح کو اکبا و این جد و معلوم می شود
 قسم نشد غوره انکو خزاناید بای نشد انکو رماه رمضانید زاهد کند
 منعم و رفتن بخانه با ساده و بی هر شب بخانه بای کلاشک و اینم نیست
 که صبر هم اند غم او بیرون با اشک و اناید کرد و ن که دل مارا کرده هفت پیش
 هر شب که اندازد بکسر نشاید هر شب بت عبادم گوید بپر شایم اید بر ما هفتکا
 اذان اید انشیخ سپه نامه با جبه و غماه از می کند صد بار شاندند هماناید
 کردم طلب را عابد روی در غم کفنا بر شاد و کاین کار از اناید کاهی بنوا را چا

چون غم صفت را ترسم کمزیداد و رونی بفتا اید و **الایضا** ای بخت
 جفا از میان قتل پروا مکن بگذر ششم از خون خود اندیشه از ویران کن اسوده
 در مصلحت خوابیده اند این مردگان بگذار نشاد و کواخوش آن لعل و کوا مکن
 نه جان و نه سر برین ودل ماند از برای عاشقان دمی کن بیکوسه دیگر بهایا لاکز
 افسرده دلها ای فغان جران دل من بر خنجر اسوده ایغم سینه از سینه من جان کن
 درین داکر در دامن نفل و کون و در عوض خواهند کالای غمش زلف
 این سودا مکن ایچتم ترسم مر مرا خوانند امام کشوی از عشق من کس را خبر بنو
 مراد سوا مکن مال بدیم و در شوه را بخشید ای فاضی تو من ماندم و بیکر غمی
 و امن دران غوغا مکن در پای عشق اسفل دران صفحا ناخدا کشتی بران اندیشه
 از سبج این دریا مکن حدیث روی **الحاقی** عیون و الدی عیون عبد الله قال
 ان القصد امر یحب الله تعالی ان الشرف امر یفضل الله تعالی طریک التواضع فانها
 تصلح للشیء و حی صبت فضل شرایک و **ایضا** روی عن امیر المؤمنین قال القصد
 مشاة و الشرف مناة **افق** ۱ کلاهما یکسر الهم اسم الزمن الثروة و النوی بمعنى الهدی
 و الثالث ایضادوی بائنا عن ابی الهزار عن ابی عبد الله قال سمعته یقول انما
 لمن فیصدان لا یفتر **ایضا** روی بائنا الی علی بن الحسین قال من مراد اربع امات من
 اول البقرة و امة الکرم و ایتین بعد و ثلث باب من اخرها المرقی نفسه و مالیه شایا
 بکره لا یقر به الشیطان و لا ینسی القرآن **فائدة** اختیار هر چه داری هفت چیز است
 ناشو کارد تو بنکو و بن همدان مفترض حال مدسعو باید حال بیت صاحبش
 حال طالع صاحبش بیت الغرض صاحب غرض **فائدة** بدانکه نظرت کوا کب صفحا

بشو کارد تو بنکو و بن همدان مفترض حال مدسعو باید حال بیت صاحبش

پنج است اول هر آن و مقدار نه نیز گویند و در شمس و منرا اجتماع خوانند و در شمس
 و جمعه و یک اجزای خوانند مقدار نه هر یک از کوکب سبعة را با اس و دنب مجاسده
 گویند هر آن است که دو کوکب در یک برج و یا در رجب جمع شوند و نیم شد پس آن
 آن است که کوکبی در برجی باشد و دیگری در چهارم یا در هم و هفتم در رجب باشد چنانچه
 شلشت آن است که کوکبی در برجی باشد و کوکبی دیگر در برج پنجم یا نهم باشد همان
 در رجب پنجم مقابل و آن است که آن کوکب دیگر در هفتم برج آن باشد بدانکه چون کوکبی
 متوجه شود به یکی از انظار هفت ز سید باشد گویند مباد و کوکب اتصال است
 با متصل بفلان نظر است چون اتصال تمام شود و یکدیگر رد گویند که منصرف است
 و اتصال و انصراف واحد است که تا بان حد کوکب رسد اتصال و انصراف حاصل
 نشود و بنا بر آن اجماع کوکب است و هر کوکبی در جری است معین که این شعر بیان میکند
 بدان اجماع ستارات مجرب لطف خ سهره در رجب و چون نخواهند بد
 کوکبی متصل است بد دیگری یا نه موضع پنج از آنها است احکام است که ببینند پس موضع
 دیگر را ملا حظ نمایند اگر از موضع کوکب ثانی تا موضع یکی از نظرات و با اول زیاد
 از مجروحین است آن دو کوکب با اتصال نبو و اگر کوکب در ربع بقدر جریین داشته
 باشد که یکی از نظرات برسد آغاز اتصال آن بان کوکب باشد هر چه فصل کمتر شود
 اتصال قوی شود تا چون مرکز هر یک رسد حاق اتصال بود و چون از مرکز کند رد
 اول انصراف باشد آن کوکب منصرف از کوکب اول شود تا چون بعد بقدر جریین
 شود انصراف تمام شود و دیگر مباد آن دو کوکب با اتصال بود و نه انصاف و بعضی
 انصراف را در قی مبدانند که کوکب ثانی از مقدار جریین نیز یکدو پس بعد از حاق

هم

اختلال

اتصال را نیز اتصال می دانند تا بعد بقدری بین شود و بعضی را غاذا اتصال
 انفضا نصف مجموع جرمین را احتیاب نموده اند و بعضی بکر همان جرم کوکب متصل
 را اعتبار نموده اند و بعضی بکر نصف جرم کوکب متصل را احتیاب کرده اند و بعضی
 آنست که بعد بقدری بین غاذا اتصال باشد لیکن در اثر سیب ضعیف باشد و
 بقدری نصف جرم کوکب متصل رسد بنات و اتصال ظاهر شود و این سیب اختلاف
 باشد **فائدة** بدانکه از بروج دوازده گانه شش نزدیک شش ماده و شش نهاده
 هستند شش یکی و هم چنین تا آخر یک برج زاست یکی بنهاری یکی ماده و لیلی
فائدة بدانکه از کوکب هفتگانه چهارم نزدیک شش و شش و شش و شش و شش و شش
 و هر دو و هر دو و اما عطارد باز زاست و اما ماده و هر کوکب نهم از دست و هر
 ماده لیلی و بودن کوکب بنهاری و پرو و ز فوق الارض و شب تحت الارض لیلی و
 عکس بر خیزان کوکب خوانند و موجب ثبات کوکب است خصوص هرگاه کوکب
 در بروج بنهاری و لیلی و برج لیلی باشد **فائدة** بدانکه از خانه های دوازده گانه
 طالع چهار را از او خوانند از طالع عاشق سابع و رابع است چهار مایل و نود و
 و پنجاه است بعد از او نود و یک و دوم و باز دهم و هشتم و پنجم باشد چهار
 و ایل و نود و خوانند از چهار است بعد از او نود و یک و نهم و ایل و نود و
 که سیم و دوازدهم و نهم و هشتم باشد **مؤلف الصفا** ای کاش همنوع در
 بوستان خزان را ناکر است غافل کلهای بوستان را با باد است مگرد و کوشه فضا
 عیبی که مرده است باد است اما هم است او و سوهلب لبهری از بسکه کا و بکاه
 بوسه است از بوستان و دوی باغبان خدارا تا بلبان بگویند با گل غمها

شعر
 بناس در برج ماده
 نادر احکام باشد و همه
 بر مالدان نور ماه شش
 معین که را بخت است

بارب یمندلیک چون بگذرد که امروز افتاده طرح الفت کلچین باغبار دارم
 برآه خون در بگری چه نتوان اظهار کنم من نفرین آسمان را با صفت توان خود را
 کشم برافش تا افکنم پادشاه نجیب بانوان و چشمت بتبع ابر و خلقی نکند به خاک
 چرخ مستحق این تبع جادستان را هر کس بکف متاعی آمد ترازه پدار مسکین صفا
 اندر بکف گرفتند جان را و اینخوانه دل خراب بهتر وین سینه زخم کباب بهتر
 ورد او جبین اندر کرد شراب بهتر اوراق کتاب افش من شستن هم را با بهتر
 ولسانی بیاد یاریده ساعی نمی اران کند چه بان که باشد بیای من
 زنده پوش یارم و دارم بجان و ننگ در قنای تصور عذار کلاه کی شرم ز نظر
 مقابل اگر کنم با کج نفرینت صفاهان و مملکتی ناکه لا بمدر سطاوت توها
 بشنود بدت یار و روزی نای و اعظم بهما کو حدیث بهشت قصه و حور ما
 قوس هوا و هوس کرده ام پی ماعند لب کلشن قدیم باغ ما این بود نایزاد
 هوای دی زاهد بر وجه طعنه مستی زنی که هست مست از خال دوست صفا
 نه مست ولسانم زلفی که دام هر دل است این دل مسکین ما را منزل است
 ی پدربند از محبت که دم کایر پیر فرزندان قابل است جان بتنگ اندک
 دی بی بار این تن را کشیدن مشکل است پاره کن این پرده هستی کن در
 بیجان و جانان قابل است ای که در در بای عشق و بجوی ساحل دیگر کن
 خود ساحل است بار اگر ما را کشد کوکش که خو زنده مسمان را کوخو فانی است
 سرگذرای معجزای جنون و آنکه شد دیوانه هر کس عاقل است در رهش
 و دسان ولی مرده و رویش ندیدن مشکل است ای صفا کو بکو در حوض

هوای دی زاهد برو چه طعمه مستی زنی که هست مست از خیال دوست صفحا
نرمسته و لرا تخم زلفی که دام هر دل است این دل مسکین مارا منزل است
ای پدر پندار صحبت که دهم کاین پیر فتنه ندیش تا قابل است جان بتنا بدنت
ادی بی بی با این تن را کشیدن مشکل است پاره کن این پرده هستی کن در
مهاجان و جانان حایل است ای که در درهای عشق و بیجوی ساحل دیگر کن
خود ساحلست بار اگر ما را کشد کوکش که خو دند مپسان را کوخو فانی است
سرکدای دل مجرای چون دانکه شد دیوانه هر کس عاقل است در رهش
پودسان ولی مرن و رویش ندیدن مشکل است این صفحا کو بکو در جستجو

شد

شود یا پیش از زمان بعد مینا افتاب کوکب شازده دقیقه شود یا بعد از انقباض کوه
 یا آنکه که بعد از شازده دقیقه شود کوکب صبحی گویند مراد از آن سپر کوکب است
 بر فلک خویش بر محاذات جرم افتاب هر کوکب که در این حالت باشد اصحاب احکام از انقباض
 مسعودان و جنین گویند که در دل افتاب که پادشاه کوکب است جاد دارد و چون غلط
 در حد تقصیم بوده باشد او را افتاب و شمس خوانند و بیک سبب عطارد را در تمام
 قوی تر از کوکب دیگر گرفته اند **فان** بدانکه سهای که اصحاب نجوم استخراج مینمایند
 بسیار است و سهم هر شئی دلیل جزئی انشئی است که از وجه مخصوصی از دو دلیل انشئی
 را استخراج کنند مثلاً احوال کدوم را از موضع شمس مشرقی که هر دو دلیل خط اند
 سهم الخط استخراج کنند و از ایجاد دلیل خط احوال آن در انسال از قله و کثرت وجود
 و در اثبات و از آن و کرات معلوم کنند و سهام بسیار است ما در این فائده که قبلاً استخراج
 دوازده سهم را ذکر میکنیم و شاید که در این کتاب بعد از این سهام دیگر نیز بیان شود
اول سهم المعطاة بجهة تعبیر موضع آن اگر طالع نهاری باشد از درجه که موضع
 است گیرند بر توالی بروج ناموضع قمر هر چه باشد درجه طالع بر آن بپذیرند یعنی آن
 برج طالع آن درجه که طالع است و ماقبل او اما اول آن برج بپذیرند مثل اینکه اگر
 طالع ده درجه سنبله باشد ده درجه می افزایند پس از درجه طالع ابتدا کرده سی می
 از آن فائده می فکنند بهر جا که منتهی شد موضع سهم السعادة است و احتیاج با فکند
 سی می نیز نیست بلکه موضع شمس تا ماه را باضافه درجه طالع جمع نموده ابتدا از
 درجه طالع مینمایند بهر جا که منتهی شد موضع سهم السعادة است و اگر طالع لیل باشد
 مان بهین نحو است مگر از موضع ماه تا موضع افتاب بر توالی میگیرند سی سهم

الفسطن نیز مثل سهم السعادة است مگر اینکه در سهم الغیب بروند از ماده انشا
 که در شب و شب و افاب تا ماه بر عکس السعادة است سهم السعدک بروند
 از مشری که در تابوهره و شب بخلاف این و باقی عمل چنان است که گذشت
 سهم التحسین در روز از نعل برنج که در شب بخلاف این و باقی دست و سابق
 سهم الارب برود از شمس موضع رطل که در شب بخلاف این ششم سهم الامر
 است بروند از هر بقدر که در شب بخلاف هفتم سهم الموت بروند و شب
 موضع رطل که در نادرجه رجب هشتم سهم المال بروند از خداوند رجب نهم
 که در نایدرجه رجب نهم سهم السفر بروند و شب از خداوند رجب نهم که در نایدرجه
 درجه رجب نهم و نهم در سهم چو سابق است و سهم السلطان بروند
 افاب که در تا ماه و شب بخلاف این و در اینجا بجای درجه عاشقان
 و از درجه عاشقان پیدا کنند از طالع با و سهم الشعاع بروند و شب از رجب
 نهم السعادة و نهم عمل چون سهم السعادة است و سهم الطفر سهم بروند
 و شب از مشری که در تا سهم السعادة و نهم چنان است که گذشت سهم الحواد
 در یک و بعد از این تقریباً که است فائدة امیر عصر که کاوش اسکندر
 و جوسر سکر در پند که بخیر فرزند خود که انشا نوشتر مضاجع بشمارد و اینجا
 ذکر نموده مختصی از آن یعنی چند نصیحت که فائده آن است که می شود اول
 چون کفنی بنده ام در نیک باید بودن و چون کفنی او خداوند است و حکم خدا باشد
 رفتن و پم ای فرزند بدان که نماز و روزه خاص خداست و در آن تقصیر
 مکن که چون در خاص خدا تقصیر کنی از عام همه چنان بارمانی ز ثوابی پیر که در

نام

نماز سستی و استهزا نکن بر نامهای کوی و مسجد و مطایبه کردن که هلاک دین و دنیا
 بود **سیم** با مادر و پد چنان باش که از مزینان خویش طمع داری که سزاوار باشند
چهارم با مادر متکبر بحال کسی که حال او ز حال تو بهتر باشد بنکر بحال کسی که حال
 او از حال تو کمتر بود تا دایم از خدای تعالی خوشتر باشی **پنجم** سخن نابرسند مگو
 و کسیر که پسند نشود پسند مده و بر ملا کسی را پسند مده **ششم** تا بتوانی از کسی
 بنکوئی در بیخ مدار که بگوید زنی بنکو بر دهد ۷ اگر غم و شادایت بود غم نشاید
 خویش پیش مردم اظهار مکن خصوص غم ۸ بهر بنک و بدرد و شاد و زود
 نمکن و دلشاک مشو که این فعل کو دکان باشد ۹ اگر کسی یا تو ستمگر کند بخاموش
 آن ستمگر را بنش و جواب او خاموشی دادن ۱۰ پیران قبله خویش را حرم
 ۱۱ کاهلی فشان بود در نهار کاهلی مکن اگر اگر تن ترا از همان بر داری نکند ^{تین}
 خویش را از زمان بر دار کن و بقره از بیاعت داور ۱۲ از کفند و کردار با صلاح
 شرم مدار که بسیار مردم بود که از شرم مکی از غرضها خویش را میمانند ۱۳ بیک
 و متکبر عادت مکن و از حلم خالی مباش و لیکن چنانم نباش که بخور تنده ۱۴ ماهه
 کرده موافق باش که بموافقت از دوست دشمن مراد تو حاصل کرد ۱۵ چون تو را
 شغلی پیش آید هر چند تو را کفایت آن باشد مستبد بر روی خود مباش که هر که
 مستبد برای بود پیشان شود از مشورت کردن عیب مدار بپیران عاقل و دوستان
 مشفق ۱۶ ای پسر سخن راستگو باش و دروغ گو مباش و خود را راست گوئی
 معروف کن ۱۷ از نهار که آنچه بدروغ ماند نکونی که دروغی که بر است از بدتر
 از راستی که بدروغ ماند ۱۸ چنانچه عیب و سستی با عیب محترم ترا معلوم شود

شخص

د نهار مکوئی ۱۰۹ چنانچه سخن دانی که موافق مذهب معتزاس نباشد مکوئی
 که موجب غوغای عامه بود ۱۲۰ در دانستن دانی که بر بنک بند و تعلق نداشت
 مکن ۱۲۱ پیش مردمان ناکس از مکوئی که اگر سخن بنکوئی بود کمان دشمنی بر بند ۱۲۲
 هر چه بکوئی نماند بشده مکوئی تا بر کف ناریش نمانشوی ۱۲۳ سر دشمن نباش
 که سخن سر سختی است که از آن دشمنی و بدعه ۱۲۴ بسیاران و کم کو باشد نه که دان
 کوی که بسیار کوی اگر چه از خردمند باشد مردم از این خرد دانند ۱۲۵ با هر که
 سخن کوئی نکر که سخن تو را خرد پاد هست نه اگر مشتری بانی بفروش اگر نه بگذار ۱۲۶
 د نهار دوست خود بخوان کسی که دشمنی و ستا تو بود ۱۲۷ هزار نادان که خود را
 دانا شمرد ۱۲۸ اگر خواهی از تو را دشمن نداند باد و ست مکوئی ۱۲۹ هر که نسبت
 بنور شقی گوید معدود در غارتان دار که انسخن بنور ساند ۱۳۰ اگر خواهی مردم بنکو
 کوی تو باشند نهاده که بنکو کوی مردم باش ۱۳۱ اگر خواهی که بدلت جراحی نیفتد
 که بر هم بر نشود با هیچ نادان مناظره مکن ۱۳۲ شب طعام خوردن سخن زبان کا
 است که آدمی دایم با تخته است ۱۳۳ چون مهمان کنی در خوی و بیک خوردن نهاده مهمان
 غدا میخواه که این طبع باران باشد هر ساعت مکوئی فلان چیز بخور خوب است با
 چر این خوری با من بنواشتم نهایی تو کنم که اینها سخن محنت نباشد سخن کسای که بکا
 مهمان کنند غم ۱۳۴ چاکران مهمان را نکودار که نام ایشان بهرین بر بند ۱۳۵ اگر چاکران
 تو خطائی کنند پیش مهمان با ایشان جنگ مکن و مؤاخذه مکن ۱۳۶ مهمان هر
 مشو که حشمت از زبان دارد ۱۳۷ با چاکران میزبان مکوئی که ای فلان این طبق
 فلان جای نه و بنان و کاسه دیگر کسی تکلیف مکن خلاصه مهمان فصول نباش

۸۳ از مزاج ناخوش و مخش شرم دار و مکن ۹۳ نهاده با کم از خوش مزاج
 مگوی مکن تا حشمت خویش در سران کار نکنی و بدانکه خار کشته همة قدرها مزاج
 است آنچه کوئی شنوی عجم با هیچ کس جنک مکن که جنک نه کار بخشنه ابله که شغل
 و نداشت با کودکان اعجم طریقه محنت همان است چنین که نایبشان برود و قبول کنند
 و اگر خواب نباید رخلوٹ خانه خود باشند تا اگر ما شکسته شویم چون براسب
 نشینی براسب کوچک منتهین که مرد اگر چه بزرگ منظر باشد براسب چاک حقیر نماید
 و اگر چه معتبر بود براسب بزرگ بشکوه نماید ۳۳ عجم از مرگ ترسید بدانکه تا تن خود
 بخود سکان ندهی خود را بنام سپهر نتوان کرد هر که بزیاد و کم بهر عجم مال را
 نگاه دار کجبهی بدشمن بگذاری بهر از دستهای چیزی اگر چه که بود نگاه داشت
 ان واجب آن که هر که چیز که نگاه تواند داشت بسیار دام نگاه ندارد عجم امانت
 نگاه داری مکن نهاده که سعی عبث بتواند هرگاه و در نکنی خابن و تبه و در کار خود
 بود و چنانچه در دکنی کاری نکرده باشی مال مردم را داده باشی اصل صاحبان
 بمنون هم نباشد و چنانچه تلف شود بدنام بشوی عجم ناتوانی سو کند بخود
 ۴۳ عجم در معامله از ما که سعی در قیمت کوتاهی مکن که ان نبی از تجارت است اعجم
 صبور باش که صبور و دم عاقلی است ۹۳ عجم در خوانه خریدن اول همسایه را پیش
 کن ۵ سعی کن تا خوانه در جانی خری که توانگر ترین همسایگان باشی و فقیر ترین که مکتا
 نباشی ۱۵ همسایگان را از هر یک طعام ده تا محنتم ترین ایشان باشی ۲۵ طفل را
 همسایگان را بنوازم ۳۵ بام خود را از بام همسایگان بلند تر کن تا مردم مان را در تو
 دیدار نباشد ۴۵ چون بنده محنتم تر از تو باشد نخواه ۵۵ هیچ بزرگی را در خانه خود

برابر زن راه مد اگر چه پی و سپاه باشد ۵ با فرزند و برادران خوشبخت
 باش تا اولاد نداشتند و از تو ترسان باشند ۶ فرزند و پسر بیاموز
 که آن عیب نیست بلکه هنر است هر چند از محنتان باشد ۸ هر چه در عالم
 خرج دختر کن و شغل و کسب او وی را در کرم کسی بیند که از غم او برهی و شیره را
 شوی و شیره کزین ۹ داماد باید که از تو مرز و بود هم نعمت هم محنت تا
 او خوش کند نه قویا و دوستی که از تو بدین محنت برکد شود بدوستی از محنت
 مکن ۱۰ با بیکان و بدان با بیکان بدل و با بدان زبان ۱۱ بدوستی کسی که بدش
 تو دوست باشد و نه آه از در نهاده اعتماد مکن ۱۲ اگر نزدشمن باشد لسان مشو
 هر که را دشمن نباشد بپند و بها باشد ۱۳ خوشتر از بدشمن بزرگ نما اگر
 افتاده باشی جبار تو کار بر و خود را از افتادگان منهای ۱۴ بدشمن از دشمن خوای
 و همسایگان و خوشتر از دشمن ۱۵ هر چه با هیچ کس یکدل مکن و لیکن دوستی مجازی
 کن ۱۶ از سفیها و جنگجویان و او باش یعنی کسانیکه از سخن گفتن مضایقه ندارند
 برادر باش لیکن با کرد نکش از نشان کردن کس باش ۱۷ با دوست دشمن با هستی و
 چه کوی چه کوئی از نیک بد همارا چشم دار ۱۸ هر چه خواهی بشو مردمان را
 مشنوا ۱۹ هر چه پیش مردمان نوائی گفتن از پس مردم مگوی ۲۰ برنا که بداند
 مرز و چون کم مگوی چون مردم مگوی ۲۱ زبان خویش را بر کسی بسته دار که او
 زبان خویش را بر تو تواند کشاد ۲۲ از اندهای هفت سر مرزین از مردم سخن چین
 نبر ۲۳ هیچ کس را بپند ستایش مکن که اگر رفتی بیاید نگوهند ندانی ۲۴
 هر که بی بکار تو بد از اعراض خشم فرست و اگر گاهی کند ز کندان ۲۵ هر سخن را که

دوستان

شنبه که انکشتن دان میچ ۷۷ و روزی چهار خشم ناک مشود و دوشنبه خشم فرو بر ۷۸
 اگر چنانچه باید تو را عفو و عذر خواست تنگ مدار ۷۹ ای پسر اگر واعظ شوی
 سر منبر روی باک مدار و چنان دان که مجلسی تو بها میند تا سخن در چنانجا و اگر سخن
 در میان باک مدار و بصلاوات و تهلیل و امثال آن بکن دان و سخن دیگر و بیس
 منبر ترش و و میباش ۸۰ ای پسر اگر فاضلی مفتی شوی باید در مجلس حکم هویا
 و بخند و ترش اندک کوی بیپاشنوا ۸۱ اگر تاجر شوی معامله یا کردی کن
 نبردست تو باشند اگر با قوی تر از خود معامله کنی با کسی کن که صاحب مردت
 و دپانت باشد ۸۲ تا قوائی بنسبه معامله مکن نقد که نفع به از سود بیانسی
 ۸۳ بهترین متاعهای تجارتان بود که بهی سنک خزند و بمقتال و دردم فرزند
 ۸۴ تاجر باید چیزی که تغییر در آن هم رسد و مردنی و شکستی باشد بخرد ۸۵
 تاجر باید بهر شهر و دجنرا رجعت ندهد و در جبر خوش مطلقا قضا نکند و خبر مر
 احدی بد و نضر و نکو بد ۸۶ در سفر باید مکاری را از خود خوش و نگاه دارد
 ۸۷ در شهر بیکه وارد شد با سه طایفه شاکند توانگران با مردن جوانان عیال
 پیش راه بانان و بوم شناسان ۸۸ اگر لابد معامله بنسبه کنی با چند ^{طایفه} مکن که چیزی تو
 و نو کبسته کودک و فاضلی مفتی و شیخ الاسلام ۸۹ هیچ تو شتر را بر خو حجت منا
 بعضی چیزی ننویس که بر تو حجت شو ۹۰ زود بزور با اهل حساب خود محاسب کن
 ۹۱ ای نریند که تقاب و شامکن و پیوسته دوستان تو کپراماد و ستا کن را از
 دست ندان ۹۲ اگر وقت با شیء چه کاری نکند که از وقت بگذرد و اگر ده روز
 پیش از وقت کاری بهتر از آنست که ده روز پس از وقت ۹۳ چون زراعت کنی ندیها

سال دیگر سال کن عم ۹ اگر کاسیاشون و عکار باش و باندک سوفناست کن نا
 یکبار ده پانزده کنی دوبار دهنم توانگر و مردم را بلجاج و مکابوه مکرزان ۹ و ای
 مزیندا کر مقرب پادشاه باشی بد و نضو و سخن بر خاند مراد پادشاه مگوی باو
 لجاج مکن و راجز بنکونی مپاموز ۹ در پیش پادشاه عیبی و امکوی که ترا
 بد نفس شناسند ۹ و از آن سفره که نان خوری بد مکن ۹/۱ جوان مرد باش
 اصل جوایز دی سجنر است هر چه بکنی بکونی خلاف راست نکونی شکست صبر کار
 بندی ۹/۹ و نهاده که مال خود را ضایع نکنداری اگر چه پوست خبونه باشد که
 گاه است تو را بکار اید و اگر چه و پادنی بکشتن تاب باشد باریک و خفا باشد
 ۱۰ فایده باش قناعت پیش کن که اصل همه پندها است و سایر پندها الله علم
 فاعلم بدانکه نشان اسب خوبانست که باریک دندان و پوست بلند باشد
 لبهای زبرین و دراز تر بود بدنی بلند و فراخ بدنی کشید بود و پهن پیشانی و دراز گوش
 میان گوشها آباد پاک تن کاه و بن کرم سطر باشد و خورد گاه انظر خورد و موی
 سمهای آن دراز و سپاه باشد کرم پاشنه بلند پشت باشد فراخ ابرو باشد سینه
 و میان دستها و پاها یکن کشاره باشد دم باریک کوناه و سپاه چشم و منقح خایه
 باشد معلو سرین و عریض کفل و درون دان او پر کوشش بوده باشد باختر و
 سواد و بدانکه اسب کبک بنکوف و در سرها و کرم اطافک میدارد و اسب باقی بدن
 و بدانکه اسب کتک بد است آن اسب است که چون مادران بدنند اگر چه زنی فرز و ملد
 بانیل نکند و چنین اسبی راه سپاه اعط کند اسب که بد است علامت آنست که شب
 از چنهار خیزد و شب بهر جای بدن دانست برود و اسبی که چون بانگ استانشد

جواب ندهد بد باشد و اسب چپ بد بود و علامتش آنست که چون بد شلنگ کشی
 دست چپ پیش نهی چپین اسبق شناوری نداند و اسب چپ اول اگر چه بطاهر معیوب
 اما عربی عجم متفق اند که مبارک و بهیون باشد شنیدم که دلدل خواب بوده است
 است و اسب و اسبند بد بود اسبی که پای چپ بادیست چپان سفید بود شوم با
 و اسب از قشمش بد بود و اسب به کام فراموش کار بود و اسب غایب چشم شکور بود
 سبی که در وقت سر کین کردن در ننگ کند بد بود و بد آنکه بیشتر است اسبخوان سبک
 راست بگویند بادت باشند پهلوی چپ اگر سبی استخوانهای و پهلوی و مساوی
 باشد هیچ سبی از آن در دو بدن سبق بنظر **لوقم** عشاق توجه بد و سخت
 بار بارند غبار دل زرده افکار نخواهند فریاد که این درد مرا کشاند
 با من نکند هر که اغما نخواهند ای بوالهوسا دور شو بد از من مسکن مردان
 رهش و نوب باز نخواهند مارا هوس بختی نیست عشاق جز خلوت درد
 دل کله با بار نخواهند کوی بر زاهد چه بدی مشوق این طایفه جز جنبه
 و دستا نخواهند منصوبان بر سر و اسب خوبان ارباب عاجز بر بار نخواهند
 تا باشد شان عیجاف خیل نکوبان جز عاقل بد نام کنه کار نخواهند اینها که
 زخون دلشان هست بد امان صد خرم کل کلش کار نخواهند جان بر
 خود که صفتا بر عاشق دو کوی بتا در هم و دینا نخواهند فائده بدانکه در
 از علوم همه معجزه علوی است که اول هر یک از حروف کلمه سر است ثانی و ثالث
 اشاره بد و پای علم است طالعین هر یک اشاره بندای طالبان است بطلب بدانکه
 در علوم همه بد کو دینا احتیاج بقلم دادوی دانستن می شود و قلم مذکور را

درجائی بیان ننموده اند و نه حرفان با این ترتیب این است ^{زین} شمع زیتون سون
 ۸ ۷ ۶ ۵ ۴ ۳ ۲ ۱ ^{نات} از علوم حسنه مذکوره
 پس از آنکه مذکور می شود و مراد از آن شرق و لاغریه است که ۱۲ ۵ ۴ ۳ ۲ ۱
 ذکر باشد شروع پیدا بخیر است که از او یک نیز نامند و فلک قطری یعنی یار و مددگار
 و از پیش رنده که یک بلغت یونانی و مراد اسمائی چند است که در هر کاری معین است
 و بروج الصم لفاح است و حلیه شنبلیله است ^{نات} ۱۲ ۵ ۴ ۳ ۲ ۱
 ۱۲ ۵ ۴ ۳ ۲ ۱ و بر کاغذ سفید چیزی از آن نوشتیم هیچ ظاهر نبود بعد از جفاف و
 بعد از جفاف نزدیک بنار بردیم خطی در خوش رنگ واضح شد بامد کور ^{نات} ۱۲ ۵ ۴ ۳ ۲ ۱
 ۱۲ ۵ ۴ ۳ ۲ ۱ ضم ساختیم یعنی حل و آن کردیم و نوشتیم و نزدیک به ۱۲ ۵ ۴ ۳ ۲ ۱
 بردیم خطی بسیار بزرگی خوش رنگ ظاهر شد و هر چه بیشتر خواند و آن تاثیر
 کرد بسیار شد چون آب بر آن مالیدیم بسیار خوب شد و خوب جبر شد و گرفتیم آب
 ۱۲ ۵ ۴ ۳ ۲ ۱ و نوشتیم چیزی ظاهر نبود و بعد از آن که با آن داشتیم بعد از جفاف
 خطی زرد مایل بر حمری در نهایت ضووع و خوش رنگی ظاهر شد و قبل از جفاف در ^{قلی}
 بسیار مایل ظاهر شد ^{نات} ۱۲ ۵ ۴ ۳ ۲ ۱ بدانکه اوج ستاره مکانی است از فلک آن که دور ^{جمع}
 است از آن فلک از زمین محض نزدیکترین مواضع است محض هشت مقابل او
 است که چون از محض گذشت صاعدی شود و چونش بر حمری مایل اوج میرسد
 چون از اوج گذشت هابط می شود چونش بر حمری مایل محض میرسد و اوجات
 ثابت نیستند بلکه می کنند حرکت ثوابت مکرر اوج و مرکز که هر گوی سرچ کند چون
 حال بخیر بخیر د ساله که در سنه یکصد و شصت و هفت جانک بهر نوشته و ماضی :

نبود تا آنکه از این که بسبب اینست که در سینه ملاحظه شود اوجان و حرکت که از آنها را بشود
که در اینجا ثابت بود نوشته شد هر کس هر وقت خواهد بخواست موضع اوجان را تعیین
میتواند نمود در اینجا گفته که اوج غیر هر سال پنجاه و چهار تا اینده هر سه سال نه دقیقه
و هر شصت و شش سال هشت ماه یکدرجه طی کند و مواضع اوجان در سال صد و شصت
هفت جلاله اینست اوج زحل اوج مشتری اوج مریخ اوج شمس و زهره و عطارد
و مخفی نماید که بخواستند و چون حرکت اوج هر یک صد سال یکدرجه نیم می شود در سال
تحریر این کتاب که سنه هفتصد و بیست نه جلاله است پانصد و شصت و دو سال
از تحریر سال مذکور گذشته اوجان هشت درجه و بیست و پنج دقیقه و چهل و هشت
ثانیه حرکت کرده خواهند بود و چون فانی فانی چون از نصف مجاز است هشت
درجه و بیست و شش دقیقه حرکت اوجان خواهد بود پس مواضع اوجان با این نحو خواهند
و زحل مشتری مریخ شمس و زهره و عطارد **فائد** بدانکه جوزهرستادگان
نقطه آیت که مدار آن کوکبی زان نقطه با مدار اقباب تقاطع کند و آن در دو نقطه
متقابل باشد آن نقطه که چون کوکبه آن گذرد شمالی اقباب شود و آن خوانند آن
دیگر از آن موضع جوزهر را از تفاوت معلوم می شود زیرا که در اسطرلاب خوانند و اما
کوکبه مشهوره حرکت جوزهر ایشان چون حرکت قواست باشد و حرکت اوجان در سال
مذکور مواضع جوزهر از آن در سال یکصد و شصت هفت جلاله با این وضع تعیین نمود
جوزهر اس زحل مشتری مریخ زهره عطارد و زنبهر کوکبی مقابل اس است
و بنا بر آنچه در اوجان مذکور شد مواضع جوزهرات در حال تحریر این کتاب چنین
می شود زحل مشتری مریخ زهره عطارد **فائد** در معرفت اقباب کوکبه و ادبا
حرکت جوزهرات در سال مذکور

انگو

ان دو کوكب طالع التبر و حشوا المبر اقبال كوكب ن بود كه در صورت طالع بد و روند با ما مایل
 الوند باشد اربابان بودند كه ستاره ارض اتصال ستاره كرم دياران اهل الوند باشد
 حال التبر چنان باشد كه ستاره ارض اتصال ستاره بر كرم و تادوان برج بود هیچ ستاره
 اتصال نكند و حشوا التبر چنان باشد كه ستاره در برجی باشد كه تادوان برج ^{سپید} است
 ستاره بان نظر نكند و اتصال بیشتر برسد ^{فما} در معرفت نقل نور
 و جمع نور و در نور و منع نور اما نقل نوران بود كه ستاره سریع از ستاره بطی منصرف
 شود بستاره دیگر اتصال كند پس ستاره اول نقل نوران در نیم كند بستم دهد ^{مثال}
 ان فرم در دوازده درجه سنبله مشتری در نه درجه جدك و در حال دوازده درجه
 جوزا پس فرم و حال كه در نه درجه سنبله بود حاق تنبلی و بود با مشتری و از او
 بهرین شد و با مضایف شود و با اتصال بر حال دارد بر تبع چون بهر دوازده درجه سنبله
 درسد منصرف است از مشتری متصل است با حال پس نقل نوران مشتری بر حال نوره
 و جمع نوران بود كه ستاره سریع التبر متصل شود بستا كه ان ابطا بود و ان ابطا نیز
 متصل شود در اتصال ستاره ابطا از خود پس ستاره در نیم نور اول را بستم دهد
 بانور خود مثل ان ^{بسیار} و در حال بهفت درجه زهره در چون بد درجه و سریع در سنبله
 و وجه پس فرم متصل است بنهره بر تند پس بنهره سریع و این را نقل نور نیز
 كویند و نقل را دو قسم سبكه نهند و در جمع و نقل بستا ستاره اول بستم كرم نظر
 اتصال نیست اما كویند مزاج اتصال میان تراشیا حاصل می شود و در نوران بود كه ستاره
 در یک ربع باشد ستاره ابطا در چنان بیشتر باشد بعد از ان كوكب مبانند و در یک ربع
 سریع و كوكب سریع خواهد متصل شود بهر دو بقرا كوكب مبانند و هر ابا خانان

کند پس گویند بحکم از بیت مهانه و در دفع اتصال سریع و بطی کرد تا اول بخوان
 متصل شود بعد از آن بطی مثال آن مشتری در چهارده درجه خوش و سریع در دوازده
 درجه آن و غیره درجه آن و منع آن بود که دو کوکب سریع و بطی در برج باشند
 متصل بقرن و کوکب بکار بری بکار ناظر نگاهند و پس کوکب سریع متصل بقرن مانع
 شود که کوکب ناظر نظر کند بطی بفضیلت فلان با آنکه دو کوکب در یک برج باشند
 کوکبی سریع زبان کوکبی بطی تر باشد از آن دو متصل شود بنظری اتصال اول را مانع
 منع کند منع دلیل قوت مانع و ضعف ممنوع است **فائدة** بدانکه کتب مشهوره که
 قدما در علوم حشره محفیه نوشته اند بسیار است از جمله آنچه در علم اول نوشته شد
 سبع و سبعین و بحسب جاری شد و از آن هفت مکشبه رسایل جلگه و بحر و بطی
 صلیح و اشعاع خالدين و لیل و طغری و مولوی سلطان ولد و ابن عمویة و غیره آن بود
 علم ثانی ذخیره اسکندر می مصحف همزس الحرامه و طلسمان طظم الهند و والیس
 اسکندرانی و هباکل و متاثل بوبکر بن علی مانند اینها و در علم سیم شامین شام
 و مکانی و قضای و سر مکوم و رسایل هلاله و غیره آن و در علم چهارم نوا مشرانی و فلاحون
 و مختصر جالبوس و عشر مقالات و خلاصه کتب بلیناس و غیره آن و در علم پنجم رسایل
 خسرو شاه سماوی و جبل و کوکب زبان عراق و غیره اینها است و کتاب سحر العیون امی عبد
 الله المغربي که بلباب بن الحلاج مشهور شده مشتمل است بر دایع و خامس رساله عیون
 الخطایق و ابصاح الطریق از مؤلفات حکیم ابوالفاسم احمد التماوی جامع آنها است با
 زواید و کتاب سر فاسی از مؤلفات ملا حسن کاشفی که بامر شاه فاسم ابوالجمع بنو
 مشتمل است بر بیست و نوار و ابی علم و امر و انکتاب و زوایده که بکذب عدم اعتبار مشهور

و جزی

است و سبب آن بصری و بیسپای از غریب است که در نظرها بعدی نماید علاوه بر
اینکه بیسپای در صد امتحان و تجربه بر می آید بدون وقوف کامل دره مباهر
د وانی با تشخیص و بهر بلکه بجز اینکه د وانی را از عطار گرفتند در صد امتحان
بر می آید حال اینکه شناختن او بهر و مقدار آنها و تمیز خویش و بد و خالص مخرج
انها کار هر کسی نیست و علاوه بر این بیسپای از آن محتاج بعزیم و استماع و دعوت
و امثال اینها است که نوشتن آنها بقلم خاص و وقت مخصوص مهیا باید باشد
علاوه بر اینکه بتفاوت یک نقطه یا مثال آن باین حرکت در خواندن مختلف می شود و
بیسپای از غریب هم موقوف با جاذبه است از استاکامل و اکثری بسته است بنظر آن
کواکب اوقات آنها و تشخیص اینها بجز به تفاوت و بهر متداوله که صحیح سقم آنها معلوم
نیست صورت ندارد و امثال ذلك حدیث در وی که الکافی قال انشد الکاتب ابی
عبدالله ع شعر افعال اخلص الله هوای فنا اغرق نزعاً ولا تطیش سهای فنا
ابو عبدالله ع لا تفل هکذا فنا اغرق نزعاً و لکن قل فدا غرق نزعاً فلا تطیش سهای
توضیح آن نزع مد القوس و اغراق المنازع استیفاء و فی المد و طیش استهم عدم
الهدن و عدم و لغیر و اغرق فعل ماض من الاغراق و المستغنی و راجع الی الله و الی هو
افضل مضارع منه علی صیغه المتکلم و مراد الکاتب شکر الله سبحانه و نقول انه سبحانه
جعل له هوای خالصاً بحيث یكون کل امر علی هوای بدون سعی فی حق ان الله سبحانه
او هوای ما استوفی مد القوس نحو الهدن او انی ما استوفی و مع ذلك بصیبه
الی الهدن فهو ابو عبدالله ع لاجل ان الله سبحانه اجری الامور علی وفق الاستیفاء و انما
الاستهم الهدن بدون استیفاء مد نحوه مخالف له و قال شکر الله سبحانه علی هدیه الاستیفاء

لك وقل قد استوجبت سجانته في مدا القوس بخوله كذا الى او وفقني لاستيفائه وبعد
 ذلك لا تطبخ سهاى حملا بدش وى النبي ء ان قال لا عدو ولا طيرة ولا
 هامة ولا شامة ولا صفر ولا رضاع بعد فطما ولا تقرب بعد الحجرة ولا صمت يوم
 الى الليل ولا طلاق قبل النكاح ولا عتق قبل ملك لا يتم بعد ادراك اقول المراء
 بالعدوى سبب المرض من انسان وجوان الى غيره والهامة يتخفف لمهم الحجد اللطيف
 بطير بالليل كانت العرب تزعم ان روح القبيل الذى لا يدرك بشارة تصير هامة
 فيطير على قبره فيقول استقوا استقوني فاذا ادرك بشارة طارت والصفر يفتح الكوفة
 حجة كانت العرب تزعم انها في بطون الانثى يصيب الانثى اذا جاع وتؤذي به وتميل
 الى ارباب النساء الذى كانوا يفعلونه بالجاهل به وهو تاجز الحرم الى شهر صفر هو
 الشهر الحرام حملا بدش روى في الهند ببب باسما عن ابي خديجة عن النبي عبد الله
 فان سأل رجل انا اسمع فقال انى اصلى العجر ثم ادكر الله لكل ما ارد ان ذكره مما يجب
 على تاريد ان اضاع جيني فانام قبل طلوع الشمس فاكروه ذلك قال ولم قال كوه ان
 تطلع الشمس من غير مطلعها قال ليس بذلك خفاء انظر من حيث تطلع العجر في ثمة
 تطلع الشمس توضيها ان السائل لما كان قد بلغه انرا اذ جاء وقت ظهور الفاهم عليه السلام
 هنالك تطلع الشمس من مغربها فكان ينظر في ذلك لزمان فحان هونام قبل
 طلوعها من حين ظهوره ^{حان} وطلعت الشمس من غير مطلعها وكان هوج نائما غافلا
 وبفوت عنه هذه العلامة فاجابه بان هذا الامر بين الاخفاء فيكون الشمس في كل
 يوم اما تطلع من حيث تطلع العجر في ذلك اليوم مشرقا او مغربا ومن بنام بعد
 العجر فهو يرى مطلع العجر في ذلك اليوم فيحصل له العلم بتطلع الشمس في حملا بدش

روى في الكافي عن ابي عبد الله عليه السلام انه قال في يوم الثلاثاء ساعة من وافتها لم يرد
 دمع من يموت وما شاء الله لم يرد ما لم يكن دمع من يموت والمزبان
 فيه ساعة من اقل فيه دمع يجرامة وفسد لم يكن دمع من يموت وفي حديث اخر
 في الكافي بقية منه انه قال ان اية الكرسي واجتمع في يوم شئنا **احاديث في العباد**
 المروية في الكافي روى باسنان عن خزيمة الطبار قال كنت عند الحسن الاول عليه السلام ففرغ
 فقال ما لك قلت خرسى فقال لو اجتمعت منكن فاعلمت وروى ايضا باسنان
 عن الجعفي قال سمعت ابا الحسن موسى عليه السلام يقول دواء الضرس فاخذ حنظل
 فبشرها ثم يستخرج دهنها فان كان الضرس ما كولا مخفقا يقطر فيه قطران وتجعل
 منه في قطنه شئنا وتجعل في جوف الضرس بنام صاحبه مسلقيا باخذ ذلك
 لبان فان كان الضرس لا اكل فيه وكانت في جوفه ١٢ اذن عليه السلام يلى لك الضرس لبا
 كل ليلة قطرتين او ثلث قطرات يبرئ باد الله وروى باسنان عن ابي ولاد قال
 رايته ابا الحسن عليه السلام في الحجر وهو فاعل معدة من اهل بيته فسمعت يقول ضربت
 على استنا فاخذت السعد ذلك استنا فضعني في ذلك سكنت عني وروى عن
 ابي عبد الله عليه السلام يقول اتخذوا في اسنانكم السعد فانه يطيب لغم ويزيد الجماع و
 روى عن ابي الحسن الاول قال من استنجى بالسعد بعد الغائط وغسل به فم بعد
 الطعام لم يقبه علة في فيه ولم يخف شئنا من ادباج البواسير وروى عن ابي عبد الله عليه السلام
 قال كان رسول الله صلى الله عليه وسلم لا يداوى من الى كام ويقول لي ما من احد الا وبعرف من
 مجذام فاذا اصابه الى كام فمنه وروى باسنان عن مهيل بن صالح قال قلت لابي عبد الله
 ان لنا فتاة كانت ترى الكواكب مثل الحجرة قال نعم وتراه مثل الحب قلت ان بصيرها

ضعیف فقال اكملها بالصبر والتمسك فاجزاء سواء فكلنا به فنفقها وروى عن
سليم مولى علي بن يقطين انه كان يلقي من رمد عينه ذى فقال فكتب اليه ابو حمزة
ابتداء من عنده ما يمنعك من كحل ابجعف ثم جزء كافور وياحى جزء صبر سقوطى
جيبا واخلان بحرية يكتحل به مثل ما يكتحل من الاند كحلته في شهر فخذ كل واحد
الى من يخرج من البكة فقال كان يكتحل به فما اشكك عينه حتى مات وروى عن
ابرهيم الجعفي قال دخلت على ابي عبد الله ع قال ما لي اراك ساهم اوصيه فقال ان
هي اربع فقال ما يمنعك من المبادك لطلب سق الشكر ثم انمضه بالماء واشبهه
الربيع وعندنا لسنا فقال ففعلت فاعادت الى وروى عن ابي الحسن الاول ع ليس
من رواء الا وهو صحيح واء وليس شئ في البكة انفع من امساك البكة الا عما يحتاج اليه
الموافقة صفا از راه وفاذ ما باد توانكرم ساهي سخاهي دل ماشاد توانكرم
صبد دل من لابق تبغ تو اكرن پست در راه خدا اخرش ازاد توانكرم فاه اكرن فاه
برج اورم اندك اما كه چه باخوي خدا داد توانكرم مستم زمي عشو چنان كو پير
مره صد مهكده از خاك من باد توانكرم انصا كجارت بين مدد كردند
جاني كه ودان مهكده بغيثا توان كرد مناي نهاده كوي خرابات اين ره نه
بهره واهوس ارشاد توانكرم با عن صفا من عهد وفا بست دل و باچه صبد
د كرشاد توانكرم **ولما رايضا** طر نه بستند از عشر مسكين دل بچاهه كان
دو از ستم اين در تعب شب الود رفغان ناكشته رولان درش پيري ان
هر دم دود اشك از دو چشم بر زمين اه اوليم بر اسمان كهفم بود رخصت كه
من ام بكوبت ساعتی كهفت ادي ما نه شب رنجله و بازان نهاي كهفم كه باجوا

بني اكر كيم زمان فاجع^ه لا في ربيع الارادان من منافع الدان نها حق كماله

الاربعه صلا للفرج بما هو فيه من الشدة وهو من الجربان وكله من

۱۰۰

خفي به وقفاه عن فهم التكن وكبره من بعد عسر فخرج كربة القلب
 الشجي وكبره بناء به صبا ما وثابتك المسرة بالعتي اذا ضاقتك
 الاحوال يوما فتو بالواحد الفم العلى بقى المثل رى الناس منها في
 القوارب صافيا ولم يد رما يحوي على من همس ومنها وكنت عدد لكنا
 وثنا انها اضل منك لا مانا ومنها انا الغري فاخو من البلل اذا كاور
 فيه راحة قوم ثم لا خزن فيه وكام ومنها رى لوجل الخيف فزود به
 اثوابه اسد منه ومنها اذا كنت لم تزع وابصرت حاصدا ندست على التقصير
 في من البند ومنها ما يند مرشبا خزا بجواب كد بالان كرا زبره است
 اب في الحد يث احتجب به من حجاب محجوب هذا ما من باب حجاب استودا
 اى حجابا على حجاب بناء على ان اقصى مراتب شدة الاحتجاب لو كان من تلقاء
 حجاب كان لا حالة بحجاب ومن باب النعت بوصف الجار والوصف بجار المتعلق
 او من باب الوصف بالفاصلة المشرقة في الكشكلى بعد بخط الشهد دة رفته
 الى دانيال النبي قال اذا اراد احدكم ان حاجته يقضى ام لا فليقبض على شيء من المحبوب
 وبضم حاجته وياخذ بما انا من المحبوب لمقبوضة فان بقى فيه واحد منى
 للزهره فالحاجة مقضية وان بقى ثمان فهو للمريخ فانها لا تقضون ان بقى ثلث
 فهو للذنب يكون تحسلا لا يقضون ان بقى اربع فهو لرحل فانها لا يقضى ان بقى خمس
 فهو للمشي ففانها تقضى سريعا وان بقى ست فهو للفر فانها تقضى ان بقى سبع
 فهو ليطارد فانها تقض حسانا وان بقى ثمان فلا تعرض لها بوجه من الوجوه فانها
 وقعت في التوقف سئل عالم فقبل له ان الله قد نزل هلالا في اهل البيت

عليهم السلام وليس شيء من نعم الجنة الا وكرهه الا الحود والعين فقال تلك انما
هو اجل اللفظة شعس لا مبر لو مبرين عليه السلام الا ايها الموت الذي
هو فاصد ارحى فقد افنت كل خليل اذ ان بصيرا بالدين اجهم كانت نحو
نحوهم بدليل لا اي مري يا اهل ودي كيف عهد اليكم فهل ثوقكم نحو
كثوق اليكم وهل صرتم بعدكم كما صرتم بعدكم وهل عنكم وحيدي كوجدي لكم
فان فرغني مرة بلفائكم سلمنا والا فالسلام عليكم ايضا فان الفضل منك
فذلك نفسي على اذا ساءت كما ساءت ايضا وكنت اري ان التجار عبة
فكانت ثقات الناس حتى التجار ايضا اذا امسى ساي من زاب وبيت مجلو
الرب ارحم فهو لصحابي وقولوا لك البشري قدمت على الكرم فائد لا فائد
مع الولد الما جد لعلامة طو العلم والتحقيق حمة الله عليه من باره العبا
العايات في سنة خمس مائة بعد الالف من الهجرة النبوية واذ رجعت من الشهد
المشرفين الخلف كرهلا الى مقابر فريش ومكثنا فيه اياما فاسل فاضي بعد ذلك
نولي فضائي هذه السنة وجاء من قطن طينة الى والدي بلغني من نتائج
اسد ما كان لغاذا المستلة التي نولي قضا بعدد فيها والاخر باسم الله سوا الاعظم
سبها باشا والى بغداد فطلب منه حلما الاول هندا قد ولي لفقر حاج اسمعيل
نائب قضا بعدد في العشر السادس من الثالث الثالث من السادس الثالث من
النصف الاول من تاديج لون يد عليه سطح مريح لزوج الاول في الفرض الثالث على
ان يكونا عند الواحد وضرب جدر المجمع الكو مع العدا الذي لا يغير في
الزيج والتكعيبات لكان محاسل معار لا لا ويحدد لجمع شائبات الفرض

الثاني من هجرة من نزل عليه السبع الثاني صلى الله تعالى وسلم ما زعم العندليب
 تنعم فاجاب عنه الذي خاب واه بان هذا تاريخ لثلاث مرات بمبحث لو صغر ^{اولها}
 في اوسطها حصل ثلثها ولو قسم ثلثها على وسطها حصل اولها يحصل الولد من ^{ثلاثة}
 عشر ضعفا على نفسه وهذا عجيب بل من فضائلها عند بضائها وهذا ايضا غريب اخرها
 ضحيف فطرة الدائرة اولها عند راء في السائرة نصف اوسط جبل معروف
 ونصف نصفه حيوان مشهور لو تخدخل بينهما مربع الاولي حصلت اربعة ^{مستطيلات}
 والصلوة على جامع الشانك المتباينة والثاني هذا يقول الفقير لا ورب ^{الله} والوا
 اسمعيل الشهر بين ازاريه يتأنيب با اصحاب الذين اوفاد وارباب طبع النقاء
 اخبروني عن حضرة اصفه ردى نفس قد سته قد استمل على بعض بحرف النورانية
 واقله من عرف فلان زيادة نالى مقدسه اشهر في الاقطار والافان واشانك بالكل
 على الاطلاق فتارة يكون من الجواهر والامراء الفزرة واخرى من الاوصاف والاعراض ^{التي}
 بل بيني ولعن محض الامن والاسان واخر جبر مجس لا دبان بل هو نهاية الايقان
 العرفان نصفه لثلاثة كمال شعورك ومنهها عمل متلوه كمال شعورك وقد اخطت بهذا
 الكمالين حرف من بعض اسماء اولاد خير النبيين والكمال لو طرح منه مربع الخامس
 عادلا لباقي خطه الاعراض جذره اذ كان القضاة وانواع العلوم المفاض من المسد
 الفياض على انه لو قسم بقسمين بكل به ارجل بلا من مكعب احداهما بن على الاخر
 بنصف والا زوج وكعبه عدد خانك لشرع مع ان المتلو به لا يهتبه المحرور ^م
 وفيما بينهما بالهجرة مذكور بستانك في التزييع والكباب غير قال عن الخراج في الحسا
 كله منطوق ولحم سداسي عند الصرطين وان زاد على السبعين عند الارماض فغير

ولجميع حسن والا والى فال لبيانات كان اشارة الى العدد من المتعاقبين او دبر الرابع
 هـ اوى عدد عظام بدن الانسان عند المستشرقين ولو طرح عن المتعاقبين عدد الجواهر
 بقى اقسام الحكمة عند المشائين ومضعف انما من عن الهوى لداك ولو طرح عن المتعاقبين
 يتحقق اصفى الذات عند المتكلمين اقسام تحق وتلي عند الاصوليين ومرجع
 مسائل كل علوم عند المتعاقبين بمسطح بجارى الفكر في الكلمات بتحقيق التناول
 الكافية والاجناس العائيت والتعريفات وشرائط الانواع ولو طرح منه طرفا النقود
 علم شرطه للناقض فيما بين القضايا او نهد عليه ضرب معبى العلوم يحصل
 وابواب المنطق عند البرابا ونصفه بعد اقسام الزمان والاحكام الشرعية
 مخصصا الموسولات وربعه بعد اقسام الحقائق الجازية بسطح اجزاء العلوم في قبول الامور
 الشرعي بتحقيق كلمة المجازات ولو ازيلت من هذا المربع عظم ضرر وبشكل التنا
 بقى القضايا بالوجه ولو طرح منها جناس طبقة المتخصصين عاد الباقى لفنون
 العربية واحوال المسند اليه الاستعاوان بل فزيفته من ترك جداول امار ووجبات
 وبعضه يحصل عدد جميع الافلاك المحوية بمجد الجوهان ولو طرحته عن تالى المردم
 بقى الوفا لعلوم كما اشتهر على السند العامة ومسطح فائتين فيما يباو بها بعد اقسام
 بعض اعداد الدنانير بل ركان الخنائين والمسائل الجبرية كما ان ربعها الخبز الصادق
 والاربع والاربع الشريعة ومسطح نصف البروج في ربع دائرتها بعد اقسام السنة
 الشمسية ولو طرحته عن التواريخ احوال النجوم والكواكب السبابة بقى المنازل القمرية
 وشكل المتناول اربع دبره البرهان السلوك على تناهي الابدان جعلته وايقظت
 دل على مانوق المرد ولو اوقف على طرفه تالى الخامس عمودا وصلت بينهما اشارة الى

طريق وبيان الارض مدني لم يورين ولو اخرجت قبله الى غير نهايتها الى برهان شاع
 اللاتناهي في جهة وجهته ونال الاول في صناعة اذاعة الذهب كثير الاستعمال و
 ان كان المقدم موصوفاً بالكمال وينفصل الاولين يحصل توسل الارض ارتفاع وباربعة
 امثاله يظهر اية البروج في الكرة الاسطرلاب بالزراع بل يتحقق بعشر الثاني الاثني في
 جميع البقاع وثلاث جنس الاول معرب عن الاوضاع و انواع الاعراب اصناف الاسماء و
 الفعل من حيث الباب بل هو موضح فيها يوقف به على المعنى واصنام اللفظ الاصول
 بالاعتناء وثلاث اشتهر باعدها وى عدد من يخرج عليه الشرع بل ما يجب في الزكوة و
 بنصفه يحصل ما به الزكوة ولو اضيفت الى جنس الاول ثلثه عادل عدد اجناس الشعر
 ولو طرح الفرم الثاني عن الرابع بقى انواعها وهي لا عارض وجمعت الاول والثالث
 مع الخامس حصل عدد اصنافها وهي الضروب وجمعت لثانيتين مع الرابع حصل
 عدد عوارضها وهي الزوجات ولو طرح الزوج الاول عن الرابع بقى عدد انواع الحيات و
 بنصف الثالث يتحقق الدواثر بلا شات مع ان جنس الاول بعد الاجزاء الثمانية
 وقد اجاب عنه نوال الماجد العلامة طاب ثراه الغار ايضا فقال هذا اسم حضرة^{صفتة}
 المخدم مخصوص بملك لا ينبغي لاحد من الانا من اوله بالكمال موصوفاً بثنائيه عظم
 الانسان معروف وثالثه كوكب في السماء مع انه نصف سدس ثلث لا يوصف
 رابعة عظم العرش غايه الارتفاع مع انه ثلثا كل منها بلا نزاع واخره اول سورة
 من القرآن مع انه حيوان له في السماء ودان وفي الما جربان ثلثه فعل مثلثه اسم نام
 وثلثه لا حرم من الكلام ونصفه الاول سورة من القرآن ونصفه الخ وعضو من
 الانسان واول النسيجين مجدود وثالثه مع انه ينقسم الى مجدودين زوج وزوج

ونصف اخره مجدور ونصف ثالثه مع انه ينقسم الى مجدورين فرد و زوج ولو زيد
 ثالثه ^{على ثابته} لحصل رابعة لو زيد على رابعة لوجد سادسة لو زيد على سادسة صلاولة
 ولو زيد على اوله صار قطر الدائرة ولو نصف صار عددا في السماء ساوة نصفه
 ثلثه كمال شعور ونصف اخره له كمال اسمي قبله بحر و قلب قلبه بحر نصفه الاخر ^{منه} ثلثه
 الاسم لو نقص ضعف خامسة عشر امثال اخره حصل عدد ما لو وجد بطل الشكل الحار
 و صار اعظم الابعاد اقصرها وكان طول بعض المطالع مساويا له واعظم منه و
 يحصل نصف ثالثه من زيادة عشر امثاله على نفسه من نقصانها عنه ثلثه
 يساوي الانوار القوام بلسان الاشراق وثالث ثابته يعادل عوالي الاجناس ^{الاولى}
 بالانفاق ربع رابعة يساوي الحرف الممهور وخمس سادسة يعادل لئال الحو
 نصف زوج ونصف فرد مع انه مساويان هذا اعجب بل كل منهما ازيد من
 الاخر هذا غريب الله الموفق للوصول الى وفرضيب **لجنح العارم**
 ابنل رضا سادسها جمالها فكيف بدار حل فيها جمالها وقد كنت ارضيها
 بوصل مقطوع وها انا راض لو اني جنالها الغر باسم النسر وما شئ لم عرف
 وفي تصحيح بعض الشهور اذا سقطت خمسة تجد مسحة السماء وفي المهور
 واوله واخره سواء وباقي يسبح في الصغير **قال الجاحظ** يقال لا شياكلها انطقت
 جيد ووسيلة وندى الوسط من كل شئ اجد من ردت عن الناس الا الشعر
 فان ردت عن جن من وسطه حتى قبل شعره وسطه فهو عبادة من اودي **قال تاج**
 لا ما لي تحب عابثة قال الامامى ارضى ان احب مرانك قال لا قال فلم ترضى ذلك
 لا بقا بحرم رسول الله صلى الله عليه وله ولا ترضى بحرمك كان اسمة ^{وفيه}

ان يقول
 فكيف بدار فيها جمالها
 ١٢

مژها فقال لا عرايې بوما و هو بما رده انشهد بما اوتيه عينك فقال نعم اشهدان
 ابال فعل بامك و كذا و ذلك فخلق ان لا يمانح احد اضميري كنهه فزيت و بعد
 و روزگار بود و نو سوی بدن که اور در جان کو بر پای^{ان} بکیمان خواهم و چند اما
 از روزگار کا بن جهان جان را بران جان و جهان سازم نثار و حشی کرد
 ننشید بطرف دامن ازادگان کو برانند از د فلک بنیاد این و پرانند را می زطل
 عشق خوردن کار هر چه طرف نیست و حشی باید که کپرد بر لب پنهان را امر
 حیدر کاشی^{ان} دهد نکند کنه که نهادی تو ملغز کن کاهیم که عفتاری تو
 او فهادت خواند ما عفتارت ایا بکدام نام خوشداری تو طوفان فوار^{ان} بخند
 بنمک بن که ساقی از لب ظاهر ریزد خون در پیاله مآذ را باغ مردم را عی^{ان} بخند
 از دل عاشق بچاره چرا او را چتری که روزگارش زده است و انجمن فزیر
 فزیرت من قصه زلف بپنهانمانته فرسخ تغیر با ملک^{ان} و اشبا نریل بزم
 باز دو کف که خامنه اسیر خرابی باید و الهی قتی در بصد بخت
 بگویم نکذاشت بال و پر بر دم بکذا که دست بیکم دین وادی و خطر
 بر دم لا ادری ای تواند جهان بچایچ هیچ بن هیچ بن هزارن هیچ این
 همه باد بر مرث که چه و بن تکبر من هموت زجه اضا^{ان} انجمن و مثال مرث
 کوکتاد و ران قطار قطار این بان منزند هبی مخلب و ان بان منزند هبی
 منقأ اخر کار بر پند هر و زهمه باز ماند این مرد^{ان} قال شيخنا البها
 فی کتاب مفتاح الفلاح فی تفسیر سورة الحمد عند نبأ النکته فی تقديم قوله
 تعبد علی شئین اننا لوجه فندان بتوافق مثل و حرف اخر فجمع الای ثم قال و

منبر اهام هلال بکشد که فرین مر سازی شفق فرو نشاند صبح طالع کند
 کو با مراد هلال زلف باشد و از مر عارض از شفق سرخی عارض از صبح
 بیاض بنا گوش کردن فائده بدانکه هر کوکبی از سبعة اشرف در برج باشد
 و مقابل شرف مبوط باشد و تفصیل شرف از این بدست معلوم می شود و نالو
 بمج خط که سبط میان دهیج سبط و شرف دین و رسم درجه قوس است
 فائده هر یک از این برین دیکخانه و از خط در دخانه و مقابل هر خانه و بال و سب
 چنانچه از این بدست معلوم می شود صفح رخ او هر چه در جای جید طبل از این باب
 هر بالای ای عدل و این شعر هم دلالت میکند حمل و عقربست با هم قوس
 و حونت مشرق دارم نیز چون خوشه سرطان خانه قناب شهر ملام قوس
 مهران چه خانه زهر است مر زحل راست جگد دو مقام **و فی الحدیث**
 باه مطلقا و صالنا راجع و با محلفا علی هجرنا کفرنا ابعدا نابلس لانه لیس لک
 فواجب اکف صالحه و هجرنا قبل الشخص ما الفرق بین المایح و المایح فالفرق
 بینهما کالفرق بین نقطتهما اقول المایح من یستی من البرق الاسفل و یصل البرق
 و یستی و المایح من یستی من علها بالذلو و یصل البرق من کفها است نعم
 می کنند مقام بل کافر می شدند و جان اینست که بلی موضوع است از برای اطل
 نفی و اثبات منفی نعم از برای تصدیق غیر شعر مشکل شخصی بلام فوین گفتا
 زن خواه زن خواست غلام شاط مدناگاه که خاصه و ضا اند عقد است صبح
 و رخواه رضاد نکاحی است نباه **حدیث** **مسک** ان الله خلق الدنیلین
 ابام ثم اخبرهم ابام السنه فالسنه ثلثه مائت و اربعه و خمسون یوما و اخری من لها

من دارابي عبد الله ^{عليه السلام} حديث ^{روى} في الكافي ^{باب} ثامن ^{عجلان} وقال دخل ^{علي}
علي ^{عليه السلام} فقال جعلت فداك هذه قبة آدم عليه السلام قال نعم والله فباب
كثيرة الا ان خلف مغربكم هذه شقة وسعون مغربا ارضا بيضا مملوءة خلقا ^{وثلثون}
بنو الله لم يعصوا الله نعم طرفه عن ما يدرون خلق آدم لم يخلق ببرق من فلان
وفلان حديث ^{روى} في الكافي ^{باب} ثامن ^{عجلان} بعبد الله ^{عليه السلام} عن النبي ^ص انه قال ان هذه
الارض بمن عليها عند النبي ^ص تحتها كحلقة ملقاة في فلاة وهانان بمن فيها ومن عليها
عند النبي ^ص تحتها كحلقة ملقاة في فلاة في فلاة ^{والثالثة} حتى انتهى الى السابعة وثلاث
هذه الاربعة خلقت سبع سموات ومن في الارض مثلهم السبع الارضين ومن فيهن
من عليهن على ظهر الدباب كحلقة ملقاة في فلاة والدباب له جناحان جناح في الشق
وجناح في المغرب رجلاه في النحر السبع والدباب بمن ومن عليه الصخرة كحلقة ملقاة
في فلاة في السبع والدباب الصخرة والحوت بمن فيه ومن عليه على البحر المظلم كحلقة ملقاة
ملقاة في فلاة في السبع والدباب الصخرة والحوت والبحر المظلم على الهواء الذي اذهب
كحلقة ملقاة في فلاة في السبع والدباب الصخرة والحوت والبحر المظلم والهواء على
الثرى كحلقة ملقاة في فلاة في ثمر ثلا هذه الاربعة ما في السموات وما في الارض
وما بينهما وما تحت الثرى ثم انقطع الخبر عند الثرى السبع والدباب والصخرة و
الحوت والبحر المظلم والهواء والثرى بمن فيه ومن عليه عند السماء الاولى كحلقة في فلاة
في وهذا كله والسموات الدنيا بمن عليها ومن فيها عند النبي ^ص فوقها كحلقة في فلاة
في هانان السماء ومن فيها ومن عليها عند النبي ^ص فوقها كحلقة في فلاة في هذه بمن
فيهن ومن عليهن عند النبي ^ص البقرة كحلقة في فلاة في حتى انتهى الى السابعة وهن من فيهن

قلب

تماثل نالیف بویگر بن علی بن وحشیته و غیر ذلک و از کبابین ^{اعمال} فن است نجیب الدین
 حسین سکاکی و سید حسن اخلاطی و صابن الدین الزکری و مولانا حسین کاشفی و ^{ولد}
 اوسفی الدین و غیرهم **فائد** بدانکه طریق استعداد از حروف و اسماء و آیات ^{طریق} سطح
 است طریق توجیه بار و اح و حقایق آنها و توصل جتن بصورت مثالی ایشان که در
 عالم بر رخ دارند و این را طریق تجسلی خوانند و این مخصوص اهل کشف است و شیخ
 ابو عبد الله مغری در کتاب تبسیر المطالبین بحث را ذکر نموده و از برای هر مرتبه
 خلوتی معین ساخته و بهم طریق تلاوت که از طریق کلامی خوانند سیم کتابت که
 از طریق کتابی خوانند **فائد** بدانکه هر طالبی که میخواهد از حروف و اسماء الله و آیات
 تجسلی مطالب نماید بهر یک از طرقی که بخواهد چند چیز مراعات کند اول طهارت طعام
 تغذیه آن ^۲ ترک حیوانی ^۳ اجتناب از بقولان کفریه از و اح چون سپر و بیاز و کندنا
 و امثال آن ^۴ طهارت بدن و لباس منزل و وضو با غسل قبل از عمل ^۵ خلعت
 جامه حیثی کفزارند اگر پاک شستن آن و وجه حلال نباشد اثر نباشد ^۶ نظیر آنکه
 منزل از آلات دنیوی و مصالح معاش بالمهر خالی باشد و از خیر خاشاک و فتنه بپاشند
^۸ ملاحظه زمان از منتهی شرعیه مثل ایام و ایالی شهریه و از منتهی حکمیه مثل ^{خطبه} ملا
 طالع و عت و ساءات مسعوده و ملاحظه شرف و هبوط و وبال کواکب ^۹ ^{نقطه}
 مکان شریف اخلاوت خصوص از عوام و دنیا و اطفال ^{۱۱} استقبال ^{۱۲} اخفای اعمال
 گمان آن از استاد و یکانه و این واجب شریعتیست ^{۱۳} بخور سوختن در جای که لازم
 باشد و بعضی در جمیع اعمال خیر سوختن بخور خوشبو و در جمیع اعمال شر سوختن بخور
 کبریه لازم دانسته اند ^{۱۴} اصبر تا خیر عدم تعجیل و ملول نشدن تا خیر ^{۱۵} افتخار

و اختتام عمل بدن کرد تسبیح و صلوات **فائد** بدانکه هر یک کلامی برد و قسم است حکم
و اخلافه حضرت عبادت است و اینک ان برای وراثت مضایع معین باشد بعد دی
خاص در این قسم نام وراثت با تعدی نرسد نتیجه بران مرتب نکرد و اگر از ان مضایع
دو کد در فائده مرتب نکرد و در عبادت عدد را اعظم شرط است و اگر در بین
مرتب در ند عمل باطل شود و باید از سر بگیرد و اگر چه بی خنیا و تکلم کرده باشد و اگر
حاجتی اتفاق افتد و عمل طول داشته باشد و یک شبانه درون بان و فائده و فقی
معین قرار دهد در بین اوقفتن از کلام فضول و شرارت بکند و اخلافه ان است
که وراثت بعد دی خاص اختصاص بنافیه باشد و در این قسم با خود عدد دی
مقرر سازد که در وقتی از اوقات شب درون بقرائت اشغال بنماید و در اثنا
سخنی عند الضروره اگر گوید ضرر نداشته باشد **فائد** بدانکه خلوت در آن
بزرگ کلامه از وی از ناس از شر یک کلمه است باید تا عمل با تمام و سدا خلوت
بدون ضرورت بپوشد و نباید و وسعت خلوتخانه بقدر باشد که تواند
ایستاد و عیان گذارد و نه پاره بران نشاید و باید بکند و داشته باشد و روزنه
و فرجه دیگر نبوده و از مردم و مواضع از دخام دور باشد **فائد** بدانکه افلاک که
او باب علوم عربیه وضع کرده اند بجهت اخفای علوم با فواید دیگر سی قلم است
با این تفصیل آردی ۴ قلم عبری ۳ و عم و ه سر بانی و ان سر نوع است
پونانی ۶ فلک اطومات که پونا بنان وضع کرده اند ۱ قلم جابر حیل ۹ عمر ۱ اصلا
۱۱ سبتی که دایره سبتی را بان قلم نوشتند ۲ و ۳ و ۴ و ۵ و ۶ و ۷ و ۸ و ۹ و ۱۰ و ۱۱ و ۱۲
۱۳ و ۱۴ و ۱۵ و ۱۶ و ۱۷ و ۱۸ و ۱۹ و ۲۰ و ۲۱ و ۲۲ و ۲۳ و ۲۴ و ۲۵ و ۲۶ و ۲۷ و ۲۸ و ۲۹ و ۳۰ و ۳۱ و ۳۲ و ۳۳ و ۳۴ و ۳۵ و ۳۶ و ۳۷ و ۳۸ و ۳۹ و ۴۰ و ۴۱ و ۴۲ و ۴۳ و ۴۴ و ۴۵ و ۴۶ و ۴۷ و ۴۸ و ۴۹ و ۵۰ و ۵۱ و ۵۲ و ۵۳ و ۵۴ و ۵۵ و ۵۶ و ۵۷ و ۵۸ و ۵۹ و ۶۰ و ۶۱ و ۶۲ و ۶۳ و ۶۴ و ۶۵ و ۶۶ و ۶۷ و ۶۸ و ۶۹ و ۷۰ و ۷۱ و ۷۲ و ۷۳ و ۷۴ و ۷۵ و ۷۶ و ۷۷ و ۷۸ و ۷۹ و ۸۰ و ۸۱ و ۸۲ و ۸۳ و ۸۴ و ۸۵ و ۸۶ و ۸۷ و ۸۸ و ۸۹ و ۹۰ و ۹۱ و ۹۲ و ۹۳ و ۹۴ و ۹۵ و ۹۶ و ۹۷ و ۹۸ و ۹۹ و ۱۰۰ و ۱۰۱ و ۱۰۲ و ۱۰۳ و ۱۰۴ و ۱۰۵ و ۱۰۶ و ۱۰۷ و ۱۰۸ و ۱۰۹ و ۱۱۰ و ۱۱۱ و ۱۱۲ و ۱۱۳ و ۱۱۴ و ۱۱۵ و ۱۱۶ و ۱۱۷ و ۱۱۸ و ۱۱۹ و ۱۲۰ و ۱۲۱ و ۱۲۲ و ۱۲۳ و ۱۲۴ و ۱۲۵ و ۱۲۶ و ۱۲۷ و ۱۲۸ و ۱۲۹ و ۱۳۰ و ۱۳۱ و ۱۳۲ و ۱۳۳ و ۱۳۴ و ۱۳۵ و ۱۳۶ و ۱۳۷ و ۱۳۸ و ۱۳۹ و ۱۴۰ و ۱۴۱ و ۱۴۲ و ۱۴۳ و ۱۴۴ و ۱۴۵ و ۱۴۶ و ۱۴۷ و ۱۴۸ و ۱۴۹ و ۱۵۰ و ۱۵۱ و ۱۵۲ و ۱۵۳ و ۱۵۴ و ۱۵۵ و ۱۵۶ و ۱۵۷ و ۱۵۸ و ۱۵۹ و ۱۶۰ و ۱۶۱ و ۱۶۲ و ۱۶۳ و ۱۶۴ و ۱۶۵ و ۱۶۶ و ۱۶۷ و ۱۶۸ و ۱۶۹ و ۱۷۰ و ۱۷۱ و ۱۷۲ و ۱۷۳ و ۱۷۴ و ۱۷۵ و ۱۷۶ و ۱۷۷ و ۱۷۸ و ۱۷۹ و ۱۸۰ و ۱۸۱ و ۱۸۲ و ۱۸۳ و ۱۸۴ و ۱۸۵ و ۱۸۶ و ۱۸۷ و ۱۸۸ و ۱۸۹ و ۱۹۰ و ۱۹۱ و ۱۹۲ و ۱۹۳ و ۱۹۴ و ۱۹۵ و ۱۹۶ و ۱۹۷ و ۱۹۸ و ۱۹۹ و ۲۰۰ و ۲۰۱ و ۲۰۲ و ۲۰۳ و ۲۰۴ و ۲۰۵ و ۲۰۶ و ۲۰۷ و ۲۰۸ و ۲۰۹ و ۲۱۰ و ۲۱۱ و ۲۱۲ و ۲۱۳ و ۲۱۴ و ۲۱۵ و ۲۱۶ و ۲۱۷ و ۲۱۸ و ۲۱۹ و ۲۲۰ و ۲۲۱ و ۲۲۲ و ۲۲۳ و ۲۲۴ و ۲۲۵ و ۲۲۶ و ۲۲۷ و ۲۲۸ و ۲۲۹ و ۲۳۰ و ۲۳۱ و ۲۳۲ و ۲۳۳ و ۲۳۴ و ۲۳۵ و ۲۳۶ و ۲۳۷ و ۲۳۸ و ۲۳۹ و ۲۴۰ و ۲۴۱ و ۲۴۲ و ۲۴۳ و ۲۴۴ و ۲۴۵ و ۲۴۶ و ۲۴۷ و ۲۴۸ و ۲۴۹ و ۲۵۰ و ۲۵۱ و ۲۵۲ و ۲۵۳ و ۲۵۴ و ۲۵۵ و ۲۵۶ و ۲۵۷ و ۲۵۸ و ۲۵۹ و ۲۶۰ و ۲۶۱ و ۲۶۲ و ۲۶۳ و ۲۶۴ و ۲۶۵ و ۲۶۶ و ۲۶۷ و ۲۶۸ و ۲۶۹ و ۲۷۰ و ۲۷۱ و ۲۷۲ و ۲۷۳ و ۲۷۴ و ۲۷۵ و ۲۷۶ و ۲۷۷ و ۲۷۸ و ۲۷۹ و ۲۸۰ و ۲۸۱ و ۲۸۲ و ۲۸۳ و ۲۸۴ و ۲۸۵ و ۲۸۶ و ۲۸۷ و ۲۸۸ و ۲۸۹ و ۲۹۰ و ۲۹۱ و ۲۹۲ و ۲۹۳ و ۲۹۴ و ۲۹۵ و ۲۹۶ و ۲۹۷ و ۲۹۸ و ۲۹۹ و ۳۰۰ و ۳۰۱ و ۳۰۲ و ۳۰۳ و ۳۰۴ و ۳۰۵ و ۳۰۶ و ۳۰۷ و ۳۰۸ و ۳۰۹ و ۳۱۰ و ۳۱۱ و ۳۱۲ و ۳۱۳ و ۳۱۴ و ۳۱۵ و ۳۱۶ و ۳۱۷ و ۳۱۸ و ۳۱۹ و ۳۲۰ و ۳۲۱ و ۳۲۲ و ۳۲۳ و ۳۲۴ و ۳۲۵ و ۳۲۶ و ۳۲۷ و ۳۲۸ و ۳۲۹ و ۳۳۰ و ۳۳۱ و ۳۳۲ و ۳۳۳ و ۳۳۴ و ۳۳۵ و ۳۳۶ و ۳۳۷ و ۳۳۸ و ۳۳۹ و ۳۴۰ و ۳۴۱ و ۳۴۲ و ۳۴۳ و ۳۴۴ و ۳۴۵ و ۳۴۶ و ۳۴۷ و ۳۴۸ و ۳۴۹ و ۳۵۰ و ۳۵۱ و ۳۵۲ و ۳۵۳ و ۳۵۴ و ۳۵۵ و ۳۵۶ و ۳۵۷ و ۳۵۸ و ۳۵۹ و ۳۶۰ و ۳۶۱ و ۳۶۲ و ۳۶۳ و ۳۶۴ و ۳۶۵ و ۳۶۶ و ۳۶۷ و ۳۶۸ و ۳۶۹ و ۳۷۰ و ۳۷۱ و ۳۷۲ و ۳۷۳ و ۳۷۴ و ۳۷۵ و ۳۷۶ و ۳۷۷ و ۳۷۸ و ۳۷۹ و ۳۸۰ و ۳۸۱ و ۳۸۲ و ۳۸۳ و ۳۸۴ و ۳۸۵ و ۳۸۶ و ۳۸۷ و ۳۸۸ و ۳۸۹ و ۳۹۰ و ۳۹۱ و ۳۹۲ و ۳۹۳ و ۳۹۴ و ۳۹۵ و ۳۹۶ و ۳۹۷ و ۳۹۸ و ۳۹۹ و ۴۰۰ و ۴۰۱ و ۴۰۲ و ۴۰۳ و ۴۰۴ و ۴۰۵ و ۴۰۶ و ۴۰۷ و ۴۰۸ و ۴۰۹ و ۴۱۰ و ۴۱۱ و ۴۱۲ و ۴۱۳ و ۴۱۴ و ۴۱۵ و ۴۱۶ و ۴۱۷ و ۴۱۸ و ۴۱۹ و ۴۲۰ و ۴۲۱ و ۴۲۲ و ۴۲۳ و ۴۲۴ و ۴۲۵ و ۴۲۶ و ۴۲۷ و ۴۲۸ و ۴۲۹ و ۴۳۰ و ۴۳۱ و ۴۳۲ و ۴۳۳ و ۴۳۴ و ۴۳۵ و ۴۳۶ و ۴۳۷ و ۴۳۸ و ۴۳۹ و ۴۴۰ و ۴۴۱ و ۴۴۲ و ۴۴۳ و ۴۴۴ و ۴۴۵ و ۴۴۶ و ۴۴۷ و ۴۴۸ و ۴۴۹ و ۴۵۰ و ۴۵۱ و ۴۵۲ و ۴۵۳ و ۴۵۴ و ۴۵۵ و ۴۵۶ و ۴۵۷ و ۴۵۸ و ۴۵۹ و ۴۶۰ و ۴۶۱ و ۴۶۲ و ۴۶۳ و ۴۶۴ و ۴۶۵ و ۴۶۶ و ۴۶۷ و ۴۶۸ و ۴۶۹ و ۴۷۰ و ۴۷۱ و ۴۷۲ و ۴۷۳ و ۴۷۴ و ۴۷۵ و

۲ بان سکاٹسٹڈ لبریری کے قلم کاروں کی فہرست

۲۳ و ۲۴ و ۲۵ و ۲۶ قلم طلسمات و آن نیز پنج نوع است ۲۷ قلم جمهری ۲۸ قلم
 طبیعی ۲۹ قلم نمام ۳۰ قلم کاشفی **فائد** عامل باید که چون بسکی از اعمال کتابی
 عمل نماید قلم فواید را کند که هنوز از آنتر باشد باشد و بان هر چه نوشته باشد
 و غیر از این مضمون پنجست و هم چنین قلم فواید را باید از وجه حلل باشد و الا در
 لطیفیات اثر نکند و در قهریات رجعت کند **فائد** باید عامل اون مداد را مرغان
 کند و در اعمال لطیفه کتابت بگوید که منسوب بکواکب سعد است چون سفید من
 و زرد و اعمال عداوت که تعلقی بکواکب بخسار چون سپید و سیخ و مالهطه **بنویس**
 حلیت مداد بنظر او از دست **فائد** بدانکه هر سه حرف از حروف بیست و هشت
 کانه متعلق بصلکی از افلاک **شعر** فلک الافلاک را چهار حرفست باین ترتیب
 احاد و عشرت و ممان و الوف که ای **واجب** باشد از فلک الافلاکست و دریم که
ب و باشد از فلک ثوابت همچنین تا نام که **ط** **ض** و باشد از فلک
 قمر است **فائد** بدانکه از حروف بیست و هشت کانه هر چهار حرف متعلق بکواکب
 باین نحو که از ابجد مشرق چهار حرف اول از رحل است و چهار حرف بعد از آن از مشرق
 و چهار حرف بعد از آن از مریخ تا چهار حرف آخر از قمر است این قول مشاست و قول
 دیگر که بعضی از اولی و ثانی دانستند که نون و خاء معی و دال ممل و غین معی و رحل
 مانوسست **مط** معی و فاف و کاف **ضاد** معی و یشتی و الف **ثاء** و **شاة** و **ثوانه**
 و **یم** و **راء** و **مهمله** و **میرج** و **حاء** و **مهمله** و **هواء** و **عین** و **مهمله** و **باء** و **شاة** و **تخانی** و **بیمس**
 و **شبن** و **میرج** و **واو** و **طاء** و **مهمله** و **ظاء** و **میرج** و **زهره** و **باء** و **موحد** و **صا** و **مهمله** و **ثاء**
 مثلثه و **ذال** و **میرج** و **عطار** و **وجیم** و **لام** و **سین** و **مهمله** و **فاء** و **قمر** **فائد** بدانکه اهل علم

که می

گویند که هر چه را عونی است یعنی ملکی که موکلان برجست عامل حرف باید به
 بپند هر چه بکدام برج منسوبست پس بملکان برج توسل جوید و نام وی
 بتعظیم برد و آن وی استعانت جوید و باین نحو است ملک حمل شرچیل و ملک
 نور عزرا بیل جوزا اسرافیل سرطان نهفائیل سد سرطیل سنبله شهکیل هوزن
 سهرابیل عقرب صرصا بیل قوس سرطابیل جدک شمکابیل دلو همکابیل جون
 فضا بیل دهفت ملک مقربند معارن ارواح کو اکب سبعه سپاره عامل حرف
 باید نظر کنند که حرف معمول تعلق بکدام کوکب ردا و ملکان کوکب نیز است
 بخضوع جوید ملک اصل قریب بیل ملک شتری سحابیل مریخ کایا بیل شمس صبا
 نهر سپید بیل عطارد شیخا بیل مژاسماعیل فائیل بداند که هر یک از حرف
 عونی دارند و استمداد از این نیز شرطست آ اسرافیل ب جبریل ج کلکابیل و
 بعضی عنابیل گفته اند و اطرابیل هر روز بایل و رفتمنا بیل و سرفنا بیل و
 بقولی شما بیل ح بکابیل ط اسماعیل ی نشرکابیل ک جذ و رابیل
 طاطابیل م و ریا بیل ن حولا بیل س هرکابیل ع لوفابیل ف سهرابیل و
 بقولی حصفا بیل ض هجکابیل ق عطرابیل رها بیل س هرطابیل و بقولی
 جبریل ن عزرا بیل ث همکابیل و بقولی مرقابیل خ همکابیل و بقولی
 داند بیل ض عطکابیل ط لوفابیل و بقولی همکابیل غ لوفابیل فائیل بداند که
 هر یک از ابام هفت نیز و عون دادند یکی علوی دیگری سفلی و عامل لازم
 که در هر روزی نام او عون از روز دوازده استمداد طلبید الا حد علوی و فابیل
 بقاء و بعضی بقاء گفته اند و سفلی ابو عبد الله مذ هب لاشین جبریل و ابو

همکابیل

عونی

بعضی

بقولی

طاطابیل

حققت

داند

هر یک

که در

بقاء

عبد الله الحارث وجبرئیل را خادمی است اسم او شمکائیل اورا نیز یاد باید کرد ان شاء
 سلسلای پسین مهمله و بعضی نسخ بصا است و بعضی شمکائیل گویند سفلی
 الاحمر الاذبع^{علوی} شمکائیل سفلی دو نام دارد و بعد و بر فانی شمکائیل را خادمی است
 نام وی نوابیل محمد بن علوی صوفیائیل بقاء گویند بقاء سفلی استبداد الشهور
 الجمع^{علوی} علوی عینائیل و سفلی سید عبد الرحمن لقبی ایضاً استبت علوی حضا
 بقاء و گویند بقاء سفلی ابونوح بهون السجافا مد^ک در فوائد متقدم^ک ثبت
 استخراج بعضی از سهام کند شت از جمله سهام که استخراج بعضی از احکام از ان
 می شود سهم الحوادث است ان از مراد بکه در تنبیهات ملا نظرفرست بران پنج
 که تقویم افتاب از تقویم منقضی کنند و مابقی را بر تقویم زحل افزایند حاصل
 موضع سهم الحوادث باشد و لا محذور وقت اجتماع این سهم مقادیر زحل باشد
 در استقبال مقابل ان و از بعضی علوم معلوم می شود که در سهم الحوادث باید^{تقویم}
 افتاب از تقویم زحل نقصان نموده مابقی را بر تقویم منفرجه و اسکنان^ک ناصر
 جای بنیاد^ک گوشه فرزند من بند گوش بر گوشه پند من صدق و ادبشیز
 دی لب جنوش چه گوشه شام من دار گوش شنویند و دانش بان هارکن^{نیم} چه
 انکه بر او کارکن و لای پهلوی تو دل در پرده سران این پرده برین ناورد
 بکدم از پرده غفلت بدرای باشد این را نشود پرده کشای و لای بیدارند
 چه مردار چه تو دل بتدبیر خرد نتوان یافت اینک در پهلوی چپ می بینی
 بر اگر پهلوان و در چپنی راستی جوی که در پهلویش دل و جان زند شودان
 بویش دل شود زند و زین خویشنی نر^ک علی و بیانی و به پنجوشنی^ک

بهتراد دو دیر لغت خوردن که تواند خورد بنشین بفرغ دوشنائی ندهد
 چراغ و لمرای داند و تو پر خون دل ما دمدم از تو دگر کون دل ما وی
 ما کو تو فراموش ندهی بهر خود میل بکارش ندهی ای جهان از صفت آن تو
 عالم از حجت ثبات تو پر هیچ جانبست که غوغای تو نیست پر تو خوردلای تو
 نیست ای بتو حید تو هر زده کواه نیست بگذره بتو حید تو راه در دهت
 زده تا چیزی شدیم که از زده بسی نیز شدیم ما و بچای و نومید که بفضل
 تو کند خود شب که ما بر صورت معنی هر تو همه توای همه توای تو لمرای
 در آبکار که هوش ربای روز و شب چشم نه کوش کاشی نه چشم تو ندیدن
 ماوی نه بکوشش شدن چیزی ز کس این چنی کز لب جوی خوش نهاده است
 نظر سوی بسوی نر ز رخسار کش دبداری نه در چشمش ازاری چون کل
 باغچه کنر سر شاخ صبحد کوش کشاده است فراخ نر بلبل شنوی وازی
 نر لب غنچه تها ازای نکنی کوش بنیز تا چند کور که چند نشین تا چند
 چند کاهیه امان کبر ترک همراهی پراهان کبر پرده از چشم نهان کبر کن باز
 بنکر پیش و پس شب فراز و لمر دل چه خم چند برا واره هنی ناپدا واره جز
 از غم هنی چون دهد کوس برون بانک و پوست بانک ارشاهد به غمی
 است و لمر عارفانست که از خود رفتار است از نکو جسته و از بد رسته
 بنده مستحق رهت داده کون ز کون زاده نر داد و اردان تا بوی نر
 را طوار و دران تغیری و لمرای در این دام که و هم جهان مانده در ربقه عادت
 هر سال چند سر درده عادت باشی تارک تاج سعادت باشی کرم عادت

ای برادر بعضی جوانان
 غزل و نثر و قصه و سبک
 در این جهان
 که بلب خودم از آنند
 در این جهان
 این سخن را به
 این سخن را به

خود برده خویش باز کن خوی خود کرده خویش هست داد و بر هر ازاده ترک
 ماکان علیله العاده ای خوش انوقت که بی فکر و نظر برزند خواستی انجان تو
 کو اگر بر تو کشد تیغ بجناب بامر صم کران دم پلنگ است خود بر کرداری باکوه
 و دولت نابهار هیچ شکوه هیچ خورشید که بنود صیغش خوش انعودرت
 بر تیغش خون لعل از جگرش بکشائی نقد کان انکرش بر بانی در رسد
 باد پر زرف بر پیش فتنه ان دل عارف پیش از فضا بش کنی هیچ
 از منزه برهقان دژیاب و بر یک پرده تو در بانی لجر موج بکرم و ن سائی
 زان کنی هیچ صبا زود گذار نکنی لب و زان کشتی از هر چه انقصه شوند
 دهت روی بر تابان قبله گشت یک بیک از میان برداری قدم
 صدق بجان برداری پاهای زخم بخوارت که از چند و حدت بنوائی نویسان
 و لمر ای دل اهل داد و بتوشاد بتوانم که هر یک و مراد ای نه هر سوه را
 روی بتو هر زده نه هر سوی بتو ای در رحمت تو بر هر باز غفر نعمت
 نوشب مرا ای غمت دولت جاوید هم غم تو غایت مبدی هم نعمت تو
 خود مبدان خوش و درخت جنت جاویدان خوش مبتلای من و مایه منو
 مانده در خوف رجائیم هتوز ای رضا بخش رضایت کیشان را بض و طبع رضا
 اندیشان قبله نعمت کاراگان فاضی حاجت حاجت خواهان دل را رضی
 بقضایت طلبیم روضه حسن رضایت طلبیم ای سر اسبه شوق تو فلک
 سرنه پیچیده ز طوق تو ملک داغ بر جان و دل ز شوق تو ایم بنده داغ و سک
 طوف تو ایم و لمر انجوش از جد بر که ناکاه رسد ز غم ان بر دل کاه رسد

ای که بهر شکست کردن از سوی کاسه چه صراحت است دان چه بکامت ذوق
 نیست مزه لقمه را از مزه پرستی نبرزه هر چه بر سفره خوان تونهند هر چه
 در کام و دهان تونهند بخوری خواه کد در خواه صفی کا و در نیست باین خوش
 علفی مرغ باید که مسمن باشد صحن اینجمله روغن باشد هیچ غم نیست کوثر
 غصه بکنان شکرده کشتاد زیوه زنان مویه باید که بود تازه و تر چاشنی
 و در چه جلالت شکی هیچ غم نیست کرد دلیم افکند رخسار بیتا بستم نان
 خود تازه و دوغ زنی و به که ارخان شد و دوغ زنی دلق و دواعی هر رانی
 عطر ز دیو بران افزائی میکشی خرقه پیشین بر دوش میکشی گوشه قش درین
 گوش باشد اینها همه دعوی یعنی عالم و قلم و صاحب معنی تا فند ساده
 دلی در دامت شمع جاشت دهد با شاست چون بدلتان از شهر کرم
 با کوهی روی از شهر پد که فلان هست نیکو کشتا مخلص معتقد در
 ز پصد باروی از ناداری تو مرا در بار کنی سر بار کنان مغلسی از بهایه
 و خت خواند کرد مساپر بهر تو سفره خوان دادید شربت و بهو و نان افزاید
 هم تواند بین و خرد هم و بری بنشیند بدعت بخوری نف بر این صورت
 سیرت که تو راست نف بر این عقل و بصیرت که تو راست نفس حلقه حلقه
 بری به که این لقمه ز قوم خوری دزدی راه دانی بهتر از این گفتن تو کنی
 بهتر از این و لای لای داسر بختی نه جنبش رعایت اندیشی نه که بکا
 هنی گاه بیباغ مسند ایمنی و مهد فراغ کرده عالم کل منزل دل و در توانا عالم
 دل حمد منزل و لرو که از غیب نویدی برسد زین چمن بوی میگوید

مست بر ساحت این بر شد کاخ عرضه روضه امید فراخ کار خویش چنین
نیل مکی و زدم ناخوشا هفت مکی چون نمود موج در نان قلم جود د
کف موج خشی چه وجو روز و شب بردامد نشین طالب دل جاوید
تا بنام تو بند فال فرج فرع من مزاج الباب لج بهوس کوی طلب نتوان د
چند در کوی طرب نتوان زد هوس این هوسناک بود جان عاشق نهو
باک بود و لای ملک ذاده املیم وجود بدر جنل ملک مسعود ساپنا
هرمت چرخ برین تختگاه قدم روی زمین کوه در خدمت نوبسته کر
کان پی زبنت تو داده کمرای پی مطبخ توجانوران کله کله بدردش هر
همه بهر تو تو بهر غزلای یکدم از بقیه غفلت بدرای تا یکی بسته هر خن
بنده هر کس ناکس باشی که بست خس هر که نمشاوا از است کش بهستی نه عو
نبد است از همه یکسل با او پیوند بنداز بند کش بر خود بند محراب
اصغر ما کسی از توش حکایت بدل فکار من کرد غمی از تو داشت دلچه
برون کار من کرد تو این حال نبودی که بمن چنین توان زبنت بجفا چنین
دلبرت دل بردار من کرد سعد خوبرویان جفا پیشرو فانز کنند بکش
در دفر چند و دو انز کنند پادشاهان ملاحت چه بخیر روند صیدا را
پای من بندند زهانز کنند کر کنند مهبل بخوبان دل من منع مکن کین گاه
است که در شهر شما نیز کنند جامی نان بین طبع نور از کله خوش بجانم هر چه
کردی تو گذشت آنچه کنی هم کند دیگر از افلام متقدم در کرانها اینست بطور
ابجد هو هو هو هو هو هو هو هو هو هو هو هو هو هو هو هو

و گری شود امر اضمی مستقبل نهی نفی مجد استفهام اسم فاعل اسم مفعول و در
 ترکیه در این صیغ فرق میان تثنیه جمع و مذکر مؤنث نیست پس هر یک را می
 ماضی مستقبل و نفی نهی مجد و استفهام باش صیغه است مفعول غایب غیر مفعول
 حاضر و غیر مفعول و متکلم و حد و متکلم مع الغیر هر یک را اسم فاعل و مفعول را ^{صیغه} و
 مفعول است غیر مفعول و کلید به بفتح لام و سکون ها علامت تثنیه و جمع غایب است
 و علامت تثنیه و جمع حاضر را ی ما قبل مضموم است با اشباع ضمه مکسور است
 بدون اظها و بلکه اکتفا بجز اشباع و علامت متکلم و حد هم ما قبل مضموم با
 ضمه و متکلم مع الغیر خای منقوله ما قبل مضموم با اشباع با الف فا است چون
 دانستی که اصل امر حاضر مفعول است پس میگوئیم امر باش صیغه است اول حاضر
 مفعول و ان مصدر است بحد ف ما ق مثل کل و کث یعنی بیا و برو و در دوم
 حاضر غیر مفعول و ان امر حاضر است بن بادی و او و نون با و او و ز با اشباع و او و نون
 ان مثل کالون و کونما ما زاء و صورت تعظیم مفعول در می آید سیم غایب ان ^{مفعول} بیا
 باء و نون با و او و ز با اشباع و او و نون اذان مثل کالون و کونما ما زاء و صورت
 تعظیم مفعول در می آید سیم غایب مفعول و ان بن بادی سون است بوا و اشباع چون
 کلسون یعنی چهارم غیر مفعول و ان بن بادی لفظ ^ل و مفعول بعد از حذف نون
 چون کلسول یعنی بیایند و او و ده اشباعی است پنجم متکلم و حد و ان بن بادی
 هم ما قبل مضموم است بر امر مفعول حاضر با اشباع ضمه چون کالوم یعنی بایند
 ششم متکلم مع الغیر و ان بن بادی خاء ما قبل مضموم است با اشباع چون کالوخ
 با الف و خاء چون کلاخ یعنی بایند بیایم و اما ماضی علامت کلید ان که درش

بیاید

صغیر است دال است که بر امر حاضر باد می شود و در غایب مفرم بعد از دال
 باء ز باد می شود مثل کلدی کتدی و در غایب غیر مفرم بعد از دال و باء
 له مثل کلد پله و کتد پله و در حاضر مفرم بعد از دال و او و نون مثل کلد و ن
 و در حاضر غیر مفرم و او و زاء مثل کلد و ز ز باد می شود و در متکلم و حد بعد از
 دال و هم مثل کلد و م و در مع الغیر خا مثل کلد و خ ز باد می شود و اما مستقبل
 علامت کلبه ان با و راء مهمل است بعد از امر حاضر پس غایب مفرم کوئی کلبه یعنی
 می آید و در غیر مفرم له بران ز باد می شود و میگوید کلبه له و در حاضر مفرم سن
 افزائ و کلبه ^{سن} و در غیر مفرم ^{مفترق} و کوئی کلبه سون و در متکلم هم افزائ و میگوید کلبه
 بفتح راء و در مع الغیر خا افزائ و کوئی کلبه خ بضم راء و اما نهی علامت کلبه ان
 هم مفعول است که ز باد می شود بر فعل مره پس و مفرم حاضر کوئی کله و در غیر
 مفرم بران و او و نون افزایند و گویند کلبون یعنی بنایند و در مفرم غایب بران
 سون افزایند گویند کلبو کلسون و در غیر مفرم له بر کلسون افزایند گویند
 کلسون له و در متکلم و حد با و هم افزایند و گویند کلبم و در مع الغیر با و الف
 و خا افزایند و گویند کلباخ و اما نفی پس علامت کلبه ان افزودن هم نفی است
 بر مستقبل قبل از باء و او انیس و مفرم غایب کلبه و در غیر مفرم کلبه و در غیر
 مفرم کلبه له و در مفرم حاضر کلبه سن و در غیر مفرم کلبه سون و در متکلم و حد
 کلبه م و در مع الغیر کلبه خ و اما مجد ز باد می هم نفی بر ماضی قبل از دال و اما
 استفهام پس ماضی مستقبل و نفی است استفهام از فراین مقام مفعول ^{مثلاً} شوق
 غالباً و اما اسم فاعل شعر بود همچو بوم زاعی و نکور جا گرفته برب و ریشور

بودند و پای شوایش خورش وادغان شورابه طعم شکرش از قضا غریبه
 اصل نام او حوصله در حوصله انعام او گفت پیش از زشود و کله کاب
 شهر بیت دهم از حوصله گفت قسَم زب شهن چو چشم طعم آب شوا بد نلغوشم
 و آب شهن مانم کرد و نفور طبع من ز آبش خود در پای شور در لب رها نشسته
 روز شب در مهاد و مانم نشسته لب به که سازم هم باب شویش تا نباید زنج
 ایمن پیش شعر یک جهان خواهم و چند امان و دو تنگ کابچن جهان را بد جان جهان سازم
 شعر اگر بهر بیا جور از مایست همانش در دل و در دبد جای است
 کران ماد پر د پر آمد بهادش حقوق خدمت ما باد پادش دلش امهر باک میا
 دل ما به غش فرم مبادا بکام دوستان را بد کادش دعای لشکاران بادا
 قطع عزیمت کرد روزی عنکبوتی که بهر خود کند تحصیل قوتی بیاید
 دبد شهبازی نشسته و قند دست شاهان بان رسته بگردان تنیدن
 کرد آغان که تابند و پروبالش ز پل و آواز زمانی کار دینی کار او کرد لعاب
 خوبه در کار او کرد چه افشاید با کرد از وی کناره بنامش غنای چند پاره
 رباعی ای دل بس زلف پریشان چه کار کاری که نه حد تو است با انت چه کار
 و مکنه لا چو خویش نشین با کرده سر بر زده سلطانت چکاران با عی دینا
 خالقان بر سپید بعالی گفتیم از پیر پیر ز جمل پاک کن کهنابر چه خاک بمحل
 کن ای فقیه با اینچو خوانده همه ز خاک کن فانی بدانکه از برای خط انواع
 بسیار است محقق و نثرت و شیخ و دفاع و عمو و تو فیع و بغلق و در جهان و مشو
 و مد و ر و ط و مار و مسلسل و مشی و عباد و هبنا فانی بدانکه ناء مثل

و اینجمله

وابت و شکایت و امثال اینها در عربی بها باید نوشت و در فارسی بنای
 کشیده و سر دران است که همچنانکه ^{در باب} خط بان تصریح کردند و صاحب نفائس ^{الفنون}
 گفته که اصل در نوشتن حرف ن است که بطریقیکه وقف بان میکنند با ابتداء بان
 میکنند نوشته شود همچنانکه ناظم متکلم است نا نویسند با یخچه و در عربی
 وقف بر حروف امثال ان بهاء می شود و در فارسی بناء فاء ^ف بدانکه لفظ
 ماحر می باشد و اسم نیز می باشد و ماحر را متصل با قبل آن نویسند چون
 انما الهکم الله و اینها تاکنون اکمالا انتی اسمی را جدا نویسند چون کل ماعدی
 و این ما و عد توفی جثاک و سران است که حرف بیجهت عدم استقالات تنه غیر گرفته
 اند بخلاف اسم فاء ^ف که در نفائس الفنون مذکور است که الف ابن در وقتیکه بین
 العلمین واقع شود و در غیر متغی صفت باشد نه جنس در تکلیف حذف می شود مثل
 هذان بدین عمرو و در غیر این حذف می شود مثل بدان عمر که این جنس بد باشد
 فاء ^ف بدانکه حرفی و که در حروف ادغام کنند اگر هر دو از یک کلمه باشند بل حرف
 پیش ننویسند چون مد و رق و اگر از دو کلمه باشند هر دو را نویسند چون العلم
 و الرجل که الف لام کلمه ایست غیر از رجل و لم پس لام او را نیز نویسند مگر در
 والی و الذین که بیجهت عدم انفکاک اینها از الف لام حکم بان کلمه دارند بدین ^{تشبه}
 اللذین را دو لام نویسند تا فرق میان تشبیه و جمع باشد جمع و تشبیه الی و این ^{نیز}
 حمل کنند فاء ^ف که در نفائس الفنون و غیر مذکور است که در الفاظ عربیست
 هر الفی که در چهارم باز پاره واقع شود بیا نویسند چون موسی عیدی مکرما
 او با باشد و علم نباشد که در اینصورت الف نویسند و با وجود علیت باز بیا

نو پسند چون بچی چون دد اسم افند که دوی باشد چون عصا و دعا با لغت
 باشد و اگر بانی باشد چون می روی شعر باد الذی بصرف و فالدهر غیر هلا
 الدهر الامین لم یخطر اما تری البحر یجاولو فوقه جیف و یسفر باقصی قعر الدرد
 ایضا منتبھی حسن الطلب و فی النفس حاجات و قبل فطانه سکونی بنا
 عندها و خطاب امثال العرب لبضئ تذهب العظنه یعنی پر خور برنگی را می
 بین جنبه بین الارض جنبه این مثل را برای کسی گویند که تارک نماز باشد کما
 یحب الکلی فلا یری طحا یعنی او را اسبابی شنوم و ارد می بینم جز او مقبل است
 الضار لحک الشی یعنی بصم خط جریل بین غدا ضعیف و لوبقری مارتبه این مثل
 در روز غیب چهری گویند و فرطی ماریه دو کواشاده ماریه در خمر و مین تغلب
 بود که در انهاد و مر و اید بود بقدر بیضه کوز و در عالم مثل ان ندیده بود
 رب منع اکلاک رباح لولده امک رب استعجب استعجب لمدن بن قاره
 فلو یستعذره الشیء یوکل یدم و عدالکم الزم من ین لغیر هذ دار من
 احببت قدما بالحقی ام ریاض القدر ام جنات عدن قداری ههنا اوطا
 احبانی فداهم محنتی فبها بشرک باقلی فدا غلک المنی شعر غم ابادا بام را
 از مودم بدار کنج عزلت سر زنده بدم ببهار کجوش خورشید کستم چه در
 هیچ شربت شقای ندیدم و ایضا بضم نبارم ز دانه شکر و دست که
 شکری ندارم که در خورد و دست ایضا چون پیش مردمان بیباکری اگر چه
 بس عزیزی خواهد کردی ایضا خود که فهم که پس از سعی نکا پوی دراز کا دازان
 سان که دل خواست بسا مان کردد بچه این از این عالم با بچا که بیکدم زنده

این سخن
 در معنی
 جمع

این سخن
 در معنی
 جمع

کار در سران کردند **فائده** چند چیز مراعات آن در نامه نوشتن ضروری است اول
 آنکه ابتدا بنام حق کند **۲** سعی کند که هر چند سطر یا خطی در سد میلان بیلا
 باشد با مساوی چه خط بود و برسامیل بنشیند **۳** آنکه دعا را بیست و یک
 نکند **۴** آنکه از تکرار الفاظ احتراز کند **۵** آنکه لفظی مشترک میان دو و دم بنماید
۶ آنکه خط کسبه یا نظره نه چند چنان تنبیه بود و بجهل مکتوب **۷** آنکه بر خط
 مکتوب بر یک و از خود هیچ ننویسد **۸** آنکه نام را بیکان بعد که میفرستد بشمار
 مقید کند **۹** آنکه بعد از فراغ بقای مطالبه کند تا اگر هر وی باشد معلوم
 شود **۱۰** آنکه در وقت صلاح قلم را بدو چنان نگه دارد که از اهل بیت مستقیم باشد
۱۱ اگر در مکتوب نام صاحب شوکتی در سطر ننویسد بلکه اندک بیاض گذارد
 و نام او را بالای صفحه در سمت راست نوشت **۱۲** آنکه هیچ وجه در مکتوب
 دشنام ننویسد و هم چنین احتراز کند از نوشتن چیزی که امکان داشته باشد که
 انکار او ضرور باشد **۱۳** آنکه چون نامه تمام کند اندکی خالی بران افشاند چه
 است که از اکتبا حد که فلکستین فائده **۱۴** آنکه نامه را بر زمین نهد
 تا فاصد بر دارد و بدست و نهد چه نقل است که رسول **ص** نامه که بخاشی
 نوشته بود بر زمین انداخت تا فاصد بر داشت لاجرم بخاشی نامه را با نوع اغراض
 تلقی نمود و نامه پرویز بدست فاصد **۱۵** آنکه نامه را بر زمین نکند و چه ترسیع
 نظر عدل و دشت **۱۶** آنکه قرآن بنماید و با ترسیع **۱۷** آنکه بیست و یک
 اقبال کند از این است ما مقانون بنماید و از سی و دویست و یک مجموع امان
 اعم **۱۸** کله است بقولی **۱۹** کله و بقولی مجموع کلمات **۲۰**

نو پسند چون بچی چون در اسم افند که دای باشد چون عصا و دعا بالف
 و اگر باقی باشد چو رمی در شعش بادا الذی بصرف الدهر عینا هلا
 الدهر الامین لمخطر اما تری البحر بعلو فوقه جف و يستقر باصق قعر الدرد
 ايضا منتبني حسن الطلب وفي النفس حاجات و قبل فطانه سكوتی بنا
 عندها و خطاب امثال العرب لبنة تذهب العظمة یعنی پر خور بر زانو
 بین جهنم بین الارض جنبه این مثل را برای کسی گویند که تارک نماز باشد که کل
 محب الكلی فلا اری طمنا یعنی ازان اسبابی شنوم و اردی بدینم چرا و مقبل الا
 الضار لحک الشی یعنی بصم خط جریل بین ضلالتی ضیغم و لوبق طری مار به این مثل
 در دروغ غیب چو بگری گویند و فرطی مار به دو و کوشاده مار به دخترانم بن تغلب
 بود که در آنها دو مرد وارد بود بقدر بیضه کبوتر و در عالم مثل آن ندید بود
 رب تمنع اکلا ربخ لولا ما ک ربنا منته حلیت منته شفیع لمدن بک قره
 فلو بنه اعتذاره الشعب بکول ایدم و عدل الکرم الزم من بین الغیر ههنا دار من
 احببت قدما بالحقی ام ریاض القدرس ام جنات عدن قدری ههنا او طای
 احبابی فدا هم شحنت قف بهادشک باقلمی فدا منک لمنی شعر غم آباد بام را
 از مودم به از کنج عزلت سرخ ندیدم بیدم و کخوش خورسند گشتم چه در
 هیچ شربت شفا نندیدم و ايضا نفس منارم دزدان شکرم و ست که
 شکری ندارم که در خور دواست ايضا چون پیش مردمان بسپا کردی اگر چه
 بس غم زنی خوار کردی ايضا خود کرمم که پس از سعی نکابوی دراز کار از آن
 سان که دل خواست بسا مان کرد بچه این زبان عالم ناپا چکا که سبکدم زده

قلیسیٰ معنی سوانحہ
اباجو معنی تراجم و تفسیر

جمله ۱۲

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

کادری

کارد کمرسان کرد و فاعل چند چیز افعال در نام نوشتن ضی و راست اول
 انکه ابتدا بنام حق کند ۲ سعی کند که هر چند سطر با حرمی و سد میل ان بیلا
 باشد با مساوی چه خط بهود و ترسامیل بنشیب ارد ۳ انکه عداد اسیب مالک
 نکند ۴ انکه از تکرار الفاظ احتراز کند ۵ انکه لفظ مشترک میان دو و ذم بناورد
 ۶ انکه خط کسباً نقطه نه چند چنان تنبیه بود بر جهل مکتوب لیه ۷ انکه بر خط
 مکتوب بر رتق و از خود هیچ ننویسد ۸ انکه نام را بیکان بعید که میفرستند بنا
 مقید کند ۹ انکه بعد از فراغ بنانی مطالعه کند تا اگر سهوی باشد معلوم
 شود ۱۰ انکه در وقت صلاح قلم را بدیشان نکند چنان نزد اهل تمیز مستقیم باشد
 ۱۱ اگر در مکتوب نام صاحب شوکتی در سطر ننویسد بلکه اندک بیاض گذارد
 و نام او بالای صفحه در سمت راست بنویسد ۱۲ انکه هیچ وجه در مکتوب
 دشنام ننویسد و هم چنین احتراز کند از نوشتن چیزی که امکان داشته باشد که
 انکار او ضرر و باشد ۱۳ انکه چون نام تمام کند اندکی خالت بران افشاند چه
 است که از اکتب احد که فلیتبریر فانه یحی للمحاجة ۴ انکه نام را بر زمین نندارد
 تا فاصد بر دارد و بدست او ندهد چه نقل است که رسول الله نامی که بخاشی
 نوشته بود بر زمین نداخت تا فاصد بر داشت لاجرم بخاشی نام را با نوع اغراض
 تلقی نمود و نام بر او بدست فاصد ۱۵ انکه نام را بر هیچ نگذارد چه بر سج
 نظر عدو داشت فاعل بدانکه قرآن بنا بر دو ایه اصح ۳۳ ۴ ۳۴ است و بنا
 اقوال کثیر از این است اما تفاوت بنیاد از سعی و ولایت نمیرسد مجموع ابان
 ۴۷ کلمه است بقولی ۳۹ ۴۷ کلمه و بقولی مجموع کلمات ۳۲۵۲ ۳

حرف و بقول ۳۲۱۸ و بقول ۳۲۳۵ از انجمله الف ۸۸۰۰ م و با ۱۱۲۰ و تا
 ۱۰۹ و تا ۲۷۴ و ۳۲۷۳ و خا ۳۹۹ و خا ۸۱۸ و خا ۲ و ذال ۲۴۳ و ذال
 ۳۹۹ و ذال ۱۷۹ و ذی ۵۹ و سین ۵۹۹ و شین ۲۲۵۳ و صاد ۲۱۸۱
 و ضا ۲۹۷ و طاء ۲۲۷ و ظا ۸۴۱ و عین ۹۰۲ و غین ۲۲۰۸ و فاء ۷۰۸ و قاف
 ۸۱۳ و كاف ۳۵۱ و لام ۳۳۵ و ميم ۳۳۵ و نون ۲۴۵ و هاء ۲۴۵ و و او
 ۲۵ و هاء ۹۰ و با ۲۵۹۱۹ فاعل قی بدانکه صحاح سنه که در میان اهلسننه
 اعتبار دارد و واجب می دانند عمل با حدیث ایشان را با این تفصیل صحیح محمد اسمعیل
 جعفی بخاری صحیح ابو یوسف بن مسلم الحجاج النیسابوری و کتاب بود و در سنه
 ابن شعث سجستان و کتاب ابو عیسی محمد بن عیسی ترمذی و کتاب نسا و موطاء مالک
 و کوفه که اول کتابی که در حدیث ساختند موطاء مالک بود و شافعی گفته
 ما اعلم شما بعد کتاب الله اصح من موطاء مالک و بعد از آن صحیح بخاری پس صحیح
 مسلم و اصح از این هر دو پیش از حدیث سنه صحیح بخاری است فاعل قی بدانکه از برای سنه
 شروط بسیار است از انجمله چند شرط ذکر می شود آنکه ملئفت بشهادت سراسر حدیث
 نشود و در امور کاینات و احکام شرعیات و تقدیرات قضایا و قدری و لا و لعل
 و عسی مشغول نگردد بلکه بر جاده شرع مستقیم است آنکه پیوسته با طهارت
 باشد فال عرفان الله بحسب انطوائی است آنکه خالص باشد از جمیع شواغل
 عربت جسده و فانی در یاد باشد عم آنکه پیوسته ساکت باشد از ذکر
 ه آنکه از مطعوم و ملبوس شبهه ناک احتراز کند و آنکه از اکل و شراب بپزداید
 بلکه تغلب کشتن با برده ۱۶ آنکه خالص است او کند و ناجد ضرورت و زینت نخواهد

قال الله تعالی وقلیل من اللیل ما یجمعون ۸ دوام ذکر با حضور قلب بچفتنی که جمله
 بدن و اعضا و بان مستغرق باشد و افضل لا اله الا الله ۹ نفی خواهر و این روشنا
 ترین عقیبا است بر سالک ۱۰ متخلق با اخلاق حمیده و اختلاع از صفات ذمیه ۱۱
 ربط قلب بشیخ همچنانکه بعضی گفته اند ۱۲ و اگر از برای مالک را بچندان است
 آنکه تا تواند در سؤال از حقیقت خطاب بامر و نهی نکند بلکه طریق قلب را ملاحظه
 کند چنانچه گوید خداوند اگر من گناه کارم تو امر من ند و بفلان چیز محتاجم و تو
 لجزء رحمتی با آن فلان چیز خاتم و تو ملجأ و مامی و امثال این ۱۳ آنکه رسول را بر
 ظاهر باطن خود مطلع داند و از مخالفت و حد رکنند ۱۴ آنکه در متابعت سنت
 او غایت جهد مبذول دارد و هر که با و نسبت دارد بصورتی همچو سادات یا
 چون علماء همه را از برای محبت او دوست دارد و تعظیم و احترام ملتزم واجب داند
 ۱۵ آنکه تا تواند در بقبله بنشیند خصوص در خلوت و لکنه پوسته بپوشد تا
 نشیند و با خود چنان تصور کند که بر پشت او بلغمه در حضور او نشیند است
 رسول بجا حاضر است تا بقیه و فاد و احترام مقید بود و فاعله را با و محاوره
 از جمله لوازم است مرکسانی را که با مردم معاشرت نمی نمایند و انبیا است از ان
 جمله آنکه چون مجلسی که حاضر شود بدو دانوی ادب نشیند و از دانوی برانو
 نکند و چه ان دلالت بر عدم ثبات و قلت مبالا می کند اگر بر یکی با او سخن
 گوید بغیر او ملتفت نشود و اگر بر یکی او را تفصیلی سخن کند بر وقتان خود
 تاسف نماید بان نازش و افتخار نکند بلکه بوجهی عذران خواهد که بر خواهرش
 ان اسان نشود و در محاورات با الفاظی که سامع با آنها اظهار تامل نماید و

از نقل چیز بکه صدقان معلوم نباشد و در نزد برزگان و هم چنین از راجع
 احزان نماید و از کذب لاف و کثرت خصوص نزد برزگان و از داسی که دروغ
 نماید و از کثرت مزاج و هرگز دوری کند از خبیث معاکیان احزان نماید
 پیوسته بنکو گوید باشد تا پیش همه کس محبوب باشد و اگر کسی حکایتی یا سخنی گوید
 بگذارد تا او حدیث را تمام کند و اگر مطلع باشد و وقوف بر آن سخن داشته باشد
 انها را اظهار نکند تا گویند منفعلی نشود و با جهال و سفله مجادله و مناظره
 نکند و تا سامع را از غیب و استماع حدیث و سخن ندرت بیند شروع در سخن نکند
 و از کثرت مکالمه مجانبیت لازم شمرد و آنچه از غیر او پرسند و جواب نگوید و اگر
 کسی بخواهد مشغول شود و او بهتر را در باشد صبر کند تا سخن او تمام شود پس
 خود بر وجهی که جواب اول مطعون نشود تغییر کند و اگر سخن از او پوشیده باشد
 استراق سمع نکند و در مجالس اکابر یا کسی هرگز نگوید و در نوشته گشت نظر نکند
 مکره بادن ایشان و با طرف خانه رود و او را مکرر نظر نهند از دور و آنچه بیکه شان
 از نیست سؤال نکند و اگر در نفر یا هم سخنی گویند بیجهت از آن استفسار نکند
 و در نزد اکابر در دعا و مناجات مبالغه افراط نکند که انفعال صفت نفس
 است و آنچه خواهد بگوید اول در خواطر مقرر گرداند و با طرفان برخورد و
 اثنا سخن بدست چشم و ابرو اشارت نکند و حرکات و افعال و اقوال کسی را
 محاکات بعضی تقلید نکند تا تواند سخن چنان گوید که از میزان شرع و عقل
 خارج نباشد و اندیشه نکند که اگر من بخلاف خواهش مستمع سخن گویم و او را
 نباید چه مستمع اگر دانا و خردمند بود از سخن پسندیده و نیکو و در حصص

سلامین و حکام بسیار دعوی فضل و دانش نکنند و الزام ایشان نکوشد و از
 کثرت مجالست و محاورت با ایشان کسناخ نکند و بر معاسرت مبادرت ننماید
 ننماید چه مؤاخذۀ ایشان سخت و تمهید معدرت دشوار باشد و تا ممکن باشد
 سخنی که بر خواطر بعضی از مستمعان گران باشد نکوید شعر با همه خلایق جهان
 کر چه از آن بیشتر بده و کمتر بدهند اینچنان زی که بمیری برهی اینچنان زی که
 بمیری بدهند قال علی علیه السلام کفی بالقناعة ملکا و بحسن الخلق بغما قال
 الشاعر ما کل ما فوق البیضة کافیا و اذقعت کل شیء کاف شعر خوا
 که عیش خوش بودت کار برقرار بمانستی بشا و کار و بار کبری که کم السعد
 الاثر بتو الاسلام شعر سخن کان کدشت از مباد و تن پراکنده شد بر
 اینچنین سخن هیچ نمایی باز دارد که او را بود نیز همراه بار اگر چه تواند که عو
 توجیهست بر آن رای و دانش ببايد که بیت شعر منهد مباد از با هر کسی
 که جاسوس همکار بدم بی فی الرفق و المدا در شتی و نشتی نباید
 بکار بنری بر آید و سوراخ مار فی ذلک الخزان الفتی من بقولها انا ذا لیسر
 الفتی من بقول کان بی شعر هر کجا داغ بایدت فرمود چون تو مرهم فنی ندانم
 شعر ملائت کوی از من بگوای خواجۀ دم در کش که ایاز سرکن شت از که
 می ترسانی از باران شعر عروس ملکت کوی دکار کبر دتک که بوسه بدم
 شمشیر از دند لیل و لوی دل دوتک پیشد نکوشد که نشد جز در پی
 او نشد نکوشد که نشد کفنی که بر بجم او نکوشد کادت کارم چه نکوشد
 نکوشد که نشد با با افضل افضل کله کوشد نکوشد که نشد لب

به پوده کوفشد نکوشد که نشد منت کس خرج می شد آخر کار کار تو ناکو
 نکوشد که نشد لبعضهم از ایشان دست فضل المال منفقا علی شهود
 النفس من العسر فصل نفسك الاقراض من كنز صبرها عليك وانظار الى من
 البسر شيخ ابو سعيد دل جزده عشق تو نبود هرگز جز محنت درد تو ناکو
 هرگز صحرای دل عشق تو شور ستا کرد تا مهر کمر کسی زوید هرگز شعرین
 فروشی کنی تا سازی مادمی نفر خنک ز کند کوئی در بهر علم است این
 همه طرارق و خنک سمند علم از این ز بهان بزار است تو برو برو
 بخند فضا محرم لا نطلب من الکرم بسیر فتكون عند حقیر البضاوی
 التفسیر اسم عبدالله ولقبه ناصر الدین وکنیه ابو مخیر بن محمد بن علی البضاوی
 و بضا قرینه من اعمال شهرت تو فی سنه خمس ثمانین و ستائنه فی تبریز و قبره
 هناك و دخل قبل القضاء بتر فصادف دخوله مجلس اجلاس بعض الفضلاء
 فجلس فی نصف النعال فاورد المدرس اعراضا و نعم احد من الحاضرين لا
 یلی جوابها فلما فرغ من النقر شرع البضاوی فی الجواب فقال له المدرس لا اسمع
 من هذا ما حی علم انک فهمت ما فرقت فقال البضاوی عید کل ما بلفظه ام بعلین
 فنهت المدرس فقال عدها بلفظها فاعادها و بین ان فی ترکیب لفاظها الحنا
 ثم انه اجاب عن تلك الاعراضا باجوبة شافیه ثم اورد لنفسه اعراضا طلب
 الجواب فلم یدر المدرس فقام الودیر من المجلس اجلس البضاوی مکانه و سئل
 عنه و طلب البضاوی لقضا فاعطاه و اکره احد یفهم الکی کرد سر و ن
 نهفت کشک خویش خشک بد وجه گفت ای های نو و های کن خشم

زین

عمری

کجا بودی ای مرغ فرخنده پی چه داری جز از هر پیمان می بشاری کجا میگذرانند
 سفرشان چه جای است منزل کدام نغان از هر پیمان پیمان کسل که بکوه زما
 بر ندارند دل شعری ای ل نفسی ملجوع فرمان نشدی و در کرده نوشتن
 نشی صوفی و فقیه زاهد داشتند اینجمله شکری مسلمان نشد
 قال در سطا طالس دار ختمی الکرام فعلی کم بتخفيف الکلام و تغلیل الطعما
 و تعجیل القضا فانک فی کتاب لجامعه المذهب لدین حمی اربع یفیدها اکل الحم الحرام ×
 فی یوم الواحدة اربعه اودار و کذا تعلیق شعرش من تحت التیس و من تحت جنة و البخور
 محب الا ترح او یجلا القنفذ والغب یفعلها تعلیق عن السرطان لهری و التمیمید
 شرب نصف من الفادر و هر المک و المجوی و الیمن المحتوی و الزمر و او متقال من
 انقحة الارنب و بول الانثا او نلک و اهر من لب حب الا ترح و قال یضامن علوی علیه
 ثلث بند فان لم تلتسع عرقاً از سقط المصروع بلو لوق محلول پرو من یوم مرة
 واحدة و یضاد اذ وضع جنس در فانت من تحت و سادة المرض یغیر علمه و رأسها الی
 جهة داسر نام نو ما حسن او کذا قرن عما یضاد الف من دبل و وضع تحت الق
 فانه یجلب النوم و کذا رماده و کذا اکل ثلث جبات و جنس حب من حب کبج نام ما
 لندنا و اذ وضع السب الیانی تحت الو سادة دفع الفرخ فی النوم و اذ اضیف الیه
 لمحد بد نفع العظیم و من وضع تحت سادة شئ من آرجله لم یجلا من لعود
 من الدار شبعان فی حريرة صفراء و وضع تحتها فی لیل البدر و ای منامه یارب
 و کذا المرقش الیه و اذ خضب المرقوف بد به الی نصف معصم یعشر
 درهما حنا و عشرة دراهم خط بانار و انقطع رعا فاذ اخط و ماد شعر الانسان

ورد في الأذن نفع وجع الأسنان وإذا مضغ البادر وجع يوم نزل الشمس في الحمل صنع
 وجع الأسنان صنع وإذا قال الله على أن كل عنباب ولا لحم فمن فعل ذلك لم يوجع أسنانه
 عامة فذلك على الخناس الخافض شهر يسكن الفواق يتلغ ثلاث سمكان صنعته
 على الرقيق يشفي البرص إذا غسأ إلى شجرة كبر وفل لها نبت بواسير فلان بن فلان ثم
 جاء سحر أو قال لها ذلك قلها بعجزه بد قلعت لبواسير من ذلك الشخص إذا علق
 على الفخذ عشرة دنانير عفاها خالصا سهل الولادة وإذا طلى الثوب ليل النور به
 وإذا طلى القوماء والبرص والبهاق بالحناء مع التكرار ووضع شعرا لئلا يبول
 بالحمل ينفع عضه الكلب من ساعته وإذا انخر الببت باصل الزمان وقصبانة وأصل
 البجج السوس والحديدت وجب الفار والتكبيج أو الاطراف والحواضر والسور هربت
 الهوام والحبات يطرد ها الكبريت والنوشادر بالحمل وبوضع الخردل الأحمر على
 مساكنها فتهرب منها ويطرد ها ايضا التبخير بالظروف المعروفة والابل وشعر الانسان
 والتكبيج والرفق المقل والعاقرة حا والوش بما النوشادر والعقارب يطرد ها
 الفحل المشدوخ وورقه وعصا دته وتوضع قطعه من الفحل على ثقبها فلم يجاس
 على الخروج ويقتلها ويطرد ها ايضا التبخير بالعقرب نفسه بالورق الاصفر والكبريت
 والفستق وحافر الحمار وشحم الماعز ويعجن هذه الاشياء بالشمع المذكور وتجربه عند
 ثقبها فيخرجها من حجرها وقبل من لدغته عقربا وجهته فجعل في دبره قطعه ملح مسكون
 المرد والبراعث يطرد ها بوش التبت يطبخ الحنظل ونقوعه ويغلي في حنظل الخروب
 والشويز والقوتيج وماء السداب دم التيس يجعل في حفرة فتأوى اليها البراعث
 والقمل يطرد ها الفراء المحلول البعوض يطرد ها النديخ بنشاره حشيش الصنوبر

اوبالشعر والاكبريت والنبث والسحر من البقرى والراج والحق لسر وجوزه
 والبوش الطنج هذه والذباب بطرمه التدخين بطنج الخربق الاسود والكنديش وورق
 الطرخ البابس والفاء بطرمه وبقنطاريك الخربق والسك والبج واصل الكبر
 وحبث الحديد وبصل الفاروسم الفار ووضع المقناطيس والقطنان على ثقبها
 فنهز بلسان الذئب منه ويقطع ذنبه ويؤخذ بطنج صوف فيه ربا لباقي والنمل بطرمه
 التدخين بالنمل نفسه والاكبريت والقطنان والحلثيت لان كوا الرنث ورملة
 الثودا والمقناطيس اذا صب في حجرها او وضع عليها مع خط بالقطنان والحلثيت
 ويدر على الموضع فلا تقرير عملة والرنث ينور بطرمه واسنك الكبريت والنورة والثودا
 ولا يهرب بالمطبخ يطبخ الخطي اعصاره الحجازي والرنث والارض بطرمه هالهد
 اذا جعل في البيت والتدخين باغصانه وردبنة الفتوتج وقشور الانج وماء
 الحنظل والسام ابرص بطرمه وجود الزعفران في البيت وقيل ان السنو يهرب من
 دهن الورد والتمضمض بالسعد يستحكم الامسا المتحركة واسحق طرطرا لفتح
 في الانف سفل الحنثين عن على عليه السلام البطنة تذهب الفطنة وبعضهم
 اقلل طعامك تخمد منامك فائدة بامعراض اعني بوجع مدبر ووجوه دنيا
 عليه مقبلة هل بعد حال هذه من حاله او غابة ان الخطا المنزلة فائدة
 لا شك انه قد يحكم بالاكتاف باحكام كثيرة منها امور مستقبله ولكن الحكم بها
 موقوف على امور كما ذكره العلامة الشيرازي في الفصل الخامس من شرح الفنا
 منها ان يدبج راس غنم على نبتة المستول له والمستول عنده ومنها ان يكون مثال
 المستول له ومنها ان يكون القمر في زيادة نوره ومنها ان يكون المستول له والد

لها من نظيف الملبوس ومنها ان يكون الذبح في موضع يقرب منها جارية ومنها
 ان يسوي الغنم ومنها ان يؤخذ الكنف لاهن ومنها ان ينظف من اللحم نظيفا
 منها ان لا يوصل الى الكنف سكين ولا حديد بالكلية ومنها ان يوجد في الشمس
 يكون وظهره الى وجه الشمس وجال الكنف الذي في وسط الدائرة مجازي والظاهر
 بعد ذلك سبالغ في التفطيش اخذ الامارات والعلامات من الوقوم والاسكال
 الدائرة والنقطة ثم يحكم بها يحتاج الى كثرة المباشرة والمداينة لهذا الفن و
 شدة لقوة محاضرة وحكم دست حاجت كشده سرد ديش ادم برد
 من درویش مكرم رحمت تو كبرد دست ورنه اسبانا مرادی هست قال
 الفرشي شرح القانون في بحث تشريح الصدر كان لنا جارتون ووجتو
 لها طفل صغير لم يكن الزوج جدته يتخذ له مضغعة وربما مصصة ^{لله} بكف نفسه
 اللبن في ثدي الرجل كان عصر ثدي به خرج منه لبن كثير فائدة قال لبها في المجلد
 الخامس من الكشكول ان المذاهب في حقيقة النفس اعني ما يشهد به كل احد بقوله
 انا كثر والدار منها على السنن والمدن كور في الكتب المشتهرة اربعة عشر منها
 احدها انها هذا الهيكل المعبر عنه بالبدن وثانيها انها القلب لصنوبري الحكيم
 المخصوص وثالثها انها الدماغ ورابعها ان الاجزاء لا يتجزى في القلب هو مذهب
 النظام ومتابعه خامسها انها الاعضاء الاصلية المتولدة من المني وسادسها
 انها المزاج وسابعها انها الروح الحيواني ويقرب منه ما قبلها جسم لطيف
 في البدن كسر بان الماء في الورد والدهن في السمسم وثامنها انها الماء وثاني
 انها النار ومحركة الغريزة وعاشرها انها النفس بفتح الفاء وحادي عشرها

انها الواجب عن ذلك علواً قبل و ثانی عشرها انها الارکان الاربعه و ثالث عشرها
 انها صوره نوعیه قائمه بعباده البدن و هو من هب للطبیعین و رابع عشرها انها
 جوهر مجرد عن الماده الجسمانیة و عوارضها الجسمانیات لها تعلق بالبدن تعلقاً ثانیاً
 و التصرف و الملون و هو قطع هذا التعلق و هو من هب الحکماء الاطیبین و اکابر
 الصوفیه و الاشرافین و علیهم استقر رأی المحققین من المتکلمین و هو الذی البسی
 الکتب لهما و به و انطوی علیہ الانباء النبویه و دل علیہ الاجزاء المعنویه و انما
 له الامارات الحدیثیه و المکاشفات الذوقیه حکایه برتقا نفل کرده از شیخ محمد
 کلید دار و وضعه مقدسه کاظمین علیهم السلام و شیخ مذکور خود مرد متدینی
 بود و من خود او را ملاقات کرده بودم که شیخ مذکور گفت رهنمای که حسن
 پاشا بعد از تسلطش ناد در شاه افشار در ایران او پام شام عراق عرب بود
 در بغداد متمکن بود و درین راه پام ماه جمادی الثانیته در وقتیکه جمعی از ائمه
 و افندیان و اعیان عثمان در مجمع او حاضر بودند و رسید که سبب چیست
 که اول ماه رجب شب خود باران کویند یکی از ایشان مذکور ساخت که در
 این شب بر قورائمه دین نوروز و مهر نزد پاشا گفت و این مملکت محل قور
 ائمه بسپاس است البتة مجاورین این قورائمه مشاهده خواهند نمود پس کلید
 ابوحنیفه که امام اعظم ایشان است کلید از شیخ عبدالقادر را طلبیده مطلب
 را از ایشان استفسار نمود و ایشان گفتند ما چنین چیزی مشاهده نکرده ایم
 حسن پاشا گفت که موسی بن جعفر و حضرت جواد علیهما السلام نیز از این خبر پند
 بلکه جماعت و افضل آنها واجباً طاعه می کنند سنه و اوست که از کلید دار

روضه این نیز تو سیم و همان ساعت ملازمتی که بعثت اهل بغداد چو خدا داد گویند
 به طلب کلام داد که امین بن محمد شیخ محمد گوید که کلبه دار آنوقت پدر من بود
 و من تقریباً در سن بیست سال بودم و باید درم در کاظمین بودیم که ناگاه
 چو خدا را با حضرات پدرم و اعمی دانست که با او چه مشغول است روانه بغداد شد
 و من نیز با اتفاق او رفتم و من در خانه پادشاهان بودم و پدرم را بحضور بردند
 بعد از حضور پادشاه از پدرم سؤال کرد که کویند شب اول رجب شب نور
 با آن کویند بجهت نزول نور از آسمان بر قیود آمده این با تو هیچ ازاد قریب کاظمین
 مشاهده کرده پدرم خالی از ذهن و بی تامل گفت ای چنین است من میگویم
 دیده ام پادشاهی زن کو رکعت بن امر عزیلی است و اول رجب نزد پادشاه است
 و هم پادشاه که من در شب اول رجب در روضه مقدسه کاظمین بصر خواهم بود
 پدرم از استماع این سخن بفرح افتاد که اینجی جرات بود که من گویم و چه سخن بود
 از من سرزد و با خود گفت که بختل مراد نور ظاهری مشاهده نباشد و
 من نور محسوس ندیده ام و متحیر و غمناک بیرون آمدم و من چون او را دیدم انا القبر
 علی مالک در بشرة او با فم و سبب سفتا کردم گفت بفرزند من خود را بکشتن
 دادم و با حال تباه روانه کاظمین شدیم و در بقعه ایماه پدرم و داع و موافق
 خود را انجام می داد و خورد و خواب و تمام روز و شب بمرور و زاری مشغول بود
 و شبها در روضه مقدسه تضرع میکرد و از آخر ماه جمادی الاخره چون درود
 بحال غروب سید کو کبر پادشاه ظاهر شد و خود او نیز وارد شد و پدرم را
 دید و گفت بعد از غروب وضه را خلوت بنماید و زواران برین نکند پدرم حسب

الامر چنانکه هنگام نماز شام بر وضو داخل شد امر کرد که شمعها و وضو
 روشن بودن بود خاموش کرد و در وضو مقدس بار بار که ماند خود چنانکه نظر
 سنبان است فاتحه خوانده رفت بعقب سر ضریح مقدس مشغول نماز
 و اربعه شد و پدرم در سمت پیش روی ضریح مقدس ایستاده بود و محاسن
 خود را بر زمین می مالید و روی خود را در اینجا می ساخت تضرع و زاری می
 کرد مانند ابر بهار اشک ز دیده او جاری بود و من نیز از عجز و زاری پدرم
 بکمره افتاده بودم و بر اینحال تقریباً دو ساعت گذشت و نزد یک بود که
 پدرم غالب نمی کند که نگاه سقف محاذی بالای ضریح مقدس شود
 و ملاحظه شد که کوپا بیکبار صد هزار خورد شد و ماه و شمع و مشعل
 بر ضریح مقدس و وضو مقدس ریخت که مجموع وضو هزار مرتبه از وضو
 روشن نورانی تر شد و صفا حسن پاشا بلند شد که با او بلند مکرر می
 گفت صلی الله علی النبی محمد و آل پس پاشا برخواست ضریح مقدس را پس
 پس پدرم را طلبید و محاسن او گرفت و بخود کشید و میبار و چشم پدرم را
 بوسید و گفت بزرگ بخند و می خاری خادم چنین مولای باید بود و انعام
 بسیار پدرم و سایر خدام و وضو منبر که کرده در همان شب ببغداد مرصع
 نموده نقل است که چند نفر از بی اجتماع کردند که با او ناکند هر یک
 بخالوت و معروفند و نامبردند یکی از آنها بان گفت من از خدا شرم
 کنم این پنج درهم را بکبر و بر نقای من بگو و نیز ناکند گفت معاذ الله که من
 از برای پنج درهم دروغ گویم و ایضا مردی شخصی را دید که بیست و پنج

بود که در مسجد با پیروی لواحقه میکرد انحضرت من را و افکند و گفت
 ملعون تشبیه کاتب من در مسجد افکندن مکره است و ایضا گوید
 شخصی یازنی زنا میکرد که دیگر می سپید گفت آنچه عمل است میکند بلکه نطفه
 منعقد شود و ولد از نا هم رسد گفت اگر نه آن بود که عرل مکره است نمی
 گذاشتم از آن بشود و حکمی آن بعضی لقضا می پیرقی مع بعضی العدل قسمی
 حنا فامسک القاضی علی انه فاسرع السیر فقال لعالمی فعلت لك قال و
 حلاوة الصوفی فحقت الفتنه فقال العدل ما انا فاجد حلاوة ثم اتفق انه
 شهد شهادة فزده القاضی قال ان كنت صادقا لا تطيب لصوت الحسن ف
 است بسلام العقل الحات و كنت کاذبا فانت من الکذابين شعرا عری
 خوشش را همی که پاداش تو باشی خوشش می که رخسار تو بیند خوشش جانی که
 پاداش تو باشی چه خوش باشد دل امید واری که امید دل جانش تو باشی
 خوشش خرمی کام را که کی دارد که خواهانش تو باشی چه بانک ابد زکس نکس
 که او را نکهدار و نکهبانش تو باشی مشو پنهان از آن بیچاره که او را هم بد
 و پنهانش تو باشی مهر آن کفر و ایمان عمری که هم کفر و هم ایمانش تو باشی
 برای آن بترک خود نکوبد دل بیچاره تا جانش باشی عمری طالب در است نام
 بیوی آنکه در مانش تو باشی این می بین واعظی بود بر هر منبر افش و
 در بوعظ بکشاده گفت مردم را بود بهشت چند حوراطه بنامه
 از میان رفتی بیای خواست دلش اندر تفکر افتاد گفت هر خدای مولانا
 سختی کفایتی بود ساده گفت در خلد حور ز باشد با بود جمله همچو من داده

گفت خوانون فرزندش بن مونس که منافی تو نباشد تا کارد قبل املت لمعوتی برین
 باز فضاخ اغلقوا ابواب المدینة لئلا ینخرج قبل ان یت رجلا محموبا به صد
 باکل الهمز بکراهته شدیدة فقلت له و یحک تا کله فی خالک فقال عندنا ثانی
 و لیس لہ انوی فانما اکل الهمز مع کراهی لہ لا طعمها النوی قلت فاطعمہ الهمز بنوا
 قال و ممکن ہذا قلت نعم قال فرجت عنی ما احسن العلم کان فی علیہ لخت و فر
 الرشید تہوی خادم ما اسمہ ظل کان فی تکتی فی شعرہ لعلہ فحلفا و شہدا ہما
 لا نکلم ظلہ و لا ندکر فی شعرہما فاطلع علیہا و ہی تقر فی اخر سورة البقرة فان لم
 یصبہا و ابل یظل تا ہی عنہا ہر المؤمنین فدخل علیہا الرشید قبل ان یسہا
 و قال قد و ہبناک ظلہ و لا امنعک بعد ہذا من شیء یزید منہ من حکایات
 الکذابین انہ قال بعضهم دبت ہوما خبیثہ فلما جاوہر سمی عن القوی بن کرہ شب
 الطیبہ عجیبہ و قدت خلفا لہم حتی قبضہ قبل ان یصل الطیبہ خصب
 بعض الامراء علی المنبر فقال والله ان کرمیونی کرمکم و ان اہنتہونی اہنتکم و لتکون
 علی اہون من ضرطی ہذا و ضرطہ و نزل فی تل لبعض الغلمان ما حالک قال
 حال لا تسئل بیتی مولا ی ہذا سہین سنہ قبل کہ کہفک لک قال انہ یسئل کل
 فاذا قلت لا تسئل من شیبتی انہ کبرک قال ہا باز د کہف کبرک من اس الی الہوم
 رأی معلم علی غلام ہا و ہر فقبل لہ ما نہ فعل قال اردن ان علمہ باب الفاعل
 و المفعول حکایت شخصی از دلابان عرب حکایت میکند کہ از خود پی حاجتی
 بہو بن رفتہ شب سرک بچشمہ بعضی از اعراب سیدم و مہمان شدم و مرا مہمان
 کردند و مہمانی نمودند چون وقت خواب رسید یکی از زنان اہل چہرہ از خوا

فائدہ الرطل اثني عشر قنہ وقيل الاقنہ في الحديث اربعون درهما و كان
 فيما كان فيما مضى اما اليوم عند الاطباء والناس من عشرة دراهم و سوا
 وثلث الاسنار و من اربعة مثاقيل و نصف ثلثاه و هو عشرة دراهم و ستة
 اسباع و درهم حكايه در سنه هزار و دويست و ده که حقیر بعمر مدبارة
 نبی الله الحرام و ارد بغداد شدم چند پوی و بقعة متبرکه کا طنبین بخت
 توقف اتفاق افتاد و شب جمعه در روضه متبرکه اما من همامین بودم با
 جمعی از احباب و هم سفران و بعد از آنکه از شقیب خان عثا فارغ شدم و از حمام
 مردم که شد برخاستم ببالای سر مبارک امدم که دعای کبیر را در آن موضع کامل
 تلاوت نمایم با حضور قلب و از جمعی از زنان و مردان عرب پرورد روضه مقدسه
 شنیدم بخوبی که مانع از حضور قلب شد و صدای بسیار بلند شد بیکی از
 گفتن سوء ادب اعراب را بپندید که در چنین موضعی در چنین وقتی صدا بلند می
 کنند چون صدای ایشان طول کشید من با بعضی از رفقا برخاسته برپائیم
 پای مقدس ملاحظه کنیم سبب غوغا چیست دیدم شیخ محمد کلید آورد و در
 روضه مقدسه ایستاده و چند زن از اعراب داخل روضه شدند یکی از آنها
 کربان سترن دیگر را زد و میگوید کبیره پول مرا یکی از شما زد و بدید اینها
 منکر بودند گفت در همین موضع منبر فضل ضریح را گرفته قسم باین دو بر کوه
 باد کنید تا من از شما مطمئن شوم و کربان شاهانها کم من و در فقا ایستاد
 که ببینیم مقدسه بجا میرسد پس یکی از زنان در نهایت طمأنینه قدم پیش نهاد
 و فضل را گرفت و گفت با ابابا الجواد بن انت تعلم انی بر سته ای پدر و جواد تو می

چین

او هم که

مستتر

اینان

که من این

که من از این تهمت بری هستم آن زن صاحب پول گفت کجور و کمرنگ من شد
پس بگری بنزد قدم پیش گذارده بخوابم مکلم نموده و بر پشت سیم آمد قفل را
گرفتند و این که گفت با ابا الجواد بن انت تعلم انی برینم و دیدم که از زمین بخوابم
شد که گو با که از سر ضریح مقدس گذشت و بر زمین خورد و دو دفعه در خاک
او ماند خون بسته و چشمهای او نیز چنین شد و زبان او بند شد پس شیخ
صدار ابتکیر بلند کرده ساپراهل و ضربه نیز نکیر گفتند پس شیخ امر کرد که تا پای
او را کشید و در یکی از صفحها رواق مقدس گذاردند و مابین ما ندیم که بنیم
امر یکجا منتهی شود ازین چنین بهوش بود ناخالی سحر اینقدر بهوش آمد که
باشاره فهمانید که کبیر پول آن زن را کجا گذارده ام بپاورد بدید و کسان
او چند کوفتند بجهت کفاره عمل او هیچ کرده تصدق کردند که ازین مستحضر
شود و چنان بود تا صبح و در همان روز وفات یافت لعن فی قلم و اصف
مد یوح علی صدر عنبره ثم رم عن ذی منطق و هو ابکم زاه فصب اکمالا طالع عمر
و نضحی بلغا و هو ابکم لعن فی حلب بلد فی الشام قلبا سهها تصحیفه
آخری یارض العجم و ثلثان زان من قلبه وجدته طیرا شد بد النعم بوانش بستر
لا بان علینا زمان لا یکینا منه لا تلی علینا لا یکینا منه لا اری فی فناء النبا
بالناس الذین عهدت لهم ولا الدار بالدار التي کنت اعهد قال یشتم من هذا
دخلت علی صالح مولى منارة فی یوم شاق فی قبة مغشاة بالسمور و جمیع فرسها
و بین بد هر کانون فضله لیسر فیها بالعود ثم را بته بعد ذلک فراس الحشر هو دسل
الناس فقل ان عبد الرحمن زباد و لی خراسان فخان من الاموال ما حسیب النفس انه

اذا عاش مائة سنة بنفق في كل يوم الف درهم على نفسه انه يكفيه فترى بعد مائة
 يحتاج الى حلبة مصحفه وايضا ابن جبيب قال لما بك من ذن من لمار من خلقه ^{حليم} لا
 يكبت عليه حين ينصرم فيل ينقلب الاحوال تعرف جواهر الرجال قال بعضهم
 نحن في زمان اذا ذكرت الاموات حبيت القلوب اذا ذكرت الاحياء ماتت قال
 ابو ذر جهم يهون المصائب اربعة الاول ان تعلم ان القضاء والقدر لا بد من جبرائيل
 والثاني ان لم يصبر من ذلك يصنع الثالث انه قد يجوز ان يكون اشد من هذا
 الرابع لعل الفرج قريب فقل ان مهجرة الاعداء كان كثير الحمل قبل له يوما ما
 اكلت اليوم قال اكلت مائة رغيف في قدم مهجرة المدن كور يوم ما يقوم وهو راكب
 حمار فدعوه للضيافة فدجوا له حماره وطبيخه وقد ماله فاكل كله فلما اصبح جلب
 حماره ليركبه قالوا له هو في بطنك قال سود الله وجهكم وكان من هلال المازني من
 الاكلين قال جعلت مرة ومعى بعير في فخريته وشهيرة فاكلته ولم ابق منه الا شاة
 على ظهري وكان سكتا بن عبد الملك كولا قال شهيد ولد قدم سليمان الطائي
 فورد مع عمر بن عبد العزيز على فقال يا شهيد ولد ما عندك من الطعام فقال جاك
 سمين فقال عجل به فاتيت فنجعلها اكل ولا بدع وعمر حو اكل عمامة فقال يا شهيد
 ما عندك غيره قلت ست حبات سمان فاتيتون فاكلتها ثم اكل ملا قدح سوق
 ثم قال لعدا امهات غذا فقال نعم قال ما هو قال ثلثون قدرا قال بيتي بقدر
 قدرا فانه بها ومعها الزقاق فاكل من كل قدر ثلثة ثم مسح يده واستلقى على
 فراشه وادن للناس وضع الخوان واكل مع الناس وكان من الاكلين الحجاج
 قال مسلم فتبينه قال عدد له اربعا وثمانين رغيضا مع كل رغيض سمكة فاكل الحجاج

وأيضاً كان عبد الله بن بادا كوال قال رجل من شيوخنا دخل عبيد الله بن
 لعشرين دجاجة فاكلها ثم قدم الطعام ^{بالكل} ثم أتى بطبقين أحدهما بغير الأخرتين
 فاكل الجميع كان جائعاً وكان ميسرة باكل الكباش العظيم مع ثمره وعنف كان معونه
 باكل كل يوم مائة رطل مشق في لا شبع حتى أن عبيد الله رأى يوماً ما سمكا
 وقال لاهله اصلي ونام فاكل عباله السمك والطحوا به فلما انقبت قال قد هو
 السمك قالوا قد كلف قال لا فلو ابلع شئ من يده فشمها قال صدقتم ولكن كان ما
 شبع فأتى في كتاب بعض الأدباء أن الضيف على أمنا المسمع وهو الذي
 معه خبطة شبعه يقرب منها الحلو والطعام وبأخذ معه المظفل وهو الذي
 يستحب له الصغر المتشارف هو الذي لا يزال ملتصقا على ناحية الباب ينظر
 متى يدخل الطعام وكلما دخل يظن أنه طعام والعداء هو الذي يشغل بعد الألو
 المختلفة الاطعمة والظروف والصوت وهو الذي يسمع صوت مضغ واكل والوشة ^{التي}
 وهو الذي يحسن بلعه ويجمع منه صوت والنقاص هو الذي يجعل اللقمة في فيه
 بنقل صابغة المائدة والقرص وهو الذي يقرض اللقمة بأسنانه يضع الطعام واللقمة
 وهو الذي يلبث اللقمة باصابعه قبل وضعها في الطعام والقوام وهو الذي يميل
 ذراعاً يمنة ويسرة لأخذ الظروف والقسا وهو الذي ياكل نصف اللقمة ويعيد
 باقيها في الطعام والمخلل هو الذي سنا في ثناء الطعام والتمزج وهو الذي يمزج
 اللقمة في المرق فينايلع الاولي الا لانت الثانية والمرش هو الذي يضيغ الدجاجة
 ونحوها فيرش على مواكبه المقتن هو الذي يفتش عن اللحم ونحوه باصبعه والصبا
 وهو الذي ينقل الطعام من طرف إلى طرف ليرده والنفاخ وهو الذي ينفخ في

الطعام منها كاله والحاوي هو الذي يجعل اللحم بين يديه فيجبر عن موافقته والناجح وهو الذي
 يراهم موافقته بجنابة الشتر ينجي هو الذي يضع ظرفاً ويرفع أخرى المهندس
 هو الذي يقول ضع هذا الظرف هنا وهذا هنا حتى يأتي قدامه ما يجبه القضاة
 وهو الذي يقول لصاحب الطعام ان كان عندك شيء من الطعام فاعط ظفراً
 فلا ياب والمعطى هو الذي يحدث عند غسل اليد منبغى الغلام واقفاً والاب
 بيد معطل والناس من نظرون والمسلسل هو الذي يدخل الدار فيبكي بالتر
 ويخون كان ينبغي ان يكون باب المجلس من هنا والاخوان هنا وتربك لفرشك
 وهكذا والفضيح هو الذي يخرج فيخرج من يعرف صاحب البيت بضيقه حتى
 عليه الداخل هو الذي يرى صاحب المنزل تاجي شخصاً فقال ما الذي قال لنا
 لصاحبه المستعجل هو الذي يستعجل بالاكل ويشكو الجوع والمناز هو الذي
 يتامر على غلمان صاحب الدار ويهين اولاده وبعد ذلك من الاخلاص فامد
 مختصر من خلوة رسول الله صلى الله عليه وسلم وخلق من الحسن الرضا بن علي عترة له خاله هند بن
 ابي هانئ التميمي كان فحماً مفتحاً ابتداءً لوجه الطول من المربوع واقصر من الشدة
 عظم الهامة رجل الشعران هرا اللون واسع الجبين ارجح الخواج سواغب في غير قرن
 بينهما عرف بدره الغضب غنى العربي كك اللحية سهل الحذب ارجع مضلع الفم
 اشب صفيح الاسناد يقول مشرقة غنقه جيد ومعه مصفاً الفضه معتدل الخلق
 بادنا متماسكاً سوا البطن فالصديق الصدق بعيد ما بين المنكبين نعم الكرا
 انور المحرم ما بين اللثة والشفة بشعر يجري كالخط عاري اللثتين والبطن مما سوا
 ذلك لشعره ما بين المنكبين اعلو الصد طويل الزند رجب الركب القصب

الكف من القدمين سابل الاطراف غمضا الاخص من مسبح القدمين ينوع عنها
الماء اذا زال زال قلعا يخطون تكفيا ويمشي هو تاسيع المشي اذا مشى كما يخط من صليب
واذا التفت التفت جميعا خافض الطرف نظره الى الارض طول من نظره الى السماء جل نظره
الملاحظة هو قاصدا يبدد من لقي بالسلام وكان متواصلا الاثران والهم فكرو
لست راحة لا يتكلم في غير حاجة طويل السكوت يفتح الكلام ويختمه بابتداء متكلم
بجوامع الكلام لافضل ولا يقصير لم يكن خافيا ولا هيبا بعظم النعمة وان دقت لا يدم
منها شيئا ولا يدم دقا ولا يمدح ولا يفضيل لمدنبا واذا تقوى الحق لم يعرف احد
ولو تغم بغضبه شيء حتى ينصر له ولا يغضب لنفسه لا ينصر لها اذا اشار بكفة كلها
واذا تعجب قلبها واذا تحدث اشار بها فضر بآفة الهي في باطن ابهامه ليسر واذا
غضب اعرض اشاح واذا فرج غض من طرفه جل ضحكة التبس يفر عن مثل حب
الغمام وكان اذا يقول امره اصداهم فليبلغ الشاهد الغائب يقول ابلغوا حاجة
من لا يستطيع ابلغ حاجة كان الناس يدخلونه يواروا يخرجون ادلة ففها وكان
يخزن لسانه لا يفتن بعينه يؤلف الناس لا يفرهم بكرم كرم كل قوم ويوليهم عليهم و
يحد الناس ويجلس منهم من غير ان يطوى من احد بشره ولا خلقه ويتفقد اصحابه يستل
الناس عما في الناس فحسن الحسن تقوية بفتح القبح وبهذه معتد لا امر غير
مختلف لا يغفل مخافة ان يغفلوا او يميلوا الكل جائر عند عند لا يقص عن الحق و
لا يجوز الذين يلوونه من الناس جبارهم افضلهم عنده اعمهم نصيحة اعظمهم عند
منزلة احسنهم مواساة وموازة وكان لا يجلس لا يقوم الا على ذكر الله عز وجل
ولا يوطن الا ما كن ويهي عن طائها واذا انتهى الى قوم جلس حيث ينتهي به المجلس

وبما رزقك يعطى كل جلسائه نصيبه لا يحس جلساءه احد انكم عليه منه من لسان
 او فاه وصرق حاجة صابرة حتى يكون هو المنصرف عنه من سالة حاجة له ورواها
 بها او يمسور من القول قد وسع الناس منه بسطة وخلق افكان لهم با و صاروا
 عندك في الحق سواء مجلس مجلس حلم وجأ وصبر اما نذر لا يرفع فيه الاصوات ولا يؤمن
 فيه الحزم ولا تنفى فيه ان متعادلون متفاضلون فيه بالتقوى يتواضعون فيه
 الكبير ويهون فيه الصغير يؤثرون ذا الحاجة ويحفظون الغريب كان دائم البشر
 وسهل المخلوق ولين الجانب ليس يفظ ولا غليظ ولا سخاب لا فحاش ولا عياب ولا
 مداح يتناقل عجايبه في لا يونس منه ولا يجنب فيه مؤلمة قد ترك نفسه ثلث
 المراء والاكتار ومما لا يعنه يترك الناس من ثلث كان لا يدم احد ولا يعبر ولا
 يطلب عورته ولا يتكلم الا فيما يرجو ثوابه اذا تكلم اطلق جلسائه كما تامل على رؤسهم
 الطير فاذا سكث تكلموا ولا يتنازعون عنده الحديث اذا تكلم انصتوا له حتى يفرغ
 حديثهم منه حديثا ولم يضحك مما يضحكون ويتعجب مما يتعجبون منه بصبر للفتنة
 على الجفوة في منطق وساسه حتى ان كان اصحابه يستقبلوا فيهم ولا يقبل الثناء الا
 عن مكافئ ولا يقطع على احد حديث حتى يجوز فيقطع بهمين او قيام وكان سكونه
 على اربعة حلم والحذر والتقدير والتفكير اما تقديره ففي تسوية النظر والاشمالة
 بين الناس اما تفكيره ففيما يبقى في غنى وجعل له الحلم والصبر فكان لا يغضب شيئا ولا
 يستغفره وجعل له الحذر في اربعة اخذه بالحسن ليقتد به وتركه الضيق ليتناهي عنه
 واجتهاده الزاى فيما اصيل امته القيام فيما جمع لهم خير الدنيا والاخرة ثم حديث
 مولانا الحسن وفي احاديث اخر كان عمه يعود المريض بشبع لجاناة ويجيب دعوة

المملوك وركب الحمار وكان اصحابكم يقوموا اليه ليعرفون من كراهته وكان يجلس
 على الارض وبعث الشاه وبلغ على الشوا وكان مجلس بين ظهراني اصحابه فخرج
 الغريب فلما بدى اليهم هو حتى يسئل وكان يحيط ثوبه ويخصف غلده واذا صاحبه
 احد لم ينزع يد عن عنقه حتى ينتزع هو وما اخرج ركبته بين جلوس قطه وما تعد رجل قطه
 اليه فقام حتى يقوم وكان له اشد حياء من الشوا وفي خندرها وكان اذا اكرم شيئا
 عرفناه في وجهه وكان يقول لا يبلغني احد منكم من اصحابي شيئا فانى احب اخرج اليكم
 وانا سليم الصد وكان له اجود الناس كفا واجر وصددا وصدق الناس لهجة و
 او فاهم دمه واليه هم عريكة واكرمهم عريكة وكان اذا فضل الى جبل من اخوانه ثلثة ايام
 سئل عنه فان كان غائبا رد على له وان كان شاهدا زاده وان كان مريضاً عاده وكان
 يخرج ولا يقول لاحقا وكان بالاعمال لرجل يربدان بسره وكان اكثر ما يجلس بمحاذة
 القبلة وكان اذا اجلس للفرصا وهي ان يقسم سائره ويستقبلها ايديهم فيشد
 في ذراعهم وكان يجثو على ركبته وكان يثنى رجلا واحدة ويبسط عليها الاخرى
 ولم يرم بها قط وكان يجثو على ركبته لا يثني وكان ياكل كل الاضياء من الطعام
 وكان ياكل مع اهل بيته ما اكلوا ومع من يدعوه من المسلمين على الارض وعلى
 اكلوا عليه ما اكلوا وكان لا ياكل الحادو ياكل ثلثة اصابع ودمبا اكل اربعة ودية
 فد ياكل بكفه كلها وما يلبس لا يتناول من بين يديه غيره وكان ياكل الشعير غيره
 مخول جنبا وعصيدة وما اكل خبز قطه وما شبع من خبز شعير يومه حتى مات
 وكان يحب عوة المملوك ويرد فخره وكان ياكل الحمر شيئا اكثر ما ياكل وكان
 الطعام اليه اللحم قال لو سئل في ان يطعمه كل يوم لفعل كان يحب لفرغ

على
 وياكل الارض

يقول انها شجرة احمر بوشن باكل لتر يد بالقرع والحم وكان لا باكل الثوم ولا البصل
 ولا الكراث وماذ مطعما قاطع وكان اذا اعجبه كله واذا كرهه تركه وكان يلحس
 الصبيحة واذا فرغ من طعامه لعق اصابعه فلا يمسح يده بالمسند بل حتى يبلعها واحدة
 واحدة وكان باكل البرد ويتفقده ذلك اصحابه فيلتمطونه فياكله ويقولون نعيدها
 باكله الامساك وكان يغسل يديه من الطعام حتى ينقيها فلا يوجد لما اكل ربح وكان لا ياكل
 وحده مما يمكنه وكان يمس الماء مصا ولا يعبه عبا وكان يشرب ثلث سوا وكان لا
 ينفض في الاناء اذا شرب فان اراد ان ينفض بعد الاناء عن يمينه وكان يشرب من اقلح
 القوارير واقلح الخشب وفي الجلود وفي الخرف وبكفيه وبصليها الماء ويشرب
 من افواه القرب وكان يتمشط ويسترح لحيته وورمها يسرح في اليوم مرتين وكان يتطيب
 بالمسك وبالعنبر وبالعالية تطيب بها نسائه وباديهن وكان يستعمل العود القادح
 وكان ينفق على الطب كثير مما ينفق على الطعام ولا يعرض عليه طبك تطيب به و
 كان يكحل في عينه ليمني ثلثا وفي اليسرى وكانت له مكحلة يكحل بها بالبلل وكانت
 مكحلة الاثمد وكان ينظر في المرأة ويرجل حته ويتمشط وكان يتجمل لاصحابه فضلا عن تجمل
 لاهله وكان يظلي بظلمته من يظلمه حتى اذا بلغ تحت الاذارت ولاه بنفسه كان لا ينفقه
 في الاسفاد فادودة الدهن والمكحلة والمقراض والمراث والمساوك والمشط وفي دواء
 والجفون والابوة والمخصف السعور فيجنيط ثيابه ويخفف ثيابه كان يلبس القلانتر
 تحت العمام ويلبس القلانتر بغير العمام بغير القلانتر وكان يلبس عمامة الخزو
 الصوف بجمبة الصوف وكان له ثوبان للجمعة خاصة سوى ثيابه في غير الجمعة وكان
 يلبس خامنا من فضة في عده اليمنى وكان له خام فضة فضة فضة وكان يربح

وفي خاتمة خطه من بوط ابتد كرهر الشئ روى ذلك ولكن لا يجوز ذلك عليه
 اذا لم ينزل النعل بدئاً باليمين فاذا خلع بدئاً باليسرى وكان فراشه من اسفل واولى القوى
 نحو او يروى عن امير المؤمنين ع ان فراش النبي كان عباً وكان مرفعة دم وحشوها ليف
 وكان له بساط من شعر يجلس عليه وكان قد بنام على الحصى ليس تحت ريشه عن يمينه وكان
 يستاك اذا اراد ان ينام وكان اذا وى الى فراشه ضطجع على شقه الا يمينه ووضع يده اليمنى
 تحت خذا اليمنى وكان يقرأ آية الكرسي عند منامه ما استيقظ رسول الله ص الاخر
 تساجداً وكان لا ينام الا والتوان عند اسره فاذا هض بدئاً بالتواك وكان يستاك
 كل ليلة ثلاث مرات قبل النوم وبعد قبل الورد وقبل الخرج لصلوة الصبح ^{في} ^{في} ^{في}
 في الجملة المفترضة من علق عليه بل الارنب لم يجبل بدا وكذا اذا شربت ان تحب بعد
 الظهيرة ثلثة ايام منعت من حمل امثال عمر بن الخطاب اذا ناك احد الخصمين ^{في} ^{في} ^{في}
 عنه فلا تقض لحق بابيك خصمه فلعله قد فطنت عبثاً وايضاً يركب البشت
 حين اللقا ويربها في الغيب براء الفلم ايضاً اكثر مصارع الرجال تحت برق المطاع
 ايضاً عند النداء تغرب خاك ايضاً بملوم لاذنب ايضاً لكل صادم نبوءة وكل
 جواد كبر ايضاً لكل دهر رجال ايضاً لعل له عند اوائت ملوم ايضاً لا يذبح المؤمن
 من حجر مرتين ايضاً لا يضر نبح الكلاب ايضاً يكسوا الناس استعارة ايضاً يدك منك
 وانك انت مثلاً ايضاً ما حل هلك مثل ظفرك ايضاً الشاة المذبذبة لا يولها السليح
 ايضاً النصيح بين الملوك تطرغ ايضاً العمل للزنيح والاسم للزورة ايضاً تعاشر واكل القوا
 ونعاما ولا ايماناً بقر سلطان غشوم جز من فتنة تدوم ايضاً عناية القاصي جز
 من شاهك عدل بضم من سعادة المران يكون خصمه عافدا ايضاً اذ جاء الوسي

السحاب

العاصف بطل السحر والساحر ايضا اذا كان دبا لبث بالفضل ضاربا فلم
 تلم الصببا من على الوقر ايضا ما اراد الله اهلاك نملته صنعت بجناحها الى
 الجوى بعد واذ انتك مذمى من ناقص فهو الشهادة الى بانى كامل فائدتك
 الجامعة المفردة اذا خفت مرافا مرائة من القران ثم قل اللهم اكشف عني البلاء
 ثلث مرات وفى رواية اخرى قل سبع مرات يا الله فائدتك فيه ايضا من قرآن سورة
 النحل فى كل شهر كفى المغرم فى الدنيا وسبعين نوعا من البلاء وشعر عرج الخاء
 وانت لعتة فى كل مورد وظلم فى الدنيا وانت نصيرى وايضا يغلو على
 المجرى هو فى الحى اذا ضل فى البلاء عقا لغير ايضا خيل قطع القبا فى الحى
 كثر واربابا لوصول فلا بل شعراى طلب كمال در مدرسه چند تحصیل علو
 وحکمت هستند چند هر فکر که جز فکر خدا و سوسه است شری خدا بداران
 و سوسه چند لا اى مری بدوم المحب بنباع وصالهم فاسم بنفسك ان اردت
 وصالا شعراى بلبل از قول پریشان باز ماند تو همان مرد مرغ بهجل
 کوئى هنوز ايضا چنان در کفنه بران و پیمبر زن پس کاینچه طران و خبر
 نیست ضان است و هوس ايضا لا والله نزناس و نزناسى نزناسى
 بیجهل کزناسى ايضا فلم بشکن ورق سوز و سجاد برودم درکش چندان
 قصه و داستان در دفترى کنجد ايضا جلد تو ادم بهشتش جای بود قدسها
 کردند بهرا و سجود بک کند چون کرد گفتندش تمام مدنی مدنب بر و بیرون
 حرام قوطع داری که با خند کناه داخل جنت شوی اى و سها ايضا برای نعت
 دنیا که خاک بر سران منزه منته هر سفله بار بر کردن بیاخ و روز و روز و نعتش

ردست الى بمائدت ابدال دهر كودن حد پست فيه ابهام في مخصوص بصار
 سعد الشيخ حسن سليمان الحلبي عن جابر عن جعفر ع في قوله قد ولدن قلنا لم
 سبيل الله او تم الابه فقال باجوابه اندي ما سبيل الله فقلت لا والله اذا سمعت
 منك فقال القتل في سبيل علي ع وذنبت من قتل في ولايته قتل في سبيل الله
 وليس لاحد يؤمن بهذه الابه الا وله قتل القتلة انه من قتل في سبيل الله يموت وموت
 في سبيل الله انتهى من قتل في الدنيا من المؤمنين بهذه الابه مع صاحب وكان
 مع حي يموت ومن مات في الدنيا باعث مع حي يقتل بين يدي يمينه اجرى عليه
 الامران لانه يدرك مرتبة الشهادة بالقتل ومرتبة قطع العلاقة الاختبارية للمفسر
 عن البدن بالموت تشعر مستخرج عن سر ليلي اجسته بعينها من اهل بلا يقين
 يقولون خبنا فاننا منها وما اننا ان جوتهم باعين فاعلم قد اشرنا سابقا الى
 في استخراج ملكة الاسماء وما هو الملك الاول وهو ان تاخذ من الاسم
 واستنطقه والحق عليه لفظ اهل مسبوفا بالف فنقول في ملك هاب اندو باهل
 وهو الملك الاول ثم تضرب الاعداد في نفسه فيكون في وهاب مائة وستة وستين
 وتلحقه بالحق فيكون وصفا اهل وهو الملك الثاني ثم تضرب عدد الملك الثاني
 في عدد ملك الاول فيكون في سبعمائة واربعا واربعين واستنطقه تلحقه
 بالحق فيكون دمد غنا اهل وهو الملك الثالث فاذا اردت تلحقه على الملك
 فتجمع المراتب الثالث واستنطقه تلحقه بالحق فيكون دتظ غنا اهل وهو الملك الرابع
 على الثالث فاذا اردت ان لويس الحاكم عليهم فكعب دتظ غنا والمستنطق من الكعب
 هو الملك الاعظم والجميع تحت طاعته وهو الملك الذي كتمه هرون ودمره ولحقه

ثم كعب مائة وستين
 على الاول في غنا الثاني
 وتلحقه بالحق

دتظ غنا

به وانا صرحنا فافهم ولا يخفى ان وردا لسانك مذكور في محل يختص كل بوردو
 هنا ورد خاص هو ذكر الاسم بعد الملال فلذا كرر الوهاب مثل اربع عشرة مرة الاول
 مائة وستة وستين للثاني والفين سبعة مائة واربعا وخمسين للخالف والاول
 بعده وتذكر عند كل مرتبة من عدده اسم اسم صاحب تلك الرتبة والخطا مع
 البديع والرحمن والباعث الباطن غائبا فابنا بجائك في طهوا والذات الحق بهذا
 الاكنا لا ابعة فيتحقق الاثر عند تمام تلك الجمعية بلا مملكة في كل الية الالهة
 حرة وعددي والاضارب الترفعي هو ثلثة اقسام ترفع حرة وتضع عددي
 ترفع طبيعي بطة طبيعي بطة غير تزي وغير ذلك فالبة الحرة في محمد مثلام
 ح ام ي م دال والعدد من الزبر والبيتا مثل بعض تلك ادعون ثلثة ادعون
 ابعة فقدر لهم من الاول م ح او ل ا واحد عشر وستة ومن الثاني ا ب ج
 ون ث م ن ي ا ثلثة وعشرون ا واحد عشر اعداد حروف الاعداد واثنان
 وستون من زبر او من البيت مائة واثنان وثلثون وتضرب في كل بما يقتضيه
 الداعي التضاريجان يضرب عدد الحرف في نفسه وفي اخره مرتبة المستطوق
 بقول من الاسم اسم آخر كيتصرف كك ويتصرف حرف من حروف الطال في حرف
 من حروف المعجم واستحصل الحروف العشر المستطقة من حاصل الضرب والترفع
 كل حرف من حروف المطلوب مثلا من مرتبة الى ما فوقها واخذ سهم من تلك الية
 العليا كرفعهم محمد الى المئات فلما خذنا والحا والى العشرات فلما خذنا لواء الميم
 الاخرى كك تاء والدال الميم فحصل تفعم والترفعي الحرة اخذ حروف الذي على
 المعجم من الية فقل محمد يؤخذ لهم نون والخطا ولهم نون وللدال تاء

طر بعض ثلثة الفين وروك في كل رتبة

او اسماء
 العدد

نظنه والتميز في الطبيعي ان ياهذ الحرف في الترتيب ما بين الماء والريح والريح ما يوا
بترك التادى بحاله فلم يمدى الحاء في الراء وكذا الدال فيبدال الحاء بالراء والدال
بالهم فيق مزيج والبسط الطبيعي عبارة عن كون كل حرف من الحروف الترابية طالبا
للرابعة التي في درجته والى رابعة تطلب المائبة والمائبة الترابية وهذا بدون
ملاحظة الحروف بدرجاتها هو الطبيعي اذا لوحظت فهو الغريزي عن ذلك كبسط
التواحي والتجامع والتفويج التكمير فائلا الحروف الرومانية هو الترابية
التي يجمعها على حق منسكه والجسمانية هي الظلمانية والنهارية هي التي للكون
النهارية رجل والمستوى في الشمس عطار وان كان مشرقا والليلية هي التي للكون
الليلية الزهرة والريح والغمر عطار وان كان مغربا فالزحل ص ق ك و المستخرج
و خ غ ف ش ت و الشمس ط م ن و لعطار د ي ص ج ن ك و للريح ع ر ه ط
و الزهرة ب و ك س ق و للفرج ح ل و الحروف الصامتة للملء والناطق للمنطق
والشرقية النارية والغربية الهوائية والشمالية المائية الجنوبية الترابية فائلا
التكمير مراتب لصغير هو الذي ذكرناه سابقا والمتوسط وهو ان تضع المربع
بعدد حروف الاسم وتبسطه في السطر الاول مفرقه وتضع حرف الاول من
السطر الاول في بيت فرس من السطر الثاني ثم تمت السطر الثاني على الترتيب تنبذ
في الثالث باول السطر الثاني فضعته بيت فرس من الثالث هكذا حتى ينتهي العمل
ان كان الاسم فرجا وان كان زوجا كان مرة واحدة في اخر السطر بين الفران والكبير
وهو ان تضع حروف الاسم منفصلة في السطر الاول فان كان ثانيا انتقل الحرف
الاول من السطر الاول الى اول السطر الثاني والثالث من الاول الى الثاني والثاني

والثاني منه الى الثالث

مثال الاول

مثال الثاني

وهكذا ان شئت وضعت
الثاني من الاول في اول كتابنا
والثالث في الثاني من كتابنا
والاول من الاول في الثاني
وهكذا فيكون من الاسم

ك	هـ	ي	ع	ص
ع	ص	هـ	ي	ك
هـ	ي	ع	ص	ك
ص	ك	هـ	ي	ع
ي	ع	ص	ك	هـ

ع	ل	ي	م
ل	ع	م	ي
ع	ل	ي	م
ل	ع	م	ي

الثالث في ستة اسماء وان كان رباعيا كان منه اربعة وعشرون اسما وان كان خماسيا
كان منه مائة وعشرون اسما وهكذا والاضابط ان تضرب عدد حروف الاسم في عدد
الصور الحاصلة من الاسم الذي اقل منه يحرف فيحصل من الثاني صورتان وهكذا
واما اسرار ذلك فمذكور في كتاب القوم فاما في قبل في صنعة المكنون ان اصله
صفوة قوى الانسان وهو يفارق من الانسان من الكواكب يصعد على زوة
مثال الاول مثال الثاني طور سبنا وينبت تلك القوي

ق	و	ي
ق	ي	و
و	ق	ي
ي	و	ق

ق	و	ي
و	ي	ق
ي	ق	و
ق	و	ي

شجرة ليس في الاشجار احسن منها
فخذها غصنها في فصل الربيع و
اعصر ماؤها وصفه مرة واحدة بخمرة
ضعيفة ثم ردعها على ما قلناه

به حتى يكون ساقها عاليا واخذه وهكذا واعقد ثم اغسله حتى يبيض ثم وجهه
في ماء اربعين يوما بابتنه ويكون كقوله ثم وجهه ثلثا ورج كان حجرا واخذه واحد
بست جارات متواليه ورج يكون شجرا وطف به في البيت الحرام اسبوعا وخذ له

من مصر وناور من ارض فارس قبضه من زاب من بيت المقدس وانفع عليه من الهواء
 يعني دج مجنوب اجل لك ثلثا وستافا لمجد بالافلاحة المصلحة بالثالث ولا
 فاذا تمت الثلث ظهر القمر في ثالث برج الثور ثم عالم هذا بالسف فاذا تمت السب
 ظهر الشمس في التاسع عشر من برج الحمل فاذا رابت ذلك فاسجد لله شكرا وعق
 خديك لجل وجه الكرم واعلم انك قد ملكك الدنيا وكنوزها فاملك بها
 الاخرة فائدة اعلم ان معرفة استخراج روحانية الاسماء طرق كثيرة باعتبار اختلاف
 تكبير الاسم وبيد المركب والبسط وحدث المتكرر بعد العلم اسقاط الزمام
 العائد من الوفق المحر في وعدم هذا المتكرر وباستنطاق الزوابا والمركز والضلع
 والمساحة وغير ذلك ولنقتل بمثال استخراج الاواح من المثلث المعد فقول
 اذا اردت استخراج الملائكة من الموضوع اعده في المثلث مثلا فاعرف ولا المفتاح
 وهو اي المفتاح وهو في البيت الثاني من لسطر المثلث والمغلق وهو التسعة
 وهو مجموع المغلق اعنى والوفيق وهو عدد ضلعه ١٥
 وهو ٤ والضابط وهو مجموع عدد الضلع والمساحة
 والاصل وهو حاصل ضرب غايته في مغالقة وهو في هذا المثال ١٨٠ فهو اصل
 المثلث هو اصل الكلي الذي يحمل عليه بقية المراتب التسعة فبطرح منه عدد المالحق
 العلوي السفلي ويستنطق ونضنا البعد ذلك المالحق فيكون من المالك والشيطان
 فاذا رعت هذه المراتب الثمانية وادركت استخراج الملائكة والاعوان الشيطانية
 فتمثل المفتاح وهو واحد على اصل الكلي هو الف ثمانون يكون المجموع ١٨١ فاطرح
 منه المالحق العلوي هو الاكثر احد خمسون وقيل احد اربعون وقيل احد ثلثون

٣	٩	٤
٧	٥	٣
٤	١	٨

وحسنه
 وهو
 وهو
 وهو
 وهو

وصورته على دبر اوجه قبل اهل وقبل بال وقبل ال وقبل اهل وهو الذي تمثل
ببرو الملح السفلي قبل طيش وهو الذي تمثل به وقبل طيش وقبل طاش فاذا اسقطت
من ١٠٨١ احد او حبت بقي الف ثلثون فاذا استنطقه كان غل فاذا اطهف اليه الملح
العالوي كان اسم الملك الامل وهو غل اهل واذا طرحت من ١٠٨١ عدد الملح السفلي
كان وهو ٣١٩ بقي ٧٤٢ فاذا استنطقته ذسب فاذا اضفت اليه الملح السفلي كان
اسم الشيطان الاول وهو ذسب طيش هو خادم ذلك الملك على السفليان وان حمل
مغلا على اصله الكلي كان ١٠٨٩ او عملت ماذ كره صار غل اهل هو الملك الثاني
ثقف وخاد م على ماذ كره طيش وان حمل عدله على اصله وحمل به كان كره حصل الملك الثاني
ثقف غل طيش وخاد م ذعاطيش كان كروا اهل فقه على اصله وعمل به حصل الملك الثاني
غل اهل وخاد م ذعوطيش اذا حملت مساحتها على اصله وعمل به حصل غل اهل
صوف طيش الملك الخامس خادم صوف طيش اذا حمل ضابطه حصل الملك السادس غفط اهل
خاد م ذعوطيش ان حمل غابته على اصله وعمل حصل اسم الملك السابع الحاح على
السابقة غفط اهل وخاد م هو العون الشيطاني ضفط طيش هو الحاح على الاعوان
الست السابقة وبهذه تقسم على السابقة وتخرجهم فافهم الرموز وكن بها ضابطا
فانهما من الاسرار الغامضة واعلم انها الكبريت الاحمر لسرعة تاثيرها وبهذه الطريقة
تخرج جميع الاوقات العديدة فاما في استزادة البناء في صنعة المكنوم خذ الخمر
الطوبى يترقى برج الحمل فانه احسن اوقاتها من هو ما بين الخمسة عشر الى الثلاثين ولا تسو
احسن من الاشقر واعلم من الاوساخ وافرضه ناعما على القرع الى نصفه واربط عليه
ونظرة واجمع من ذلك معا ثم صفه كالهيئة الاولى بنار لينه كحرارة الشمس مرة واحدة

وادم الرماد وخذ الثقل وضع عليه من ذلك الماء ثلثة امثال في الفرن والالة العيا
 وصعته نار الزبل وعلى نار هبنة كحرارة الشمس^٢ اثنتا سبعة ايام ثم اخرجها وقطره ووز
 على الثقل كل من الماء وهكذا حتى تحل نصف ابوسه التي هي الثقل ثم ضع على الثقل
 الباقي مثله من الماء والجص في نار الزبل سبعة ايام ثم قطره واعزل القاطر وضع على
 الثقل ماء جدد مثله وافعل كالاول حتى يخل نصف ابوسه فارم ما لا يخل وخذ
 الماء الثاني المعزول ولعقد حتى يكون كالعسل ثم خذ من الماء ووزنه اربع مرات وضع
 عليه ول مرة مثله بعد تبخضه بارسالي الماء واستنباطه عصفه في نار الزبل العيز
 يوماعد وميفان موسى فيسود كالقادر ثم اعمل الى الثلثة الامثال الباقية فاقسمها
 نصفين واسق المركب بنصفه ثلث مرات كل مرة تقض عشرين يوما فترق في الاولى
 عبقا وفي الثانية سوادا وفي الثالثة يخل كالزوب هذا الان هو الحجر الذي يشرب
 اليه ثم اضمم التصف الاخر من الماء ستة اقسام وقطر الحجر سبع مرات في كل مرة تقضف
 اليه سدس ذلك الماء ويشتد بياضه^٢ الرابعة ويظهر النوشاد في الفرن اما
 هنا وفي الاول فضع مع الثقل صعته النار سبعة ايام اول يوم نار ضعيفة ثم
 لا تزال كل يوم تشتد النار وفي السابع كنادا يسبك ثم اخرجها فانه هو الحجر ولا ينفع
 ثم قطر الماء بناو لطيفة جدا كنادا جناح بقطر ماء دقيق ظاهره ابيض باضه اصفر
 لعمل الحجرة ثم ترتيب النار قليلا فيقطر ماء عليه ثقيل اشبه الاشبا بالزبق وهو
 الفرنج ثم شد النار فيقطر اصفر من الزعفران واحمر كالباقوت وهو الزبق الشرعي^٢
 المنكر ثم اعقد الثقل والجص بالماء الاول واخرج الصبغ منه ثم ظهر الباقي بالماء
 الثاني الابيض حتى يظهر الثقل ويكون كخالة الفضة في كل مرة تعمل تضع المركب

من النوازل الذي عندك وهو محبته فاذا اردت تركه لا كسره البض فخذ جزءا من
 الثقل المظهر هو ارض المعقد وجزء من الشرقي وجزء من الغرب وهو الماء البض
 الثقل حل جميع المعقد ثم خذ من المائتين كما ذكرنا لك ضع على الارض حل جميع
 المعقد والمعقد ثم خذ من الشرقي الاول وحل جميع المعقد وقدم الاكسبر البض واحد
 على الف من الخاسين والوصاصين يكون من الخالصا على الرو باص اذا اردت ترك
 الاكسبر الاخر فخذ من اكسبر البهاض جزء ومن الماء الذي باطنه لحر جزء ومن الصبغ
 الاحمر جزء عكس ما قلناه في البهاض حل جميع المعقد وافعل ذلك ست مرات
 كما فعلت في الاول تلك مرة وذلك معنى قولهم ان واحد يغلب شعاع من نبات
 البطاوق هنا وفي الترويح وفي السادس من اكسبر المحرمة واحدة على الف من الفم يكون
 دها با خالصا على الرو باص ان القيت الاحمر على الماء هب كان اكسبر وان القيت البض
 على الفضه كان اكسبر فانهم فقد شربت لك انكم ولما لا لا ما يحتاج الى الشانه
 ملاسعد منق ووق الدرس حصل مالا والعمر منق فمثل مالا ما ينفعك
 القيت والعكس لا افعل لا بفعل لا فعلا لا ازاى من لا تقطن بد لا انشا
 عن احد ما دام نقدر ولا ايام هوان فاشكر فضيلة صنع الله ان جعلت اليك
 لا لك عند الناس حاجات نقل ان الكلب لا يؤذي بك عند نبحه فذره الى يوم
 القبر يتبع ايضا فكل بلاغ في رضا غنيمته وكل عذاب نجيمه عند الله مضى
 الامر وانفرضوا جميعا وخلعوا الزمان على العلوج وقالوا لزمنا لبيت
 فقلت لقد فائدة الخرج رجل يخضب الحية يقول لبوا علاها وانابي
 اصولها وليس الى الشباب سبيل شعرا نازده كده هفت كده عرض نسب

واپاد روی که فلاژا خلم ناخلف است لله الحمد که از نسبت فرزند من چار ما
 چه که هر هفت پدر و مادرش ایضا انوس که نام حوای طیش و بن فضل
 بهار و شاد مایطی شد انعم که مایه سعادتها بود من هیچ ندانم که کی آمد شد
 ایضا عیش خوش اینجا فانی بگذشت در بخور و نوجوانی بگذشت و در
 که چه غافلان در این داغ و درد ناچشم زدند کانی بگذشت فی المثل بطرد و
 خیز اعلی استوانه پس من به علفه علفا حسنا و کان الی جنبه حفرة فیه چشم و کان
 بتنا و ماسق من العلف فقال لا مه ما اظب هذا العلف فقال لا تقهره فان
 من ورائه الطمانه الکبری فلما اراد الوری ان یذبح الخنزیر و وضع السکین علی حلقه
 و مضطرب فخر ب الحجز الی امره و اخرج اسنانه و قال انظری هل یقی فی خلل سکنائه
 من ذلك العلف فالتعبه قتل الداء الطائی لا یتحول من الشمس قال لا استجی من
 و بی تا نقل قد می الی مایه راحه بنه فصیحی ان کنث تشرب الماء البارد و الریق
 و تاکل اللبن الطیب تمشی فی الظل الطلیل فی حب المون و لقد تم علی الله سبحا
 فی بحر الجواهر اخذ سبع نملان طویل و ترک فی قارورة مملوءة بدهن الزیتون
 و سد راسها و دفن فی زبل هوما ثم اخرجت صفی الدهن عنها ثم مسح منه لاصیل
 و ما فوقه تهیج لبنا و کثر العمل قوی لا نعاله محرب و ایضا عن بعض الاولیاء اذا ورد
 ان تقدم علی جبار و سلطان فاذا وقع بصرک علیه فکی ثلثا و قل لیس کله شیء و
 هو السمع لیصبر بعد ان تستغفر الله سبعین مرة قتلک هو سر من اسرار الله
 فاندک دواء الغضب اصمت م علی الظهارة یوسع علیک و ذلک فاندک
 عطیه در کهنوت نوشتن جفر جامع بدانکه باید بدست و هشت جزو کاغذ وضع کرد

از عشرت دوم که باعتبار شمول احاد بر مات است طرح منهای عشرت است از مثلاً
سیم که باعتبار شمول احاد بر الوفت طرح منهای مات است از الوف چهارم که باعتبار
شمول عشرت بر مات است طرح منهای عشرت است از مات پنجم طرح منهای مات است
از الوف ششم نیز طرح منهای مات است از الوف هفتم که باعتبار شمول احاد
عشرت و مات است طرح منهای احاد است از عشرت و منهای عشرت است از مات هشتم
باعتبار شمول احاد و عشرت و مات الوف طرح منهای احاد است از عشرت و منهای
عشرت از مات و منهای مات از الوف و منهای لسانی چهارم از داخل بدخل
کبر است و ان عبارت است از اذنی عدداً و حروف و کلمات مفرد و کلمات مرکب
اکبر است و ان اذنی عدداً و تکسیر و نون مبسوطه و کلمات مرکب ششم
اکبر اعظم است و ان اذنی عدداً و باعتبار و بر و بینان هفتم اکبر اکبر است
و ان اذنی عدداً و حروف و کلمات باعتبار عدد مبسوط و از ادب عدد
خوانند **فائدة** امجد یعنی بدان هون در باب حلی بنک فهم کن کلن نکند در
من و مکنا و مرشت و اناباش بخند و اقفش ضطع از پیش بدن و گویند سر برانی
حکیم ثنائی را بهینتر قبل خود نک شتر صد فراسبه است بر جای در مقرر
که در سار عدد و برق حبیب باشد مراد بد در جوف صدف فاسد سهار نک و شو
پس مطلب است که از عکس اینتر قبل که نمونه برق است و او از نک شتر که کو با
عدا است چنانکه که صدف را شبهه حاصل شد بجای مراد بد و **قال** عیسى کجند
من یسبطنی الله فی الزوق ان بغضت علیه فینفع علیه یواب لدینا **قل** لا یحجب
که مضی من اللیل قال اذ مضی ثلث ماضی و ربع ماضی و فقد مضی اللیل بنامه

سؤال اناء ملو باربعة اوطال من الصل واخر مجنسه من الحل واخره سبعة من الماء
 صلب لكل في اناء واحد فامتزجت ملو كل اناء كما كان فكوي كل من كل سخر احد
 بجمع الجميع يكون ثمانية عشر فانسب التسعة اليها بالنصف فتبقى اناؤها من كل جنس كل و
 الاربعة بالتسعين كان حكمها من ركب احد من الخلق اربع بعض ند ماء يوم ما في
 السفينة وبن هبون فسال من ندها اي طعام اشهى عندك والذ قال مخ البطل المسكين
 فعبر حتى اتفق عودها الى هناك في العام الثقابل فاذا بلغا موضع السؤال السابق قال
 له الخليفة مع اي شئ فاجاب لندهم مع الملح فتعجب من استخاره شعره بانا دست
 اذ ابن عالم يداهم بيانا باي دل ركل بردهم بيانا بر داري پشه سادهم بيانا فخره
 بنكوي بكارهم بيانا اذ غم دورى اذان در چارونوبهاران خون بهارهم بيانا باي
 هم مردان در ره دوست سراندازي كنهم و سرخايدهم لبعضهم هم سنگ باشد
 سخت وى چشم شوخ مى نرسد ارجها بر كلوخ كابر كلوخ از خشت دن بگلشد
 سنگ از صنع الهى سخت شد لبعضهم هم در خواب كه جهان من شيدا چشمتى بكنش
 اذ بي بيگنا ديدم كه دران نبود بيدار كسى من نيز بخواب فتم از تنهائى و ايضا
 سر شنه عقل پاره كردهم از خلق جهان كذا كردهم كس چاره مانكره و ما خوم
 بي منت خلق چاره كردهم نمود رهي بجز ره عشق هر چند كه استخوانه كردهم
 الكفعمى في مصيبتا وفي مفاتيح الغيب ان من كتب لفظة بسم الله على باب الخراج من
 من الهلاك ولو كان كافرا قال الكفعمى ايضا ولو الصاب والابق وفي بعض نسخ
 الشيخ رجس نجف المحافض من كتب الشهيد الحق على اربع زوايا و در وكت ماضيا
 او غاب سقط الورق و بزر و نصف الليل الى تحت السماء و نظر اليها و بكره هذين

و هر حرفی چهارده و دق که بیست هشت صفحه باشد در هر صفحه بیست هشت
 سطر باشد و در هر سطر بیست هشت خانه باشد و در هر خانه چهار حرف رسم
 شود و در اصطلاح هر حرف را اقلبی و هر صفحه شهری و هر شهری خانه و هر خانه مثل
 بر بیست هشت خانه است و حرفی که در خانه ها رسم می شود با بنظر بیست که هر خانه
 چهار حرف حرف اول علامت جز و دوم علامت صفحه سیم علامت سطر چهارم علامت
 خانه پس در خانه اول از سطر اول از صفحه اول از جز و اول چهار الف است و این علامت
 جز و اول و ثانی علامت صفحه اولی ثالث علامت سطر اول رابع علامت خانه اول و
 در خانه دوم از سطر اول سه الف با یک رسم کنند و همچنین تا خانه بیست و هشتم
 سه الف با یک که علامت بیست و هشتم است رسم کنند و در خانه اول از سطر دوم
 الف و صفحه اول از جز و اول الف و یک با و یک الف رسم کنند که علامت جز و اول از سطر
 دوم و در خانه دوم و الف و دو ب نویسند و همچنین تا آخر سطر در سطر سیم از
 صفحه اول در خانه اول دو الف با یک ج و الف نویسند و در خانه دوم و الف ج و
 ب نویسند و همچنین تا آخر سطر در صفحه دوم و در خانه اول از سطر اول با الف ب
 جز و یک با بجهت صفحه و د الف بجهت سطر خانه نویسند و علی هذا القیاس تا در
 خانه آخر از سطر آخر جز و آخر چهار غ نویسند فائده در بعضی از مسائل بنظر رسیده
 که هر که اینجغیر جامع را بنویسد و با خود دارد همه مخلوق را و اطیع و منقاد گردند و
 کسی در مد العمر با او دشمنی ننماید کرد و هر خانه که اینجغیر جامع باشد از ثجاء و طاعون
 در امان باشد و اگر مالش گری باشد فتح ایشان را باشد و هر که بنویسد بهر مرد که
 خواهد برسد و هر از بدیه که در بالای عظیم افند این را بنویسد با خود دارد و حق تعالی

اور از آن و در طهر همانند اگر حاجتی داشته باشد بان ننواید و در سجد چهل و دو
 همد و در این اوراق فکند حاجت خود و اشود بشرط تقوی و کتمان سر و هر روز
 بعد از نماز و دست مرتبه بگوید یا رحمن کل شیء ذرأه و بعد از آن نظریه اوراق
 کند و اگر نمیخنی شده باشد که بهیچ نوع دفع از آن تواند کرد هر روز بعد از نماز
 چهل مرتبه بگوید یا مدل کل جبار یقه عزیز سلطانیه و نظریه اوراق کند تا چهل روز
 روز آخر هر روز اسم الفتح را بگوید و بعد از آنکه اسم محمد را بجای می آید
 و بجای نماند و بجای هم ایضا در بعضی اوقات در بعضی ثبوت نماید و ترتیب
 کند با این بخوار عی ن ث م ان ی ه ا رب ع ی ن ا رب ع ه و بطن حرقی مثل آنکه
 حروف اسم الفتح را تکسیر کند حروف را جدا کند و بسطی را جدا کند بر کاغذی
 یکی را در کورستان بسوزاند و یکی را در خاک کند بشرط آنکه آنکس محسب شرع
 آن واجب باشد پس از آن که ناچیز کرد فاعله داخل بر هفت قسم است اول صغیر
 و آن عبارت است از اعداد بلا مرتبه و آن اربک نانه باشد و محصل آنکه از جمیع
 عدد نه نه طرح کند باقی مدخل صغیر است دوم و سبط کبری از طرح منتهای اعداد
 از عشرت باشد و اخذ مادی و آن طرح مادی و آن عشرت بلامان و اخذ مادی
 و طرح منتهای عدد مادی و آن مادی و آن و چون بالوف سد منتهای مادی بود
 بالغاما بالغ هم و سبط مجموعی باعتبار شمول اعداد و عشرت و احاد و مانی و احاد
 الوت عشرت و مانی و عشرت و الوت مانی و الوت مادی و عشرت و الوت احاد و عشرت
 و مانی و الوت احاد و عشرت و مانی و الوت و الوت و الوت و الوت عشرت و مانی و الوت
 که و سبط مجموعی باعتبار شمول اعداد بر عشرت است عبارت از طرح منتهای احاد بود

از عشرت د ویم که باعتبار شمول احاد بر مات است طرح منتهای عشرت است از من
سیم که باعتبار شمول احاد بر الوفت طرح منتهای مات است از الوفت چهارم که باعتبار
شمول عشرت بر مات است طرح منتهای عشرت است از مات پنجم طرح منتهای مات است
از الوفت ششم نیز طرح منتهای مات است از الوفت هفتم که باعتبار شمول احاد
عشرت و مات است طرح منتهای احاد است از عشرت و منتهای عشرت است از مات هشتم
باعتبار شمول احاد و عشرت و مات الوفت طرح منتهای احاد است از عشرت و منتهای
عشرت از مات و منتهای مات از الوفت و منتهای الوفت از مات و منتهای مات از الوفت
کبر است و ان عبارت است از اخذ تمامی عدد از حروف و کلمات مفرد و کلمات مرکب
اکبر است و ان اخذ تمامی عدد است از تکسیر حروف و کلمات مبسوطه و کلمات مرکب
اکبر اعظم است و ان اخذ تمامی عدد است باعتبار و بر و بینات هفتم اکبر اکبر است
و ان اخذ تمامی عدد است از حروف و کلمات باعتبار عدد مبسوط و از ابدی عدد
خوانند **فان** ایجد یعنی بدان هوز در باب حقی بنک فهم کن کلمن نکند **فان**
فوز و مکن از فرشت دانا باش بخند واقف باش ضطع از پیش بدن و کوبند سر برانی
حکیم ثنائی را اینتر قبل و ذنک شتر صد فرشته است بر جای در مقر
که در ساد عدد برق حبیب باشد مراد بد و جوف صدف فاسد سهار نک و شتر
پس مطلب است که از عکس اینتر قبل که نمونه بر قاست و او ذنک شتر که کو با
دعا است چنانست که صدف را شبهه حاصل شد بجای مراد بد فال عسقی کجند
من یسبطنی الله فی الزوق ان بغض علی فینفخ علیه ابواب لدینا و قبل لا یحجب
که مضی من اللیل فال ذامضی ثلث ما مضی و ربع ما بقی و فذل مضی اللیل بنامه

سؤال اناء مهلو باربعة او طال من المصل اخر بخمسة من الخلد اخر بتسعة من الماخذ
 صلب لكل اناء واحد فامترجت من كل اناء كما كان فكر في كل من كل استخراجه
 يجمع الجميع يكون ثمانية عشر فانسب التسعة اليها بالنصف ففي انائها من كل جنس رك و
 الاربعة بالتسعين كانت حكما في ركب احد من الخلق اجمع بعض ند ما هو ما في
 السفينة وبن صيون فسال من ند به اي عاما ما شئ عندك والذ قال مخ البطل المسلول
 فخرجني اتفق عودها الى هناك في العام القابل فاذا بلغا موضع السؤال السابق قال
 له الخليفة مع اي شئ نجاك للندهم مع الملح فتعجب من استخراجه مشعر بها نادى
 انا ابن عالم يدبهم بيانا باي دل دل كل برابهم بيانا بوز باري بدش سارهم بيانا بخر
 بنكوي بكابهم بيانا ازم دورى دان در چارونوبه ازان خون ببارهم بيانا بکل
 هو مردان دروه دوست سران داني کينم و سر مخا بيم لبعضهم مرست باشد
 سخت وى چشم شوخ مى نرسد از جها بر كلوخ کابن كلوخ از خشت دن بکلخ بشد
 سنك از صنع الهى سخت شد لبعضهم مر دخوا بکه جهان من شيدل چشمي بکشو
 از بي بگشا ديدم که دران نبود بيدار کسى من نه بخواب ندم از تنهائى و ا بضا
 سر شش عقلم پاره کرديم از خلق جهان کذا کرديم کس چاره ماندم وما خود
 بي منت خلق چاره کرديم نمود رهى مجرزه عشق هر چند که استخاره کرديم و
 الکفعمى مصيبتا فى مفاتيح الغيب ان من كتب لفظة بسم الله على باب الخراج من
 من الهلاك ولو كان كافرا قال الکفعمى ايضا والاضايح والابق وفي بعض نسخ
 الشيخ رجب محمد الحافظ من كتب الشهيد الحق على اربع زوايا و قد رکت ما ضا
 او غاب سقط الورق و بوز نصف الليل الى تحت السماء و بنظر اليها و بکر هذين الا

۴
دکتر محمد علی
نعمانی
۱۳۶۲

سبعین مره فان به جنرالضایع او الغائب ذکر ابق من قام فی و او با بقیه نصف
 اللیل و قال یا معبود سبعین مره ثم قال یا معبود و د علی فلان فان فی الایسوع و یا
 جنرالغائب و هو فاعله از جنه باز آمدن که بخنده مرهی سه و د سه بشد که اضایع
 همه خانها متساوی باشد بنیت که بخنده پس خانها بر نظم طبیعی و کند باید که د
 هر یک از چهار کج در خم حرف بد و ج باشد بدین صوت

۶	۷	۲
۱	۵	۹
۸	۳	۴

که بخنده او بر بالای قم بنویسند و بر سر سگی کران در
 بگذارد و ناله بزند باز باید بالانکه نام او بر بالای قم نوشته
 میخورد

میان فرزند بطریق دیگر به یکدیگر و رقم پنج و صد و دو خوابگاه بر زمین بگویند و اگر این عمل
دو نفر یا این که هر چند بکنند بهتر است **فائدة** اگر نیت دشوار باشد این مربع را بر سر
پاره سفال یا بند بده کشند و بر کنند پس و پاره را در در و هر دم و نای و بگذارد
و یکبار بگرد و بر چشم او بگذارد تا در او نظر کند با سانی و از یاد و اگر اتفاق بیفتد
این عمل در وقت طلوع آفتاب کنند بهتر است و اگر هر فرد و منزلت چه باشد باز با ناسع و با
بهرتر و اگر هم شک و در عفران و کلاب بکشند و باب قند بشویند زن حامله را
بجود وضع حمل بر او سازد **فائدة** اگر اسطرلاب آفتاب نباشد خواهند تا
شخصی که بمسقط الحجاز توان رسید معلوم نمایند مقیاس بلند از قامت خود در
برابر آن شخص نصب کنند پس در عقب مقیاس فنر از پس وند و یک چشم نگاه کنند
تا سراسر آن شخص را بر سر مقیاس بنظر آید بعد از آن قد قامت خود را بر آن مسافت از فنر
نشان بر آن موضع کنند و از آن نشان تا فاعده آن شخص به پیاوند هم چنین مقیاس
را پس اول را در ثانی که عدد اقسام باشد ضرب کنند و حاصل ضرب را پنج مرتبه نشان

قَاعِدَةٌ

فاعده مقباض افع است قسمت مساوی فاعل شخص باشد فاعله در استخراج
 عدد مضمعه عددی را که سائل ردل گرفته واحد فرض کنند سائل را بتضعیف تضعیف
 و ضرب قسمت عدد مضمعه ماورد سازند بهر عنوان که خواهند بهر چه و دامامورد
 سازند تونیز با واحد همان کن تا بجائی رسد که سائل نفهمد چه شد بعد از آن ملا^{حقه}
 کن که از اعمال که با واحد کرده چه حاصل شده از هر یک از اعداد مضمعه همان حاصل شد
 که مره بعد از آن حاصل واحد را که توداری زبان مجموع که سائل حاصل کرده اسقاط
 کند و بهر مرتبه اسقاط تو یکی در خواطر که بنا و قی که بگوید دیگر چیزی نماند پس بچه
 در خواطر جمع نموده عدد مضمعه باشد طریقی از بیفر ما عدد مضمعه بتضعیف کند
 پس هر یک را ده که بر پس ده ده طرح کند و بهر بیست که طرح مینماید تو یکی بخواطر
 که با بچه حاصل شود مضمعه باشد بعضاً طریقی از بیفر ما را بتضعیف کند حاصل
 را در نه ضرب کند و از حاصل ضرب شش طرح کند و بهر شش تو یکی بخاطر که با بچه
 حاصل شود در سه قسمت کند خارج قسمت عدد مضمعه باشد فاعله اگر
 شخصی یکی از ایام هفتمه یا ماه یا سال یا یکی از حرف هج یا یکی از عدد هائی که در
 پهلوئی یکدیگر نوشته باشند بخواطر که برد و خواهی بدانی کدام است بگو و از آنجا
 کرده با ما قبل آن ضرب دسر کند و ما بعد از آن از آخر ضرب رد و کند از حاصل جمع
 هر دو تورا خبر دهد پس مجموع هفتمه یا سال یا ماه یا بچه دیگر بیست مره بعد از آن
 از آن حاصل که کن آنچه باقی ماند مطلوب باشد اگر هیچ نماند عدد آخری باشد
 حکایت الطیفه ابوالعلا سمری نام او احمد بن عبد الله و کورد بود از مشایخ کما
 منقولست که در دنیا و اسم شهر من کورد شد که جوانی است که او را بار سنکین می^{فصل}

و همچنین گفت بنا بر این باید کرد تا او دراز باشد و مخفی محبته او در جمع خلیفه گذارد
 بودند که برانی نشست و روزی پیش از آمدن ابوالعلا خلیفه گفت در بر ما به
 سخت را یکدم بگذارد چون ابوالعلا آمد بران نشست گفت بمندانم درین بلند
 با آسمان نزدیکتر شد و فرزد آمد و بنزدان نقل میکنند که بعد از آنکه خلیفه او را
 بنیاد مت ببنداد طلبید مکر را از وی معر و امیکرم و میکفت های من مانه و
 هوائه معره شهر کوچکی است میناها و حلب از بس بسیار کثرت هوا امیکرم خلیفه
 پنهانی او کسی را فرستاد اسبوی بی از معره او و ند چون او دند و روزی ابوالعلا
 بر مائده خلیفه طعام بخورد اب طلبید خلیفه گفت تا همان اب را در کاسه کرده با او
 دادند چون اب نوشید الفور گفت هذا مائده فاین هوائه این اب معره است پس
 هوای او کو و بنزدان و نقل کنند که روزی دو نفر از ولایت عجم بغداد آمدند
 نزاعی که با یکدیگر داشتند که بخلیفه عرض کنند ان مدعی علیه دخول بحق مدعی
 اقرار امیکرم و در حضور کسی بخار مینمود مدعی با پنجه متختره مانده بود تا روزی
 ابوالعلا در مسجد نماز گذارده و تنها در نزد ستونی نشسته بود و اند و نفرین
 از نماز فارغ شده بودند و نشسته بودند و با هم مکالمه میکردند و سرکد شسته
 محاسبان خود را مینمودند و ذکر میکردند که همه متضمن اقرار مدعی بود و از اینجا
 و رفتند و روز دیگر که باز بحضور خلیفه رفتند مدعی گفت اینمزد دخول متحق
 من است از انجمله در روز هم در مسجد اقرار نمود خلیفه گفت کسی را بجا بود گفت نه
 بغیر بات مرع کوری که دران بین ابوالعلا وارد شد گفت همین شخص بود خلیفه
 گفت و از او اسفست نمود ابوالعلا گفت من کورم و کسی را نمی شناسم و ایند نفر را

از هم حرف می گویم و با وجود این زبان فارسی نمی فهمم می دانم چه گفتند لیکن این سخنها
که ایند و گفتند لفظها از اهل دیار دارم میگویم به بیند چه معنی دارد و هر یک
این دو حرف زنند نام میگویم سخنها صاحب ^{فغان جواب} چه بود پس مدعی مدعی
علیه سخن گفتند و اولا گفت صاحب این صدا چه گفت و چه گفت صاحب این صدا
چنین گفت پس اول چه گفت و هم چه گفت هم چنین تا جمیع مکالمات ایشان را
کر چون مترجم آنها را شنید دیدند که مدعی علیه قرار کرده بود پس خلیفه حکم آن
برای مدعی کرد **فائده** اعداد ابجد را انواع بسیار است یکی آنکه مشهور است که الف
یکی است نایغ هزار و یکی دیگر بحسب تکرار حرف باشد و این اعداد اجزاء جفری
خوانند و جمله این عددان بیست و هشت و نیکند و الف یکی باشد و غ بیست و هشت
پس لفظ ملل بنا بر این سی و شش می شود و در بعضی احادیث خوانند اسم الله
با این نحو وارد شد **فائده** عدد عکس ابجد غ را یکی میگویند تا الف هزار می شود و
نظیر ابجد میجه استخراج اسم بکار آید و از احواف منکوره خوانند و آن این است که
تمام ابجد را بدو قسم کنند هر قسمی چهارده حرف و اول قسم اول نظیره اول قسم
است و هم چنین تا آخر حرف پس س نظیره الف باشد و غ نظیره ب و هم چنین تا
غ **من حکایات الکتابین** جویان هم صحبتنا داشتند بودند نظایرهای دروغ می کردند ^{نظیرین}
شخصی می گفت در راه می رفتم اهوانی بر خود سبب عقب تا ختم چو میخیزند شام
منجی که در دست استم بان اهو افکندم منجی بگردن او و بخت اهو قرار کرد بعد از
دو سال بهما گذارم افناد کله اهو می دادم بعضی کوچک بعضی بزرگتر در گردن
تخت او بچند بود هر کدام کوچکتر بودند منجی او کوچک تر بود با فتم همدن نسل از اهو

هستند که نیمی من در گریه او ماندند بود و دیگری گفت در ولایت ماتو کی باید
 بسیار داشت یکی از آنها بر داشتند در میان آن مهر خد بود و جمع مهر این بود بند
 از مهر خد و دیگری گفت که من در ولایت ماتو شد که در واهی از بام خانه
 جست بیام و دیگری برود در میان هوا میخ کرد و درها میخ کرده ماند تا وقتی
 که هوا گرم شد و میخ و آب شد برین فساد و فرار کرد و دیگری گفت من بر اهو
 مهر فتم بجائی رسیدم دهم سباع بسیار از کرک و پلنگ و اینها بر سر خنجر جمع
 شده اند چون دهم پای انسانی بود که خوابیده بود من از آنجا اسب و ایندم و
 جان پهلوی اشخص میکند شتم بعد از سه روز بر سر دهم شخصی افتاد
 بود چون مراد بد گفت مکس پشه مرا از آری دهند من گفتم تو کبستی و چاکو نه افتاد
 گفت روزی را اینجا میگذرتم بنی که از برکی و عرض طول آن معتبر ماند و نحو
 شدم آن زن گفت ای پسر تند بکن در مباردا پسر من بپاید و ترا از دست رساند
 گفت که بودیم که شخصی بسیار عظیم آمد حیوانات بسیار از ضرر و کار و شر و است
 بهر عدد دزدان را در جیب بغل خود کرده بود آنها را ریخت گفت ای مادر خنجر
 از اینها شور بانی بجهت من سرخجام کن که من شکسته حالم را در آن و خواست آنها
 را بر دیگری که بر سر و کوهی گذاشته بودند و عرض طول آن معلوم نبود ریخت
 و نبراد را از آن فر ریخت و من از خوف آن پسر در گوشه پنهان بودم و آن پسر خواست
 من رفتم بر پدینم آن دیک چگونه دیک است و از آنجا شکم لب بکر اگر فتم و از زمین
 بلند شدم که جوف دیک بر پدینم دست من رها شد و در آن دیک فنادم بعد
 از لحظه ماد و بپایند و شور بار در دیک که لا بقچین دیک باشد ریخت من از خوف

اینها

خوردن در پی بعضی از آن حیوانات آنها را می خورم و آن طرف را آورد و نیز دان پسر کزاد
 پس آن پسر را شقی که سزاوارچنان طرف باشد با ندازه چنان دهنی بود بر داشته
 و من از آن طرف با آن طرف میگردیدم که میباید داخل فاشق و شوم و مرا بعد فاشقی
 بظرفن کرد و من به آنستایان فاشق فنادم با بستای از حیوانات چون فاشق و این
 دخت من خود وادربن دندانهای او بهان کردم بعد از فراغ خلدی که پسندید چنان
 دندان باشد طلبید دندانهای خود را خلل میگرد تا بخالدی که مراد میباید دندانها بود
 او و ده بنیان از دهن خود پیرن افکند با اینجا که میباید فنادم **لای مری ای**
 با حدیث ما نهانش می گو سوز دل من بصد با نش میگو میگو میباشان
 که ملائک که میگو سخن در میباش میگو **با می** راه تو بهر قدم که پویند
 است وصل تو بهر صفت که پویند خوش است روی تو بهر چشم که ببیند نگاه
 نام تو بهر زبان که گویند خوش است **ایضا** رحم ابرو آن که جز تو بادش نبود
 خوردن عجمهای تو کارش نبود در عشق تو جالتش باشد که دوان هم با تو وهم به
 تو و از این بود **فان** انفت حکماء الهند الروم والفارس ان الامراض تولد
 سده اشیا سهر اللیل و نوم النهار والشرب و جوف اللیل و جوف النهار و کثرة الجماع
 والاکل علی الشبع **حکایت** مردی را گفتند که فلان دوا بد که خود را نکند تا بسپا
 بزند شود گفت میخواهم بزند شود بپزد که نفع آن بد بپزد من باید
 منحل ثقل آن شوم **حکایت** اعرابی در موقع مجامعت نشست چون راده جماع
 کرد بشکر معاد فناد و برخواستن گفت کجای گفتی هر که هشتی که عرض آن
 ما بین اسماء و منبها است بمقدار عرض چهار انگشت از میباید پای تو بفرود شد

علم مسلک الحق خواهد بود فانما یکم بنسب الی بعض اذا سئلت عن الحامل هل فی بطنها
ذکر وانثی فاحسب سہما واسم امها والیوم الذی فیہ واسقط ثلثہ فان بقی واحد فذکر
وانثان فان بقی ثلثہ فهو ساقط وعن الخبر هل هو صحیح او غیر صحیح فاحسب اسم السائل
واسم امہ واسم یوم السؤال واطرح اثنتین لثنتین فالواحد غیر صحیح والاثنان صحیح وعن
المریض فاحسب اسم السائل السؤال امها والیوم واطرح ثلثہ ثلثہ فالواحد یوتی
والاثنان یمری بالسهول والثالث یطول مرضه حکایتی حکایہ السید نعم اللہ
الحجازی محمد بن ابی المصطفی بن ہریرہ قال حکایہ شیخنا العرمونی ان رجلا من افاضل
اہل الشام فی اصفہان لہ زورہ ووزل الیہ قال فانبت الی الحمام وفسد جمیع کثیر من
الاعظم دعوتہم احترام لان الشخص فبعد ما جلسنا ضوطہ هذا العریضہ
فوتہ فخلت فان اضطررنا اخری فصحت علیہ قلت لا تفعل هكذا قال لا بأس باخیانا
اضطررنا بلنا العریضہ وھو لاء اعجاز لا یفہم لغتنا حکایتی مردی بن رامتہ کثر
چون بن داخل شد بسیار بیجا متصرف بود کہ فی دربر مہارث با او بنود پیش خود
گفت در اھم من بجهت فت لیکن ظاہر نکرد پس عمامہ وکلاه ان سبز داشت ووزن
گفت بسم اللہ بخواب و مشغول شویم زن گفت چرا کلاه ان سرگرفتہ گفت فاعده ولا
ما ابن است کہ ان سر بادن مجامعت می کنند و زن انجا برخواست جبہ فریاد
کشد عاقبت ان در اھم را با مثل ان رد کرد و مرد مدت را بخشد مردی بہر بخت
دی گرفتار شد کہ باس بسیاری با حلیل خود پیچید نامش سبوح شد چون وقت
عمل شدن گفت ابن جہیت گفت من داء الشبل ارم اجبا کفنا ند جماع بسیار بکنم نا
زن زہرا بکشد زن صحت و وجہ دارد نمودہ مستخلص شد مطاہر و زری

حضرت رسول خدا با حضرت امیر خرمها میخوردند پنهان دانه اش از حضرت امیر میخوردند و حضرت رسول خدا فرمودند من کز نواه فهو اکول هر که دانه او بیشتر خوردند است حضرت امیر فرمودند که اکول نواه منوا که هر که خرمها را دانه خورده است خوردند و است چون اینکار را در حضرت امیر فرمود حضرت رسول تبسم نموده خرمها را دانه را در دهانم بوی آرند و بصیحت سپید که احبنا حضرت رسول بعضی خورد سال از این بطایب خطاب به حضرت امیر باد الا ان من ای صاحب و کوش و سپا با احتیاط پای مسابقت میکردند با هم و بدین با هم پیشی میکردند کشتی میکردند عوف بن مالک که از بنی کنان صحابه و مردی غنی که چشم بود و روزی بخند مت حضرت رسول وقتی که حضرت در جبهه بود سلام کرد حضرت فرمود دای گفت بپایه اعضا خود را بهم با چیزی را بر تو بگذارد حضرت بخندید و وقتی صهبای یک چشم او در میکرد و خرمها میخورد حضرت فرمود ای صهبای چشم تو در میکند خرمها میخورد گفت از آن طرف میخورم که چشم در نمی کند ایضا مردی که حضرت امیر در مسجد نماز میکرد از دند یکی از صحابه که بسیار بلند بالا بود و داند بطایب بغلین حضرت را بر داشته بر طاق بلند گذاشت و یک ستونی بنام مشغول شد چون بقیه نداشت حضرت امیر ستون مسجد برداشته دامن جبهه او را بر ستون نهاد و دست مبارک را در او کرده بغلین خود را برداشت و قصد رفتن کرد امیر آن نماز خارج شدن اضطراب کرد و الناس نمود ناخضا و راغرا کرد ایضا از جمله ظریفان صحابه نعمان بن عمر و انضای است از جمله روزی محرم تیرین نوفل که از بنی کنان انضای بود و پانزده سال از عمرش گذشته بود و نابینا شد بود و تقاضای پول برخواست نعمان آمد دست او را گرفت محرم گفت ای بنده خدا

۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

[illegible]

مرغ سحر خوش سخن از نام تو است پرده برانداز و برودای منم کونم ان پرده بهم
 در نورد نتخ کن این بیت نام را ^{ایترام} منخ کن اینصوٹا ایا م و اشعر در غیب لؤلؤ
 جزو الی الخرابات با ایها الهمام لا تلو النصیحة من هذا المرام عالم جلال
 من دسناک لشکارین ^ع ۲ زخم ذلک الدل لا یفیع المرام خدا بها الصفا نقد
 فی الکف صرف عشق بادک لا یقبل الد را هم شعر با در خن باد ما باد مباد
 کوهستی ما بنیج و بنیاد مباد هر چند نشد عشق شادان نفسی جز عشق
 بضد جان ناشاد مینا ^ع فائدۃ در بینا طرف دگر خفی که قلبی بن کو بند در کماله
 توحید بدانکه از مشایخ طریقت در این خصوص چند نوع است ^{منقول} اول آن است که ذکر
 از ذات تاحلق خود را قطر دایره فرض کنند که دو پهلوئی اگر در طرفین قوس بنان
 دایره باشد و قصد کلمه طیبته لا اله الا الله کند باین نحو که از ناو شروع کرده لا
 اله الا الله را بر قوس طرفین که مطلق بنفس او دارد و منطبق گرداند تا نفی قطع تعلق
 را که از مشتهیات و مالموت بنفس جامع شود و الا الله را از ابتدای حلق فرود آورده
 بر قوس پست که تعلق بقدرت او و منطبق سازد و باید نفس را حبس کند بقدرت
 و بقوت او کند چنانچه دل متاثر شود و منظور ایشان وحدانیه و اختصاص مطلقیت
 در ذات احدیت باشد این ذکر را بمعنی یا حرکت سر بردن قرب بهتادایره محسوس
 ادای کنند و بعضی تصور حرکت کثفا میکنند این طریقه مشایخ نقش بند پست
 و ایند گردا حلقی و هیکلی کو بند و نوع دیگر اینست که بار عایت قوت و حفظ نفس
 را بر آنکاف ورده لا را بر قطرین کور بالا کشند الله را بر جانب راست بقصد مد کور
 فرود آورده و باز الله را بر همان قطر بالا کشد والله را از جانب چپ بدل فرو برد

و این نوع را خفی و چهار ضب نامیده اند و نوعی دیگر که از اجمع البحرین کوپندار است
 که جنبین که طرف ناخلاق باشد بد و دایره کامله منقسم سازند یکدیگر را و دایره خفی که
 برداشتن لا است بدست و کور و قر و او را از طرف راست که چنانچه بیان ^{متصل} بنا
 شود بر هیئت دایره که این دو کله قوسین آن باشد و آن دایره امکان تصور کند چنانچه
 ممکن از آن خارج نباشد تا همه در نفی داخل باشند و دیگر دایره اثبات کنان برداشتن
 الا که است بهمان دستور و دایره دنا الله از طرف چپ هیئت مذکور که قوسین این
 دایره باشد که در تصور دایره وجوب است شیخ نجم الدین راضی در مرصع العبا گفته که
 این ذکر را جبرئیل این مقام سپید المرسلین و انحصار بعد از فرشته نبی با انشغال ^{کرد}
 می نمود و از اصحاب سر خود و ولی عهد خود علی مرتضی موخت از انحصار یا واد
 اطهار او منتقل شد و از بابان عرفان ایه شریفه و از ذکر بتک تضرع و خفته و دون
 الجهر من القول و از این ذکر تفسیر نموده اند و عطف و ن لجه طعن از ذکر نفسک
 دانسته اند و دون را بمعنی نزد بتک گفته اند از این ذکر خفای که واسطه نیاز جهر
 خفا است تفسیر نموده اند ^{فان} مبرز محمد از دبیلی الاصل و کاشانی السکر که
 مشهور و محقق است و نیز در دبی کل است و قری کاشان از جمله عرفا بوده از شافعی
 فاضل اسد الله فقهی که او نیز از جمله عرفا است و در کاشان در قریب روزه ^{نوف} نین
 است هر در مقبره شاه شمس حال مشهور بمقبره فاضل اسد است و فاضل اسد
 در سنه یکم از و چهل هشت هجری قمری قلع شده و طریقه مشایخ فاضل این تفصیلا
 ارشاد فاضل از شیخ درویش علی سده سی سز واری و از شیخ ملک علی جوینی و
 از شیخ حاجی محمد جوینی و از شیخ کمال الدین جوینی و از شیخ حاجی حسن بر قوی

وادان سید محمد نور بخش وادان امیر سید علی شهاب الدین همدانی وادان شیخ محمود بن
 وادان شیخ علاء الدین سمنانی وادان شیخ نورالدین عبدالرحمن الکسوی الاندلسی وادان
 از شیخ جمال الدین احمد جودانی وادان ابوعلی لالا وادان مجدالدین اسمعیل بغدادی
 وادان شیخ نجم الدین کبری معروف بشیخ ولی تراش وادان شیخ مجیب الدین سهروردی
 وادان شیخ احمد غزالی وادان شیخ ابوبکر محمد النساج وادان شیخ ابوالقاسم محمد کرمانی و
 وادان شیخ ابوعثمان مغربی وادان شیخ ابوعلی کاتب وادان شیخ ابوعلی وادان شیخ
 جندب بغدادی وادان سرسقطی وادان معروف کربخی وادان سلطان سی براندختی
 علی بن موسی ارضاعه این سلسله را محقق مذکور در سائعه خود ذکر نموده و فایده
 در بعضی از رسائل عرفان ذکر اصف مرتبه ذکر کرده اند فایده فی نفس و قلبی سری و عتق
 و عبودیت و عیب الغیوب تفصیل است که ذکر دایندای انابت که هنوز ذکر در باطن
 او سرایت نکرده باشد و بی او در سلوک از محسوسات بیهوش نکند شنیده او متاد و
 بر ذکر بن فایده گویند و چون او را بسبب تکرار و مواظبت تبدیل بعضی از اخلاق
 در سبب حاصل شود و اثر ذکر در نفس خود را نکند و بتعقل معنی ذکر مشغول
 شود و از ذکر نفسی گویند سبب او بنهایت عالم غفیر رسد بواسطه تبدیل بعضی از
 در سبب جمیع نفسان حاصل شود و ذکر که در ذات حقیقت نفس و بشری خرو نشیند
 حلاوت ذکر در وی اثر کند و شوق مذکور بر وی غالب شود و بجزایک زبان ذکر
 کرده و نگاه باشد که او را ذکر مل مانند صد آکوت و زمزمی بشنود و او را ذکر قلبی گویند
 و در این مرتبه سبب او در باطن نا بدایت فلان رسد و چون صفا قلب بدیتر شود و از
 نورانیت ذکر قلبی و روحی تصرف نماید سر راه انوار الیقین بغیر فی الجملة فارغ شود و او

و چون

دگر سهری گویند و گاه باشد که اثر خیر پاک دل در این دگر مثل صدای گداز انداختن مهر
 در طاسی بچید مسموع شود و سپس سالک را این مرتبه با واسطه عالم افلاک رسد
 و بیشتر اگر از نشئت بازاری فاسد و عقاید مشوشه بکلی پاک شود و دل را بغیر از خود
 النفاقی باقی نماند از نهایت مراتب افلاک در گذرد و با وایل عالم جبروت رسد
 و حکم روح که در و از دگر خفی گویند و احبانا از این همه مرتبه باطن بواسطه غلبه توجیه
 داکر حاصل شود و صورتی شبیه به شستن مکس بر تار ابر چشم مدرك شود چو مرتبت
 هسی مستعجاب کلی در جند بان نور الانوار مستور و منقعی کرد و بمقام فنا از خود
 و ماسوی تحقیق شود سپهر و بسوی عالم لاهوت مرتقی کرد در دگر در جنب
 مجلی مدکور وجودی نماند دگر خود بخود میگوید از من مانی جز نام و از دگر کرد
 جز معاوضتا و همام باقی نماند غیب العقب نامند فائدت به الدوله حسن فاسم بن
 محمد النور بخش در این خود که مسمی است به هدیه الخیر دگر نموده که خلاصان این
 است که غایبه سعی و نذکان سبیل شاد و وصول است بمقام وحدت و مشاهدات
 حضرت و این سعادت است ندهد جز به عبودیت منزل کشف محبت ظلماته و قطع مناسبات
 کثرات مکانیه که جمیع اشیا در حقیقت و وحدت فانی باید داد این راه را لا اله الا الله
 یافته اند که کلمتین لا اله الا الله شاکر ثناء و انواه دل و کلمتین لا اله الا الله مصون نفس و حد
 است بر صفحات خاطر و تحصیل مرام بمعونت این دگر چنان بود که مؤمن حال بعد
 از توبه و طهارت بعبادت بقیام نماید و بعد از اداء طاعت بدین دگر کمال اشتغال نماید
 با اخلاص چنانکه در حین تلفظ لا اله الا الله معنی او نماید بصدق ادا کند قطع نظر از جز
 نفع و دفع ضرر و اجتناب از غافلگی کاملی کند و توجهش بر بعضی معبود و مقصود

صد مكس شديد فإمد في التوبة قال سبحانه اليها في بر وقلبك من الذنوب و
 وجهك إلى علام الغيوب بغيرهم صادق ودعاء واثق وعد فانك عبد ابق من مولى كبره
 عليهم بحب عونتك إلى باه استجارك به من عذابه وقد طلب العفو منك مراراً عذبته و
 انت تعرض عن الرجوع اليه مدة مديدة مع انه وعدك ان رجعت اليه واقلعت عما انت باه
 عن جميع ما صدر عنك الصفيح عن كل ما وقع منك فغم واغتسل حبثاها وظهر ثوبك
 وصل نغصم في الرأف وابتغها الشئ من التواضع ولكن تلك الصلوة على الارض تخشع
 خضوع واستحسان وانك وبكاء وفاقرة وافقار في مكان لا يراك فيه ولا يسمع صوتك
 الا الله سبحانه فاذا سلمت فغقب صلواتك انت حين تخشع في جلاله ثم افرأ الدعاء
 المأثور عن دين العائدين الذي وله با من رحمة رب غيبات المذنبون الخ ثم ضع وجهك
 على الارض اجعل الزاوية على اسك وضع وجهك الذي هو اعز اعضائك في الزاوية
 جاد وقلب حين وصي عال وانت تقول عظم الذنب من عبدك فليحسن العفو من
 عندك تكره ذلك في عدم ما تذكر من ذنوبك لا بما نفسك وما بها انما اعلمها
 نائماً على ما صدر منها وابق على ذلك ساعة طويلة ثم وارفع يدك إلى التواب الرحيم
 قل الهي عبدك الا بق رجع إلى بابك عبدك العاصي رجع إلى الصالح عبدك المذنب انك
 بالعدو وانت اكرم الاكرهين وادم الواجبين ثم تدعو ودموعك تنهمك بالدعاء المأثور
 عن دين العائدين في طلب التوبة الذي وله لا يصف يغث للواصفين واجتهد في توبه
 قلبك اليه وافتاك كلبته عليه مشعر في نفسك سعة ليجوز والرحمة ثم اسجد تكبرها سجدة
 البكاء والوعول والانخاب بصفو عال لا يسمع له الله نعم ثم ارفع راسك وثقا بالقبول
 فزها بباوع المأمول في بعض العرفاء وارث النبي من فقد كبر في الافعال والاخلاق

لا من بال وجود وجوه الاوراق قال بعض العارفين قد قطع يدك وهي اعرج واجلك
 في الدنيا ليعبد هذا فلا تمان ان يكون عذاب في الاخرة على هذا الخوف من الشدة قتل
 من تنبع خلفها الامور موارن القلوب فائدة وعظم الاعتراف بنسب وقال بابي كن سبعا
 خالسا وذئبا خاسا وكلبا حادسا ولا تكن انسانا ناقصا ونعما ما قبل بالان يرى
 بغايت حبيبته نكالا يودي بدل الله لولي نوح راغب في ذنبه نوح سمر عايد
 نوح سمر كنسند وغي نوبكار ما نبأ شتر عمر في والله ما طلعت شمس الا غرت
 الاوانت هي فلبوس واساسي ولا جلت الى قوم احدهم الاوانت حديثي بين جلد
 ولا لنفس تحرق وغا ولا نهجا الاود كوك مقرون بانفاس شهر بانكراشد دين
 چه كندر قهتيا نيت نصيبك مد دل عاشوق نصيبك سؤال ورد في الاحاد
 ان ثواب الصدقة عشرة و ثواب القرض ثمانية عشر وفيه سؤال ان احدهما انما زيادة
 ثواب القرض ثمانية ما السر في الثماني عشر في القرض جواب الاول ان في الصدقة مئة
 و دلتا في القرض ايضا الغالب في الاستقراض الاحتياج بل هو كك دائما بحاج
 الصدقة فانه قد تكون بلا حاجة و بعض الصدقة عاراء و تكليف واجب دفع بلا و اما
 القرض فمجرد احتياج و جواب الثاني من جاء بالحسنة فله عشر امثالها فلما كان ثواب الصدقة
 عشرة فيكون ثواب القرض تسعة لان نفس القرض و رد في بقية تسعة ثوابه و ثواب القرض
 ضعف ثواب الصدقة وهو ثمان عشرة سؤال ورد في الحديث ان الناصبي شر من
 اليهود لان اليهود منع لطف النبوة وهو خاص الناصبي منع لطف الولاية وهو عام
 ما بيان ذلك اقول بانه مجاز ان تكار اليهود نبوة نبينا وعدم قبولهم آية الله
 بضر بالمسلمين بل يمنع اللطف عن اهل الاسلام و اما انكار ولاية الولي غضب

من توصلت من عادي شامدة قال بعض الحكماء عايد انما
 من توصلت من عادي شامدة قال بعض الحكماء عايد انما
 من توصلت من عادي شامدة قال بعض الحكماء عايد انما

قد قامت الصلوة ينبغي لمن في المسجد ان يقوموا على ارجلهم ويقدموا بعضهم لا ينظر
 الامام قلت فان كان الامام هو المؤذن قال وان كان فلا ينظرون ويقدموا بعضهم
 وى انه جاء رجل الى المهملوثين ع فقال ان لي امرأة كلما جاعت تقول قلتي هل
 علي ثم فقال ان قلها بهذا القليلة فسلمي اثمها حتى السبد نعمة الله سبحانه
 قال حتى لبعض اهل كرم بار انه نزل عند عثمان بن حذيث من اعوان السلطان و
 بعد ان ذهب اكثر الليل و فرغ من تحكاته في الطعام والشراب قال اريد صبيا
 به فخرت وخفت من سيفه فقلت له يا عبد السلطان في محلنا امرأة شابة جميلة
 اني بها اليك لتفعلها فقال ما ارد بال الا الصبي افعل به فاذا فرغت لعبت بخصبه
 الى الصباح فقلت انك المرأة افضل بها فاذا فرغت فلي خصبه كالذي اضعه الله
 لعب بها الى الصباح فضحك ثم عفى قال محمد زكريا ينبغي للطبيب ان يشهد
 بالصحة وان كان غير مؤثق فان مزاج البدن تابع لا غرض النفس حتى السبد نعمة الله
 ر هـ الربيع انه تمنع رجل من اصحابنا في شدة حر الصيف فاعطاهما محمد بن فاقعت
 لهما صبغة لتمنع وذهبت سطح المدد للنوم فلما ضرب نصف الليل سمعت المرأة
 تصيح باعلا صوتها عبد الله هلكوا الى فقد قطع الموضع فزلت لهما وقلت ما لكما
 قالت انه جاء عفى الى الان عشرين مرة وما اقدر على الاقامة معه الى الصباح فقال كنت
 وادخلني حجره وكان يخطئ المرات على الجدار فعدتها فكان ثمانية عشر فقلت يا اخي
 ما كان في خاطرك قال بلغ الاربعين واحاسيها بكل مرة نصف غاز فلما سمعت المحنة
 وخرجت عن ساعتها معها باسم بد الله بهيلا ركبوا خسانه كهنهم مراد اننا
 افسانه مشهور است كه كويند يكي بود يكي بنو دغير خدا هيچ چيز بنود چون دوله

بیداری را فاسدانه گفته شود بد را الله شود بر او که ب بود دال بود الف بود یا
 بود یا بود بعد از آن غیر از لفظ الله هیچ چیز نبود ^{یا} ای مرئی با چون خودی را فکن ^{یا}
 اگر بچه می کنی ما خود شکسته به چه خواهی شکست ما ایضا چنانکه کسی که دامن فرام
 گرفت چنانکه او بشیر عالم گرفت کسی از مکر و دشتا حاسد ترست که بنی اهل
 حسد باد پیست ایضا ای خدا سامان چشم پر منی عشق بالا دوستی و صبر کنی دهن
 دشوق مشق ناله عشق جان فرسازد لفظ لا طریق ختم با من محل به عقد المکار
 بند به یوم الاحد تفرغ کل یوم عشر مراتلی ثلثه عشر یوما کما تصل الی لفظ یا
 تکرر محیی یقطع النفس لتجد تطلب الحاجة وقبل الدعاء تصلی عشر مراتلی علی محمد
 و آل محمد تقول یا الله اربعین مرة و تقول بعد الدعاء اربعین مرة ولیکن مابین الطلوع
 بعد صلوٰۃ الفجر و تجنب عن الحرام و کثرة الاکل و الايام و براعی سایر شریط من الطهارت
 و التبتل و الخضوع و حضو القلب بقضی حاجتک نشتر فائده مجتهدین بجهت خود
 اهرجاج در و هرب و بکنار و هشتاد بار در دیک مجلس با طهارت و قبله مخصوص و خلوت
 و خضوع بگوید و الهکم الله الواحد لا اله الا هو الرحمن الرحیم فائده منقول مجربست
 که هرگاه کسی خواهد طفل پسر شود بعد از آنکه چهار ماه از حمل بگذرد و روئین
 را قبله کند آیه الکرمی بخواند و دست بر پهلوئی او زند و دست بر شکم او گذارد
 بگوید اللهم انی قد سمیت محمد اصری الله علیه و آله و قصد کنده که او را محمد نام کند
 بعد از آنکه پسر شد او را محمد نام دهد فائده و وی الشیخ الجلیل الصدق محمد بن
 بابویه القمی بسند عن امام الباقر عن ابائه عن امیر المؤمنین ع قال شکوئ الی رسول الله
 دینا کان علی فقال یا علی قل اللهم اغنی محمداً عن حرامهات بفضلک عن سوانه

الحمد لله فالشيخنا البهائي في الاربعين بعد نقل هذا الحديث كثر على الذين
 في بعض السنين حتى تجاوزوا الف وخمسمائة مثقال ذهباً وكان اصحابه متشددون
 في نقاضه غايه التشدد حتى تغلغل الاهتمام به عن اكثر اشغالي لو يكن لمحي وفاته حيلة
 فواظبت على هذا الدعاء فكنيت اكره كل يوم بعد صلوة الصبح ورماد عوث بعد
 الصلوات الاخرى بضم فيس لله سبحانه فضائ وعجل دائره في مدة بسيرة باستماعه
 فائدة نقل عن بعض الاكابر وجرى بانه من كان له حاجة مهمة فليخرج من البلد والقريه
 التي هو فيها الى مكان خالي في الصحراء ويرسم مربعين وليكن احدهما في جوف الاخر
 في وسطها خط اخر هكذا وليصوّر مخطط الاوسط قبر رسول الله صلى الله عليه وسلم
 صلى الله عليك يا رسول الله ثم يطلب حاجته يعقود كبحية كرهن اسب نوشنحي
 شود بسم الله الرحمن الرحيم الله الله لا اله الا الله الله على مشبه الله بحق محمد
 والاربعين عبارة فيها ايهام در كتاب نصاب كويچون مجموع ان دو بيت بدست
 بيت مد ان انصاف الصبب انام كويم فائدة در كتاب مثله كويچون بدلكه مصدقاً
 است وادري نوجه باز مبرك وبراين كلام سر مؤاخذ است اول انكه كفننا صل
 كلام است حال انكه اصل افعال وبعضى اسماء مطلق كلام دويم انكه تخصيص به
 وجه داده و حال انكه صفات مشبه اسماء مبالغه و افعال التفضيل و غير انها تميزان
 مصدق مشتق اند سيم انكه كفننا باز مبرك و و حال انكه باز كشتن خزع داخل شدت
 چنان بمعنى رجوع كرهن است شعر الانوري فيه ايهام باست التمهيد بر حواس نند
 نقش يامرطين فرستد كل حجل واحد و واحد است او شده كه موسى عرض كرهن الهى اقرب
 انت فانا جيبك لم بعيد فانا ديك شخصى و طلبه از لحنين ميموند فانا جيبك بفتح

[illegible]

سبصد هفتاد و نه مرتبه بخواند در روز دوشنبه ابتدا کند در جمعه تمام شود و قبل
 از خواندن غسل کند و وضو بپاورد و دو رکعت بنام کند و بعد از نماز صد مرتبه
 سوره حمد صد مرتبه سوره الفتح و صد مرتبه صلوات بفرستد پس شروع کند
 متوالی سی و نه روز هر روز یکصد هشت مرتبه بخواند و اگر در این مدت یک دعوت ترک
 شود باز از سر گیرد و در روز چهارم بعد از تمام ختم صد مرتبه حمد و الفتح بخواند
 و صد مرتبه صلوات بفرستد و این دعا بخواند اللهم اغثنی بحلالک عن حرامک
 بفضلک بمن سواک انک علی کل شیء قدیر و هفتاد مرتبه بگوید اللهم اجعل لی من
 امری مریضاً محرجاً و در بین ختم آنکه اگر حاجت ظاهر شود و اگر در چهل روز اثر ظاهر
 نشود ختم را از سر گیرد که آنکه در اربعین دوم مطلب حاصل شود ^{نفع} عاء عظیمه اذا
 امک من کل جانب فذا هیته تقف علی باب مسجد مستقبل القبلة و تقول یا من
 علمه لا یحتاج الی مثال یا من جوده لا یحتاج الی سؤال ان العرب اذا وقف علی ابوابها
 و انک یا سبک رب العرب و العجم و انا واقف علی باب بیت من بیوتک اغثنی یا مغنی
 ثلثا لهن ذر جوت تک بالدعاء ثلثا لا ای مری نفس بک کرفت سر تا پای من کر
 نکر بی دست من ای ای من جمله ترسند از تو من ترسم از خود کن تو بکنی بدام
 از خویش بد ایکنه اموز غدا موز من سوختم صد مرتبه چه خواهی سوز من موز
 نغفلت صد کنه در کنه ساز تو عوض صد کنه در جنت داده بان چون ندانم
 خطا کردم بخش بر دل و بر جان بزدیم بخش عفو کن دون همتها ماهر محو کن بجز
 های مرا مبتلای خویش جهان توام کریمم و در نهان من دان توام سعد ای کو
 زبانی بر قامت چالاکت زبانی تواند دید الا نظر پاکت کر منزهی دارم بر لقا

درت بهم باشد که گذاراند بگردن بر خاکت دانم که سرم و وزی دپای
 تو خواهم هم در تو گریزم من دست من فترکت ایچشم جزو جبران بر منظر
 مطبوعت می چشم نظر کوتاه از دامن دراکت مردوی بوشاند خورشید
 حجل کرد کمر برودوی افتد بر طارم افلاک کز آنکه بیخشا فضل است بر^{صفت}
 و در آنکه بسوزان حکم است بر افلاک خون هم کمر پزی از کس نبویا کت چند^{نک}
 جفا خواهی می کن که منکرده عم کرد دل سحر با یاد طربناک فائده از مروت
 بجهت اساک نظیر دانه نمز هتنگ سه چهار بوم در آب خپسانند پوست و دراکت
 بکمر مغز از باد و جزو قند کویده جها سازند بقدر بخود دوعده بکار بوند
 کویند دفع از آب لیمو کند لاله^ک سر بخان دل کرم در پیش را بدر پای المیزون
 خوش را فائده دفع الضائقة فاله کتاب المستطرف انه مجرب بفر سورة والضحی
 ثلثا تم قل با جامع الناس لیس لاریب فی جمع علی ضالئی و بطریق اخر بقول با جامع
 الناس لیوم لاریب فی ان الله لا یخلف المیعاد جمع یعنی بین کذا فائده دفع الشعر الزاید
 فی العین منقول فی کتاب الطانون للشیخ الویس الارض بالنوشاد و خصوصاً مع ما فرما
 بحل ثقیفی عتیق و ایضا مرآة التیسر بالمواد و بالنوشاد و بالعصر الکرام
 خصوصاً اذا جعل علی مقبل فوق ناری حتی یزجوا و ان کان و ما در صد افضل و ایضاً نهو
 بطی علی منبت مردم قند و مراد تیر و مراد التیسر و مرآة الماعز و در با غلطت هذه
 المراتب یجند با و سوز و اخذ منها شبان کف لوس السمک فیستعمل عند الحاجة^{بوی}
 الانسان و یصل المستعمل علیهم نصف ساعة و کذا بزر بالجماء الاسقبوش ای^{سفره}
 و کذلک سخا لحد بدالمصر یزغ الاغشا غایه و ان اوجع اقول و قد جربنا الاخیر

و لا تشرب الدّم و لا تصدع به الراس و تقول غشيت من غشا مع انقارها اخره
 فوجدناها معبّدة غائب بعد قلع الشعر كلّا فادكو موضع عيّن هب قلعه
 والله العالم فائدة جليله مروي في الخاء اتم من قرة سورة والصفات في كل جمعة
 لم يزل محفوظا من كل فم مد فوعا عند كل بلبته في الدنيا من و فابا وسع ما يكون من
 الرزق و لم يصبه في ماله ولا في بدنه ولا في ولده سوء من شيطان رجيم و جبار عنيد
 وان ما في يومه و في ليلته بعث الله شهيدا من قبته **ابن عيسى** و فرص فان كرا
 كندم است بازجو و تنای جامه كران كند است باز نو چهار گوشه ديوان خوشنوا
 جمع كركس نكوبد از اينجا خبر و اينجاد و هزار بار نكوتنيز اين مېن و فرم هلك
 كه قبا و كجستر و لمر كرد و كا و بدست و كرو و مزه عريكي امير يكي را و زير نام كني
 بديان قدركه كفاف معاش تو نشود دوي نان جوي ديهو و ام كوي هزار بار از ان
 به كه اين خد مت مكره بستا و مروي سلام كني فائدة طريق ختم انعام صغير بجهته
 هفت نفر بپار نشسته در يك مجلس هفت نوبت بخوانند هر يك يك مرتبه و همه
 يك دفعه شروع كنند هر يك كه بلفظ دو جلاله بر سند دايه شريفه و سل الله
 ما بين دو الله ايند عارا بخوانند چون تمام شود شروع بخوانند كنند ناسوره و نما
 شود و دعا اينست بسم الله الرحمن الرحيم اللهم ارحم جلدن الرقيق و
 عظمه الرقيق من شدة الحر **بسم الله الرحمن الرحيم** يا ارحم الراحمين يا ذا الجلال
 و الاكرام لا تشرب الدّم و لا تغوري من القم و تحولي عن الرمي من يزعم ان مع الله اله اخر فانه
 يجهل ان لا اله الا الله وحده لا شريك له ان محمد عبده و رسوله و هر كه خواند بخواند
 و بپار باشد مجاي جلد و عظمه جلد و عظمه كويد و هم شارب رضاي و افعال فائدة
 طريق ختم سورة افتران براي بپار بعضي در ثفات اخيرا و صلح ابن طريق را ذكر كردند

و كفتند

و کفشد مکر و بجزیر شد چهل بات فان با پول سباده بکر کوچک از سر بهار تا ناخن
 پای و برد پف چیده پس چهل بات و از خواند شود و هر یکد فعه پول را بر داشته
 پانین رو و بیالاید سجد هر دفعه بکند و چون تمام شدن پولها بجزیر بکشد فقیر
 داده شود جدا کانه یا با ضعیف و بکر و فرمودند بسپا بجزیر است **فان کز کزین**
 عطر معطر ی و از نظر کرده چنانچه کل سرخ و سایر کلهها را میبکنند و آب با کلاب
 دران بچینه بچینه کرده و در قابله روغن بادام یا زیتون یا امثالان داخل
 کرده از طریق کلاب گرفتن بسوزانند بخوانان آب داخل قابله شود کلاب است
 روغن که بروی افتد عطر است همان بی که در در روغن است و داشته بکند
 و ثاباب با کلاب کرده بر همان روغن بطریق و عمل کنند در مرتبه سیم باز همان
 اول و همین آب تا چند مرتبه بلکه هفت هشت همان روغن را در نظر کرده و در
 افتاب ملاهی گذارند تا مایه آن جدا شود **فان کز کزین** در بینا آنکه تسکین هر یک
 در چند سطر تمام می دهند بک طریق است **معو** در موعده در عود در

نزه العفر

در ۱۹	در ۹	در ۱۲	در ۲	در ۳	در ۴	در ۵	در ۶	در ۷	در ۸	در ۹	در ۱۰	در ۱۱	در ۱۲	در ۱۳	در ۱۴	در ۱۵	در ۱۶	در ۱۷	در ۱۸	در ۱۹	در ۲۰	در ۲۱	در ۲۲	در ۲۳	در ۲۴	در ۲۵	در ۲۶	در ۲۷	در ۲۸	در ۲۹	در ۳۰	در ۳۱	در ۳۲	در ۳۳	در ۳۴	در ۳۵	در ۳۶	در ۳۷	در ۳۸	در ۳۹	در ۴۰	در ۴۱	در ۴۲	در ۴۳	در ۴۴	در ۴۵	در ۴۶	در ۴۷	در ۴۸	در ۴۹	در ۵۰	در ۵۱	در ۵۲	در ۵۳	در ۵۴	در ۵۵	در ۵۶	در ۵۷	در ۵۸	در ۵۹	در ۶۰	در ۶۱	در ۶۲	در ۶۳	در ۶۴	در ۶۵	در ۶۶	در ۶۷	در ۶۸	در ۶۹	در ۷۰	در ۷۱	در ۷۲	در ۷۳	در ۷۴	در ۷۵	در ۷۶	در ۷۷	در ۷۸	در ۷۹	در ۸۰	در ۸۱	در ۸۲	در ۸۳	در ۸۴	در ۸۵	در ۸۶	در ۸۷	در ۸۸	در ۸۹	در ۹۰	در ۹۱	در ۹۲	در ۹۳	در ۹۴	در ۹۵	در ۹۶	در ۹۷	در ۹۸	در ۹۹	در ۱۰۰
-------	------	-------	------	------	------	------	------	------	------	------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	--------

و بدی دوستی و دشمنی فاع عمل دندکان و کرفت ایشان نثره باز رکابی و
 کا و ظفر صید مرغان چهره کرفت سباع و موشان و جانوران زبزه بستن خواب بهار
 کردن و هلاک کردن دشمنی نصر و خیر و صلاح و دوستی عواد و سق و صلاح سناک
 طلسم و سق مهر بانی غفر طلسم هلاک کسب که خواهی بانا طلسم جدائی و عقد هلاک
 اکلیل عمل سق قلب عمل فراغت شوله طلسم محبت زهر دادن نغم طلسم و سق بلد
 طلسم و سق ذایع طلسم عقد بلع محبت پیوستن پیعود الفت همه کارها جنبه
 ز بان بند و هر عقد مقدم دوستی و مؤخر عمل چهره و سق و کشادن و گردانیدن پا
 و هیچین باید دانست که انصراف منان سعد انصال بحسن از برای عمل شر است چنان
 چیست و بیانی صدای چنگ عود انت حبیبی انت کافی باودود بنسک و افشرد
 ذوق و سماع و رنر عالم و اگر فدا است این سرود اه ازان مطرب که ان یک نغمه اش
 آمد در در قصا جزای وجود هست صورت جناب قدس عشق لبیک و بصورت خود
 نمود در لباس حسن لیل جلوه کرد صبر ارام از دل مجنون دبود پیش وی خود
 عذر پرده بست صد در غم بر رخ و امق کشود عکس ساقی بدد جامی نان فناد
 چون نصر احمی پیش جام اندر وجود فائده دعا و فاموس القدره من قر استع و استع
 ۴ مره صار مطاعا و نه فواید کثیره من قتل العدو و دستخیر الملوك و قبل نصایح
 و تسعون یوما کل یوم تسعة و تسعين مره و الوسی تسعة ايام بهذا العدو
 الصغیر ثلثة ايام بهذا العدو و الورد واحد و اربعین مره و الخاتم خمس مرات فقلته
 من خط و لدی نقله من خط مولی بنام محمد تقی المجلسی و الدعاء هذا بسم الله الرحمن
 الرحیم الهی قد اخلصت مواج فاموس قد دنک فظننت کل مقد و دائر قدرة عجبته

غریبه که بیاورد و عقلاء و اوهام الحکماء و فزوم العلماء و فکل شیء فی قبضه
قد دلت سیران ذلک علیک سهل سیران علی کل شیء قد پرو بالاحابته جدید
باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد
قوتک استلک مدد من قدرتک استلک مدد من حکمتک استلک مدد
من سلطانتک استلک مدد من کل منک لتسخر کل متمر و تلین کل صعب
اذلال کل منبع و قهر کل عدو و محو کل خصم و ازهاق کل منافق ذی شقاق من لجن
والافس و الهوام و لا یبقی شیء من المکونات الا وین بیکر بیکر و کسرت شد شکسته
و فرط غنوه بعزیزان باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز
محمد و الهمین ذکر خلافت شجره بنی العقیل و از ایشان عثمان بن عفان و معویه بن
ابن ابی سفیان و بنی معاویه و معاویه بن ابی سفيان و بنی مروان علیهم اللعنه و المنان خلافت
کردند اما عثمان بن عفان دوازده سال و یازده روز خلافت کرد و در سنه
تبع غزیرا اهل اسلام کشته شد و اما معاویه بن ابی سفيان بعد از محاربه صفین
نوزده سال و کسری حکومت کرد و در سنه یجهم دف و اثنان بن علیهم اللعنه
ما لا یصو علیهم لمزید در ربیع الاول در سنه یقعر سحین شتافت اللهم العنه زد
علیه اللعنه فی کل ان و حین و یسیر و معاویه بن ابی سفيان و نشست بعد از چند روز
خود را عزل کرده بعد از آن یزید ملعون را حکومت کرد مروان بن الحکم طرد رسول الله
اللعین اللعین علینا الرسول الامین فرار داد و ان ملعون مطروده ماه حکومت
کرد شیء منکوحه که زن یزید پلید بود با کنیزان ملعون را یجهم فرستادند و بعد
از آن یسر یسومش عبدالملک بن مروان حاکم شد و در زمان او مختار بن ابی عبیده

ثغنی به و سایر شیعیان امیرالمؤمنین علیه السلام بطلب خویشاوهی امام حسن علیه السلام
 که بیشتر فریب بد و پست هزاران کفار شام و کوفیان نافر جام را بجهنم فرستادند از
 اجماع این دیاد و عمر بن سعد پیش و شمر بنی الجوشن و خولی اصبحی و حصین بنی زید
 الکلیغ و غیرهم و بعضی از نند پوست کنند و برخی را تی باران کردند و عبدالملک
 بعد از استقلال و قتل عبدالله بن ابی رجب جمیع ممالک اسلام فرمان روا شد و حجاج
 را امارت عراقین و فارس و خراسان و اخی و داد و بعد از استقلال بیست و
 یک سال و شش ماه حکومت کرد و در شش سال بجهنم رفت و بعد از آن پیش و
 ابن عبدالملک بر جای نشست و در زمان و حجاج بجهنم رفت و امر او سم رفت
 و مفتوح شد و در شش سال بر این حکومت و فریب بد سال باشد و بعضی از
 مورخین شش سال و شش ماه گفته اند و مسجد جامع بنی امیه در شام بنا کرده این بنا
 است و بعد از آن برادرش سلیمان بن عبدالملک بر جای و فرار کوفت آورده سال
 و هشت ماه حکومت کرد و بعد از آن عمر بن عبدالعزیز بر جای نشست و آن لشکر
 هجرت شافری شده و سپای از ملوک هند را با اسلام داد و آورده و او امر کرد که سب
 حضرت امیر مؤمنان را که بنجر ملعونه طریقه خود قرار داده بودند متروک کردند
 و او در سلطه وفات کرد مدت خلافتش و سال پنج ماه بود و مدت عمر او سی و نه
 سال و بعد از او بنی بن عبدالملک سلیمان بن عبدالملک بعد از عمر عبدالعزیز
 او را ولی و بعهده ساخته بود بر سر خلافت نشست و در آن و آن بنی که مهلب
 مزاج کرد ابن عبدالملک لشکر مجرب و فرستاد او را کشت و در شش و وفات یافت
 و مدت عمرش چهل سال و کسری بود و بعد از آن هشام بن عبدالملک بولایت عهد

برادر بر سر سلطنت نشست و عمر بن مسمی را با مادر خزانة فرشتا و دران دنیا
 جمعی از ائمه اذ و با بجان مسلط شده و لشکر فرشتا و ایشان را کشته و لشکر اسلام
 با اهل و شت قبیاح محاربه پیا پی نمودند و در سال نصر سپید با مادر خزانة
 عراق و خراسان و خوارزم فرشتا و زونی بیع عهده و خروج و نند علی بود و در کوفه و
 شهید شدن و در سال هشام جان بقایض ارواح سپید با ام سلطنتش نوزده
 سال و نه ماه و نه روز و مدت حاکمیتش شصت و دو سال بود و بعد از ان مرگش و پدید
 بن بدین عبد الملک بر تخت خلافت نشست چون او بر تخت نشست در بجانب
 اصحاب هشام سعی پیا کرد و منشو اهلالت خراسان و عراق بنام یوسف عمر نوشت
 و انصر را از خراسان طلبید و در آمدن تغل مکرر تا خبر کشته شدن و پدید رسید
 و با جملة نصر مشغول عیش و عشرت شد و در همگام هدم اساس محمد کوشید که اسلام
 مسلمین را و با کفر و نفاقه منشو کردند تا آنکه بن پدید و پدید عبد الملک بران داشتند
 که خروج کرده در وقتیکه و پدید بجهت عفونت هوا از دمشق بیرون رفت و بود و دمشق
 را منصرف شد از انجام متوجه و پدید شد و نظر پانیکه و پدید بدون استعداد پدید
 رفت و بود در قلعه محصور شد تا آنکه قلعه را گرفتند و سر پدید را از بدن جدا کردند
 و مان سلطنت و یکسال و سه ماه بود و مدت حاکمیتش سی و شش سال و بعد از ان
 بن پدید و پدید عبد الملک در سال بر مسند سلطنت تکبیر کرد و در زمان سلطنت
 او امر مملکت مختل شد هر کسی در طریقه سرکشی آغاز کرد و مادر عراق و خراسان را
 بمنصوبین جهود داد و او عامل بخران فرشتا و نصر و در مخالفت برآمد عامل او را واده
 نداد و بعد از کشتن قریب بیست ماه از سلطنتش فان یافت و مدت عمرش سی و

هفت سال بود و بعد از آن برادرش ابوهیم بن ولید بن عبدالملک بولایت عهد
برادر بر تخت سلطنت نشست و در آن سال مرغان حار که در آن منبر بود لشکرهای
کرده بشام آمدند ابوهیم را از خلافت خلع کردند و مرغان حار بر تخت سلطنت نشست
و او از خلفای بنی مبدلعنهم الله بود و در حرب عباسان کشته شد ابتدا بنی امی
و ولید عباسی بر تخت سلطنت بنی امیال نیکه در سنه که در آن دولت عمر بن عبد
العزيز بود و محمد بن علی بن عبدالله بن عباس بن عبدالمطلب در بعضی از اعمال شام در
کوشه اخلافت نشسته بود از بعضی شنیده بود که در نزد اهل بیت محقق است که
دولت اموی و فزیب با نراض سید دولت بر سر او و اولاد او قرار خواهد گرفت
در خفیه بعضی را به بیعت خود دعوت کرد و عکرمه را با دو شخص دیگر بخرات و میسر
را بخرق فرستاد که در خفیه خالق را بدعوت خوانند و هر کس بیعت میکرد خطی از او
میکرفتند ابو عکرمه در آن ده نقیب تعیین نمود که باخذ بیعت اشتغال نمایند
از آنجمله یکی سلیمان بن کثیر و دیگری قحطبه شیب بود و بعد از وفات محمد علی
پسر ابوهیم که او را ابوهیم نام میگفتند با این امر مشغول شد و ابو مسلم مرزی
و ابخراسان فرستاد تا بدعوت قیام نمایند در سنه ۱۲۰ ابوهیم ابو مسلم را از خراسان
او با هفتاد کس و اندر شد چون بقوشن رسید مکتوب ابوهیم بوی رسید که بهر
که دسپده باشی معاودت بنمای قحطبه بنزد ما فرست و ابو مسلم رجعت کرده
هفتاد نفر را در اطراف بلاد خراسان و خوارزم پراکنده کرد تا مردم را دعوت نمایند
مقرر چنان شد که در آخر رمضان سنه مذکور گشتند و در آن وان نصر سباجانک
خدیج کرمانی و شهبان خراسانی مشغول داشت بهر حال در شب بیست و پنجم رمضان

که وعده بود مسلم و سلمان بن کثیر در یکی از فراموشی مرا فرستادند و مرا خبر دادند
 بلایشان جمع شدند بعد از چند روز که نصر لشکری بحرب با بومسلم فرستاده و لشکرا و نه
 کشند ابو مسلم زمان چند در اهلسان توقف نموده تا آنکه بمرد نصر از خراسان که نزد
 او دوری وفات یافت در ستر خطبه در نزد ابوبهیم امام بخراسان آمد و او را بجهت
 ابو مسلم خطبه را امیر مجوش ساخت و دستخیزان را از خراسان روانه کرد و بعد از فتح قلعه
 بحر جان آمد و ایجاد این لشکر کرده بری آمد بعد از تسخیر همدان و نهاوند و این تسخیر
 کرده در آنوقت صد هزار مرد از جانب فارس که مرغان بامر کاشانه مروان بحرب خطبه
 نامزد شده و در حوالی اصفهان تالان شده و خطبه غالب کرده بود خطبه در عراق عجم مشهور
 عراق عرب کرده بود و چون هبیه که از جانب مروان در عراق عرب بود سپاهی جمع آورد
 و مدد مروان نیز رسیده با سپاهیان متوجه خطبه شده و مخالفین تالان شده
 مروانان و هم نموده مراجعت کردند و خطبه بیعت کوفه مروان شده و این هبیه
 بواسطه وفات و در عرض راه خطبه عراق شده لشکر حسن بن علی را که در آنجا لشکر
 داخل کوفه شده و در آن زمان خبر کشته شدن ابوبهیم امام بدست مروان بکوفه رسید
 و در آن برادر ابوبهیم ابوالعباس سفاح و ابوجعفر منصور که بکنه بکوفه آمدند و شب
 جمعه چهاردهم ربیع الاخر در ستر اهل کوفه و خراسان با ابوالعباس سفاح که اول
 خلفای عباسیه بود بیعت کردند و آنوقت مروان در خراسان بود و ابوعون نام
 بامر حسن خطبه در موصول بود سفاح عم خود عبد الله علی بالشکر خراسان فرستاده تا
 ابوعون را با بومسلم خود ضم نموده بدفع مروان پردازند و موضع دابرجو بست داده مروان
 منزه شد و بجانب شام که بخت ابوعون بر او آوردان شد مروان بجانب مصر روان

و نه تاد و در سده مضل^{۷۸} همچو لاجران افروشا و از انجا ببار و انجا به رفته
 را که سر با طاعت هیچ پاك خلفا در پناورده بودند مطیع گردانید و در سده^{۸۱}
 هرون سفر حج نمود و دو پسر خود امین مامون را همراه خود مکة بمالك محروم و سرب
 مزین ندان خود قنیت که در شریع عقبه حلوان را که که ما فاشا هانست^{۸۲} نهادند و همدا
 و قم و کاشان و اصفهان و فارس و کرمان و سیستان و ری و قزوین و طبرستان و کجک و گنجا
 و ازرباجان و خراسان و ذابل و کابل و هندستان و ماوراءالنهر و ترکستان و امون
 دادغزنی را که عبارتست از بغداد و واسط و کوفه و بصره و شامات و سواد عراق و
 موصل و جزیره و حجاز و مصر و یابانی باین ازلان داشت و صحبت که که امین و بغداد
 اقامت بمناجات مامون مرد را تحسنا سازد و هر کس لایق خود را نگاه دارد و هر
 پاك از آنها که پیشتر وفات کند مملکت آن از دیگری باشد و در اولان هرون
 کار بر امکه بالا گرفت^{۸۳} که از آن بالا را متصو نیست و بعد از چند بجهات
 متعدد مزاج هرون و ایشان متغیر ایشان را بنوعی مستاصل و ناچار گردانید که
 ایشان جز نامی باقی نماند از ابتدای حکومت بر امکه و تسلط ایشان در زمان هرون
 تا بر طر شدن ایشان هفت سال و هفت ماه و پانزده روز کشید بعد از آن زمان
 چند دفعه سم قند مزاج کریمه و امی هرون را در سم قند بکشت^{۸۴} هرون هرگز بن این
 را بدفع او نامزد کرده و خود نیز از عقب از بغداد روانه نرانشا شد در راه مریض
 شد بطوریکه سپید جان بمالکان روزی سپرد مدت خلقتش بیست سه سال و
 کسری چهل و هفت مصل از مراحل زندگانی کریمه بود و وفات او در سده انفا^{۹۳}
 افتاد و چون پنجبر بغداد رسید امین هرون در بغداد بر سر خالفت نشست

خلافت بنجد بد بیعت و کریم ند و مامون بنزد و در خراسان و منبر فله از مردم بجهت این
 بنان کی بیعت بستند لکن این چنانست و عدد کریم عاقبت با و رسید آنچه رسید
 بمجله قضیه نکه امین داده کریم که مامون داد و لایق عهدی که هر بن فله داده بود^{خلع}
 و در حکومش خراسان عزل نماید و بپیش خود بد هد هر چند جمعی از بنکخواهان چون
 اسمعیل صبیح کاتب السمرقانی و حازم بن مزین طاع شدند معین بنفند و بپایه^{معا}
 مامون را طلبید مامون بعد رهای لید بزمتمسک شد عاقبت این علی بن عیسی
 بن هارمان با لشکری راسته که شصت هزار^{هزار} و هشتاد و نه خراسان و با وسقا^{و سقا}
 با^{با} نمود که مکرر هی با و نوساند قبل از توجیه این عیسی ظاهر حسین که بدن و الیه^{اشهاد}
 دارد و با چند هزار سوار از جانب مامون بر می آمد بود و چون این خبر بعلی بن عیسی^{رسید}
 بنجد بد و گفت مکش ظاهر همان قدر است که ما از همدان بکنیم و چون از همدان^{همدان}
 گذشتند ظاهر بآن مستعد درم بود عاقبت مرهقان در اتفاق افتاد و علی بن عیسی
 در جنگ کشته شد و لشکر بغداد منهرم شد و چون این خبر بمرو رسید مردم بخلا^{و خلا}
 بر مامون سلام کردند و در وقتی این خبر بامین رسید که مامون ماهر کفری بود علی بن
 عیسی کشته شد بشکست که من بکماهی که فرستاد و خادم دو ماهی بعد از آن عبدال^{عبدال}
 انباری اباسی هزار بجنگ ظاهر فرستاد و در همدان مقابله اتفاق افتاد عاقبت بعد^{بعد}
 از صلح حربه واقع شد و عبدالرحمن کشته شد و هشتاد و نه بن این بنزاسی هزار از پیش^{پیش}
 بمدد ظاهر رسید با هواز و بصیره رفت و کاشکان امین را بپوش کرد پس بمرو^{بمرو}
 بغداد روان شد و در دست ظاهر هر شهر و ده^{ده} بنزاسی ظاهر بغداد رفت و آمد^{آمد}
 و در ترضیق اهل حسا گوشت شدند و جمیع اهل شهر از امین دووی کردان کریم بطاهر^{ستند}

ناشی از شبها و اهل محرم در سده^{۹۸} این با کنیزکان و خویشان از شهر بیرون آمده کینه
هر شهردار و اوان مامون امان بجهت این بکبر طاهر مطلع شده فرستاد و اگر فتنه
و در همان شب سرافرازان بکشد کرده نزد مامون فرستاد و متکلفان و چها سال
و هشت ماه بود و زمان چون بیست و هشت سال و بعد از آن مامون بن هرون
بر سر خلافت نشست چون در آخر محرم^{۹۹} سده جنر قتل این در مرد شایع شد خلافت
دو باره مجدداً بیعت مامون کردند و امارت فارس عراقی هوا و حجاز و یمن
ابن سهل و او و ولایتین را امر کرد تا بضبط ولایت شام و جزیره و مغرب زمین
و دفع بعضی از خوارج پردازد و هر شمه را بخواران طلبید چون مردم امارت حسن را بکوه
داشتند مفاسد بسیار ظاهر شد و در سده^{۱۰۰} محمد ابرو هم لعنوا المعروفان الخبا
سعی ابوالثرا با خروج کرده و حسن با او محاربات نموده در همه حال حسن مقتول شد
اضرا الامر هر شمه از کرمان شاهان مراجعت نموده و ابوالثرا با دارا بکشت محمد ابرو هم نیز
نجات در کدشت و از آنجا هر شمه بخواران روان شد و از آنجا بسعی فضل سهل و
الو باستان برادر حسن کشته شد و انوقت ابرو هم بن موسی جعفر در یمن مدعی
خلافت شد و حسین افطس علوی بر مکه مستول شد و اغراب کوفه و بغداد با
ابوهمیم همد عباسی بیعت کردند و اباحسن محاربان کرده در همه غالب اطراف
عرب و یمن حجاز را شوی شد و لیکن چون آشوب بواسطه حسن بود برادر او فضل غ
کذاشت که کسی این اخبار را بجمع مامون رساند و آن هنگام مامون حاضر امام علی
ابن موسی الرضا را بر طلبید و او را ولی عهد خود کرد و پند و انحضرت این اخبار را بجمع
مامون رساندند و مامون ندای کوچ در داده عزیمت بغداد نمود چون بطوس

رسید چون بطوس رسید امام را مسموم نموده و را بخاطر عالم قدس را بوجود خود
 فرزند فرمودند و مامون در شتر واد بغداد کردید و بر همه عباسی مخفی گشت
 تا در شتر را یافتند و امان داده شد ظاهر و الهمین را با مارت خراسان
 و در شعبان در شتر مامون پوران دختر ختن سید را بخواست و در ابراهیم
 بمصر رفت و عبد و ش از میان برداشت پس ببلاد دوم آمد و بعضی ذلالت ^{باز} آنجا
 نموده مراجعت کرده و در وقت مراجعت بسحر چشم بزدون در نواحی طرسوس فرود
 آمده و را بخاطر بهم واصل شد و او را در طرسوس در قری مجوس کرد و با هم خلافتش
 بیست سال و پنجاه و سه روز بود و مدت عمرش چهل و هشت سال بود و بعد
 از آن معتصم بن هرون بولايت عهد مامون خلیفه شد و در ^{او} شخصی مسی نی
 خرم دین که در ^{او} و ان مامون خروج کرده بود توفیق کرده و بسیاری از مردم عراق عجم
 متابعت او کردند و معتصم فتن را که از ملک اذکان ما و اء النهر بود بجزایر
 فرستاد و او را دستگیر کرده بنزد معتصم و او بایک را کشت و کوبید بایک قتل بسیار
 کرده بود و عدد مقتولان و ان هزاران هزار و تجاوز بود معتصم بنای سرزمین را می گذاشته
 و در و اندک وقتی با تمام رسید و انجاد امکن خود کرد و در شتر پادشاه روم
 قصد و لا بائ کرد و عاقبت معتصم باد و بیست هزار نفر عزم روم آورد و ان شد و
 افشین را از طرف دیگر فرستاد و پادشاه روم را فتن منزه مرشد و بسیاری از
 بلاد روم را معتصم کرده و اراده اسلام قبول نمود که خبر طعن عباس بن مامون ^{سید}
 مراجعت نمود و عباس را گرفته بکشت و در شتر افشین را مجوس کرد و در حبس فانی
 یافت و در شتر معتصم بدارا لبوار رفت و او چهل و هشت سال و هشتاد و هشت

فرستاده

اسلام

مسخر

دو و عمر یافت و او را خلفه مقرر می‌گفتند و بعد از آن لوائق بالله هر روز بن معصم
 بر مسند خلافت نشست بعد از چند که بمصر حاضر استقامت پنج سال و نه ماه و نه روز
 روز خلافت کرد و سی و هفت سال با هم جانش بود و بعد از آن خلافت با متوکل علی
 الله جعفر بن معصم بیعت کردند و بر مسند خلافت متمکن شده در دست فرمان
 داد تا خلافت با سه پسر او منصرف و معتز و مؤید علی الترتیب بیعت کردند و بیشتر
 خود را که معتز موفق باشند بحساب رینا و در دست امر کرد تا قیام امام حسن علیه السلام
 را خراب کردند و اب بقیه مبارک را منحصر بستند و لیکن اب نهاد تا انجا و مردم را از
 امیرالمؤمنین ع و امام حسن ع منع کرد و از الامر پیرا و منصرف با جمعی از نوکان با هم
 شبی متوکل را از مبارک داشتند زمان خلافتش چهارده سال و نه ماه و نه روز
 بود و زمان جانش چهل و چهار سال و بعد از آن هم خلافت بر معتز بن متوکل قرار
 گرفت و او بخواهش از آن دو برادر خود را معتز و مؤید را خلافت مخلوع کرد و ولایت
 عهد را به پسر خود دادش ماه و زمان جانش بیست و پنج سال بود و بعد از آن
 خلافت بمعاونت امر از ترک باعم و مستعین بالله بن معصم بیعت کردند و بعد از چندی
 جمعی از آنک بر او شوریدند و او که بخت از سامره بغداد رفت و از آنک با معشر بیعت
 کردند و عاقبت کار رسید بجایی که مستعین خود را از خلافت خلع کرد و وفایده
 بران مترتب نشده گشته شد زمان خلافتش سه سال و نه ماه بود و مدتی جانش
 پنج سال و بعد از آن معتز بن متوکل را خلافت مستقل کرد بد و احمد اسیر شد
 و در بر خود ساخت و امر کرد تا برادران مؤید و موفق خود را از خلافت خلع کردند
 و با آنک بنای بد سلوکی گذاشته بعضی از رؤسای ایشان را بکشتن

و بعد از آن وفات یافت و خلافت

وکان مفادیه اتفاق نمود بدین ملاحظه رفتند پای معترض را گرفتند از قضی شش پیر
 کشیدند و با هم یک بیعت کردند و معتز را در زندان محبوس نمودند تا آنکه سنی و
 تشکیکی بجهنم رفتن زمان خلافت او سه سال و شش ماه بود و مدت چویش بیست
 چهار سال و بعد از آن المهدی بالله ابن لوائی بالله مسلمان حلیقه شد و در ماه
 در عتبات توکان با او محاربه کرده او را یکشند مدت خلافتش پانزده ماه و پاره روز
 بود و در زمان چویش سی و نه سال و در او آن خلافت و در اطراف نهایت خلل
 هم رسید بعد از آن معتز متوکل بر مسند خلافت نشست عبد الله بن خافان
 خلافت بر او زارت دارد و بیست سه سال خلافت کرد و چهل و هشت سال عمر کرد و بعد از آن
 معتز متوکل موفق قرار گرفت و در عتبات خواست خطبای امر کند که بر رؤس منابر
 بر معویه بن ابوسفیان لعن کنند و زامان مانع شدند در عهد او فراطه ظهور کردند و
 او نه سال و نه ماه و در روز خلافت کرد و مدت چویش چهل و نه سال بود و بعد
 از وفات او پسر او المکفی بن المعتض بر مسند خلافت نشست و در زمان او فراطه
 تسلطی نام بر ولایات شام و سایر ولایات یافتند حسین بن یحیی که او را صاحب الشام
 گویند مقتدی ایشان بود آخر الامر مکفی خود بحرب ایشان رفتند ایشان را منتهی کردند
 و صاحب الشام را بکشتند و در عتبات یافت مدت خلافتش شش سال و سه
 ماه بود و بعد از آن مقتضی بن معتضد خلیفه شدند و امام الحیات ملک مال خود را
 بود بر خود بنی القرام را در و در زمان دولت و ابتدای ولت اسمعیل بن مصر
 ظاهر شد و عبد الله بن محمد عبد الله بن سمون بن محمد اسمعیل بن امام جعفر صادق
 در مصر ظهور نمود خاندانهای قدیم بر انداخت بر مال مصر اسباب یافت بقریب صد

در زمان
 چویش
 در زمان
 چویش
 در زمان
 چویش

سال دولت خود و دمان ایشان بماند و حسین منصوب حلاج نیز در عهد مقتدر^ف ظاهر
 شد و بامر او کشته شد و مقتدر بنیست چهار سال و پانزده ماه و شانزده روز و غلا
 کرد و عاقبت مونس خادم او روی کرد و نشد و فتنه با بر پا کرد تا آنکه لشکر کشید
 مقتدر و لیکر رفتند بکشتند مکر جوش سی و هشت سال و پنجاه بود و بعد از او
 بامر برادر او قاهر بن معتضد بیعت کرد و او این مقله را وزارت داد و برادر^ف
 مقتدر و تحولات بسیار کرد و مرزی بود سفالند و بان عاقبت امر توکان خست باهم
 او را گرفتند و چشمان او را میل کشیدند یکسال و شش ماه و شش روز و خلافت کرد
 بعد از کوری در مسجد جامع بغداد بکدای اشتغال داشت و بعد از آن از قی^ف بن المقتدر
 بر خلافت نشست و باز این مقله را و بر کرد و عاقبت بسبب حیاتی که از او سرزد شد
 او را قطع کرد و در ۲۹ سال بعثت استسقاء و فوات یافت مدت خلافتش شش سال
 و در روز و عمرش سی و دو سال و کسری و بعد از آن متقی مقتدر خلیفه شد و او
 از خلافت بجزای نداشت عاقبت خلافتی بر او شوریدند و او را گرفتند و میل کشیدند
 سه سال و پانزده ماه خلافت کرد و شصت سال عمر یافت و بعد از آن مر خلافت
 بر مستکفی بن مقتدر و قرار گرفتند در آنوقت سلطنت ال بویه در بغداد استلحق نام
 داشتند و با خلیفه ماثاذه می کردند و مداخله و تصرفات ایشان بود و خلیفه را بجز
 میدادند عاقبت ماثا معزالد^ف که یکی از سلطنت ال بویه است و خلیفه بغداد
 پیدا شد و خلیفه را میل کشیدند مدت خلافت مستکفی یکسال و چهار ماه
 مدت عمرش سی و دو سال و بعد از آن بفرموده معزالد^ف و مطیع بن مقتدر خلیفه
 شد و لیکن خلافت او نیز عجز نام بود و در زمان سلطنت ال بویه که ایشان را

دیالیه بنز کو بند خلفا را جز نای نبود و تا ایامی می نشستند که خلافت ایشان ناخواب
 و چون بیست نه سال و پنج ماه از خلافت او گذشت خود را عزل کرد و با پسر او
 طالع بن مطیع بیعت کردند و چون هفتاد سال نه ماه و شش روز از خلافت او
 گذشت بهائالدوله دپلی بفرمود تا او را بکفر کنند و فرستاد تا فادر بن معتمد
 را آورده با او بیعت کردند و او شوکت تمام یافت و در زمان او افتاد و دستا
 دیالیه بنفصا پدید یافت و سلطان محمود سبکتگین را نیز اخلاص بقادر بود و او
 چهل و یک سال و سه ماه و یازده روز از خلافت کرد و هشتاد و شش سال عمر یافت
 و در شصت و هفت یافت و بعد از آن قائم بن فادر بن یحیی خلافت نشست و در
 زمان او دولتال بوکره انصار یافت ملک ایشان بطغرل بیک سلجوقی انتقال
 یافت و چون طغرل بیک را در عراق عجم مشاغل و وی داد و با نجات توجه نمود و در
 زمان عینب و یکی از امرای بغداد با مستنصر اسماعیلی که در مصر بود خسته
 و در هشتم ششتر سردار اسماعیلی بغداد قائم را بکفرت بر سر نشانید
 بکرد باز را بکردانید و او را مجبور کرد و در بغداد خطبه بنام اسماعیلیه خواند
 شد تا آنکه طغرل بیک از عراق عجم مراجعت کرده سردار مستنصر را بکشت و
 و بیرون آورد و قائم در شصت و هفت یافت چهل و چهار سال و هشت ماه خلافت
 کرد و هفتاد و شش سال و کسری عمر یافت و بعد از آن پسرش مقتدر بن قائم
 خلیفه شد و بعد از چند سال دختر سلطان ملک شاه سلجوقی را بنخواست و الا
 میانه زن و شوهر نفعی پیدا شد دختر با صفت یافت و ده ماه آنال مقتدر و
 یافت مدت خلافتش نوزده سال و پنجاه بود و در زمان جوتش سی و هشت سال

و کسری و بعد از آن پسرش مستظهر بن مقتدر خلیفه شد در زمان او کار اسمعیلیه
 بالا گرفت و حسن صباح ظهور کرد و مستظهر بهشت پنجسال و کسری خلافت کرد
 و چهل و هشت سال و کسری جهان داشت در سنه وفات یافت و بعد از آن پسرش
 مستر شد بن مستظهر خلیفه شد و از سلاطین سلجوقیه حاکمی گرفت و امر کرد
 تا نام سلطان محمود را از خطبه مکه بیفکنند و بفرستند عاز به سلطان
 از بغداد حرکت کرد بعد از مقابلت لشکر خلیفه منتهی شد و مستر شد دستگیر شد
 و سلطان او را همراه برد تا در همدان و در وایتی تا در مراغه خلیفه کشته شد
 هفده سال و بنم خلافت کرد و چهل و سه سال دندان کانی یافت و بعد از آن مردم بایست
 داشتند مستر شد بهشت کرد و داشت نیز با سلطان محمود بنای مخالفت گذارده
 و سلطان متوجه بغداد شد و داشت که بچند مدتی در اطراف حیران یکتی تا در اصفهان بگو
 از ملای زمان او را بکشت و کمال خلافت و بعد از آن بهر موده سلطان متقی بن مستظهر بن
 متصدک امر خلافت شد تا سلطان محمود جهان داشت خلافت او و واجی نکرد تا مابعد
 از وفات سلطان مستقل شد و سایر سلاطین سلجوقیه و ابغداد و اه نداد و
 ایشان نیز بر او تسلط بنافند و اینکام ظهور و ولایت پالمر تا او ان دولت متقی بنم
 او هیچ خلیفه با استقلال خلافت نکرد و در سنه وفات یافت و متخلل فتنه بهشت
 و چهار سال و کسری در مان جو قش شصت و شش سال بود و بعد از آن مستنجد
 متقی خلیفه شد و از خوبان خلفای عباسیه بود و در سنه وفات یافت
 مدته خلافتش باز ده سال و شش ماه و پنجاه سال عمر کرد و بعد از آن مستضی بن
 مستنجد خلیفه شد و در سنه وفات یافت و نه سال و هشت ماه خلافت کرد و پنجاه

فی الصلوة فینظم الاثداء به قال الفضل الحسني بعد نقل هذه العبارة ولا انهم
 معنی حافط من بعد چه سودا و قدی بجه کند و ست کر جان و مقی دن
 همچو نماده است و لهذا استای پر مغان سرچراگم دولت و این سرکش این
 این دواست بکفصه پیش نیست غم عشق و این عجب کر هر کسی که می شنوم نامک
 و لهذا بکن معامله و این دل شکسته بخر که با شکستگی از د بصد هزار درست
 فائده قال الله تعالی القدر من لف شهر و دق نصف اهل البیت انه ملک بنی
 امیه قال ابن الاثیر جامع الاصول الالف شهر ثلاث ثمانون سنه و اربعة اشهر کان
 اول استقلال بنی امیه بالا و امر و انفرادهم به من صلح ابی محمد الحسن مع معاویه و ذلك
 سنه و بعین من الهجرة و کان انقضاء و لاهم علی دای مسلم الحراشانی سنه اثنتین و ثلثین
 و مائة و ذلك اثنتا و ستون سنه تسقط منها مدة خلافة عبد الله بن الزبیر و هی ثمان
 و سبین و ثمانین اشهر یقیث ثلاث و ثمانون سنه و اربعة اشهر و هی الالف شهر انتهى
 فائده حوضا رسل فيه ثلاثا نایب بملا و احد منها فی بیع یوم و الاخری فی سکا و الا
 فی سبعة فی اسفله بالوعة تفرغ فی ثمن فقی که بتلی طریقان یستعلم ما بملا و اجمع
 یوم و سبعة عشر حوضا و ما تفرغ بالوعة و هی ثمانین جباض فانقصه من الاول یعنی
 تسعة فقی الیوم الواحد بتلی شع مران فیمثلی مرة فی شع النهار فائده لبس لثیق یجری
 جبار فوی من حکایة وضع الکره علی السطح المستو ان لو انقسم موضع المراتب و وصل من
 طرفین الی مرکزها لحدب مثلث متساوی الساقین و یخرج من ملائک القاعد و یعموا
 الی مرکزها فالخط الثلثة الخارجة من مرکز الی المحیط مساویة لانهما کتا یلزم طولین
 الساقین من العودیة لانهما و زلقات متین هو و زلحادین فائده کل حیوان متفس با

ما بود و فقی و تعلق بی و بابا و شهر یکو که در وقت صفت است

الهواء فهو اتمانته نفس من انفس نطفة الانسان فانه بقية نفس من فمه وانفسه معا وسبب
 ذلك انه يحتاج الى الكلام بنقص الحروف فيخرج بعضها الانف فيحتاج الى نفوذ الهواء
 وقد فتح بطارقه الفرس بالترسة مستخرجه من في المكان فاعلم ان النفس والكسوف
 اقسام لله بها في كتابه العزيم هي الخمس المنجزة من خمس اذ ارجع وكسوف لوجس اذ ارجع كسوف
 وبها اشعابا بعض الخمسة المنجزة من الوجع والافامة والاستقامة فان خمس اشعابا ارجع
 والكسوف اشعابا ارجع بالافامة والجوارى اشعابا بالاستقامة فان ذلك دعاء مجرب
 جليل لقد مجرب كره في منزله الجاد عن قبس المصباح عن ابي عبد الله ع قال اذا كان لك
 حاجة الى الله وضقت به او عافصلت كعتين فاذا سلمت تكبر الله ثلاثا وسبح تسبيح
 فاطمة الزهراء عليها السلام وقل مائة مرة يا مولاي يا فاطمة اعينيني ثم ضع خذك اليمين
 على الارض وقل مثل ذلك ثم عد الى السجود وقل لك مائة مرة وعشر مرات وادكر حاجتك
 فان الله يقضيها ورواه عن كتاب بلال الازمين هكذا فصلت كعتين فاذا سلمت فكبر الله
 ثلاثا وسبح تسبيح الزهراء ع واسجد قل مائة مرة يا مولاي يا فاطمة اعينيني ثم ضع خذك
 اليمين وقل كان ثم عد الى السجود وقل كان ثم ضع خذك اليمين على الارض وقل كان ثم
 عد الى السجود وقل كان مائة مرة وعشر مرات وادكر حاجتك تقضى رمي فيها ايضا عن بلال
 الازمين عن الصادق ع اذا كان لك حاجة الى الله وخفت امرها كتبت في بياض بعد البسلة
 اللهم اني اتوجه اليك باحب اسمائك اعظمها اليك اقرب اتوسل اليك بمن في
 حقك عليك بمحمد علي فاطمة والحسن والحسين الائمة عليهم السلام وتسبهم باسمائهم
 الشريفة الكفني كذا وكذا ثم تطوى لوقعة وتجعلها في بندقة وتطرحها في ماء جادو
 برفا فانه يفرج عنك فيه ايضا وروى عن الصادق ع انه قال من قل عليه دفرة ودفرة

معيشته لو كانت له حاجة همه من امره يناله واحزنه فليكن كتب زقعة بهضاً ويطرحها
 في الماء الجارى عند طلوع الشمس تكون الاسماء الشريفة في سطر واحد بسم الله الرحمن الرحيم
 الملك الحق المبين من العبد الذليل الى المولى الجليل سلام على محمد وعلى فاطمة والحسين
 والحسين وعلى محمد وجعفر وموسى على محمد وعلى الحسن القائم سيدنا ومولانا
 صلوات الله عليهم اجمعين رب منى المضى والخوف فاكشف صرك وامن خوفاً بحق محمد
 وال محمد واسئلك بكل نبي وصفي صدوق وشهيد ان تصلى على محمد ال محمد اسئلك
 بكل نبي صدوق ان تصلى على محمد ال محمد يا ارحم الراحمين اسفعلوا يا ساداتي بالثنا
 الذى لكم عند الله فان لكم عند الله لشاناً من الشان فقد منى المضى يا ساداتي
 الله ارحم الراحمين فافعل بى يا رب كذا وكذا وفيه ايضا منها ما يكتب على كاغذ وفيه
 في الماء بسم الله الرحمن الرحيم من العبد الذليل الى المولى الجليل رب منى المضى انت
 ارحم الراحمين بحق محمد ال محمد له صل على محمد واله واكشف همى من رجب عني
 عنق رحمتك يا ارحم الراحمين وفيه ايضا رواه عن كتاب العتيق الغفرى دعاء يدعى به في
 الممان والشدائد بعد صلوة الليل مع رقعته يكتب شرح الحال في ذلك تخلص اليه
 وتزبد الشك في الطوبى وتعمل على ان تصلى في روضة العشاء ثم تصلى ركعتي التوبة وتجلس
 جالس تقرب في الاولى الحمد سورة الواقعة وفي الثانية الحمد قل هو الله احد تدع الكلا
 والمحدث ولا تشغل بشئ من سوى التسبيح الذكر فاذا دخلت فزناك تسبيح
 فاطمة ثم تضطجع على جانبك الايمن انت تدعو الله الى ان يغشاك النوم وكلما
 استيقظت ذكرت الله عز وجل بالتقديس العظيم وما يحظر من الذكر فاذا كان ^{الثلث}
 الاخير فانت فاسبغت الوضوء وصلبت ثمان ركعات الليل بلا توجه بشئ في خلا

تقرئ في الاولى الحمد سبح اسم ربك الاعلى في الثانية الحمد قل يا ايها الكافرون فاذا قرئت
منها من صلواتك كعد الوتر تقرئ فيها الحمد قل هو الله احد يدعو بدعاء الوتر وتصل
القنوت بخشوع وقصر واستكانة فاذا سلمت فمئت قياما فوضعت يدك اليمنى
برفعة كتبتها بخطك على ما اشرح لك كشفت اسك اعتمد باليد اليسرى على فخرك
وتقول يا رب حتى ينقطع النضر يا سيدي كان يا مولاي كان هذا مقام العاين بالضمان
الدليل الخاشع البائس الفقير المسكين المحقر المستكين المستجير الذي لا يجد لكشف
ما بعينك ولا يرجع فيها قد احاط به الى سواك سيدي انا من قد علمت فيما عرف من محي
عن عبادك لا يتوفيقك وتقصير عن شكرك لا بعونك قريب مني في ذلك ولا عظم
بحرني واسئل الصفيح على فضل محمد ^{عليه} واله وابلقهم الساعة الساعة عن افضل
النجمة والسلام واقتلني بهم اللهم على ما كان مني وارحم ضعفت كفي واستجبت عاذا
برحمتك يا ارحم الراحمين ثم يتكى ويتكى عن الدعاء وانت بطرف خاشع و
يدك بالرفعة مرفوعة نحو السماء وتكون في ذلك خالبا وحداك بحيث لا يراك احد ان
استطعت كن كك الى ان يلوغ الفجر ان طفت ان كللت عن ذلك اغيبت ^{عليك} قل
وقمض جندك ارفع سبابك اليمنى فخذك على الاوض واستجير بك واستغن به وقل
سيدي اوبقني الذنوب وجهتي المخطوب واحد قمت في الكروب لنقطع رجائي في كشف
ذلك لامنك ثقني ان تنصر عنك اله هو سيدي فانظر بعين افك وجد انك
واحسانك على ارجني في ليلتي واقبل قصتي واقض حاجتي واستجب عوني واكشف
حجرتي وانال الفقر والفاقة عنى واعذني من شمانة الاعداء وثورك المشقاء واعطني سؤل
ومسئلي مجودك وكرهك يا مولاي انك مزهيب مجيب انو ترك شئ مما انت عليه

تقرئ في الاولى الحمد سبح اسم ربك الاعلى في الثانية الحمد قل يا ايها الكافرون فاذا قرئت منها من صلواتك كعد الوتر تقرئ فيها الحمد قل هو الله احد يدعو بدعاء الوتر وتصل القنوت بخشوع وقصر واستكانة فاذا سلمت فمئت قياما فوضعت يدك اليمنى برفعة كتبتها بخطك على ما اشرح لك كشفت اسك اعتمد باليد اليسرى على فخرك وتقول يا رب حتى ينقطع النضر يا سيدي كان يا مولاي كان هذا مقام العاين بالضمان الدليل الخاشع البائس الفقير المسكين المحقر المستكين المستجير الذي لا يجد لكشف ما بعينك ولا يرجع فيها قد احاط به الى سواك سيدي انا من قد علمت فيما عرف من محي عن عبادك لا يتوفيقك وتقصير عن شكرك لا بعونك قريب مني في ذلك ولا عظم بحرني واسئل الصفيح على فضل محمد ^{عليه} واله وابلقهم الساعة الساعة عن افضل النجمة والسلام واقتلني بهم اللهم على ما كان مني وارحم ضعفت كفي واستجبت عاذا برحمتك يا ارحم الراحمين ثم يتكى ويتكى عن الدعاء وانت بطرف خاشع ويدك بالرفعة مرفوعة نحو السماء وتكون في ذلك خالبا وحداك بحيث لا يراك احد ان استطعت كن كك الى ان يلوغ الفجر ان طفت ان كللت عن ذلك اغيبت ^{عليك} قل وقمض جندك ارفع سبابك اليمنى فخذك على الاوض واستجير بك واستغن به وقل سيدي اوبقني الذنوب وجهتي المخطوب واحد قمت في الكروب لنقطع رجائي في كشف ذلك لامنك ثقني ان تنصر عنك اله هو سيدي فانظر بعين افك وجد انك واحسانك على ارجني في ليلتي واقبل قصتي واقض حاجتي واستجب عوني واكشف حجرتي وانال الفقر والفاقة عنى واعذني من شمانة الاعداء وثورك المشقاء واعطني سؤل ومسئلي مجودك وكرهك يا مولاي انك مزهيب مجيب انو ترك شئ مما انت عليه

بنيت معلقه صديقتي الله عز وجل اكرم مدعو وارث مجيب نسخته لو قلعه هكذا يسم
 الله الرحمن الرحيم من العبد الذليل الحقير الفقير المذنب المجاني على نفسه المنقطع ^{كليا}
 المستكين المفرين نوبه انظر لنفسه مستجير به الى المولى الكريم العظيم العلي الاعلى
 السموات والارضين مال الامور وعلام الغيوب من لا ضلله ولا ندله ولا حصر
 ولا ولد له الاحد الصمد الذي لم يلد ولم يولد ولم يكن له كفوا احد اقول بخضوع
 خشوع رب علمك سوء وظلمت نفسي فضل على محمد الـ واعف عني واغفر خطاؤي
 واصفح ذلتي واخذ بيدي بجودك ومجدي ثم اقول يا اكرم الاكرمين يا غايه الطالبيين و
 يا مجيب دعوة المضطرين يا منفض عن المكروبين يا ارحم الراحمين الهي سبيك انا عبدك
 وابن عبدك ابن امك فلان بن فلان اذ شاقني كنت صغيرا واعنتني وكنت فقيرا
 ورفعتني وكنت حقيرا وجبرتني وكنت كسيرا ومننت علي بما انت اهل له واعلم به
 انفذتني وعزيتك وجلالك من المحنة تذكروها ونعشتني بعد قلبي واسبغت علي النعمه
 واوجبت علي المنه وبلغتني فوق الامنيه لتبلى في شكري ومقدار سعدي ^{عليها}
 واقر عيني انا بنيت اخذ بالفضل علي فاكيد الحق فيما لك فحيت حتى نعمتك ونسبت ما
 ما عندك من مننك وفادتي الجهل والعمى الى كوابلزل للخطا حتى وقعت في غي
 الردي تبدلت بالنقص والعمى وبكبت في محل في ما كنت اخصيتني في برج من الخفاو
 صرت في حال البؤس والضراء بعد احسانك الكامل ونعمك المروافه وستر الجليل
 صبانك لثامه الهي سبيك ومولاى فقد بالزلحالى وكشف بالي طهرا خذني
 وشاعث فافقني وشهر فغري وانقطعت من الخلق فبين ما لي وانت لعابد على ^{صلى}
 بالنعيم والاخذ على المسكين بالاحسان والمن فضلا من طولك طولا وجوا ^{ومجدي} ووقا

ما ابتدأت في امرى مني ^{بني} وما ابتدأت من معرفتك عندك فقد ظلمت نفسي وظلمت
 في امرى نفسي في حقك انا عاين منك بانك هاربا لبيك ^{تبارك} من حرمان وسوء القضاء
 فتوصل بك لبيك في قبولي والصفح عني اتمام ما انفتحت به على واصلا عليه وكشف
 الضر والكشف الغفر والنافع عني الاخلال والبلوى حتى يجري حالي على اهل حاله
 اسبغ نعمه كانت علي في وقت من الاوقات هاربا نكاثت نوبتي اخلقت وجهي عندك
 وغيرته حالي فاني اسئلك في اوقية لبيك اتوسل اليك في اقرب لبيك استشفع
 بامن لا مسئول غيره ولا رب سواه بجاه سيدنا محمد رسولك بجاه اوليائك خبيرك
 واصفيائك احبائك من خلقك علي ابر المؤمنين وفاطمة والحسن والحسين ^{عليهم السلام}
 ابن الحسين محمد علي وجعفر محمد موسى جعفر وعلي بن موسى محمد علي بن
 محمد والحسن علي والخلف الصادق الصالح صاحب ما ناك القلم بحجتك وامرك
 عينك عبادك من ولد نبيك صلواتك عليهم اجمعين سلامك ورحمتك
 وبركائك خالصا واسئلك بحقك عليهم وبالحق الذي جعلته لهم عليك وعلى جميع
 خلقك ان تصلي عليهم اجمعين تبلغهم سلامي الساعة وتكشف بهم حرمي وتفرج بهم
 همي وتخرجني بهم عن جهنم الى ديارك وفرجك خلاصك عافيتك ان تغفر نوبتي
 التي اصابته الي ما انا فيه من تاخذ بيدي وتغفر عفو الفاك بوانت عني يا
 منم بمرحبا حسنا الى نيكما اللعنة عندك وحراسه ما ابقيتني ترفع ما انقلب
 اسبابي فادفع الساعة منك زفا واسعا واسعا واسعا صبا صبا
 حلا اطيبا من غيرك ولا كد ولا منه من احد من خلقك الا سعة من عطاياك انك
 وخرائتك العظيمة في سمائك ارضك من فضلك اسأل فضلك على محمد ال محمد وعجل

ما ابتدأت

ذلك على مكنى بسر منك عافية ونعمة وسلامة وجهك عافية وسهل في قضاء يومك
 كلها وصلاح شؤني كلها عاجلا غير اجل وخذ بناصيتي في العمل بطاعتك طاعة
 محمد وال صلواتك عليهم فيما تهتبه واحرص على وعندك ما ابقيتني في علي بصباح يكون
 لي فيه كامل الفلاح والصلاح والنجاح وتقبل المسراج با من بيد خرائن كل مفناح
 فانك على كل شيء قدير وما تشاء من امر يكون ولا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم
 والصلوة على سوله والاله الطاهرين الامير المؤمنين الابرار وعلى جبرئيل وميكائيل وجبرئيل
 المضرين والانبيا المرسلين الائمة الطاهرين صلوات الله عليهم وما شاء الله كان
 هو خير الغاضين وحسبنا الله ونعم الوكيل ثم تاخذ الرقعة فتري بها في مجرا وفي نهجها
 يقضي الله مواسمك بفرج عنك نشاء الله عز وجل وفيه يرضى لنفخة قد ته من مؤلفات
 بعض اصحابنا رضي الله عنهم ما ههنا لفظه هذا الدعاء رواه محمد بابويه رحمه الله عن
 الائمة ع وقال ما دعوت في امر الا رابت سرع الاجابة وهو اللهم اني اسئلك ان توجب لي
 بنبيك نبوي رحمة صلى الله عليه واله با ابا القاسم با رسول الله با امام الرحمة با سيدنا
 ومولانا انا توجهننا واستشفعنا وتوسلنا بك الى الله وقد منك بين بك حاجتنا
 با وجهه عند الله اشفع لنا عند الله با ابا الحسن با علي بن ابي طالب با حجة الله على
 خلقه با سيدنا ومولانا انا توجهننا واستشفعنا وتوسلنا بك الى الله وقد منك بين بك حاجتنا
 با وجهه عند الله اشفع لنا عند الله با فاطمة الزهراء با بنت محمد رسول
 الله با فرة عين رسول با سيدنا ومولانا انا توجهننا واستشفعنا وتوسلنا
 بك الى الله وقد منك بين بك حاجتنا با وجهه عند الله اشفع لنا عند الله با ابا
 محمد با حسن علي ابها المجتبي ابن رسول الله با حجة الله على خلقه با سيدنا ومولانا انا

وفي رواية

اخبرني يقول بعد

ذلك باسناد ومولى

اني توجهت بكم معي وعند

هو فقري وصاحبي الى الله

وتوسلتكم الى الله يستشف

بكم الى الله شفيعا عند الله

استغفرني من ذنوبي عند الله

فانكم وسيلتي الى الله ويحبكم

فراكم ارجو نجاة من الله فاكفروا

عند الله بجاني باسناد بالاسناد

الله صلى الله عليه وسلم لجمعهم

لعن الله اعداء الله ظالمكم من

الاولين والآخرين يا رب

العالمين

من بعض كتب التفسير

في

وتوسلنا بك الى الله وقد مناك بين بك حاجتنا يا وجهه عند الله شفيعا لنا عند

يا وصي محمد بن الحسن الخفاف الصائغ بها القائم المنظر بالرسول الله يا حجة الله على خلقه باسنادنا

ومولينا انا توجهنا واستشفعنا وتوسلنا بك الى الله وقد مناك بين بك حاجتنا يا

وجهه عند الله شفيعا لنا عند الله ثم بال حاجته فانها تقضي انشاء الله نعم فاعلم

قال في الكشاف عند تفسير قوله نعم رب اني مسني الضر بالفتح الضر في كل شيء وبالضم

الضر في النفس من مرض هزال فاعلم لا يمكن اللون من الانتقال الواحد الى رعين متغا

وتوسلتكم الى الله يستشف بابرع اعيان واحد ما متغال والآخر ثلثه والآخر تسعة والآخر سبعة وعشرين نكتم

البسملة تسعة عشر مرة وقيل اكلته في القرآن فخلو من واحدة منها ودم بما تحصل

النجاة من شرور القوى التسعة عشر في البسملة اعني الحواس العشرة الظاهرة والباطنة

جوار القوى الشهوية والغضبية والطبيعية التي هي منبع الشر ولها اصل لله سبحانه

خفية الزناد تسعة ازار تلك القوى فقال عليها تسعة عشر فاعلم ان بعض اهل الفقه

كلها ان لعوالم اربعة عالم الجبروت وعالم الملكوت وعالم الغيب وعالم الشهادة اما عالم

الجبروت فهو الذي يعبر عنه من الذات المقدسة ينسب اليها واما عالم الملكوت فهو

الذي يعبر عنه عن سبحانه وينقسم الى الملكوت الاعلى وهو ما لا يتعلق بالخلق والملكوت

الاسفل وهو ما لا يتعلق بها كالحق القهري والارزاقية واما عالم الغيب

فهو ما كان من المخلوقات غائبا عن احاسان احوال الملكوت والروحانيات واما عالم

الشهادة فهو ما كان محسوسا لنا في الدنيا قال الشيخ ابو علي في الشفا كل حيوان ليس على اعلى

فكره استبان ان شجره مجرد بعدد وبر ولا يحد شجره وقال بعضهم في معرفة النبي المولود

عنه ان المولود بر سب الماء والذي لا يولد يخلل فيه وقال بعضهم الشجر الحسن بلين فمن خلل

حتى يمتد تحت اليد كيف شئت وتدهين فترى فيها يوم اذ فنت ^{المنزلة} حتى ارجلها عن
 عن الوجع فان الشئ يوجعها فائدة قال العلامة في شرح القانون الامراض المتواترة
 والمتعدية جمعها الشاعر في قوله متوارثا لمرض عدو فيها بنساجد وجبرج
 حج وج هي التي تعد الجسد فالباء من المتوارثة البرص النون النقرس السبين السيل
 والالف بلبها وهو الصرع والججم الجذام والميم لما يغولها والذال الذي وججم من ^{المنزلة}
 الجرم الباء البحر والراء الرمد والحاء الحسنة والججم الجذام والواو الوباء والججم الجذام
 فائدة قال القرطبي قال محمد بن زكريا اذا وضع سراج في طاس جعل فوق الماء او في
 قناه فيها الضفادع سكنت اصواتها ولا يسمع لها صوت البتة كما كان جعل طست ^{عليه}
 وجعل الماء مقلوبا فائدة قال القرطبي في الذي من شرب مثقالين من حب الانج بعد
 دفن ناعما ابراهم ذلك من لسع العقرب لم يمتد وغرهما من ذوات السموم فائدة في الدنيا
 على الشخص لله ذلك قبل لما كان الرضاع يؤثر في الطباع فالت لعرب لله ذلك حتى
 تتخلق باخلاقه رقة ويمكن ان يكون المراد لله احسانك فيفعك حيث لا تدب انفع شئ
 عند العرب فائدة قال العلامة الشيرازي في شرح القانون فالهر من اذا اخذ المصروع
 خائما من ما فرجه في يده اليمنى لم يصرع وان علق بادة الحديد على من لم يتغوط في النور
 لم يتغوط وان علق راس فارة في خرقة على من يصرع برء فائدة حكى جالينوس جماعة ان
 الرومان اذا اخذوا من ما يتعقد هو بقد حب الاس بلع منه سبعة على الرقاس من ^{المرمد}
 منة قول فند ابهام لاحتمال رادة نفس الرما واردة جبر فائدة ينبغي للمرء ان يتجمل
 عند الجماع وخصوا عند الانزال احسن ما يكون من الصور من النساء والرجال وكلتا الحاي
 فان لذلك مدخلا عظيما في صورة الولد عند الانثى قال العلامة الشيرازي في شرح

القانون حكى في الفاضل جمال الدين صاعداً محمد الكاشغري ان بنت الامام نجم الدين
لخصى الجوارى ولدت ولداً له واسن ان وباقى بدنه بدن جنه وكان تجو الى الله
ووضع ثم جعل الام وهرى نفسه بركة ماء هناك وبغوص بخرج من الماء كالبحر ثم
بعود الى مريم وهرى نفسه الماء وعلى هذا بقي الى مده شهر فلان الائمة افنوا بانها
القتل لما سئل عن المرأة ما كان سبب هذا قالت لا ادري الا اني خضت جنه وعند
الانزال تجلت لي صورتها فاعلمت اني اذا اردت معرفه ان القمر في اى برج فاضعف ما
ما مضى معك من الشهر من دعليه جنه فما اجتمع فالى كل برج خمسة ابد بالعدد
من برج الشمس فاذا انتهى الى برج فالقمر في ذلك البرج مثال ان يكون الشمس في برج الدلو
وقد مضى من الشهر احد عشر ما ضعفتها وان دعليه جنه صا سبعة وعشتر لطف
الحسن والعشتر من جنه بروج الدلو والحوث والحمل والثور والجوزا فباقى من اليومين
بضرة ستة يكون اثني عشر فالقمر في اثني عشر درجة من برج السرطان وقال العلامة
الطوسي هر دزد ماه سيزده تعين كن پس سيزده اش اضاف برنجين كن هير
برنجي ان موضع خود عوي سيزده ميدان درجات مبرنجين كن قال بوهال في كتابه
الاو ابل ول من قال جعلت فذاك على لما دعا عمر بن عبد دالى الرزم يوم اخذ ول
يجبه احد قال على جعلت فذاك يا رسول الله انا ذل قال لا عمر بن عبد دال انا
ابن ابي طالب فخرج اليه فضله فاخذ الناس منه واول من اخذ ما لى الناس بالقلم وشاها
الضحاك واول من حصى هماى بنت بهمن بن اسفند بار واول من سعى عبد الملك سلام
عبد الملك مروان واول من غزل حوا غزلت صوفان فتبع ادم جبه نفسه در عا و
لحو واول من وضع القول في النوان كخسر بن سبا واول من قصه كسر لى

واللبن ونحوهما قبينان بنانوش بن شبت اول من عمل الطنبو قوم لوط واول من عمل
المقراض قطع الاثواب بن متوشلخ بن دريس اول من امر ببيع الفرس هو شنان بن عبيد
امر يدون عمل المحصر البود با واول من امر بصفة السيف جشيد اول من عمل الوبح كشتا
الملك اول من امر ببيع الاثواب من لفظ الظاهر الكمان والا برشم جشيد كان قبله من
الصو واول من لبس الفرو كاسمو والسجابه هو شنان اول من وضع الفلنق واول
النعل بوش بن دريس اول من امر ببيع زربفت بهمن اسفند با واول من امر بصنع
الاثواب جشيد واعلم ان كل ما يعمل من اللبن من العجين والافط والسمن الماس وغير
من بدائع اهل يونان وما است لفظ يوناني **نكسر** قال المظن في الاقناع الدلالة في
بكسر الدال يستعمل في المحسوسات ويفتحها يستعمل في المعاني بقى دل على الطريق دلالة
بالكسر دل على المسئلة والحكم دلالة بالفتح **فائد** بعض ان مدعيان معقولان
فرق في كذا زنديا انك اسما وجوانات بانك انك انما ان النفس ناطقة هيست ادراكها
كلبات في كذا بخلاف باقي جوانات ومبدأهم دليل بانك ادراكه نفس ناطقة ذلك
كلبات ادسا وجوانات هيست حال بانك انك انما ادراكها بعوا انما هيست ادراكها
نواد ان شيخ مقبول نقل كرهه كرهه او مبكوب وجوانات ان نفوس ناطقة مجرده هيست
هسبنا انك مذهب قدما است شيخ ابو علي وكتاب سؤل بهسيار نصير كرهه
فرق ميثا انك وجوانات ديكرد بانكهم وفيض كرهه شرح مخصوص كويدها مال الكفا
من ان المراء بالتلف هو ادراك الكتاب لا التكلم مع كونه مخالفا لوضع اللغة لا يفيدهم
لانهم موقوف على ان النفس لناطقة الجبرمة لانك انك لا تفيد ولا دليل لهم على ذلك لا شقو
لهم بان الجوانات ليس لها ادراك الكتاب والجهل بالشي لا ينافي وجوده وامعا النظر فيها

بجوابه
في كتاب
البرهان
وهو في
البرهان
في كتاب
البرهان

بصد عنه من العجايب بوجوب يكون لها ادراك الكلمات وان سخن في قصير معلوم
 شوكر مراد متقدمين ان نطق معنى لغويته شيخ ابو علي داول دانشنامه علمي با
 تصريح كرده فائدة في الكشكول ان ضربت مخارج الكسور التي فيها العين بعضها
 في بعض حصل مخارج الكسور التسعة وهو الفان وخمسة وعشرون وبقية سئل
 المؤمنين عن مخارج الكسور التسعة فقال ضربا بام سند في ايام اسبوعك ف
 النصاي مجمعون على ان الله نعم واحد بالذات ايمان يدون بالافانم الصفا مع الله
 ويعبر عن الافانم بالابن وروح القدس فيريدون بالذات مع الوجود الا
 وبالذات مع العلم الابن يطلقون عليه اسم الكلمة ايضا وبالذات مع الحياة روح
 القدس لا يتجلى الذي بابديهم اليوم انما هي سيرة المسيح جمعة اربعة من اصحابه
 وهم مني ولوقا ويوحنا وقبل مجيئه ومارفوس لفظ لا يتجلى معناه البشارة
 فائدة اعلم ان التوراة خمسة اسفار السفر الاول يدكر فيه بدو الخلق والنار يخرج من
 ادم الى يوسف الثاني يحكي استخدام المصريين لى اسرائيل وظهور موسى هلا
 فرعون وامامة هرون وذكور الكلمات العشرة سماع القوم كلام الله الثالث يدكر
 فيه تعليم القرابين الرابع يدكر فيه عدد القوم وتقسيم الارض عليهم واحوال الوصال التي
 بعثها موسى الى الشام وخباء المن والسلوى الغمام الحامسين كدكر فيه بعض الاحكام و
 وفاة هرون وموسى يوشع ثم انهم ينقلون عن الانبياء التسعة عشر كدكر بابا وبضيفونها الى
 خمسة اسفار التوراة ومجموع كتبهم الى ربيع مراتب ^{علو} لمرتبة الاولى في التوراة وقد ذكرنا كراته
 الثانية اربعة اسفار يسفونها الاول ولها يوشع يدكر فيه ارتفاع المن والسلوى ومخا
 يوشع وفخها البلاد وقت ممتها بالفرقة وثانيها يدكر فيه سفر الاحكام وفيه خبايا

بنو اسرائيل ثلثتها الاشمويل منه بنونه وملاك لوث وقل مجالوث واربعا سفر
 الملوك وفيه لخبنا ملك اوروسلمان وغيرهما والملاح ومن يختصر وخراب بيت
 المقدس المرتبة الثالثة اربعة اسما يسمى بالاخيرة واولها لشعبا فيه تويج لبني اسرائيل
 وانذار بما وقع وبشارة للصابرين وثانيها الارميا وفيه خراب البيت المحبوا الى مصر
 وثالثها الحزقييل يذكر فيه حكم طبيعة وملكية مرموزة ولخبنا باهوج وماهوج واربعا
 اثني عشر سفر فيه اندادات بن لازل جراد وغيرها واشارة الى المنظر والمحشر ونوة بن
 وابلا ع الحوت له وقوة ذكرها والبشارة بورد المحشر المرتبة الرابعة تدعى الكتب
 هو احدى عشر سفر الاول تاييج نسب اسما وغيرهم ومنهم اورد ومائة وخمسون سورة
 كلها طلبات اذ عتبت الثاني فصار يوت فيه مباحث كل اسم الاربعة اثار حكمية عن سليمان
 الخ من اجاب الحكم الناس ثلثا بدعيتي في مخاطبة النفس العقل الاتباع تسمى بها
 الحكمة سليمان فيه البحث على طلب الذات لعقلية الباقية وتحفة الذات المحسنة
 الفانية ونعظم الله سبحانه وتخوف منه لثامن يدعى البوعاد لا مباينة فيه خمس
 علامات على حرف العجم يدعى البيت لتاسع فيه ملك رديش والعاشر لدا بنال
 فيه تفسير منامات وحال البعث والنشور والحاد بعشر لغز فيه صفة عود القوم من
 ارض الميت بنائه فائدته في كتاب دبا لكاتب بقول كل سبع جرد ولولد كل
 ديش مزج ولولد كل وحشة طفل ولولد الفرس مهر ولولد الحمار جش وعول ولد
 البقرة عجل والاني عجلة ولولد الضاد كراواني سخلة بهم الى اربعة اشهر فهو مرف
 والاني حرف وول المعز سخلة وبهلة الى اربعة اشهر فهو حرف والاني حرفة ثم جدد والني
 عناق ولولد الاشبل ولولد الضبع فرعل ولولد الدب سهم ولولد الغزال خشف خلل

ولول الخیر و خیر من لولد الدثنة والکلبه والحره الخیر و من لولد الغلبه الخیر
 الوالد که در الحراج و الحراجان بنور الخلفان بنی العباس علیه السلام بن دق الخلفا
 والظهور ما لا یحصى لا یری علی اس فتر العکریه ولا علی قبال المشاهد ق طری
 فضلایم بنور هم الشیخه حکایم یکی در ثقات نقل میکردان والد خود که او نیز از ثقا
 بود که در روفی که سن در سن شان زده با هفتاد سال بود م عبد نور و بود در ا
 اتفاق پدر خود و جمعی از دوستان و هم صحبتان بیان د بد عبد بنجانهای اشنا بان می
 رفتیم اتفاقا در در سه شنبه بود بعضی مدتی اشتغال بهم در قریستان بک خوابه
 او بود مکت که شخصی فرستادیم نفیض کند که او در خانه است بان و سر فری
 یکی از دو فقا بعنوان مظاہر گفت ی صاحب خبر ابرام عبد است بد بد هر که رفتیم
 تعارف کرد و شبی بی میوه او در چل توچین بی تعارفی ناگاه از قبال وازی بر آمد
 بچشمید ندانستم شما اینجا خواهید آمد سه شنبه اینده وعده است همین جا نامن
 بی تعارف بجا او دم ما از شنبه او از متوخش شدیم که تا سه شنبه اینده همه خواهیم
 و مشغول قریه و وصیت شدیم تا در سه شنبه اینده با هم مجتمع شده کفیم باشد
 تا بر سر قبر او دم ببینیم چه دگر می شد مجتمع عا بر سر قبر او رفتیم یکی از ما گفت که اجساد
 قبری بعد از وفات ناگاه دیدیم قبرش کافله شد روی سپید شد و اوازی مد که بستم
 قدم و بجهت مزه باشد و پانچند ظاهر شد ماد و نهایت جبر پایش رفتیم و هلیک هوا
 سبب کرده و روشن نمایان شد شخصی را مجا استاده پیش فاد و دلالت میکرد
 چون در هلیک تمام شد با عی در نهایت ظراوت و صفات ظاهر در اینجا هر هالی حاکم
 شاد و در عنهای مشمل بر انواع میوهها جمیع فضو و بران درختان انواع درختان خوش

و شفع امور خود

و ان جناب اینکه مقابل هلیز بود در فتم در میان باغ بعمارتی مسجدیم ساخته و پرورد
 در نهایت زینت اطراف آن بیاع کاشوده پس از اتمام عمارت شدیم شخصی در نهایت
 جمال و صفا فسترد و جمعی از ماه لقابان که خدمت بر من است به چون مانده بود
 از جابر خواست عدد خواهی نمود و تو غیبی و انواع میوه ها که مثل آن ندیده بودیم آورد
 و ما متحیر که در اینجا خواهیم ماند یا باز کشی خواهیم داشت بعد از ساعتی برخواستیم
 بر پیتم چردی خواهد داد ان شخص ما را مشایعت کرد تا دم دهلیز پس بدین زاو
 سؤال کرد که تو کبستی و اینجا کجا است گفت من فلان مرد قصاصم که در بازار چتره کز
 این قبرستان است دکان قصاص داشتم و عملی این نداشتم و هرگز که نفر ختم و اول وقت
 نماز که داخل می شد صدای مؤذن بلند می شد اگر گوشه و توان بود نمی کشید
 و مسجد کوچکی که در آن نزدیکی است بنماز جماعت حاضر می شدم و بعد از هر نماز
 موضع و این دادند در هفته گذشت که شما این سخن را گفتند ما دون براه دادن
 بنوادم و این هفته اگر فتم بعد هر یک از نماز متعمر خود سؤال کردیم و او جواب
 می گفت از آنجمله شخص مکتباری را گفت نو نیا ده از نو سال عمر خواهی کرد و او هنوز
 نداده است مرا گفت تو فلان قد و دو حال ده پانزده سال دیگر باقی است فائده

۷۲	۷۳	۷۴
۷۵	۷۶	۷۷
۷۸	۷۹	۸۰

طریقه استخراج غنیمت مثلث مثلا این مثلث عدخانه اول
 که ۷۲ بحروف بر دهم ع ب شد پیل بران افزودیم ع با پیل شد
 پس عدد خانه سیم که ۸۱ است چنین کردیم س با پیل شد
 پس خانه هفتم ع با پیل شد پس ز با پیل شد اینجا ملک از چهار و پیر را شش
 پس عدد صفحه را میگیریم و عدد یک را که ضلع این است ۷ و یکی دیگر است ۷۵

جمع کردیم ۱۴۲ شد بخوبی بریم و ابل افتر دیم قیابیل شد پس با عدد و فوق صحتی
 کردیم که ۲۱۳ باشد در مجاہیل شد پس عدد جمع خانها و فوق با عدد سه ضری کردیم ۳۶۹
 و بحرف بریم خلط ایل شد ان ملک اعظم است و بیس ملائکه است پس استخراج
 اعوان نمودیم از چهار خانه و سه ابتدای و سه سطر اعلا ۷۳ و نوش ضافه کردیم بحسب
 شد پس سه ضلع ایمن سزوش پس سه ضلع ایسر عهوش شد پس سه سطر
 سطوش شد پس عزیمت کردیم با نظری فی بسم الله الرحمن الرحیم علیکم بار و اح الظاهر
 المستخره المطبوعه بهذا اللوح الشریف با عیابیل و با عیابیل و با عیابیل
 و با قیابیل و با ر مجاہیل بحق دیکم و الحاکم علیکم خلط ایل ان تجبوت و اعینوت
 تا اتمام و اهولاء الاعوان عهوش سزوش عهوش سطوش بقضا حاجتی بحق الاسم
 الاعظم الم و بحق خالقکم و موجدکم و بارئکم بارئکم الله فیکم و علیکم اجمعین العجل
 سر مرتبه الساعده سر مرتبه الواحه سر مرتبه خواندن عزیمت بعد اسم اعظم که
 مرکز مثلث است و در اینجا ۷۱ است عدد و فوق لوح نیز جایز است با بعد اسماء الله
 که ۱۴۹ است با بعد و اسم خود با بعد اسم شخص معین و عزیمت که اسم اعظم خوا
 بود فواید بعضی الاعمال الاتیه بدانکه شد و وصل بخاکستر بخنده و بیاض البصر
 و منک سوره باید بشود و بدانکه طریقه و یختن بر دو پارچه کر باس داشت که
 کر باس و دو پاله با کاسه گذارند بدانکه فائده افش که لخته آنکه عروسانش بکشد
 و بدانکه مراد از افنادن فرصت است که دیگر چیزی در کر باس ننماید و مراد از مطلقه
 بقیه ضرر است و کر باس و دو ب مطلقه و بوتریابد باشد فائده بکشد و حق
 ت ه ه ذ ا و ت ه ا علی و در کفچه آهن بریزد و بر وی تاش که لخته بکند و در

نشد

اگر دایره وی در قلم آب پیاده بود خالی از کرم و غبار باشد بریزد و در حالتیکه در دوز
ان در قلم آب پیاده باشد که در آن کاسه سرکه تند باشد تا آنچه صاف باشد در آن کاسه
میگذارد آنچه در کاسه چکیده از او بر دارد و بر هیچ سابق قند آنکه حاصل بر روی دوز آن
من کو بریزد و آنچه در کاسه جمع شود بر دارد و تکرار عمل نماید تا نصف مرتبه پس
هوت هفت منقی بر داشته و فرستد و آن وقت نماید در ظرف سفالی بر روی
آتش بگذارد تا هفت هفت بود بعد از آن وقت دوز بر دارد و سنگی بر آن بزند
آنچه در ورق و قند نشود از اینها بر طرفی مکس نماید تا تمامی مکس شود بعد از آن
مکس جمیع در سوخته کرده و در سر سکه حشره شات نماید حاصل را در کاسه
پیاله با کاسه بریزد و در قفس شود آن قفس را که دارد و هرگاه آن قفس در مثقال باشد
پنجاه مثقال با چهل مثقال هفت او در قهوه جوش سنگی که ترازن حسابی باشد
بریزد و آن قفس بر روی آن بپزداند و در آن باشد و وصل محکم نماید و در قفس
آتش بگذارد تا چهل ساعت متوجه آن باشد هرگاه آن سفوف جوش بخار بریزد
آمد بر سرعت تمام بر دارد بعد از چهل ساعت از او داشته بگذارد تا صاف شود
بعد از آنکه از او بر روی قفس بگذرد که بر این بریزد و در کلوئی زنجیر بکشد و بشدت
عصر نماید آنچه نماید که دارد و آنچه بریزد و در با بدستور سابق عمل نماید
فعل بپزند بعد از آن ملقمه را شات نماید که هر چهل یا پنج مثقال آن باشد
مثقال قمر خالص کرد و اما نفیج و این عمل مرتب نشود و قند آن هر ده مثقال
مکس می مثقال با چهل مثقال ملقمه از آن حاصل کرد و پس هر می مثقال ملقمه
شش مثقال قمر از آن عاید کرد و قند آن هرگاه آن قمر مکس را در بوتله اندازد و

در
۳۳۴

هین در میان میل کرمیج را در جوتان نمود مرکب دهند بعضی از آن چنان شود فائده
 جلیله هرگاه ذرات و غده ها آن ذرخ را که مجد کمال رسیده باشد بکینند
 و این ملقه را در کاسه مطین بان بخیج دهند از صبح تا ظهر بعضی از آن ثابت شود
 و فائده بخشد فائده هرگاه همان مرموز بسیار خوب تحصیل کنند تنبکس صبا
 نصفه نماید بانظری معهود و نکه دارد و ۳۳۴ م را بکیند و در دوات سنگی
 با مسین و دوش در دوات بفرودند تا آن آب شود و بچوبه از آن برهند تا از غلبه
 با بستد بعد از آن بر داشته در فرع بریزد و اینچنین با سوار کند و شد و وصل را
 محکم کند و در آن بر خرغ آتش ملائم برافزودد و اینچنین و مقطر شود با مرموز
 در شبته مطین بریزد در حالیکه مقطر مصفی مساوی باشد بر دوش آتش
 بکند از دوات تاب شوند مزج کربن پس در صفحه نمایند انصفحه و بتابد در آن
 مرکب منغمز کند در حالیکه مرکب در پیاله کرده بر روی آتش گذارد و باشد
 از انغاد و آتش منغمز کند و بپزند آورده مکلس شده باشد بعد از آن متلاشی
 کنند در فرع مطین بریزد و مساوی چنان و در آن فرار دوات بریزد و از آن بکند
 و در دوات محکم کند و آتش ملائم بدهد تا فرار منجمد کرد بعد بپزند آورده و دوات
 دهد فائده طرفی شکل پس خرمه بکیند کسلا مطین را در ۲۴ ام و بگو
 انرا کو بپزد هوا که در باد خورده نشود و نکه دارد و بهار ۸ م ذوق و خوار از طعمه
 قطعه کن که هر قطعه آن بحسب عرض و آنکشت کمتر باشد آن قطعات را بوضعی
 که شکل چهاری پیدا شود که در آن کسوده باشد از سنگی بپزد و در حصه کن با
 خاصه از آن برینوی شکل مذکور و بکند بول سبک بوزن چنان شغال است

در این چرخ که در میان دوات
 بکیند و بکند تا بپزد و بکند
 صلیب آتش منجمد

با سه شغال

با سه مثقال بر روی آن بگذارد و آنقدر بکوبد که بر روی آن برین سرها انقطاع
 دوزخ و قبح بکوبد بهم منظم ملحق کن که هر چه بکوبی نزد یک تو باشد بعد از آن
 یک چهارم یک کهنه بپوش بپوش و در جایی بگذارد که باد را بخاطر نکند و در سه
 اثنی عشر طرفان بگذارد و بعد از انقضای یک شب چون داخل شام شده باشی
 بیاهر بیاهر گاه کهنه خاکستر شده باشد بر دار و بمالیت خاکستر را در کن و آن
 خر مهره مکلس را بردار و هر گاه مجموع مکلس شده باشد فهو لم ادا و الا همین هیچ
 خواهی تکلس کن بداند که در بسیاری از اوقات خر مهره مکلس با دوزخ و مشبه
 می شوند بجهت مخلوط شدن هر گاه بمالیت هر چه تمام تو خاکستر را حرکت می دهی آن
 مکلس با هم مخلوط نمی شوند نهایت فت کن آنچه بر یک اقرب باشد مکلس
 مهر است و آنچه بسفیدی اقرب باشد مکلس دوزخ و بداند که باید سنجید
 چندان کهنه نباشد هر گاه چنین باشد تکلس می کند باید باب نه فاده باشد
 و اثر این عمل در بعضی از ناخوشیه های چشم ظاهر می شود و هم چنین در ضعف قوی
 و عدم افتاد بر و فاع و در علم صنعت نیز اثر می نماید است فاع در دست
 عطر کل بکوبد سه چهارم یک کل از پا نکند در دیک سفید برزد و بپوشنم
 اب با کل بپوش و روی آن برزد و در از لید دیک سفال بحکم کند بنوعی که بخار برود
 نباید و نیچه در آن استوار کند شد و وصل با حکم نماید هر چه نیچه بلند تر باشد
 بهتر است هشتاد مثقال دوزخ بادام بار و غن دیکر که بتقد بکثقال کا فو
 در آن حل کرده باشند و آفتاب آن دوزخ را بپا کنز که گرفته باشند در پانچ
 کزاده و در آنرا حکم کند و از اداب سر بگذارد و هر وقت که اب کمر شود ابرو

عوض کند و آنس در بر دین بپوشد و اینست که تا بچوشتان بعد از آن
 ملازم کند مثل چراغ نا اینک است و یک تمام شود بعد از آن پانچ را برداشته
 طریقه برزد و آن روغن را از آب جدا کند بنوعی که در آب چیزی نماند و روغن باقی بماند
 و بان روغن را در پانچ بریزد و آب کلاب عین کلاب در روغن و صبه یعنی کل ملازم
 بریزد و بنیج سابق کما و کفعا عمل سلوک و بریزد و آب لاهوت آنکه دارد و هکذا بکر
 العمل حی سبلغ الی حد الکمال و متصل الی مقصود غایب الا اتصال و لا حاجه الی بیان
 باقی الامور لظهور غایب الظهور فائدته طریقه منقوله از مرحوم میرزا زبده القادر
 انا محمد بیداری در تصفیة قلب سلوک سالك مد قبل از شروع در اربعین
 در ایام بیکاری ملازم نمائید بر ذکر الله خاطری و ناظری و نوافل را با خشوع بجا
 آورده تا میل کامل بهم رسد بعد از آن شروع در اربعین نماید و از حیوان احزان بماند
 و نوافل را طریقه با خشوع تمام بجا آورد و در بین نافله شب شفع سبصد و شتر
 مرتبه حاجی یا قوم را متصل ذکر نماید تا نفس قطع نشد چون نفس قطع شود نفس
 کشید بگوید بحمد الله استغث بالله قلبی چون نفس نازده کرد باز شروع کند
 بتکرار بنیج سابق تا تمام شود بعد از آن با تمام باقی نوافل برآورد و اربعین را بدین
 شیخ تمام کند بعد از آن تمام شروع بایست نماید بجا آورد و هر بود که از آنوار بچکانه
 متوسل شود سر هر یکی از اصحاب کسا و اول عباد نور اول بنور اول و در ثانی بنور
 و هکذا این عمل باعث حیات قلب که عبارتست از علم بطلان کلیه شیئی شود و مکرر بخیر
 رسیده است فائدته باعلی یا اهل بیت یا الحسن یا ابی طالب حل مشکل هر روز بنفشه
 و محاسب ملازم بر این کلمات بعد از صلوٰه در ناء اللیل قلا یا نصد مرتبه

منشأ حصول رؤیای صلیقه و وصول سهی بفتح شالو نه است شخص که وجود
 شرابط در همه حاضر و است فائده در سحرها و بختها است و توسل روح مفک
 امیر المؤمنین باشد هفت نوبت با پیش از این بخواند ای باد صبح مشکبو سوی بخت
 اور تو رو با شاه دین جیدد بگو با جیدد صفد بگو با نفس پیغمبر بگو با سید
 سرور بگو فلان سلامت میکند جان را غلامت می کند مستی نجابت میکند
 فلان سلامت میکند فائده اگر همان ملقه متقدمه در پیا ل کرده و پیا ل دیگر
 در بالا ای ان شد و وصل نموده براتش پیا زنی یا خاکستر می گذارند در این پیا
 بالا متصاعد می شود و دست اید ملقه چهار مثقال بک مثقال مری شود باید غنای
 و کرد بملقه نشیند و وقت فائده ماء الزاس صابونی نیزاب صابونی
 بکباد قلباب اهک را مریج نموده و قدری معین اب بر روی ان کرده این بعد
 از یک شبانه روز بر روی می نشیند نیز است همان را و قدری که کسر کرده است
 بران افزوده تا بنیاد در قلباب اهک دیگر چنان کنند همچین تا پانزده بار در
 ظرف چینی محکم فائده تنکس میناد در مریج و در ظرفی کرده که با سی بر دین
 انداخته مریج در دین که با س کرده مثل مجموعه بران گذاشته و اتش که انداخته دران
 مجموعه کرده تا مریج مذاب شود فائده اگر در دین بران شد و در دین با بول
 خرنهند هیچ با قوت شود اگر با قوت سفید بول شتر بخوشانند سرخ شو
 فائده در ای تمام عمل متفکد در کفن عطر کل بعد از آنکه تنگ را عمل کرده و بر تنه
 بالا تر رسد سعی بلیغی لازم است بر جلد کردن اب از روغن بقدر امکان بعد از
 جدا شدن معول را داخل شیشه که جوف ان خنای باشد و از او در کاسه گذارد و در

افتاب بهاری بگذاردند در آنرا حکم کنند از موم یا لات که هوادان تصرف
 نکنند که بخره پستایی شود و بعد از ترتیب افتاب بدقت تمام ملاحظه کنید
 هرگاه اب و ان باقی مانده باشد بوی آتشی بگذارد که محبوب بر ما باشد و
 منهای درجه ملائمت مثل هر دشت افتاب تابستان در بلاد عجم تا آنکه بتدریج
 از طوبیت بر طرف شود و بدانکه باید آنچه صاف شد بکهرن و آنچه در دشت باشد
 بتنگ پس جدا کند بعد از آن مشغول تربیت شود بخوبی که کشت فائده
 شیخ جلیل شیخ محمد جعفری بخفی قدس سره از یکی که از مشایخ اجازة این مختصر است
 در سفری که بجهت زیارت عسکرین و سراب مقدس درین راه مشرف می شدیم
 باجناب ایشان سفر بودیم روزی حکایت کرد که مراد در سر راهی من را ایشان
 بود از اهل اینجا که هرگاه زیارت آمدی بخانه او رفتمی قتی امدم انحضرت بخیر
 بخت زار و مریض دیدم که مشرف بموت بود از سبب ناخوشی استفسار کردم
 گفت چنگل قبل از این فافله از تبر بجهت زیارت با اینجا مشرف شدند و من
 چنانچه عادت خدام این قباب و اهل سرمن دلی هست بملاحظه فافله رفتم که
 مشرفی بجهت خود که گفته استادی و ادر زیارت کرده از او منافع شوم در میان
 فافله جوانی را دیدم در زنی را باب صلاح و نیکان در نهایت صفا و طراوت
 با جامهای بنکوب خواست علی بر او دو جامهای تازه پوشید در نهایت خشوع و
 خضوع روانه و وضعه متبرکه شد با خود گفتم از این میتوان بسیار منافع شد پس
 دنباله او را گرفتم رفتم دیدم داخل محض مقدس عسکرین شد و در دروازه
 ایستاده کتابی در دست دارد مشغول خواندن دعای آن زن شد و در نهایت آنچه

از خضوع که متضوی شود و اشک زد و چشم او برین جاری است نیز دلوارد
گوشه ددای او را گرفته گفتم میخواهم بجهت تون بارت نام میخواهم و دست بکس کرده و
بکند از شر بکف من گذارده اشاره کردم که برو و فوراً با من بجوئی بنیاشد من چند
روز استادی میکردم بده باک بن شا کو بودم از گرفته قدری راه رفتم و جمع مرا بران
داشت که با از ان اخذ کنم و کشتم دیدم در غایت خضوع و کرم مشغول دعای ادین
دخولست با من مزاج او شده گفتم باید بپوشانم و از باور ^{مرا} دهم ایند فعه نیم اشرف من در ده و اشا
کرم که من رجوع نداشتم باش و بر من رفتم و با خود گفتم بنکوشکاری بدست اند
بان مراجعت کردم در عین خضوع او را گفتم کتاب بگذار و البته من باید بجهت تون باز
نام میخواهم و ددای او را کشیدم ایند فعه نیز یک عدد پال برین داده و مشغول عبادت
من بختن با جمع مرا بر معاودت اشتم مراجعت کردم و همان مطلب تکرار نمودم
ایند فعه کتاب در بغل گذارده و حضو قلب تمام شده برین آمد من از کرم خود
پشیمان شدم و بنزد او آمدم گفتم بزرگرم و در بارت کن بخواهی که خواهی مرا با تو کاری
نبست که هر گاه گفت مرا حال زبانی نماند و رفت من بسیار خود را ملاکت کرده
مراجعت نمودم از در خانه داخل فضا شدم سر نفرز لب با من خانه من بخاری در رختا
رو بهن ایستاده اندانکه در پناه بود جوان تر بود و گمانی در دست داشت ترو درگاه
نهاد و بمن گفت چرا از این راه از ما باز داشتی و گمان داده کشیده ^{بکرم} من خست
و انسه نفر غایب شدند و سوزش سپهر من استنداد یافت کرده بعد از دو روز
روز مجروح شد و بتدریج جراحت ان بهن شده اکنون سپهر مرا فرز گرفته و سپهر
خود را کشود بد مجموع سپهر او پوسیده بود و دوسه روز نکند شک که انفسر

بر حکایت حاجی محمد بن الشریف حاجی خواد صباغ که از معتبر تجار و ثغره
 معتبر بود و در سر من رای سرکار غیر در غنمه متبرک عسکر بن بود و سراب معتبر
 بود از بابیت جعفر قلی خان خوش در دست بکمران و در و پست ده که حقیر بزم نبار
 بیت الله محرام با بخرد مشرف شده بن بارت سر من رای فتم در اینجا بود حکایت کرد که
 سید علی نامی بود که سابق بر این از جانب در بغداد حاکم سر من رای بود و حقیر او را
 در دست بکمران و در و پست پنج که مشرف شده بودم دیدم بودم گفت او از زوارم
 و جمعی که هر سری بکر پال بود میگویند و ایشان را رخصت بارت و دخول در روضه
 میداد و بجهت ^{امتیاز} و بجهت دکان و دکان مهری بر پای ساق هر که وجه داده بود میبرد که
 بجهت دفعات دیگر که داخل در روضه می شوند باشند روزی بر در صحن مقدس
 نشسته بود و سه نفر ملازم او هم ایستاده و چوبی بلند در پیش خود نهاده و ^{فلان}
 زواری از عجم وارد شده بود پای هر یک را مهر میگرد و وجه را میگویند رخصت
 دخول می داد و جوانی از اخیان عجم آمد و زن و قهقهه بود و از جمله اهل شرف و ناموس
 و جبا و جال بود و در د پال داد سید علی ساق پای آن جوان را میگرد و گفت از زن
 نیز بپایند تا ساق پای او را میگردم آن جوان گفت هر فعلی این زن می پاید بکر پال می
 و این قضیه ضرو و نیست سید علی گفت ای امضی پید بن عصبیت و غنیمت
 میبکنی که ساق پای زن تو را ببینم گفت اگر در میان این جمعیت مردم غنیمت کنم غلطی نکنم
 خواهم بود سید علی گفت ممکن نیست تا ساق پای او را میگردم زن دخول بدادم
 آن جوان دستن و اگر فتنه گفت که در پارت است همین قدر هم کافی است خواست ^{جمع}
 کند سید علی شفی گفت ای امضی گفته من بر تو شای و کران آمد هم چنانکه زن او

رفت بکند سرخوبی بر شکم او ندکه افلاک و جامه او پس فند بدن او مکشوف
 و نمایان شد از بدست آن زن اگر فند داشت کرد و در بوضه مقدس سر کرد و
 کرد معرض کرد که اگر شباهت پسندید بر من نیز گوار است بمنزل خود معاودت نمود
 حاجی جوان گفت من در خانه بودم بعد از سه چهار ساعت گذشت بتجمل او می نرفت
 من آمدم که مادر سپید علی تو را میخواهد تا من نوانمی شدم دو سه نفر دیگر آمدند من
 بتجمل فتم مرا باندرون خانه دید سپید علی مانند مادر زخم خورده و زین می
 غلطد و امان دزد دل میکند و عبال و در دروا جمع شده چون مراد بدند مادر
 و زن و دختران و خواهرانش بر پای من افتاده عجز و زاری کردند که برو و اینجا را
 کن و سپید علی فریاد میکند که بار الها غلط کردم و بد کردم من آمد تا منزل اینجا را
 جستم از آن خواهش خوشنود و دعا بجهت سپید علی کردم گفت من از و گذشتم اما کو
 ان دل شکسته من و امحالتا نوقت مراجعت کرده وقت مغرب بود امدم بوضه
 عسکری بجهت عزاد مغرب عشاء دید مادر و زن و دختران و خواهران سپید
 سرهای خود را برهنه کرده و کپسوها خورد بوضه مقدس رفته و چنان بودند
 شده اند فریاد سپید علی از خوانند و بوضه سپید من مشغول نماز شد و
 بمنان صدای شبنون از خانه سپید بلند شد و متعلقان و بجانم رفتند انشقی
 مرده بود از اعتلال اند چون کلید ها در وضه و اقی دوان وقت در دست
 من بود بجهت مصالح تعمیر آلات خواهش کردم که تا بوقت زاد و رواق گذارده
 صبح شود و در اینجا دفن نمایند چنان را اینجا گذارند من اطراف و افرینانچ متعنا
 است ملاحظه کردم که مبادا کسی پنهان شده باشد چیزی را در وضه معقود شود و

بودند

و در راه غسل کرده کلبه ها را برداشته و فتم و چون سخن را دم و خد م را کفتم
 شمعها را از رخسار دور و افراشته و دم بدم یک سبک سباهی از رواق بیرون دادم
 رفت من خستمانه شدن بخدا می که بودند کفتم چرا اول شب رست و از فرزند پند
 این گفتند ما غایت تفحص نمودیم و هیچ چیز در رواق نبود پس مجوز و شد آمدند
 و چنانکه سپید علی را بر داشتند تا او را دفن کنند دیدند که خن خالی و تابوشت هیچ
 چیز را نمانده است فاشد که عروس کبریا است هیچ این است فاشد که خال رسول الله
 طلب العلم فرضه علی کل مسلم الا ان الله یغایه العلم ففها گویند مراد علم فروع است
 از عبادان و معارف متکلمین گویند علم کلام است اصل تفسیر حدیث گویند
 علم کتاب احادیث است متصونه گویند علم سلوکت کل حزب بما لدیهم من حوز و عز
 میگویند ولی غیبت است و اجتناب عینیه و کفایت و لغو غیبت طلب با استدلال تقلید
 کشف است همین است مراد از لغو نه همین تحصیل احکام فروعیه را نه تفصیل
 چنانکه شیخ بهاء الدین عاملی بیان نموده و از این جهت است که جناب مقدس
 بنو کلمه فرموده لا یستغله لعل کل الفقهاء یفقوا الناس ذات الله و یری للقرآن
 و جوامع کثیره ثم یقبل علی نفسه فیکون اشد سقنا لها و یؤید اینست فیتد روا
 فومر چه اندازد مجرب تعلیم فروع نیست شاعر مراد برینست لیلی دشمن زین
 پلش عری بر گذشت در راه او بخون جفت ایستاده ام حیران هنوز گشتان
 نسیم زلف او در رخسار برپا بود بر خاله ده دلهایی از زلف او دیزان هنوز
 و زلف است جام مدعی پرازی وصل مرا پیوسته خون دل دیزان از زلف
 بر دامن هنوز از گلشن کویش صبا در برداشت چمن گذاشت اهوچین بر

بر عالمی کرد بد مشک افشان منون لمؤلفه اصنعا ان لاله بر سر مهر آورد
 انجوازا مرکی کون خدا با ان پیر یاسنارا خلعت و اب چون کر خواهی
 سکند با ما با و بنکر اولف ان دهانزا بارب سی بر پیری ای نوجوا
 از ان لب کر بو سر بخشی این پیر ناتوان را ای مدح در کن دین فامت چیده
 و در نه کشم بنامت این سخن کا نوا و لر در کوی واکر لب یاسنار سامن کلام
 شادمانی بر اسمان رسام کرم کشور صبا ددان قفس ولی کو بار و پیری که
 خود را تا اسنار سامن ای عند لب با من بکدم در این قفس باش تا صد نشانیست
 اینجا از کلستان سامن از پند راه کویش عمر بیت میکنم طی باشد که ستر
 اینجا بر اسنار سامن و لر نوح رانی شدن مان دند کانی طی راب کشتی اند
 بحر اشکم کر فکند کوی راب در ز اقم من ولی ز اش چشم و سوز دل فارس را
 اتش فکند معرق کرم وی راب هم زدم اتش بهار زاه هم طوفان باشد فی بد
 اتش چهره مفصوفی در اب هم زدم اتش بهار زاه هم طوفان باشد فی دکلش
 من نه ماهی سمند در اب چشم و سوز دل چند در اتش نشین ای خدا ناکوی راب
 پاره های دل در اب دید غمائی کنم پس چه سود از کوه پیری ل تا کنی کرد راب
 دست بلب صفتا استین بر چشم تو اتش فکند بغد عرق کوری طی راب
 و لر ما شر ممل فضا بزم و عفا کثو ما است لا مکان تحت که وسایع حق افسر
 اشک خونین زرد و سپهر سی دل تو کش پناه سحر و سوز جگر خنجر ما است
 کوس فریاد شب واه دم صبح علم بارب بارب هتکام سحرش کوما است صلح
 با کل ظفر آشتی و با هر جنک دشمنه مهر کند و سر کچ چنبر ما است یاسنار

وضاکنج قناعت کنجو لعل خون جگر چه ره کاهن ز ما است مصلحت بدیدگاه
 وخرید عز و جنون وای عشق خود را صفت انش و رما است خط از اکی را کون
 و مکان مستوی و درین ساده زلفش و جهان دفتر ما است دوست ندی نه پا
 برد و جهان ایل محشم بار که توده خاکی و غلک منظر ما است خانه ای که بر او
 کند مدعی داشت صو لجان جنبه کیست و کی کوثر ما است بزم ماکو شتر تنه ای و
 ساق غلام و باده خون دلر مادیله ما ساغر ما است داغ تن لاله وکل دود و دروغ
 شمع چراغ باد او عود و غنچه نقل لیا مجمر است در دواند و هرین محنت غم بار
 ندیم ناله و زاری شب مطرب را مشکر ما است سفره دامان بود و مایه ما
 تخت جگر دل کباب نمکین و مزه ایش خود ما است هست از این کشور و این تاج
 نیکین که سلاطین جهان از اهد و بود ما است ماسلمان جهانیم صفاوری
 حسبن الله خط و شن از کشر ما است و لای عمر بیت که اندر طلب دوستند
 هم بد در هم صومعه هم میکند دیدیم با هیچ کس از دوست ندیدیم نشانی
 از هیچ کسی هم خبر و نشنیدیم در کینج خرابی پس از اینجا ی که رفتیم تنها و دل فشرده
 و نومید خدیدیم سر سرش را نوبه یادیم و نشنیدیم هم پسر خود حرفه صد پاره
 کشیدیم هر چه که آمد هم بر سینه شکستیم هر تیغ که آمد هم بر فقر خدیدیم جا
 از چه هر روز هر بار بود و رفتیم ای چه همه خون جگر بود کشیدیم چشم از رخ هر
 کس هم کرد و منت بیستیم باز در هر کس هم که خوش کشیدیم از اینجا چراغ
 او کوثر گرفتیم از اینجا بحر قصه اقلب بگردیدیم هر لوح که در مکتب ماحله داشتیم
 هر صفحه که در مدرسه ماحله در دیدیم هر نقش بحر نقش و ای سینه ستریدیم هر

این نیک

هر چه می بیند دل بر بدیم جز عکس بخش ناپه دل زدودیم جز بادوی از نر^ع
 خاطر در دیدیم کر نشسته شدیم این جوی مژه خوردیم و در گرسنه گشت جگر خویش
 مکیدیم بکچندین چو زه مقصود سپردیم المنته الله که بطاوت سپیدیم خرم
 سحر بود که با یاد خوش ترا و بنشسته که از شن چنان بغه شنیدیم کایام و صا
 و شب بھر سر آمد بر خیز صفائی چه نشستی که رسیدیم جستم و جا جان بکف و بھر
 نشادش پس بد گشودیم بر سونگر بدیم دیدیم نه پیدا از آن مکان بود جز خوف
 بکرم و بکر چیز ندیدیم دیدیم جهان وادی همین شده چیز تخیل و هر تخیل
 انا الله شنیدیم نکمتر روی لکلی بی با شتاعن ابی عبد الله عقی قوله نعم انما نحن
 الله من عباده العلماء فان بعنی بالعلماء من صدق فعله قوله ومن لم یصدق
 ضله قوله فهو ليس بعالم و توضیح آنکه علم چه متعلق با اعتقاد باشد چه با عمل تا
 عظیم و در نفس دارد چنان نوری است که باعث مشاهده می شود و جناح عروج
 بر تیره روحانین است چون باین مرتبه رسید مشاهده می کند عظمت الهی و
 صفات جمال و کمال و قدرت و ابراهیم میرسد را و اتش خوف و خشت می سوزاند
 صفات میانه که ان لو انم بشریت است شعاع او منعکس بظاهر می شود بجهت مستقیم
 باطن ظاهر پس روشن می شود و هر عضو ظاهر آن پس در عمل می آید هم چنین کلیدی
 از خضرت امام رضا و ابیت کبره است من علامات الفقه الحکم والصله طراد العلم
 اجتناب از هر کث اعضا با نچه منرا و نیست چون ضرب فحش جدال و نزاع و ان
 صمت سکوت از غیر لایق است از سخن بالا هیبه لا غلبه که چه مباح باشد سران است
 که بعد از اشعال شعله اتش علم همی نماید مگر عروج به امر قدس تهیه سفر^{التر}

از مطلب

در آن مواعید اند از اینجهت حضرت رسول^ص فرمود لا یستقیم ایمان عبد حتی یستقیم قلبه
 ولا یستقیم قلبه حی یستقیم لسانه یتدبیر بدانکه علم برد و نوع است مقصود
 فی نفسه ان نور نیست که در قلب ظاهر می شود چنانچه فرموده لیس العلم بکثرة العلم
 بل نور یقذفه الله فی قلب من یشاء و بواسطه این علم مشاهده می شود امور غایبه
 و حاصل می شود ملکه تحمل بلاها و علامت ان اعراض حقیقی است از دنیا و مافیها
 و توجه بعالی عقوب مستعد شدن پیش از فوت فرصت این علم اشرف علوم و
 مقصد اصلی است قسم دوم آنکه مقصود از ان عمل است ظاهرا یا باطنا متوسل
 اول شوند ان علم با مورد نیست که باعث قرب بعد بجناب حق می شود و ان این قسم
 علم بفرع شرعی هر گاه اخذ شود از معادن آنها و اما مجارله کلام و تعمق و دانستن
 فناوی فرغ پس اخل در علم نیستند بلکه بسا باشد که منشا دوری ز خدا شو
 و رخصت و تکلم بجهت دفع شبهه معاندان است و ارد شدن که اثر اکثر من نفعه
 قسم اول را علم باطن علم حقیقت گویند تا بر علم ظاهر و علم شریعت جمع مینمایند و
 علم حکمت و من یؤملحکم فقل و فی خبر اکثر و علم می باشد که هر چه بقیه و انبیا
 بقیه سه مرتبه است علم البقین و این تفعل تصور مطلب است چنانچه در واقع
 و یفعل الامر است عن البقین ان مشاهده کردن ان مطلب است چنانکه هست
 و حق البقین ان فناء در حق بقاء با او است علما و شهود و احوالا و بنا بر اینجهت مذکور
 شد علما بر سه قسم اند علمای ظاهر فقط و ایشان مانند شمع چراغند و این ظاهر
 که می شود که از محبت پناه آلی باشند چه ایشان نرد دنیا را شناختند و از حق دانسته
 اند و علمای باطن فقط و ایشان چو ستاره کاند و نور ایشان از خود نشاء تا بجا و رنج

کند ایشانند که مسمی بابدالند قسم هم حکما هستند مثال ایشان مثال افتاب
 است ایشان قطب قف خویشند نگار چون نسو، غالب دوم بر حد کمال رسیده
 جناب مقدس باری جل عز چنانچه در تخمین طهنت و دیگر از اجمال تصور ندارد
 خمرت طهنت آدم بیک در تعاقب روح بقالب نیز هیچ چیز واسطه ساختن نفیست
 من روحی جز روح مجرد بقالب خلکی را مدخانه دهد طلمانی پر وحشت مبنی بر
 اصل متغیاتی بقادر در آن نهائیس نفس اماره دهد چون ثقیب لغت سر حیر
 و شهوت و حسد غضب بخل و حسد کبر دهان کشوده نال او را فرود روح ناک
 که چندین هزار قرن در دیوار رب العالمین بصد هزار ناز و پرورش یافته بود و قد
 انرا شناخته متوحش گشته قدر انرا نفیست و وق نعمت صال را در پادشاهی
 مفارقت و جانش مشعل شد خواست بر کرد بجانشینانند داخل طوعا او
 دل شکسته شد گفتند ما از تو بکشتی میخواستیم قبض بر او مستکش
 اهی کشید گفتند برای هبنت فرستادیم و دوا و دماغ آن راه یافت عطسه آدم
 افتاد حرکت در او پیدا شد بدین کشور که فضای عالم و روشنائی فناء یافت
 الحمد لله خطاب آمد بزحمت دیک سید از ذوق سماع فی الجملة سکون در روح پیدا
 شد ولیکن هر وقت متذکر با مقرب انش و وسعت عالم ارواح شد خواستی
 غالب بشکند او را مانند طفلان که مشغول میکنند و را بعلی ملانکه و سحر
 ایشان و اسما کر بپند بهشت بدین مشغول کردند تا و خست که شود فائده نبخشد
 از جنس و حوار خلق کردند لیسکن آنها انرا مظهر جمال دهد بشاهد بازی مشغول
 شد ثعبان شهن مجرک تا مد بسبب آن سار قوای جوانه حرکت کردند و موجب

و پادشاه را سپید داشتند نقصان پذیرفتند ابد پس بطرح خرفتن افتاد و او را
 بفرستادند چه نفری نشد بعد از آن در پادشاه کرد و از سر عمر زندی و آمد که خدا
 داد ما در عاجزیم و نادر توئی ما هر فانییم میگویم کس همه توئی و آنکه تو را داشتی
 میفکن و از آنکه تو عزیز کردی خوار مکن بشایی پروریده خود را غم خوار مکن چون
 تو ما را بر کمر نمی بیند از این تخم تو کشته این گل سرشته چون زاری دم از حد بگذشت
 خطاب صنیع ماضی است آنکه او در بیند رسید پس از آن ندای بهجت فریاد
 علیه بنی غلغلہ و دملک ملکوت انداخت ابقا طر و وی عن النبی ص انزال الله
 سبعین الف حجاب من نور و ظلمه چون روح انسانی را از عالم قرب جوار و العلیز
 بوحش سری غالب عصری می وردند از آن سبب شصت هزار عالم ملایک
 و ملکوت گذر آیند و از هر عالمی بده و خلاصی و راه را و اگر ندید پس از عبود
 و چندین هزار عالم مختلف و راه افتاد هزار حجاب نورانی و ظلماتی حاصل شد
 اگر چه از هر یک واسطه تحصیل کمالی هستند لیکن در ابتداء هر یک حجابی هستند
 از مطالعه ملکوت و مشاهده حال حق و ذوق محاسبه و شرف شناسی را بعد از این
 از باب باسفل الساقین چاه طبعی مد و دندان دندان سری قرب چند هزار سال
 و محرمیت خلوتخانه خاص را فراموش کرد و امر و هر چه باندیشد از آن عالم هیچ
 پادشاه نیاید و آن عالم انش بود و با اینجهان را انسان نامیدند هلی علی
 الانسان چین من لدنهم لیکن شیا من کورا اخر فراموش کاوشد و ناس خوانند
 یا ایها الناس شاید از فراموشی باز کرد و با نام انش یاد کند و ذکر هم با نام الله اعلم
 بشد کردن لعلهم هر چه من حب الوطن من الایمان این وطن مصر و عراق شام نیست

این و هن شهر است کور نام نیست هر که باز نکشت و در کافری ماند و لکن از حد
 الی الارض تابع هوم و مثل کشت الکلب قصد طریقت بقاء است و وصول ^{فین}
 مقام احسان و تجاوز از آن عرفان و اگر پیش کاه و وصول رسد عیان است چون از آن ^{گذر}
 نرحد و صفت نر عالم بیان است نفس آدم پیش از تعلق ببدن چون تخم بود که از تنوع
 از آن همان یک تخم بود برین طبیعت کاشته شد تا آب ایمان و عمل صالح بخود و صیانت
 هفتصد نفع دهد اگر نه بر پرورش نداد در زمین پوشیده شود و العصر ^{اللا}
 لغی حشر خالی برین دنیا ابتدا که طفل بوجود آید هنوز حجب مستحکم نشده است
 نوعهاست هنوز از آن انس با نیست در حال که از مادر جدا شد میگرد چون ^{ذوق}
 شوق غالب شد فریاد و زاری بر می آورد و مادر او را مشغول میکند تا فراموش
 کند و چون لحظه او را باز گذارند پیل و پا هندی شاکند باز بر سر که برآورد
 شود و در شب بیشتر باشد چو در روز نظر او محسوسات می افتد و بانها
 مشغول می شود مادر او را به پستان و شیر مشغول کند و تا بحد بلوغ رسد
 کار او انس گرفتن است با این عالم و فراموش کردن آن عالم و از اینجهت است که بجهت ^{نزد}
 جوانی باندک روزن کادی پرورش باید و بمصالح خویش پیام می تواند نمود
 بخلاف آدمی بچه که چون مانوس بعالی می گردد باز فراموش آن عالم در جان اوست
 و در روزگار عالم غیب شهادت پس بکمال جسمیت و سدا و ابروز کاران و ^{نزد}
 باجمه بعد از آنکه انس با این عالم گرفت بعضی چنان عالم را فراموش میکنند که اگر
 محضر صادق القول خبر دهد که وقتی در آن عالم بوده قبول می کند و بعضی ^{نزد}
 اثر انس با این عالم را که بقیل خود نیز ندانند که وقتی در آن عالم بوده اند اما چون

بجهاد فی القول خبر هداثران صدق و اثران انس بیکدیگر پیوندند و نظر هم و لا
 کری و در دست در کردن بیکدیگر کرده قلب با فزا و دارند و بعضی چنان پوده از پیش
 بر دارند که همه داهها و منازنی که عبور کرده مشاهده کنند نکشته در بیان فائد
 تملود و بحال بقالبتا غلغلت الحزن والانس لا یبعدن ای لا یغفون همچنانکه در عقد
 قدسی است فخلقت الخلق لکی اعرف تعبیر لازم بملازم شدن بجهت تنبیه باینکه
 معرفت بعبادت حاصل می شود نه ببحث و جدال نظر و مراد کمال معرفت است چه جمله
 معرفت هم بتل از تعلق بقالبتا است پس مصداق لدینا فزعة الاخرة در دنیا باد
 است بدو دنیا دینی همان است که بود و لیکن زمین دنیا با بلیت تقیه اود و
 لیکن بقدر تربیت می هد من جاء بالحنه فله عشر مثا لها بعضو هفصد کثل
 جنة نبئت جمع سنابل فی کل سنبلة مائة حبة بعضی مضاعف والله مضاعف
 لمن يشاء بعضو از حساب برین ائمانا بوفی الصابرون اجرهم بغير حساب و بعضی ازین
 افزون تر اعدت للعباد الصالحین ما لا یعین ان ولا اذن سمعت لا خطر علی قلب
 بشر و بعضی بیشتر لا تقلم نفس ما اخفی لهم من فرة اعین تخم روح چون دانه زرد الو
 چون کاشند اگر چه همان دانه می هدا ما بیکدانه هزار دانه می شود و شکوفه می
 دهد نافع بجوی خود است سبزه که نافع چشم است شاخ و ساق که عصا و نعلیز
 و هنرم می شود و موه زرد الو که جز و بدن می شود و غوره ان و خشک ان و زرد
 ان هر نفع می بخشد و بدانکه معرفت بر سه قسم است عقلی و نظری و شهودی و عقلی
 چنانکه عقل هر کس حکم می کند بر صانع حق کفار ليقولن و ليقربونا الى الله الخ
 و با استدلال پی برند و عرض این تعلق روح این معرفت نیست چه این دواول

هم بود است بر یکم فالوایی این معرفتی است که نظری است کاملاً مسلم و حاصل
است بلکه بهتر از این نخواهند این خبر کمالیست و بسیار باشد که این بر ندیده و
کفری کشاند چه عقول مختلفه و ادله عقلیه بسبب عقول متفاوت می شود و
نظری است که از عقل ^{چنین} بر دایم بخو که از در و توانا نبوت من ابراهیم را بد
و تخم روح را پرورش دهد بر قانون شریعت نظریه ایست فاق و انفعیل باید و بطریق
که از شرع رسید حکم بصانع و صفات و کمال او کند و از هر مظهری مظهر را بفهمد
و بر هر کلی شیئی آن برسد و با بعینه عالم ابقان نهد و کد لک نوی ابرهم ملکوت
السموات و الارض را بداند و بمعنی ما را بت شأ و ایت الله معتر در ک کند و این
مرتبه اگر چه بسیار بلند است و مقام خواص است اما هنوز تخم انسانیت در شکوه
است ^{شود} که مقصود اصلی است بارینا ورده و بدجته حقیقی که برتر شود
است نه بهمان و از مرتبه ایست که بعد از دو مرتبه اول قدم بر قدم شریف نهد و
بطریقیکه از موصلا فزاد شریعت بارشاد صاحب شریعت سلوا کند تا فحیه
و باینه ^{بند} الا و بقیه ایام دهر که رفعتان فلعرضوا لها من تقریالی شریات فیه تراعا
کرده عاشقی قدم باست نهی معشوق در اول پیشاید نکته بداند که نظر
ادنی و صفت نفی خاتمست و باقی صفات همه از این دو اصل تولد میکنند
ان هو و غضب است و از خاصیت عناصر است که در نفس است هوامیل و سفل
و این از خاصیت آب خاکست و غضب میل بعلو و رفیع است و ان از هو و اتر است
و منبر ما بر و روح خا بر دو صفت است این دو صفت بالضرورده و در نفس با بد
نا به و جذب منافع کند بغضت فغضا اما با بد ایند و اجدل عندل نگاه داشت

و هر يك از اين بيان شرع بايد استعمال کرد و بايد نگذاشت غالب شوند زیرا که ان
 صفت به ايم و سباع است که هوا از حد اعتدال تجاوز کند شرعاً در اصل و نه در
 وخت و نائث و مجمل و خنث بد بداید و حد اعتدال هوا است که جده منافع بقده
 حاجت کند در وقت احتیاج ^{بیل} بیل بر اید از قدر حاجت کند حرص پیدا شود و اگر
 پیش نهاد عمر کند مال ظاهر شود و اگر میل بچیز دیگر کند و نائث خست هم رسد
 اگر میل بچیز دیگر نکند شهوت بد بداید و اگر نگاه داشتن در آورد مجمل بهم میرسد
 و هکذا و اگر صفت هوا مغلوب گردد غضب شود و نائث حاصل شود و اگر غضب
 از حد اعتدال تجاوز کند بد خوئی و تکبر و عداوت و حد و تنگ و بی شای و عجب
 غرور و امثال اینها حاصل شود و بعضی صفات ^{ترکیب} به نظر آن آید و صفت حاصل شود
 و اگر غضب مغلوب هوا بشود بی حیثی و بی غیرت و کسالت و عجز و ذلت و خواری باید
 اید و چون این صفات بر نفس غالب شوند طبع نفس مایل بفسق و فجور و قتل و نهیب
 نشا و غارت شود و چون مال که بنظر ملکی در غالب دم نکر پسندد ماده اصل ایشان
 را بدیدند گفتند اینها را بفسد و اینها و بسفالت الدماء و ندانند که چون
 اکبر شریعت بر این صفات طرح کنند همه صفات حمید بد بداید لهذا فرمودانی علم با
 لا تقلمون که با کسی شرع ندانست که این صفات را بکلی محو کند چنان نقصانست ^{حق}
 از فلاسفه اینجا بطلان افتاد و درخواستند محو کنند شد نقصان بد رفتن باعث
 نقص مرتبه انسانیت شد خاصیت که با کسی شرع دانست که چون این صفات چون
 استقام کند که هر چه خواهد براند چون بتضرر اکبر شرع آیند و با اعتدال صفت
 رسیدند که در خود این صفات تصریح ننمایند لا بشروع در نفس صفات حمید بد بداید

و از مقام امارت ب مقام مطهری رسید روح شریف قطع منازل علوی و سفلی خود و
 بمعالج علی علین قدم نهاد مستحق رجوع الی ربان گردید و با جمل نفس ناطقه پروانه
 بیاورد سپهر هوا و غضب احتیاج است لیکن باید نفس مطهره شود و روی این
 صفت دایلو کند تا مطاوب حاصل شود چون هوا و بعا را علو نهد هم عشق و
 محبت کرد و چون غضب تصد علو کند هم غنیمت و غم و همت شود بشوق و
 محبت وی بحضور کند و بغضب هیچ مقام توقف نکند و هیچ چیز قوت نیاورد و
 پیش از این در عالم اولی این دولت انداخت چون ملائکه ب مقام خویش راضی بود
 و بمشاهدت جمیع اشیاء و مامتا الاله مقام معلوم و جبرئیل میگفت او در قوت
 المله لا حریف و چون پدر روح بمادر عناه جفت شد و در فرزند هوا و غضب
 که اول جهول و در هم ظلم است بدیدند فابل تجاوز از مقام خود و بهاری این
 دو سرکش ظالم جهول صاحب غنیمت و محبت خود را پروانه صفت بر شمع احدیت و همت
 زدند با آنکه از حریف نکرند که کمتر بعضی اهل عرفان گفتند ربان تصفیه ^{دل}
 بر فائون شریعت که در جنبین است جنبه روحانیت جسمانیت بخوار و ادراج میگردانند
 اعضا فانیست می کنند چه از غم ^{دل} به عضو پیوسته است پس اگر فانی این هر عضو
 پیوسته است پس اگر فانی این دل و عضو می شود حاصل شد مفالوح می شود و اگر
 سده میان روح و دل حاصل شد جان دل منقطع می شود و چون نفس روح بدل
 رسد ممکن است که دل را صفای روح حاصل شود از سمع بصورت و ذوق و شمع و هکذا
 و از حصول آنها کمالی بکرم حاصل می شود تا دل متعلق با اخلاق الهی شود و دل را
 شکلی است حسوبی و از جنبه اینست و حانیت که از عقل گویند دل سایر حیوانات

این جنبه را ندارد و صلاح آن در صفات و فتنه آن در کد دست از این پنج خاصه است که
 اگر کشوده شود عالم عینت ببند چنانچه حواس غالب عالم شهادت را و دل را هفت
 طور است بجای هفت ظاهر اول آنها را صد گویند جای سلام و محل سوسنا
 من شرح الله صدره للاسلام و من شرح صدره بالكفر و سوسن قصد و انکار
 و دوم را قلب گویند آن جای ایمانست کتب قلوبهم الايمان سیم شغاف آن معدن
 مطلق محبت است قد شغفها حبها چهارم فؤاد آن معدن مشاهده و رؤیت ما
 کذب الفؤاد ما رأى پنجم حب القلب است که محل خاصه محبت بل لغز است ششم
 سواد است که معدن مکاشفات و معدن علوم لدینه است و کجینه خانه اسرار الهی
 نر ملک است مسلم نر ملک حاصل آنچه در سر سوادى بنی آدم را و است هفتم
 محبة القلب است آن معدن ظهور مجلبات نوار الهیه است چنانچه تن با بند
 عضو سجد کند دل نیز باید با این هفت طور سجد نماید یعنى همه را از غیر خدا برتا
 و در سجده آورد و در بد و طفولیت دل مریض است معالجه آن لازم است و در
 تربیت معالجه آن خلاف کرده اند بعضی بتبدیل اخلاق و معالجه از راه عقل این
 خوبست ولیکن عمرها با بربا بتبدیل خلقی شود و حال اینک عقل را بتداعیل است
 و رای العلیل علیل عقل اگر کما از همه مفسد آگاه و بینه مکاید شیطان دانا است
 و بعضی بتبدیل آنها از راه مجاهدات شرعی آن نیز بسیار خوبست ماعلم ما خواهد گفت
 بکرمان از محافظت غافل شود نفس بوسنی اغاز کند عمری و صفی باید صرف کرد
 و چون و بد بگریارد و از صفی غافل شود بصورت اول باز کرد و اهل سلوک از
 مشایخ ابتدا بتصفیه دل گوشتند بر مراقبت اندام و مت نمایند تا محل فیض حق

شود و فیض آن در محطه چندان اخلاف متبدل شود و البتة آن تبدل هم مجد اعتبار
 باشد اما طریقی تصفیة دل که اول بتجربہ صوت غالب داند بترك فضول بنا و عزلت
 و قطع تعلقات و خلق الاصبحت کمالی ترك مالوفات طبع و باختر جاه و مال و ترک خان
 و مان و عیال و مد و من با این تا بمقام تفہید رسد چون از عہدہ این بیرون آید
 تصفیة دل قدام نموده بدو وام و فکر مدام تاهمة و ساوس شیطانی که بدل رسد
 بیرون رود و فسادات آن برخیزد و این وقت پدید آید پس سلطان ذکر و تلاوت
 مستو شود و غیر یاد حق بیرون رود و سر بر آفتاب بر دل بنشاند پس دل را ^{نفس} الحیا
 حاصل شود انگاه دل بمقام دل سدا لا بد که الله تطین القلب فکر بنا و اخرا ^{ند} نما
 و انوقت سلطان عشق را بت سلطنت بشهر دل فرستد و شحنة شوق نفس را بشهر
 صفت را بر سر زبند و بسیار استگاه در آورد و تیغ دگر را بر آورده از اکرن دل
 از این سیامت دندان شهابین فرا بگیرد و همه صفات مہر سر تسلیم بندگ بنهند
 و بارگاه جلالت را بنده شوق و عشق بشکلی فرو دابد و عقل بوی پری نشند
 و لالی صفات حسن دل را بنده شد و انوقت هیچ عضو و صفاتی نماند که خواص
 کند الله غالب علی امر پس دل بین اصبحت لطف قهر حق در آید کاهی در آن تصرف
 لطفانه کند کاهی قهرانه محفی نماند که آنچه این عارف کشف کند بند دل صفت بجای
 شرعیہ عمری باید آنچه را خود کشف از راه تصفیة دل نیزها محال دارد و چه صول بمرتبة
 ترک فضول و عزلت قطع حتی آن مال و عیال خو عمری بخواند کہین مقدار او ^{تحت} نیست
 دل نمی شود مگر بعد از تبدل اخلاق بدشمار و با وجود این بعد از غفلت از مراقبت
 مجال اولی عود میکند ساغر ^{در} اصبحت بدو سر بر سر بنماست باید ذکر

دوی کار می هست دور کاری بسر کوی نو منزل کوم بامی که مرا بنویست
 دبداری هست سر عشق و نونهان چون که از خلق که اشک فاش کوید که مرا بنویست
 هست سر خوش از صومعه خیر ارباب روم در سرم چو وضو سبک و ناز هست
 اندران طره طراد نکند موئی در خم هر شکش بس که کفاری هست طائران
 چن قدس خدا و نظری که مرا هم نگران دل سوی کلاری هست ساغر اند
 زاهد پنهان بزم شریف انهم چیز جهان دیند خوباری هست لای ری
 کسی کش نیست طاف دست خود در دامن بند کجا ناب و در دست دیگر
 دو کرم نت بند بزم مدعی خواهم بشی را بنجمن کردن بد سو جام و در دست
 دیگر دست منت بند لای ری در مصر خوبی پوسی از نوبیا زار آمد کثر
 صد هزاران بوسف از مهر و خیزد آمد مانند از شک پری اکده نظر زدی
 ان دل و بامان دگر کی خود بدید آمد نکند بعضی از عرفان در بیان تحلیله روح
 بر قانون شریعت گفته روح انسانی از عالم امر است و محض عرفان اختصاص دارد که
 هیچ موجود ندارد قلل و روح من امری و عالم امر عالی است که مقدار و کثرت
 پند بود و با شاره کن ظاهر شد با بنجست عالم کو پند بی توقف مان و واسطه
 ماده و عالم خلق اگر چه با بن شاره کن ظاهر شد اما بواسطه مواد و امتداد با هم خلق
 السموات و الارضی سست با هم پس قلل و روح من امری یعنی بی ماده و هوای زان
 کن حیوة ارضی هوالی با فاعله فاعله بصفه قیومیت کشته عالم ارواح مثل عالم
 ملکوت ان مصد عالم ملکوت بملکوت فاعله و ان ارواح و ان بروج انسانی و ان
 قیوم و سبحان الذی بید ملکوت کل شیء جز و روح انشا باده مخلوقست و ان

بصفه قومیت خمر تا دم بیداری نفیض این سر و دمی پس کمال روح در غلبه صفت
 ربوبیت است طریق او آنست که اول نفس بقید شیخ عجمی کمر اندازد تا اوقات خدا
 باستقبال آید من تفرق بلی شربت قهرت لبت را عا چون طفلی که بمهد افتاده بیندند
 پس و بتصفیه دل و روح آورد پس و از پستان مادر نبوت و دایره ولایت شهر
 داد که غذای آن عالم است تا معده او قوت گیرد و از غذا های بیعالم آن معامدان
 و مجالسان هلاک نشود و از تبه خلافت احکم بین الناس جعلنا که خلافت حق
 بود است پس باید که اول بهر آن مدنی طفل انسانی بعالم شود و از بدست مادر
 نبوت سپرد و از پستان شریعت شیر داد و بدینا طریقت فرشتا آورد قطع مایه
 اموخت تا از بند تعلقات جسم برآید و اقامت تصرف هم و جهان را و منقطع شود
 و ملک ملکوت بر او عرضه آوند در اینوقت اگر آن در پی خواست نظر کند هیچ نبیند
 مگر آثار ارباب حق در آن مشاهده کند ما را بیت فی شیء الا وایت الله معه در این
 وقت روح را آتش شوق با اشتعال آید و روح را بر پستان نبی داده و مستغرق بپند
 شمع استیخ خوب تو پروانه منم دل خویش غم نواست که بیگانه منم نخبه هر زلف
 که بر گردن نواست بر گردن بند نه که دیوانه منم در اینوقت مکالمات عاشقانه
 آغاز کند و انواع کرامات بر ظاهر و باطن آید بدایا کرد را به مقام باین نعمت ناکند
 منعم باز ماند این ان عقیقه است که خون صد هزار صدیق برخاک ریخته صاحب
 اصحاب الکرامات کلام مجویون زنهار در این مقام مغرور نشوید و این مقام روح را
 شرب بهشتی میدهند و ظیفه روح آنکه در این مقام بمضمون و لش شکرتم از بدایا
 عمل نموده از جمله اغیاء امنی کشد و سر خطا بر کو شتر چادر در بنا و اخرت بند و

اگر مقامات صد بیست هزار نقطه نبوت بر او عرض کنند سر نه بدو و اگر هزار
 بان خطاب سد که ای بنده چه میخواهی گوید بنده را خواست می باشد اینجا مقنا و شوق
 است بنیان عاشق چون کل باید سل نکند بود چون چنار دست عود دهن بود باشد
 عشق در این وقت چندان غلبات شوق و غلغله روح را بدید بافتن بافتن ان فی قتل
 حیوان نکند بعضی از عرفا در بیان احتیاج بشیخ گفته که بنده وجه احتیاج بان است
 اول آنکه راه ظاهر که بصورتی در لیل راه شناس می تواند رفت با آنکه همه پده
 راه بین داد و هم قوه قدم و هم راه معین دویم آنکه همچنانکه در راه صورت قطع
 الطریق بسیار است هم چنین در راه حقیقت زین للناس جبل لثیوان من لث لایز
 و القناطر المقنطرة الیه یکو نری بدر قمی توان رفت سیم آنکه در این راه ولایت و
 سبها بسیار است چنانکه فلاسف بدنها روی بوی طریقت کشا افشاوند وین و
 ایمان بیادادند و همچنین در هر طبعی مشبهه معطله و غیر هم مکرر آنکه در حیات
 ولایت مشایخ کمال سلوک کردند و بتوسط ایشان از آن ولایت عبور کردند چهار آنکه
 روندگان از ابتلا و امتحان که در سراسر راه است وفات و فزات بسیار افتد صاحب
 ضرر می باید که بلاطیف کجیل فیض و فشرکی ز طبع او دفع کند و بعبارة ایشان
 لطیفه طایفه شوق و کرمی طلب داد و بدید و در ذکر فان الذکر می تنفع المؤمنین
 پیچید و نند و در این راه علل و امراض نفسانید باید و مواد فاسد غالب که در دو
 بطبیعت حاجت افتد که باد و بنه صالحه معالجه نماید ششم آنکه سالام در راه
 بعض مقامات روحانیت که در اتحاد روح از لباس بشریت بفرماند و پرتوی از
 ظهور انوار و صفات و در او بدید و چون این صفت بافته است بدوای خود

مجلسی کرد و در این وقت اگر تصرف و لایب شیخ کامل نباشد بهم زوال ایمان و افانان
بدری حلال و اتحاد باشد شیخ مرتبه بالآبان می نماید تا از اینجا خلاص شود و از این
هابل می کند و هفتم آنکه سالک داد را ثنائیها از غیب پیدا بداند که هر یک
اشارتی بود از غیب بنقصان و پادیه مرتبه سالک نشان صفا و کد و درت و
احوال شیطانی و نقصان و در همان دیگر معالجه کرد در حصر نباید مبتدیان
اشارت و وفای ندارد زبان غیب اهل غیب داند پس شیخی باید تا معانی و اوار
و ایمان نماید تا از آن معانی محروم نماند هفتم آنکه هرگاه سالک بسرفه قدم خویش
رود سالها مسافت بکفایت راحی تواند چرخه سیران در روش مورد ضعف تراست
و بعضی مقام است که بطیران توان عبور نمود و مبتدیان بنابر بضاعت باید از
مرغی از لظیران دهد نه آنرا که سلوک را ببرد و در کتب تلقین شیخ مؤثر باشد
دهم آنکه تحصیل مناصب ظاهر بیافزاید شاهان صورت بجماعت مقرر میسر
نکرد پس همچنین بسند مناصب حقیقی را پادشاه حقیقی مخفی نماید که اینهمه
صحیح است لیکن شیخ و مرشدی کامل و اتم از بنی ولی ائمه ظاهرین نتواند بود و
و آنچه شاید و باید در کلمات ایشان حاصل است استخراج آنها از کلمات و
اشارت ایشان اصعب نیست از شناختن شیخ و فرق میان شیوا و استاد ای بسا
ایستادم روی هست مبتدیان پیاورد قوه شناختن شیخ و متمیز کردن صادق ^{باز}
پس صادق یقینی درست هست توسل بر حانیتان و استفاده از کلمات ^{باز}
او کافی است شجره ما هر که بر ایمان می جلی تم قم ما قلم در خادیم می ^{باز}
جلی تم قم که نور خدا جوی به پود و چه می پوی ما مشرفانواریم می جلی ^{باز}

قم قم اسرار نهانی را که ناشی عین خواهی ما مخزن اسراریم هی هی جلی قم قم با
 نافله وحدت که زانکه سری خواهی ما نافله ساریم هی هی جلی قم قم ما ندند قدح شکر
 از نام و نشان رسته در میکه خاریم هی هی جلی قم قم با جنت باد و رخ مارا
 نبود کاری ما طالب بداریم هی هی جلی قم قم ما بانی باللهم فانی ز خود خوی
 منصوب سرادیم هی هی جلی قم قم در طور لقای حق ربانی گویان مسفر
 و بداریم هی هی جلی قم قم ای اهل افسره و طعنه مزین بر ما ماه شر بار
 هی هی جلی قم قم نکته تر بعضی عرفا در مقامات شیخ گفته قال الله سبحانه و جود
 عباد من عبادنا آتیه دمه من عندنا و علمناه من لدنا علما از اینجا پنج مقام رکن است
 دست فی بد اول عبدیت حق که در بند هیچ چیز بجز خدا نباشد تا در همی یاف
 مانند عبد است تا هر چه در بندانی بنیادین دویم استحقاق قبول حقایق انصاف
 بواسطه آتیه دمه من عندنا و ان میسر نشود تا بکلی از حجاب بشری و روحانی
 بنیاد سیم آنکه خصوصیت ربانیت رحمت خاص از مقام عبدیت چهارم علم
 علم از خصص بواسطه پنجم علم علم لدنی بواسطه و مراد علم لدنی علم بذات صفات
 خصص است بواسطه و سابع و علاوه بر این پنج ارکان بیست و یکم رکن است
 او موجود باشد آنکه بقدر حاجت از علم شریعت باخبر باشد ۲ آنکه اعتقاد
 اهل بدعت را نداشته باشد ۳ عقل معاش عم سخاوت تا مرید را نتواند از
 ما محتاج فارغ دارد ۴ شجاعت تا از ملائمت خلق و زبان ایشان نپندد بشد
 ۵ عفت تا محمل تمیث نشود ۶ علوهیم که بدینا و اهل دنیا التفات نکند لا
 بقدر ضرورت هم چه التفات مردم بمسیرا که چه او را مضرب نباشد و اگر باغبان

وصفا و ۴

دینار و باو در این کار کند در جمع مال و ضیاع و عفو و نکوشتن طعم در مال پدید
 نکند ۸ شفقت بر مرید و سایر ناس باید از احوال دینوی مرید غافل نباشد
 ۹ حلم به هر کس در و دشمن زد و مرید را زنجاند مگر بقت ضرورت ۱۰ عفو اگر از
 مرید هر کس ناپسند بپند عفو را کار فرماید و بنصیحت و شفقتانه معالجه نماید
 ۱۱ حسن خلاق و خوشخوی ۱۲ ایشار ۱۳ کرم ع ۱۴ توکل ۱۵ تسلیم ع ۱۶ رضا بقضا
 ۱۷ وفار ۱۸ طمانینه در امور ۱۹ ثبات قدم و عزیمت ۲۰ هببت لحنی مانند که
 بجز معصوم کسی چهره تواند داشت که پنج رکن اولی او حاصل است خصوص
 مبتدیان و متهم خود چه احتیاج بشیخ و مرشد دارد پس شیخ و مرشد را از ائمه معصومین
 گرفت نکته تر مرید را نیز نیست شرط است اول قویة ضوچ از جمله امور مخالف
 شرع ۲ زهدان و نیا بکلی ۳ تجربه قطع جمله تعلقات سببی و نسبی با حسن اوجوه
 عم اعتقاد پاک ۴ تقوی احتیاط و ولقه لباس نه انفض که بوسواس افتد ع
 صبر در سخت تصرفات و امر و نهادهای و بخرع کاسات نامرادی ۶ مجاهد و بانفسر
 رفیق و ملا دانکند لا بقدر ضرورت ۸ شجاعت مردانند بودن ۹ بدیل و باید گاه
 از سر و جان بخرند ۱۰ قوت و جوانمردی و حق هر کسی را در جای خود بقدر وسع عمل
 آورد ۱۱ صدق علم فرائض سنن بقدر ضرورت ۱۲ بناد ۱۳ اعیاد ع ۱۴ بدشک
 چهره در این راه کارهای خطرناک پیش باید باید لا الهی الا خود را در اندازد و دعا
 اندیشی نکند ۱۵ ملاصقت قلند که صفت نه آنکه خلاف شرع کند و پندار در ملاصقت
 است حاشا این راه شیطانت است بلکه با به معنی که در رفتن مدح و ذم و در قبول
 و نام و ننگ نباشد همه نزد او یکسان باشد بد و سنی و دشمنی خدا و پیغمبر و خدا

نشود عاقل ۱۷ ادب ستماد و حضور شیخ و ماه انبساط و مزاج بر خود بسته دارد

و آنچه گوید باطنیان و وفار گوید و عدلها بطریق احسن جوید ۱۸ احسن خلوق
پوسته کشاده طبع و خوش خوئی و از تکبر و تفاخر و عجب و دعوی طلب جاه دور باشد

مخالفت و

و بار خود را بر باران نهد بلکه بارکش باشد و از نصیحت گویند نصیحت نخواست
و راه منازعات و معارضات و مجادلات و خصومات بسته دارد و بنظر مردم بسیار

سبام

نکر ۱۹ السلام بظاهر و باطن تصرفان شیخ به تقوی و اگر هزار بار خطاب سکه

مطلب بنای است بر ندارد و قبل ما محو تجلی الهی اسوده ز حبال و جاهیم

عربان و لباس خود پرستی و ارستت جبه کلاهیم همواره بمسند قناعت در

کشور فقر یار شاهیم داریم امید عفو هر چند مستغنی لجه کلاهیم و قبل وقت

انشد که دیگر هر حق اظهار کنم خرقه و سجده بدل بابت زناور کنم و از عشق

پس پرده دل هست همان باد و چنک عیان بر سر باز کنم صوفیان و از حیضا

چشام ندی بخبرشان بدی از سر و دستا کنم تا کنم نازده دیگر بشوئه منصوری

فاش ناالحی ز من و جاد بر دار کنم زاهد چه مستگرا بروی و کجی هم بر دم زن و در سر اسیر

بردها از روی کار و اکتم و قبل از شرب و صلستم بللی از خار هجرستم بللی

رسیمت دلف بتی بدم بدو در حرم زنا رستم بللی افتادم در کند عشق یار

خوش ز بند بند جستم بللی پای کویران روز شب در بزم عشق جام می باشد

بدستم بللی شعر فیه ابهام خواص حافظ گفته ساقی حدیث سیر و کل و لاله

می رود این بحث با نلثه غساله می رود بدانکه اهل طرب و باده کسان شده

می در صبح بنا شنای نوشتند تا معده را از مواد فاسد غسل دهند زنانه

شراب و هنکام بر م خوب ظاهر شود و با اصطلاح ایشان این سر بیاله را ثلثه عساله
 میگویند و با اصطلاح اهل عرفان این سر بیاله عبارت از فنای آثار و صفات و از ۱۲
 است که اول آثار خود را می شود و دوم صفات قسم ذات که عارف بجز آثار او نمیداند
 و همه صفات و ذات را در جنب صفات و ذات وجود حقیقی محو و مضمحل میکنند نیز
 بدانکه او باب کر و عرفان میگویند که بعد از آنکه کسی بپندد دل را صفاداد و اعتبار
 را از خانه دل بپوشد و متوجه پاد مطلوب شد خواه آن مطلوب معشوق باشد
 یا ولی و صاحب الامر باشد یا شیخ و مرشد ابتدا سر مطلوب در باطن جلوه می کند
 و بوی از آن بمشام میرسد و بعد از آنکه تصیق شده باشد آن سر روشن تر می شود
 و ظاهر تر می گردد و چون پاد شد سرتاپای مطلوب جلوه می نداد و با اصطلاح
 این طایفه اول را کل میگویند و دوم را لاله و سیم را سر چنانکه شیخ محمد داری در
 رساله خود تصریح نموده و چون این اصطلاحات دانسته شد معنی شریح می شود
 و مراد آنست که در بن ماسخن از سر و کل و لاله میرسد و سه طور مطلوب جلوه می
 شده و این را ثلثه عساله که فنای ثاری و صفات ذاتی باشد چه بواسطه هر یک
 یکی را طوایف ظاهر می شود یا آنکه باران در مقام طلب سر و کل و لاله اند که تمام جلوه
 مطلوب باشد و این موقوف منوط بثلثه عساله است بعد و انانیت می شود و می
 شد که مراد از سر و کل و لاله معانی ظاهر هر آنها باشد و با ساقی شکوه از خود و باران
 کند طالب سر بیاله عساله باشد معنی این باشد که ای ساقی هنوز ما و باران
 حدیث سر و کل و لاله و باغ و بوستان میگوئیم و طالب بی و کشتنهای ما هم و
 بحث این بر ثلثه عساله است که بماند پیچیده که همه اینها از نظر ما محو شود و یکی

عزفنا نار و صفات ذات مطلوب شویم و از این امور غرض هوش کنیم و اگر بظاهر شریعت
 شود مراد این خواهد بود که ما را هوس سپهر باغ و بوستان و مناشای کل و لاله و سر
 بر سر افشاده و این را از سه بیاله صوبی است که نشانه و نشانه شرب را در ظاهر
 ساخته **نکته** در گفته اند اعظم شریعت سلوک راه حق و بتدبیل خلاق اشغال ندک
 است و در کبر بجز تلفظ نه مژغری معتد به نیست بلکه باید قلب متذکر معنی آن باشد
 تا ملکه شود و در کربان کسب نفس قلب است و بعد از آن چندان بد کنز باقی نیست
 اخبات و بات بر مدح ذکر قلبی پدیدار و بسپا است و بعضی از عرفاء بعد از نقل بعضی
 از این اخبات شروع بطن بر علمای شریعت که تلقین ذکر خفی و تشریع گفته اند کرده و گفته
 است که این از عدم اطلاع بر این شواهد است با از لحاظ و بسپا تا معقول گفته است
 بجهت ذکر قلبی که در بات و احادیث و بسپا قلب متوجه یاد خدا و عجایب صنع و قدرت
 او و صفات کمالیه و گردن است این احتیاج بتلقین ندارد و خود علمائش نیز تعنی این
 میکنند خصوصاً قلب در نماز و ادعیه و ذکر میکنند سخن در تلقین ذکر مخصوص اصل
 از صورت ذکر خاصی نیست هیئت مخصوصی و حرکتهای مخصوصه و از کدام طرف سپهر
 بر داشتن و بیکافز و آوردن و اگر کسی اینها را تشریع گوید بسپا صحیح گفته است باز
 گفته که شایع در ادله سنن جایز است و مشایخ صوفیه این طریقه را تا با ائمه نقل می
 کنند پس داخل در ادله شایع سنن خواهد بود علمای شریعت می گویند شایع
 در صورت عدم ظن کذب است مضمون کذب ناقض است شواهد بر این ذکر می
 بلکه فی کوبند شایع در صورت نیست که ناقل از اصل سنت نباشد و بسپای از
 مشایخ راستی بلکه کافر میدانند با جملة حجب و نندکان راه نسبت است نسوا الله

خاتمه ۳

مسئله

غنیمت و علاج آن بضد است ذکر لا اله الا الله ذکر اکثر اینها ناکند در شفا خواندن قرآن سید
 و بهترین آن ذکر کلمه لا اله الا الله است که مرکب از سه کلمه یعنی ما تکبیر ان شهادت است باین
 که هیچ بنی منفع صغری نسبای شود و بمضمون وعده او که حق در کرم البته شفا حاصل
 می گردد که کمتر آن برای شرایط و ادب کرامت کفایت کند اقل صدق داد است ۲ و
 طلب دعا و غیره سلوک است از این یاد که واسطه از خلق دل حق و الله غم در هم فی خواهم
 بلعونه توبه بر وضوح از محرمات و اهتمام تمام در عدم غفلت از ذکر بکنش یعنی
 دوام ذکر و فکر و دوام وضو و اظهار جامه از نجاسات مظار و محرمات شرعی
 از ابریشم و نخوان و از رعایت آنکه مرید نشیند دست است بر بالای واجب دست
 چپ ساق دست راست را بدرد و دل حاضر دارد و چشم بر هم نهاده بنعظیم تمام
 شروع در ذکر کند و اکثر ابتدا بدکر لا اله الا الله کند بهتر است و کیفیت از این
 گفتند لا اله الا الله از ناف بر آوردن و بر پستان راست برود و از اینجا لا اله الا الله
 از بر پستان چپ برده بر کمر اندازد بر پستان راست بر شمر که زبان حرکت ننماید هر
 که در دل نظر کند و چیزی را که ببیند که بان پیوند دارد و در نظر دارد و دل با
 مبداء داده بولایت ولی متوسل شد استمداد کند و بنفی لا اله الا الله پیوند باطل کند
 که هیچ چیز نخواهم و هیچ مطلوب ندارم پس بتدریج محبت اینچنین باطل می شود لا اله الا الله
 قائم مقام محبت او میگردد و مدد او مت نمودن بر این ترتیب بتدریج دل از همه
 مألوفات فارغ میگردد ۹ مراتب دل خویش و پیوسته از خویش با دل شیخ دارد
 از آن مدد طلبیده اول سالک بواسطه صبح منوجه حاضر تواند شد که از اعانت
 غیب است چون صورت شیخ از عالم شود و است توجیه بدل شیخ است و دست مبداء

و پیوسته همت شیخ را دلیل و بدر قوت خویش شناسد چون خرق باغنی پدید آید
در حال پناه شیخ آورد و در راه اندرون از دل شیخ مد طلبد و آدم سکوت
نموده بر قد ضرورت سخن نکوبد آن ترک اعراض بر خدای رجیع و از آن هیچیز
ترک اعراضات بر شیخ نامزد و شیخی نشود که دیگر مقبول هیچ شیخی نکرد ۱۲
تقلیل طعام نه بقدر و بیکه ضعف آورد بلکه بقدر بیکه همیشه سبک باشد
و طعام را باد کر محض و دل خورد و لقمه را کوچک بردارد و خورد بخابد و از قدر
حاجت زیاده تر نخورد و چون از منزل بیرون رود نگاه با طرف و جوانب نکند و مخفی
نماند که در همه آنچه مذکور شد اگر مرد از شیخ یکی را نماند باشد خوبست الا نذر
حافظ چیست این سقف بلند ساده بسیار نقش زمین معنای هیچ عاقل در جهان
اگاه نیست همانا مرد از این سقف نفس ناطقه انسان نیست بلندگان چون از عالم
امراست سادگی بجهت بساطت آن و نقشی بجهت نمودن عالم افانت با مظهر جمیع
اسماء و صفات **و البضاد** و شدم که ملا یاک در میخانه زدند کل آدم
بسر شدند و بر پیمان زدند بدانکه با اصطلاح اهل ^{عراق} میخانه را بر سر چیز طلاف کنند
اول عالم فیض نور مطلق و جامعیت سما و صفا که می معرفت از انجانی ضد می شود
دویم مقام عشق و محبت که باده الهی و شوق از انجانی سد سیم نفس عارف که مجمع
انوار معرفت و هموار باده محبت است معنی است که دید ملا یاک در عالم فیض
و انوار کشودند باده مقام عشق و کل آدم را سرشته پیمان ساختند و از آن مهلکه
پر کردند و پیمان از خم خواند غرض بنیاد شرف است که قابل فیض و
محبت است با معنی است که دید ملا یاک در میخانه که متوسل بادم شدند و شراب

محبت سپانه نفس انسانی نوشیدند با معنی آنکه دیدم ملائک متوسل بمحبت آنکه
نفس ناطقه انسانی است شدند سپانه از کل آدم ساختند با معنی آنکه دیدم ^{بسیار} متوسل
و تکریم بعالم نفس انسانی آمد و طهیت آدم را ساختند و بدن او را پر داخله نفس ناطقه
و بان مرتبه نمودند و ایضا بر در بهانه عشق ای ملک تسبیح کوی کاند را تاج
آدم مخفی کنند ^{بسیار} چون بد در بهانه عشق که عالم جمع و نور و فیض است با عالم محبت
و عشق رسیده داخل شود و تسبیح و تزیین خدای کن بگو سبحانک لا علم الا ما علمنا
چه اینجا مقام انسانیت طهیت انسان را در اینجا مخفی کند و ملک را در اینجا راه
بخت با ملائک تسبیح سجده است یعنی چون با اینجا ملائک سجده کن که اینجا جای مخفی طهیت
آدم است و تو ما موری که بجهت آدم سجده کنی فاعلم انک بکبریه فی ذات او امتثال ادا
و با قدر بزه کند متاسی آن را ماد کرم را بکبریه با مریوز مخلوط داخل فرج کند یعنی فک
ر ماد را بریزد و قدری مریوز را بعد از آن بریزد تا تمام شود و باید از نصف
فرج نکند رد و انبوق را شد صل را محکم کند فابله را بکند و رد را بشدت صل
لولة انبوق را باد هن فابله محکم و اقلش بر او زرد و بملائیق اقلش کند تا نه ساعت باقی
بیشتر نماند مقطر می شود و بعد از آن مقطر را در روی انگشت گذاشته یا بقطر
کند از این ظاهر است که فابله فرج است این مقطر را شبان عروس خلی نام دارد و تشریح
که تفصیل آن در نظیر آن مذکور شد فاعلم انکه مبارکه نور شصت شش مرتبه
در وقت خواب منشا حصول سپرد عالم و دوی می شود بحمد الله العالم قطع میکند
که دو کون و ستار و چهار طبایع چه پنج حس شش ارکان متابعت مراد اگر
هفت زمین سوی هشت جنت آید و نه سپهر بد نوعی سد بخیر و ایضا

[illegible]

عَبْرَ الْمَاءِ

غير الله فالله اكبر بنفسه الخضره وبحسن فرائضه من المسافر للسلامه وحبس التجنه
 ساعدتكم سلامه وبرعاكم الرحمن من كل جانب مفضضا عليكم ما قصدتم من المني
 بنهج سلمكم في فنون الاساليب وقلنا لو ابنا نظوى لحدث لذي جري فلا يجمع
 الواسي بينك ولا ادى نقالوا بنا حتى نعود الى الرضا وحتى كان الود لم يتغير من
 اليوم تاريج الموده بيننا عفي الله عن ذاك العتاب لذي جري قتل وقد طال شرح
 القبل والقال بيننا وماذا الا لشرح الا بقصرا متى جمع الايام يبغي بينكم يصفو
 لنا من عبثنا ما نكدره قتل دنياك مبدان وانت بظنهما كره واسبا القضا صو
 ابوا الاسحق القبا وليلة لادق من حرها وسنا كان في حرها النيران تشعل
 احاط في العسكر لابق ولجب ما فيه الاشجاع فائل يطل من كان المحرم طاعين شامله
 لا يمنع الحجب برها ولا الكلل طا فواعلينا وهر الشيف بطبخنا حتى اذا نصبت لجننا صرنا
 اكلوا المتعفن شكوت وما الشكوى لثلى بعادة ولكن يفيض الحاسر عند املا
 ولما ما القيت من الدنيا واعجبها ان بما انا بآك تحسب ينسب اليها المؤمنين
 لو عشت الف عام في سجدة لربي شكر الفضل يوم لم يفيض بالذام والعام الف شهر
 والشه الف يوم واليوم الف حين والمحين الف عام وجدت مكتوبا في خزائنه هذا
 من آل اقوام عهدتهم في خفض عيش وعن ما لخطر صاحب بهم نائبات لدهر
 فانقلبوا الى القبور فلا عبر لهم ولا اثر قتل على الحاجات فقال ثقال مفاخرها لظنا
 في الكلام لم يستند اليه شكوت الى الدنيا وقلت الى مني اكا بدخر اقمه لبري عجل
 اكل شريف من علي جدوده حرام عليه لودق غير محلل فقال نعم يا بن الحسين ذم
 لهم عنادي حين طلقني على شعر منسوب اليها المؤمنين كذا روج هامة في بكة

متعین بجمعه و شبان خل لسان بنا و مرقی بیننا ان الزمان مفرق الاحباب
 قبل الحی و بعدا با دین الدین قد فتعوا و لا انا هم رضوا بالعیش بالدون فاستغیرا لک
 عن دین الملوك کما استغنی الملوك بدینهم عن الدین ابقی بها من الاشتغال علی
 الباس القلوب و ضان به الصد الرحیب و اوطان المکاره و اطمان و دارک
 فی مکانها المخطوب و لم یزل نکشاف لضر و جها و لا اعنی مجتهد لا ریب انک
 علی قیوط منه غوث یمین به اللطیف المستجیب فکل الحادثات من تناهت ^{صل} قبول
 بها منزع و ریب لهنی و اکر قد بدت منکم امور ما عهدناها و طهرتم الی المعز
 طریفا ما سلکناها نبشتم بدیننا شیا کما قد طهرناها و عرضتم باقوال و ما منجهل معنا
 و تبخلم بافعال و حستتم شمایا و کرجائت لنا عنکم حکایات دردناها و اشبادرد
 و اشباداریناها و قلنا ما داریناها دعواتک المقلات و ایا کر و ایاها فلا و الله لا
 بحسن بین الناس ذکرها ما قرانها سورۃ السوان منکم و در سناها و ما زلتم بنا
 حو ^{حین} جبرنا و فعلناها من اجل نطلب السعی الیکم قد قطعناها و عین تمیق ان زاکر
 قد فیضناها و نفس کلما استنافت للقبایه و رجزناها و کانت بدینا طرث و ها
 سخن سددناها فاولی انکم جنات عدن ما دخلناها تا و ارج زانی ^{در} مکر کس ندر
 و ای شایه ندارد چون من طرث سپاندارد یک تنه بی صد هزار کشور جازا
 دیر من حاجت سپاندارد بکلم از یک ذکر که پای جنوم سلسله دین بدینتر نگاه
 ندارد ما دیکجا و خیال بزم و صالت زانکه کدانشینی پشاه ندارد بیسر و پائی نکر
 که خوشتر بزمین در نظرش قل پرگاه ندارد تا دیک سلطان چاد بالش علیک نیست
 قصوری اگر کلاه ندارد دوق حضور تو تن درست ندانند در حرمت جرشکسنه

[illegible]

مری بود اما محمد علی نام مباشر صنف عطار و متوجه مورد بودی ایشان و رفتن
کردم که دیگری هیچ وجه اجناس عطاری خرید و فروش نکند شخص سید فقیه
باکن سرشیم محصل کرده و این را بخصی فروخت از نظر اطلاع شد در بازار با
برخورد و دشنام دهیهای ما داد و چند سبلی برد و میزدان پیچاده روانه
شد گفت جدم سبزی تو را بد هدایت نکند که این را شنید اعراض شد ملازم مقود را
گفت انتبهید را بر گردانید و چند پشت کردی پشت باورده و گفت بر وجودت
را بگو گفت مرا برین آورد و در دزد بکرانظار تبت کردم و در شب کتفهای او در د
آمد و در دزد و هم دزد شد بد کردم ماده بکنفهای او ریخت و در و چهارم را
مجموع گوشتهای او را تراشید بخوبی که سرهای کتف و پیر و نامد و در و زهفم
برد با ال علی هر که در افتاد بافتاد تا آن اچ تراش معاشن بکناری از این مبان
بر پریدم مباد محبت که شود که مست نبیدم خبر میدی بزم که ترک تو بکشم
بدن و با ده کلرنک جیب خرقه دوید چه خوش بملقه زلف تو دو کند فنادم
من اچ در شش دادم هزار دانه بر پریدم بدل نکلین حس چرخاها که خلبند بن
زد و در فرقت چه بجهها که کشیدم طبع بیکهت بی تاباغ حلد ندارم شکنج دلم تو
با و ج کاه سدره کردم یکی بکام دلم و درج پاسخی نکشودی شبنم از زربیان
هزار طعنه شنیدم مجر هوای که فشار بت پری نفساندم بدم شد بقفس منزلت
پریدم تو کردی بدین مخرب لب بگو یک منت بدیدم و ز بولبان یکا دوسید
اگر نکشن ناو اج هست کلام تو حاصل منش فدای تو کردم که کشتیج امیدم شعر
کر پی شادی نبرد راه بفر منزل ما شکر بته که ندارد کلام از غم دل ما دل بطوفان

بسیر هم داین دجله که هست تا بدیدان تا بخت نبون ساحل ما ده زنان برده
 ده بی اثر و مفصل و در تو سیم ای نافرمان بنی محمل ما را و سر پسته بدشمن نکشتا
 که باز نکشاید بجزار دوست کسی مشکل ما هیچ بختی نشاندم و نخوردیم خوردیم
 جز ندامت چه توان بود دیگر حاصل ما هر هان بجزان ما بکند شنند چرا بکرم
 بست ره ناله دل غافل ما خود بتا واج ملامت نیستند که در حالت بخواشاند
 جان در قدم قائل ما حدیث فیما بهام سئل عن الذکر عن علی ع فقال الذکر بین کثر
 والاسلام بین سبعین والذنب بین فرضین فقال ان معن ان ذکر المعبد لله يكون
 له بین ذکرین له من الله الاول ذکر له بالتوبیة والذکر قبل الذکر والثانی له بالغفره
 له بعد الذکر والاسلام يكون مسبوقا بالسبب الخوف للكفارة حتى یسلوا ثم بالسبب
 الخوف للمرتدین حی لم یتردوا والذنب بین فرضین ترك الذنب بین فرضین التوبه بعد
 الذنب اشتبا قال فی المدارک فی مسئلة ذبح الهکذا فی يوم النحرها ووجوب الحج
 النحر فهو قول علمائنا اجمع واكثر العامة ثم نقل بعد اسطر قبله قول المحقق ع وكذا
 لو ذبحته بقیة ذی الحجة جاز وقال مقتضى هذه العبارة جواز ذبحه بقیة ذی الحجة
 اعتبارا وبعده صرح الشيخ فی المصباح فقال ان الهکذا الواجب يجوز ذبحه بحرم طول ذی
 الحجة و يوم النحر افضل القول وبخود ذلك صرح ابن ادریس ع السلام وحكى هذا القول
 عن مختص المصباح و نهاية الشيخ والغنية لابن زهرة وظاهر المهکذا وحكى عن الغنية انه
 الاجماع علیه هذا مما يقتضى منه العجب من صاحب المدارک وحيث يقول وهو قول
 علمائنا اجمع وهذا العجب من ادعاء اجماع القدر ما على من فيه خلاف کثیر لان للاجماع
 معانی یجتمع بعضها مع الخلاف ومع ذلك لا یعلم اصطلاح کثیر منهم فی الاجماع صریحا

سرسله که جناب فاضل احمد متوکی یکی از فضلا و محققان است که از جمله بلوک
 قلم است نوشته بسم الله الرحمن الرحیم من غایبانه مایل از تو محو شوم چنانچه نظر جناب
 از آن خوشم هر چند بدیدم در مدینه نظاره جمال با کمال و آن نهال ملک و فضل و فضل
 نموده اما اوصاف پسندیده و اخلاق چیده ایشان را از شجاع زمان و لبث غضنفر
 او ان بعضی مجو جهالت استماع نموده و مشتاق و معتقد ایشان گشته همیشه
 بچال و از روی صال و شرف اتصال اشتغال دارد ما چون نمی بینم بدان از روی
 دل باری و از روی دل ما مبارک است از هر چه محبوب و الدم حرم ایشان و تالاجتنا
 اینها را بر همه القواعد و لبث هواره بن بارت این بیچاره کاهی کدر انصوب
 با صواب توقف است مگر و مرا هم خبر داد و شنائی و روابط همسایگی و منظوری
 داشت بمقتضای اولاد و رشید بقتلک با بانه اگر عمل فرمایند ثمرة دنیا و آخرت خواهد
 یافت و چیزها خواهد ساخت هر ند که در مصطب مسکن دارد بونی زمین
 سوخته خرمن دارد هرگاه که سب کلمه و شفته ای است شاکر من است و حرف از من دارد
 بر صمبر منبر منقض ماژرستود بماند که موضع شریف جاسب بطریق دار المؤمنین قم
 حاکم الله عن الغاهات و الافات و التلاطم از اراضی طیبه اما کن مشرف است و مردم اینجا
 از زمان بعثت الی یومناهند اشبعه ابی عشره و صاحب بمانند و فضایل آن
 فاضله نسبت است احادیث و روایات بیست و اوداست از جمله است که فرمود که فایم
 ال محمد عجل الله فرجه ظهور میکنند و زنده کسل دانشم بین فخر و خد مت حیات
 خواهند بود و دیگر قطب الصلح پنج جعد از آن ولایت پاکیزه بودند و فنی پاک
 کرده برآمد روی بیشتر کرده احرام بارت هشتم و قبله هفتم امام ضامن مقرر

الطاعة واجبة طاعة سلام الله عليه بسته فریاد برآورده که السلام علیکم وخت
 جواب سلام داده و فرموده که علیک السلام خدام و سادات غنیمت تاریخ انقضای
 کردند و بعد از آنکه حضرت شیخ ^{جلیل} بدان شاعرش نشان رسیده معاوم کشید که انجوا
 از برای شیخ بوده و شیخ در زمان سلطان سنجی ماضی که از سلطنت سلجوقی ^{بوده}
 و بجهت پاره ده و وارم محرم کاشی که بهتر از چینی بهتر تر تبت ده اند و تمامی اتحاد
 نبوی مرتضوی قرآن مجید که بران کتابت شده تبت هند انکاشی جاسبی
 بوده و نویسد قرآن واحد تبت عبدالعزیز بن ابی نصر قتی بوده در تاریخ جنس مائة
 بوده و آنها را بر شتران لوک سوار کرده از معجزات این است که آنها بطی ارض بحوالی مشهد
 مقدس آمده بودند در کودی فرود آمدند صبحی جمعی بر سر کود لند کسی همراه بود
 آنها را برداشته پیش پیدال نقبا سپید محمد موسوی بردند و او بکار نشاند و او را
 شیخ جلال زان تاریخ خادم و مجاور و صاحب اختیاران استانه بوده اند در زمان ^{میرزا}
 سلطان حسین بابقر شاه جمجاه رضوان بارکان سلطان شاه انا و الله برهانه
 دو پیش شمس الدین محمد در و پیش بچی شصت سال دران استانه مقصد شب روز
 مشغول بوده و شبها سران استان نهاده خدمت میکردند و خانه زن و فرزند ^{ندیدند}
 سپید و تکبته و پیش بچی دبالای سر انحضرت در خانه نیست موجود و از این
 نسل نماند و در و در طرفی ناشر یک د و فرسخ است مقبره و تختی و کبک بجهت
 مدفن خود ساختند و در آن مدفن بودند و بقعة کار و انشراح و استپا و غماران عالی
 د ببت د ببت از این مانده و بجهت رعایت ادب کسان حق انستند اخبار فرمود
 انجا فرمودند و دیگر صلح و انقبای از موضع جاسب بار خواسته خصوصاً شیخ علی

جاسی که در موضع جمع کردن قدم نوشت و از جمله اجماعی و صلح بوده و دیگر
 طریقت مسائل شیخ نظامی است که سید بوده و امش سید الباس بن الباس مشهور است
 چنانچه خود گفته در خط نظامی از نوی کام بینی عدد هزار و یک نام الباس کالف
 بری نامش هم نبود نه است کامش دیگر هر ما بد چمد و کوجه در بحر کجیم
 و لکن نهستان شهر فتم حش شیخ از افطاب و تا بوده سلاطین زمان و امجدش
 سرها خن بر اسمان رسید چنانچه خود صفر ما بد بکفتم بوسش همچون زمین پاک
 چمد بدم اسمان بر خواست از جای در عینه فقر و دوشی سلاطین زمان و از باب
 حکم و فرمان پوشید و متش ثنائی اند چنانچه خود در مناجات و توحید میگوید
 چون بعد جولت از تو بد رکس فرتم از بر تو مهر و بر درم فرستای من خواستم
 توام داری چون که بود که نوکشم پی را چنیز سید نیست کم و دیگر حالات
 شیخ نبی است در عصر سلطان طغرل بن ارسلان بوده و در شهر و ۵۵۰ متر از
 ظاهر و در بلد کجی مطاها اهل عالم است کلمات شیخ از اعجاز است انشاء الله تعالی بعضی دیگر
 نوشته خواهد شد بتعاقب فرستاده می شود و دیگر آنکه جامع بغلق بحضرت
 امام ضامن امام رضا علیه السلام و الشاد و در تمام شد مکتوب حضرت انار و فنا
 پناه حقایق و معارف کاه اعلم علما عفاض احمد متی ر فائد کلا سماء الحسنی خواص
 مختلفه بفعل بها اشبا اذا استعملت کل علی الوجه لم یز من کون لها ابدان منها
 ان ناخذ لکل حرف من اسمک سماء اوله و لکل حرف لما خوله و تذکرها بعد و اعدادها
 او بعد و حرفت بها او بعد و حرفت اعدادها بعد حد المتکرر ثم بعد و بالبحر
 الندا و مثال حاجتک مثل الحمد تاخذ الحیث الحیث المعطى الدلیل و تذکرها بعد

[illegible]

الذكر

با وهاب باولی با حواری صل علی محمد و آل محمد و افضل فی کذا و کذا و لا خطب بالحق ما
بالحق المحبوة فی کل شیء و فی الوهاب الجود العظيمة لكل شیء و فی الولی القیام بكل
و لتكن حاجتك مام بالک حاله الذکر قدم ايام دعائك ذکر علی ندر عاك لند
فاستجلب و وعدك فصدته نصيحتي بدانك بكي از اسم اعظمه له به غفقا و غفقا
است و مقتضای ظهور ان وجود من نبأ است پس نبأ بد من نبأ عاصی ما ب
دویم و نا امید باشد چه پدر و مادر ما کسی بودند که بعد از سوخته شیطان تصبنا
کردند و این صفات ایشان بیا مبرش رسیده و این دو نفر اول عصا بودند و
لیکن پدر ما ناد و پیشان فطرت ادم بر تو غالب است الا سحبت شیطان در تو
هست و از زمره و شاد که هم فی الاموال و الا اولاد خواهی و سق الاجناس الاربهم
فی الطایف لیل و كانت مطهرة و وقعت الملتزم و قلت یارب عصمتی عنی لا اعصیت
فهل من البیت یاربهم انما الی العصمة و کل عبادی المؤمنین یطلبون الذکر
فاذا عصمتهم فعلى من انفضل لمن اغفر قبل و منه اخذ الحجام اباد خرابان زنی خود
ما است خون و دهن را تو ببرد کردن ما است کوسن نکهتگاه رحمت که کند از
رحمت از کنه کردن ما است قال بعض الحكماء احب الناس بالهوان الحديث لمن لا یصغی
الی حدیثه من کلامهم صدیقك من صدقك لا من صدقك و اخوك من عدلک
من کلام بعض العلماء ترك الداراة طرفین من الجنون لا تقبل قوله فلا تصدق به من
صدق الحلاف و ان اجتهد الیهم من عادی من و ندره هبت هبته من عادی
مشبه ندم صدق الولد یعم الولد صفاته الوجه و ذق حاضر علامة الکذاب جوده
لغير مستحلف خبر مالک ما و فاک و شره ما و قبه فون الحاجة خبر من طلبها من غیر

لا من عدلک

اهلها

اصحاب غضب الحاصل في قوله ومغضب العاقل في فعله ادع حوا من عطشك من غير حاجه
 اليك في تاريج ابن العاقل ان شخصا من اصحاب بعض الصلحاء قال راسه في النوم
 بعد موته فقلت ما فعل بك قال وقضى الله بين يدي فقلت يا فلان انك ربما غفرت لك
 فقلت بصلاح علي قال لا قلت يا خلاص عبيدتي قال لا قلت بكذا وكذا قال لا كل هذا
 لم اغفر لك بها فقلت له في هذا قال تذكرك حين تمشي في دروب بغداد فوجدت هرة
 صغيرة قد اضعفها البرد وهي تنزوي الى اصول الجدار من شدة الثلج والبرد فاخذتها
 وحميتها لها فدخلتها في فراش كان عليها فاني لم اجد لها من البرد فقلت نعم قال يرحمك الله
 الهرة رحمتك وقرريب بابن النجدة وبعضنا زعلنا موثقي ان احقنا فاضل ملا محمد
 باقر المجلسي رحمه الله بحقه حكايته كبره فاضل مدكور باقر صالح ما نذر ان
 معاهه نمودند كه هربا را سابق بود بگري وفات رسد در عالم منام اند بگري
 را از انچه بركا وكذا شنه اعلام مباد ملا محمد باقر رحمه الله صالح وفات نمود بعد از يكسال
 شبي وارد واقع بد اول سوال نمود كه با وجود معاهه چرا بالبحال خود را در
 منام ننمود چندان وحشت گرفتاري مر بود كه ميسر نبود و حال في الجملة انسر
 فراغي حاصل شد بعد از ان سوال نمود از انچه بركا وكذا شنه بود گفت مراد مقنا
 خطاب الهي باز داشتند خطاب سبده چه او ده عرض كردم الهي تو دانا ناي پس باز ان
 من نقدا و حسان خواستند عرض كردم خود را در نصيف كابل حاديت اخبا
 صرف كردم و در جمع احاديث تفسير انها كتابها نوشته ام خطاب سبده است است
 ليكن انها را مصدر با سلاطين نمود و از توصيف انها و تعريف مردم انها را
 متبرج ميسر و يشك و از مضامنها ليكن بندي همان تعريف توصيف خوشنود

ذلك ذلك ذر

سلاطین بحر نواست عرض کردیم اوقات حسنه را با ما جمع مردم با قائم صلوات
 صرف کردیم خطاب سید بلی از کثرت واجتماع ماموین مسرت شد که از قلک نهاد الکبر
 و همچنین علی ما را نشانید هیچین آنچه گفته بنقصان مرد و شد تا همه اعمال
 من اند در جبه قبول ساقط و از خود ما بوس خطاب سید که با عمل مقبول نزد ما
 داری روزی تنها یکی از کوچهای اصفها میکند شنی ابتدای وقت بر بود
 مرفت بر اصفهانی در دست اشقی از آن کوچه و طفل کوچکی دنبال او میدید بد بر وارد
 بود بد گفت ای مادر من بر میخواهم تو بجهت رضای ما بر با نطفه دادی از انجوشو
 کردی ما تو را بهمان عمل بخشیدیم و از من بدیم منقولست که سخره فرعون که در جمیع
 احوال خود را بصورت موسی غود و مردم را خند بنگ چون فرعون با قوم خود غرق شد
 و او بسلامت رفت موسی او را دید که خدا با همه زار من او بود ندا آمد که ای
 موسی خود را چون شب بتومی نمود عیب بود که مشابه تو را کدوستی چوند شمشا
 دارم لبعضهم من بنی العلیل من البلاء یا اذا کان البلاء من الطبیب قتل
 الاستنباس بالناس علامه الافلاک ای عن معرفه از من کان قلب غیبتا بد که الله استو
 عن الخلاق فضل عن مؤانسه قتل لا ینعی للعاتل ان یطلب طاعة غیره وطاعة نفسه
 علیه مشغره قتل التجزیه بعد ثالث تجد بد للمصیبه والتهنیه بعد ثالثه استحقاق
 بالموده وصیتر حسنه و صناعه اینه اینه ها من در وجهها فاعالها با بینه قد
 فارقت العسل الذی منه دجت والموضع الذی منه خرجت الی ذکره لم تکن یقره
 و فرین لم تا الفیه کوف لزوجات من یکمن الی عبدا و لحفظی عنی خضال اعشرا کوف
 لك شرفا و ذکر الاولی والثانیة حسن الصحبة بالقناعة و جلیل المعاشرة بالسمع

الطاعة الكثيرة والرابعة المفقدة الموضع عبثه فلا يقع عليه منك على ويتج واستكر
 ولا يثم لغيره منك بما خبثنا واعلم ان احسن لكل المودة وان اطيب الخبير الماء
 والخامسة والسادسة لحفظ المال والرعاية بحسنة وعياله واعلم ان اصل الاحتفاظ
 بالمال احسن لتقديره والرعاية بالحسنة والعباد احسن للتدبير والتابعة والتأمنه ^{النعمة}
 لوقت طعامه والهدوء عند منامه فخرارة الجوع مالهية وتفصيل النوم مغضبة ^{سبعة} ولتأ
 والعاشرة لا تقضى له سرا ولا تقص له امر فانك ان فشيت سره لم تافى عنده وان
 عصيت امره او عرفت صدره وذاذ منها بعضهم ^{الحادية عشر} والثانية عشر خلافة الوجه
 وحسن الكلام قال دون بهان ودوصلت بسند يده اهل لك سخن ديدن ^{ثاني}
 عيب مردم دامودون عيب خود دامودونست قال ذهب بلغنا ان ابلدس عليه ^{اللعنة}
 مثل الجحيم فقال له اضحك فقال لا اريد ذلك لكن اخبرني عن بني آدم قال هم ثلاثة
 اصناف عندنا صنف منهم معصومون مثلك نحن في راحة منهم ليسا عندهم حزن
 اخر الذين هم في ابد بنا بمنزلة الكرة في ابدى صديبانكم تتلقفهم كيف شئنا قد ^{القول}
 انفسهم ونحن في راحة منهم ابصر وصنف ثالث هم اسد الا صنفا عندنا يقبل الى
 احد هم فيبذل جهدهم في قتلته وتمكن منه نفسه في يده ثم يفرج الى الاستغفار في
 والتوبة فيفسد عليها كل شيء فعلناه ثم نعود اليه فيعوق فلا يناس منه يدرك منه ^{الجنة}
 حاجتنا فنحن منه مخمنا فاعلم ان جميع خبرات الدنيا والاخرة جمعت في كلمة واحدة ^{هي}
 هي التقوى انظر الى القرآن ما علق عليها من خير وفوايد اضاف اليها من سعادة وكثرة
 دينية واخرية الاول الشاء عليها قال الله سبحانه وان تصبروا وتتقوا فان ذلك
 من عزم الامور المحفوظة والمحترمة من الاعمال والمالكين قال الله تعالى وان تصبروا

ونفقوا لاضرركم كبدهم شيئا ثم النابذ النصر قال الله نعم ان الله مع الذين اتقوا
 ع الجاهة من النار قال الله سبحانه ثم نخي الذين اتقوا الخ لود في الجنة قال الله نعم
 اعتد للمتقين ع الجاهة من الشايد والزنى لجلال قال الله نعم ومن يتق الله يجعل له
 مخرجا ويرزقه من حيث لا يحتسب ٧ اصالح العمل قال عزنا نبارها الذين امنوا اتقوا
 الله وقولوا قولا سديا يصلح لكم اعمالكم ٨ اعفوا الذين اتقوا قال الله نعم ويعفوا لكم ذنوبكم
 ٩ محبة الله نعم قال الله نعم ان الله يحب المتقين ١٠ قبول الاعمال قال الله نعم انما يقبل
 الله من المتقين ١١ الاكرام والاعزاز قال الله نعم ان اكرمكم عند الله اتقكم ١٢ البشارة
 عند الموت قال الله نعم ان الذين امنوا وعملوا الصالحات هم الذين هم البشرى في الجنة ولد نبيا والافرة
 ولاجل اجتماعها تلك المحصلة قال الله سبحانه ولما صحبتنا الذين اتقوا الكتاب من
 ان اتقوا الله قبلكم ويا اكرم منقولست كبريا شاهی عادل وبن برود كبريا متادى رخد مشا و
 تقصير كبريا روردي وراخليل كفت وريشوكه مرايچين ون بری جاهل باذير
 كبريا حاجي نهست چه انسان لامحالة محل نشنا وخطا است كبريا بن عرض مدت بختا
 ان من بر بخود كبريا نادان وحق وجاهلي وكر بخود كبريا نكفتي جنان كاروشين
 پس ازان وبن خود داند قال بعض العارفين ثمرة التجريد سرعة العود الى الوطن الا
 ونجيب الاضال بالعالم الفسك وهو الذي عناه سيد المرسلين بقوله حب الوطن
 من الايمان وقد وقع في المنزلة الالهية الاشارة بقوله يا ايها النفس المطمئنة ارجعي الى
 ربك راضية مرضية فادخلي في عبادتي ادخلي جنتي فاباركاتها السالك ان تفهم من
 الوطن دمشق وبغداد وغيرهما من البلاد فان ذلك من لدن نبيا وقد قال النبي
 جود العين من مساواة القلب فساواة القلب من حب لدن نبيا وحب لدن نبيا داسر

خطبة لله در فائله ابن وطن مصر وعراق وشام نبئت ابن وطن شهرت
كانوا نام نبئت وقال لله عز من قائل انما جزئتم هذه القبرية الظالم اهلها بعني
بالقبرية الما لوفات المصوب لائبة والرسومات لعاذبة الظلمانية فان وصلت الى المطالب
فطوبى لك ثم طوبى لك ان اذرك لاجل انشاء الطريق فقد وقع اجرك على الله
كما قال عز شاندر من يخرج من بيته مهاجرا الى الله ورسوله ثم يدرك الموت فقد وقع
اجره على الله واعلم ايها السالك كما ان الحاسة لجلبدة لاذ صارت مؤفزة ومد مثلا
فهي محرومة من لاجتلاء الاشعة الفاضلة من الشمس كانت البصيرة اذ كانت مؤفزة
بالهوى اتباع الشهوة والاختلال باهل الدنيا والانغماس معهم في كدوراتهم فهي
محرومة من ادراك الانوار القدسية مجوبة عن ذوق اللذات لائبة وما احسن ما قبل
اسير لذة من مائدة وكره نورا جديتها است كدر ملك جباهها نبئت ثم
ان الحواس لباطنة الرومانية اقوى ادراكا من الحواس الظاهرة للجسمانية فان تلك
ناظرة بلا حجاب منكبقة من وراء النقاب غير ان ادراك هذه مشروطة بنعم البهت
وايمانها وادراك تلك مشروطة بتخريب البهت وانما كمال المولوى صحاب
حسن معبود من صحاب المحسن مخرب بدن فادركه قال نصير الدين المحقق الطوسي
من نوى الاستبانة للرزق اقامته لصلوات الخضوع والخشوع وقرائن سورة
الواقعة خصوصا بالليل ووقت العشاء وقرائن سورة يس الملك قات الصبح فما
يزيد في الرزق ان تقول كل يوم بعد انشقاق الفجر في وقت الصلوة مائة مرة سبحا
الله العظيم استغفر الله واتوب اليه وان تقول لا اله الا الله الملك الحق المبين كل
يوم صباحا ومساء مائة مرة ان تقول بعد صلوة الفجر كل يوم الحمد لله وسبحا

الله ولا اله الا الله والله اكبر ثلثا وثلثين والله اكبر اربعاً وثلثين وبعد صلوة الغزوة
 ايضاً وتُسغفر الله سبعين مرة بعد صلوة الغزوة تكثر من قول لا حول ولا قوة الا
 بالله العلي العظيم فائدة قال الغزاة الفرق بين الرجاء والامنية ان الرجاء يكون على
 مخالفة لمتنى من ذرع واجتهد وجمع بيد راثم يقول رجوان يحصل منه مائة فقهر
 من ذلك منه رجاء والاخر ذرع ورجاء لا يعمل به ما قد هب نام فاذا جاء وقت الحصة
 يقول رجوان يحصل له مائة فقهر فيقول هذه الامنية التي لا اصل لها قبل ونعم ما قبل
 الاية في الاخر فخر والعم غم والخال وبال والولد كمد والافرب عقارب ايما المربض
 سئل بعض الوعاظ في المنبر كيف شعر على عم بالسائل مع كونه مستغفر في الاقبال
 بكلمته على الله فاشد ببقى بشر لا لله سكرته من الله ولا يلهو عن الجاسر
 الخاضع سكرته حتى يحكم من فعل الصمتاء فهذا افضل للناس اقول قد شعر على عم
 بالسائل ولم يشعر بالسهم الذي اخرج من رجله المباركة في الصلوة كما اضرب من الوجع
 والام الشديد ذلك لاجل ان الاول كان من متعلقات الغفوة ومن طاعة من توجه
 اليه في الصلوة فاقباله اليه لا ينافي اقباله بكل ما يتعلق به بخلاف الثاني فانه من
 متعلقات بدنه الشريف وقد غفل عنه بالمرّة ويمكن ان يكون ذلك لاجل الخللا
 الحالات فائدة لا تمارج الشريف فيمقد عليك لا الذي فيجزي عليك بذلك
 حكما كفنه انك علامت حسن خلق ده جنرال ست اول بامر مان دركار نبكوفت
 ناكردن ۲ در نفس خود انصا دارن ۳ عيب كذا ناجستن ۴ چون از كسي نتي در
 وجود ايد از ناويل بنكوكردن ۵ عدد ركناه را پند برفتن ۶ حاجت محتاجان را
 بر آوردن ۷ رنج مردم مان كشدن ۸ عيب نفس خود ديدن ۹ با خلق روي

نازده داشتن آبا مرده مان سخن گفتن ^{خوش} و قتل معایب السفر سبعة مفارقه الانشا
 من مالفه و مقدار نمر من لا یشاکله و الخاطرة بما یملک و الخاطرة بما یملک و الخاطرة بما یملک
 منامه و مجاهدة الحمر و البرد بنفسه و الاحمال لال المکارى و الملاح و السعى کل يوم ^{تحصيل}
 من لا یجد بد قال بعض حکماء ^{لا یقعد} حق یقعد فاذا تعدت کنت اعز مقاماً و لا تنطق حتى
 یستنطق فان استنطقت کنت اعلا ^{مکلاً} و قتل الجاهل من الجاهل له بتدبر امره من
 لا یسئله بدفع عنه قال الشاعر و لا یلبث الجاهل ان ینهضوا اذا الجاهل ما لا یستغفر
 یجول حکماً ^{مکان} بالبادیه و جعل له عبال و خیمه و کان له جار یقلون علیه الماء
 و یحمل علیه بخارهم و دیک یوطف للصلوة فیکلب یجرهم فجاء فی لیلته فقلب فخذ
 دیکهم فخر نوال الذبک و کان لرجل صالح اطفال عسی ان یكون خیر اثم جاء و شب فخرق
 بطن الحمار فقتل الرجل عسی ان یكون خیر اثم اصبحوا ان یوم فظفروا فاذا سبی کل مرکان
 حولهم و قتل بعضهم و بقوا سائین و انما اخذوا اولئک بما کان عندهم من اصوات
 الکلاب و الجهم و الدیکه فاقول فی وجهه شیمه البراکه بذلک الاسلام جدهم خا
 لهم خاتم تحت فصر من الستم بمصر الفصر عند الشالد و الفصر فیکسک فورد علی ^{کان له} فکسک
 ابن عبد الملاح ابام امارته و کان عند عبد الملک لجر اذا حضر السم یصبح و یخرج جناب
 فضلک لک اساهام الظن یخالد فقال هل معل سم فاجاب و کان لغنه فارسته
 نلی انک شری دارم در دیر نکین زهری است که در شداید بر مکم و با پنجه بر مک یضم
 هم مصی شد و نسل او بر مکینه و در تانج قدیمی که در سنه با نصد کسری نالیف
 شد بود که در شهر بلخ بنو چهر یکی بنا کرده بودند بنام فرجه و معارضه کعبه و ازا
 نیر که می نامیدند چون فرسخ بن اش پرسی شهو کرند و ازا اش خان کرند و در بلخ

و جاکه برده و با نجان می خوانند
 و جاکه برده و با نجان می خوانند
 و جاکه برده و با نجان می خوانند

لورابر مکه گفتند یعنی والی مکه و نوبت در باستان ایشان بخالد رسید جد بر ملک
 و با پیچیده او را بر میل بفتح هم می گفتند حکما پیش گویند بعضی از ملوک مصر و
 فراتر از اینجا و قبّه بناتهاده بودند از اعریان گفتند و مقر کرده بودند هر که از
 اینجا عبور کند در اینجا بماند بجز آن موضع و هر که نکرده باشد بماند آنجا و
 کشتی و لیکن دو حاجت و در او برودنی بیشتر طریقه اند و حاجت خواهرش سلطنت
 و بخت از قتل نباشد و دنی مردی کا از راهل از قبّه با کز کازنی از اینجا
 گذشته و چون نشیند بود همان نکرده حراس و با کز فرستاد ملک بردند ملک
 او را عتاب کرد چون آنکه که جاهل بودم و اگر میدانستم هرگز رکعت نماز میکرد
 و امدم اینجا که در قتل جایب تو باشم ملک گفت خانه ندارد و دو حاجت بخواد غیر
 بخت و مملکت که کشتی هستی پس کازنی بچپ دانست نظر کرد و امر را شفع
 کرد و تضرع کرد سود بخشید چون ما بوس شد گفت هزار دینار بدهی یا این
 که بجز اولاد بفرستم همان لحظه بفرزد پندار و این حاضر کرد و وجه تسلیم او
 شد و با فرقیه رفت گفت و هم آنکه بهر یک از سلطان و حضرات این کز را
 بر نم بکی هوار و مال هم و یکی منوس و دیگری شد بد ابتدا از ملک کیم سلطنت
 طولانی تفکر کرد و بخت گفت چه میگوید همگی گفتند باید بطریقه و سن با
 را از دست نداد و حکم مقر جاری کرد پس ملک از سر بر برد گفت ای کازنی و دشمن
 زدن باش کازنی با دوس و رفقای ملک دکه سرو زده برود رافتا
 و بهوش شد چون بهوش آمد گفت بمر این زدن خضیف بود یا منوس با
 شد بد کازنی گفت هر چه ملک بعد از این ملائحه فرماید خواهد پد گفت

والله که اگر این سبک بوده من از منو سفی خواهم مرد پس و کرد بحرامس عربان که او را
 افرده بودند گفت ای اولاد من و حرام زادگان چگونه بدیدید که این مرد نماز نکرد
 والله که من بدیدم نماز کرد بهیشتی که هیچکس این بنا کوئی نماز نکرد نه پس او را
 و هاکرد و امر نمود که عربان را خراب کردند فائدتش در نایم بلدان مذکور است
 که زرافچهوانی است که در حبشه می باشد از ناقة حبشه و کاو و خشی ضبع
 هم مهر سد یعنی ناقة و ضبع و کاو جمع شدند آن متولد می شود سر و مثل شتر
 و شاخ آن شاخ کاو و دندانهای چون دندانهای کاو و پوست آن مثل پوست
 پلنگ و قوایم او مثل قوایم شتر و سم او چون سم کاو و دم او چون دم اهو و گردن او
 نسبتا بلند و دستهای او نسبتا بلند و پاهای آن نسبتا کوتاه است از این جهت
 شتر کاو و پلنگ گویند قال جالینوس از پنجون خصصوا بامور عشره سواد اللون
 و فلفلة الشعر و فلس الانف غائظه الشفة و تشق البدن الکعب تنال الخد و کثر
 الطرب فله العقل و کثیر بعضه من حر و بهام با کالون تخم اعدا از خفیه و لا یوی بنجی
 مغنوم و لا الغم لا بد و حواله فائدتش سبب مقرب نفس کانت مدینه بدنها و بین
 صنعاء الخ و سیرة ثلثه ايام بناها سبب بنجی بعرب فخطان کانت مدینه
 حبشیه کثیره اقل حبشیه هوا و عدت الماء کثیرا لا شجاردل نه اثار ما کان يوجد
 بهما دباب لا یوضی لاشئ من الهوام کالجذبه و العقرب نحوهما خزها السبل و هو لک
 احب عنده سجان فادسلنا علیهم سبل العر و تفرق اهلها حتی ضرب بهم المثل المشهور
 فبقی نفر قوا ابدک سببا و کان اهلها المنفرون عشره طوائف عظیمه ستم منهم متبا
 ای اخذوا جانب الیهم و حواله هم کند و الا شعرون و الازد و مذبح و ايمان و

بعضا فانهم

واربعة ثمانية اى اخذ واصو الشمامسة هم عامرة وحزام ونجم وغشا وكانت هذه
 الواقعة قبل بعث عيسى ^{عليه السلام} فاقبل في سائر بلاد الجزيرة في بحر هبكد باقصى بلاد الضمير
 قال محمد بن زكريا بن ماثون من سائر انواع العطر والعود والنادرجيل وادبة السد
 وانواع البواقيت ومعدن الذهب والفضة ومغاصل اللؤلؤ واكثر اهلها المجوس
 بها المسلمون ايضا ودوابها في غابة الحسن يوجد فيها نوع كبش لها عشرة قرون فاما
 في كتاب التارخ ان الكلب السور الذي ورد في الاخبار منسوب الى السوروهي
 كانت مد ينة عظمه بارض اليمن وقال صاحب التارخ وهو صنفه في سنة خمسين
 فذكر ان ثارها باقية الى الان كالبصو مري بسقد ها الذي باب فاني نوع كلب
 هو اخص انواع الكلاب بقوله الكلب السور اقول القائل الذي بقوله بالفارسية
 سكرت فائد صغابله باليمن احسن مدنها بناء واصحها هوا واعذبها ماء
 والجبها تربة واقلمها ارضها بناها صفا بن دال بن عابر بن شالح قال عمران بن ابي
 الحسب ليس بارض اليمن بلدا كبر من صنعوا هو بلد بخط الاستواء تقارب ساعة
 ليلها ساعاتها دها ولا اهلها سنانان وصيفان وفيها جبل الشب هو جبل علي
 واسمه ماء يجري من كل جانب في عقد حجر قبل ان يصل الى الارض هو شب الماء
 الذي يجل الى سايل البلاد وبها الجنة التي اقام اصحابها البصر منها مصبحي وهي
 على اربع فراسخ من صنعاء فاما سائر ممرات ارض اليمن ينسب اليها النجاشي المني
 وهي كرم هبجد من كرام انواع الفرس اليمن بلاد واسعة من عمان الى بخران وبها الا
 والاحقاف لان تلك من ارض مل بن عدن وحضر موث وكانت مساكن عاد وفيها
 العلس هو نوع من الحنطة حبتان منه كرام لا يوجد الا باليمن هو طعام اهل صنعاء

وكلامه فثبت لا يتبدل من العيوب ما ستره علم الغيوب ليس من عادة الكرام ستره ^{تقلام}
العيوب يفسد من اللثام بقدر اصله من الكرم اذ اسكت عن الجاهل فقد اسعته
جوابا واوجعت عقابا اعراضا صورا عراضك ليس من الشباب ما لا يزول
فهذا العطاء ولا يعيب عليك العلماء قال بعض العرفاء ودع الزعنين فخصبتك و
السارعين الى مناد منك والنعلم من نادتك فليس لك منهم مال ولا يحصل
للك حال ولا جمال ولا يندفع بجالسهم منك مال ولا كمال واعلم ان اخوان الجهر
اعداء السراة القوتك يملقوك واذا غيب عنهم سلقوك من انك كان عليك
وقبها واذا خرج منك كان عليك خطيبا اهل نفاق وتهمر واصحاب غل وحيل
لا تقتر باجتماعهم عليك فاعرضهم العلم والكمال والحال بل الجاه والمال وان يتخذ
سلما لا وطارهم وحما في انفسهم واوارهم ان تقهر في غرض من اغراضهم كانوا
اشد اعوان عليك يرون زودهم اليك حقا واجبالديك يتوقعون منك ان
تبدل عرضك دينك لهم فتعادي عدوهم وتضر ضررهم وتغلبهم وتنهض
لهم سعيها وتكون لهم تابعا خبسا بعد ان كنت متبوعا ورئيسا ولد لك قبل
اعتزال العامة منزلة وهو كلام حق لا نازح في الدنيا من في زماننا كانوا في
دائم ونحن حق لانهم من متهم بقبلة من يزد عليه فكانه بهك تحف لدهور وبما لا
يختلف عليه الادوار حتى يتكلف برزق له على الاوار ثم المدد من المسكين والمو
الضعيف من الابرار عن القيام بذلك من ماله لا يزال يزد على ابواب المتسائلين
ويقاس لشدائد الدنيا مقاسا الدليل المهيمن حتى يكتب بعد الابرام التمام على
بعض جوه السحاب احرار ثم يفتح في خضه نفسه على الاحباب النوزع على الكلا

ان سوى بينهم مقبل المبرزين ونسبوه الى الحق والجهالة والفصوح عن ذلك المصداق المردود
 والقصور عن الغيب في مقام الحق بالعدل وان تفاوت بينهم سلفا متفهما
 بالسجدة وثار وعليه ثوران الاسد الاستاذ بالزوال في مقاساتهم في الدنيا
 ومظالمها باخذ في العقبي والعجب منه انه مع ذلك كله والسجاد لم يزعم ان فيها
 بفعله مر يد لوجه الله مديع شرع رسول الله تأعبد به الله والفاطم بكفاية جلالة
 العلم ولوله يكن حكمة للشيطان وسخره لاخوان في ما يعلم ان فك الزمان لا سبيل
 الاكثر امثال اولئك الاشخاص في هذا الاوان في اشد من وصي الشهيد بعض اخوانه
 عليك بتقوى الله في السر والعلانية واختيار لكل مخلوق ولو اساء اليك احتمال الازد
 من كان من خلق الله ولو شئت اهنت فلا تقابل الشاتم بكلمة واحدة واذا غضبت
 فاباك والكلام ولكن تحول من مكانك وتشاغل بغيره برمل غضبك غيظك وعبد
 بالذكر اخبرناك بانك واباك والاعا من التوكل على الله في جميع امورك وكن واقفا
 به في مهماتك عليك ان تكون نعم عليك اباك والضحك فانه مهبط القلوب كلها
 اباك وتاخر الصلوات عن اول وقتها ولو كان شغل امي ولا تترك لفضا صلوته شغل يكن
 عليك ولو هو ما ولدا واذا فرغت من الصلوة فصل النوافل عليك بالمالزمة
 في طلب العلم منذ كان واباك ومنازعة من تقر عليه الود بل قد ما يعطي القبول
 اباك ان نظرت النظر في الذي تقرأ ليلة واحدة واجعل لك ردا من القرآن وان تمكنت
 من حفظه فحفظه بل احفظه ما استطعت اجتهد ان يكون كل يوم خيرا من ضياه
 ولو يقبل اباك ان تتمع بمئة احد من خلق الله فانها نعمة لا تحصى لا تنقطع عن
 ان بابك واباك ان تحارب احد في غير العلم واباك وكثرة الكلام وفصل كلام احد

عليك بالموافقة في كل يوم بخمسة وعشرين مرة اللهم اغفر للمؤمنين والمؤمنات
 والمستغفرين والمستغفرات المذنبين ولا تترك الاستغفار عقب العصر سبعا وسبعين مرة
 اكثر من مائة انا انزلناه وقل هو الله احد قل بعض الحكماء اذا اردت ان تطيب
 عيشك فادرس من الناس ان يقولوا انك مجنون بدل قولهم انك عاقل قبل
 ان لم يكن ما تريد فادرس ما يكون **حكاية** منقولت من كسائي كد را با هم **تخصيل**
 علم روزگاری بفقر و فاقه میگردانیدم و هر پادشاه که صبح می شد من در او
 طلب می کردم و پیش پادشاه می رفتم و در هر یک از اینها که می خواهم بگویم
 روزی من سوال می نمودم که ای هرزه گری که بجای وی ترک این شغل بجای کن
 و یکسری برو که توفیق لا یومئذ ان پیدا شود در این اثناء روزی با من خطاب کرد
 که هنوز وقت آن نشده که این کاغذ پاره ماراد و حفره در پی آن آب دان بتنگ ناسر
 شود و من از سر نشستم و مقام عدلی شدم و بخت صبری نمودم قادر رفون علم
 بدرجه قصوی رسیدم اما از پریشانی بمرتب بودم که قدرت بجای نداشتیم و
 نیز همت بود که کاه کاه مرا بجان نیک روزی از خانه مرا دیدم بر سر کوچه
 بنانهاده که راه من است نموده و سواره عبور از آن میسر نبود گفتم مرا نیز در این راه
 حواله شد هشت چرخ این کوشک ساختن گفت هرگاه هودج تو خواهد از اینجا
 بگذرد بفرما این کوشک را خراب کنند و من با این طعنه صبری نمودم روزی
 بر در خانه نمودم پنداده بودم ناگاه ملازم مرا بصره آمد که امیر را اجابت کن گفتم
 او را با من چه جوع است و من با پنجاه محاسن تو آمدم ملازم من فوج را ساعتی
 باز گشته جانم فتنی هرگز شغال طلبش من گذاشت گفت پنجاه را بپوش

نزد پسر حاضر شوم بموجب فرموده عمل نموده چون نظر پسر بر من افتاد او گفت خلیفه
 فرمود که بجهت تعلیم فرزندان و این مامون تو را بیعادت دیر باید رفت و در وقت
 روز استعلا داد و دیدم روانه شد م چون بخدمت خلیفه رسیدم گفت تا این
 و مامون را نزد من آوردند و در وقت شروع در تعلیم آنها لطفها را نشان داد
 کردند و در آن روز چندان ز نشان جمع کردم که هرگز نتوان نکرده بودم و هرگاه
 ده هزار دینار بجهت و خطبه من مقرر کردم ند چون نیک گذشت روزی هرگز گفت
 اراده دارم که این مامون بمنبر رفتم و خطبه بنکوانش نموده و در آن روز چندان
 ز نشان کردم و مرا بوال غنیمت و حاصل شد هرگز نماند و در حق من
 نمود گفت هر روزی در بخواه گفتند از دولت پسر مرا در زوی نماند و مضمون
 رخصت فرمائی بصره و فقه باشم و کس خوششان خوش نآید و انعام خلیفه
 در حق من مشاهده نمایند و مرا جمع تمام هرگز بعد از رخصت حکمی بولی بصره
 نوشت که او با جمیع اعیان مرا استقبال نمایند و مفضلند و نوبت با اعیان شهر میدهند
 و سلام من آیند چون بصره رسیدم و اهل بصره در رکاب من بسوی خانه خود رفتند
 و در هر دو جی ز نیکار و فراد داشت چون بانگوشک هسان رسیدم و در جی کشیدند
 امر کردم ناکوشک را خراب کردند و بعد از فرار از بقیال با تحفه بدیدن من با جی
 آمد چون نظر من بر او افتاد گفتم آنها الشیخ دیدند که از آن کاغذ پارها چتر دخی سبز
 شد و چتر شرف بار داد من بقال زبان با اعتدال کشود و بجهل خود مغرور گردید
 حکایت دای جل جلاله یکی علی قریف قال له من صاحب القبر قال اخ ل و جت خلای
 بنان در حدیثی باشد که هرگاه سرفرو سوار مرکبی شوند اول ایشان ملعون

در وقت روزی که پسر مرا در زوی نماند و مضمون رخصت فرمائی بصره و فقه باشم و کس خوششان خوش نآید و انعام خلیفه در حق من مشاهده نمایند و مرا جمع تمام هرگز بعد از رخصت حکمی بولی بصره نوشت که او با جمیع اعیان مرا استقبال نمایند و مفضلند و نوبت با اعیان شهر میدهند و سلام من آیند چون بصره رسیدم و اهل بصره در رکاب من بسوی خانه خود رفتند و در هر دو جی ز نیکار و فراد داشت چون بانگوشک هسان رسیدم و در جی کشیدند امر کردم ناکوشک را خراب کردند و بعد از فرار از بقیال با تحفه بدیدن من با جی آمد چون نظر من بر او افتاد گفتم آنها الشیخ دیدند که از آن کاغذ پارها چتر دخی سبز شد و چتر شرف بار داد من بقال زبان با اعتدال کشود و بجهل خود مغرور گردید حکایت دای جل جلاله یکی علی قریف قال له من صاحب القبر قال اخ ل و جت خلای بنان در حدیثی باشد که هرگاه سرفرو سوار مرکبی شوند اول ایشان ملعون

مکر
انکادول
از عقیدت
شود
یم

واختصاص باول محل شکالست قال بعض المحققین مجوز بین التخییر الواجب
 الشدک الانظار والصدق ولا یخفی ما فیہ فان الانظار لیس بواجب بل الواجب
 احدا لایمن والصدق افضل من لفرضین سؤال ندر جمال ان بصرف اجرة
 حمله الخاس فی يوم الفلانی فی الفقراء و اجرة حمله لحدید المسجد مثلاً فاستأ
 واحد منها وهو حمل الجميع فالاجرة تصرف فی اہما واعطاء المستاجر اجرة الواحد
 فغانی وقت کلم تمام باه وغان کذشت چون بکند رذخان که بهارم
 چنان کذشت **والرجز عهد** ال زاری عشاق که بسقی بکعهد نبسته
 که همان دم نشکستی **فاثرت** بدانکه از علوم معتبره هندیان وجوکیان علم و هم
 است که از علم انفس نیز گویند در میان علماء اسلام و ایرانیان متداول نیست
 و صاحب نقاشی لقنون در انتخاب شارعه بجملی بیان کرده و یکی از علمای
 که بعنوان سیاحت به هند فتنه شمه از ان را نقل کرده و اهل هند را وجوکیان
 اعتناء تمام با بن علم است بنای بی احکام بر انهای نهند و یکی از برهمنان
 کتاب مختصر در بیان ان علم ساخته و پرداخته و بعضی از انها را بفارسی نقل
 نموده اند چون طالع بران فواید بسیار است مختصر که از او را اینجا نقل میکنم
 بدانکه چون بعضی چنین میگویند که شهر ^{سیت} در انصا هند که از اکامر خوانند
 و در افشر ساحران و وهیبا باشند و ایشان را بزبان هند جوکی خوانند و در
 مسکن زنی کجاد و ^{سیت} که از اکامات دیو و بعضی کام دیو خوانند مردم اهل این
 را علم سحر و وهم امون و گویند ساحران و وهیبا همه هند را می بینند و
 خدمت میکنند پس از استادان شهر شصت و چهار زن کردند که پاشا

علم را

ساحران جهانند و همه جهان بگرفتند و خود را بصورت دیگر بگرفتند چنان دانند
 که ایشان در هوا رفتند همچنانکه روحانین و ایشان این کتاب وضع کرده اند
 بزبان هند و جمله علم و هم و تاثیرات دل و علم دم و سحرهای و حانی که بویهم تعلو
 دارد در این کتاب یاد کردند و این کتاب کام و بیجا است که یا باین سنکا نام کردند
 و در میان ایشان کتابی شریفتر از آن نیست هر که این کتاب یاد کند و او را بر
 دارند و بغایت عالم شوند و او را خدمت کنند پس از زبان هندی بسیار
 کرده اند و در پنج کتاب برده و ملخص این کتاب اینست بدان الله که هرگاه
 از سوراخ بینی راست بر آید چنین گویند که این دم از آفتاب آید هرگاه از سوراخ
 بینی چپ بر آید گویند این دم از ماه می آید این دو سوراخ بینی را آفتاب ماه منسوب
 وقت باشد که دم از راست و وقت باشد که دم از چپ و دو وقت باشد که از
 هر دو بیرون آید برابر و وقت باشد که دم بیرون نیاید و این بجز بهر باید نگاه داشت
 تا دم در توان یافت معلوم کرد و باید که پیوسته دم خود را مینگرد که از کدام
 جانب آید و آن سوراخی چند دم میبرد و باید دانست که این دم بر ساعات شبانه
 روزی میبرد چنانکه هر دو ساعت از سوئی میبرد چنانکه هر ساعت هفتصد دم میبرد
 شبانه و روزی بیست و یک هزار و ششصد دم باید و باشد که زیاده باشد و
 باشد که کمتر و نیز گویند که دم پنج است چهار خاکی و مادی و آبی و آتشی و دیگر دم
 آسمانی زیاده می آید اول دم خاکی است این دم سویی من رود تا دوازده نیکش
 برود و دوازده نیکش در است و دوم دم آبی است این نیز سویی من رود تا دوازده نیکش
 برسد سیم دم هوایی است و آن برابر دوازده نیکش سپید است چهار دم آتشی است

سوی بالا رود تا چنانکه گشت برسد و کوز رود و در نکش سبز است پنجم دم آسمانی است
و او بسوی دین رود و در نکش بسپید گشته میل دارد و هر یکی را جدا گانه حکمی است
که بجا بکام خود گفته اند و اینچنان دست است است بین تعلق با دست دارد و هر چه
از جانب چپ باشد و برابر روی آن تعلق بچپ باشد دارد و چون معرفت دم معلوم
گشت بعد از آن بگوئیم که هر شغلی کدام وقت دم نکو باشد و کدام بد بود و از این
بیخ فصل ترتیب داده اند **فصل اول** در عزیمت کارها فصل دوم در آنچه
کسی سؤال کند **فصل سوم** در ضمیر گرفتن فصل چهارم در شناختن مرکب فصل پنجم
در معرفت دم فصل ششم در عزیمت کارها اگر عزم سفر فراری بنکر اگر از جانب چپ آید
در حال روان شو هیچ توقف مکن که خیز خوبی بایی پای چپ پیش باید نهاد که بنکو
باشد اگر پیش پا دشا هی باز د پایت بر روی خواهی شد نام آن بزرگ شمار کن اگر هفت نام
نما آید از بدقواست باید و اگر نهم دمت بزرگی برای حاجت یا مصلحتی دم از جانب
داست باید و اگر دم از جانب چپ باشد هیچ نباید گفت اگر دم صاف برآمده باشد
و باد و کمر خصومت خواهند کرد اگر دم راست باشد هیچ توقف نباید کرد و پیش را نکه
خصم بر او حمله کند حمله باید کرد بهم حال آن شکسته شود و اگر دم چپ باشد توقف
باید کرد و پیش را نکه خصم بر او حمله باید کرد بهم حال آن شکسته شود و اگر دم چپ
آید توقف باید کرد تا خصم حمله کند تا بیا و غالب گردد و اگر راست است و برده خواهد
زد دم از جانب است باید اگر چپ باشد و آن کند و اگر تشریف جام خواهد
پوشید و ز رهنه خواهد بست دم چپ باید اع کردن ستور و فعل بستن تاخن
چیدن و رفتن پیش پا دشا و معالجه کردن و کمر شده طلب کردن و زنده

ساختن و حجامت و کثا و زکاد و دم راست باید در عقد و عروسی و چپ باید اگر
 صحبت خواهد دم راست باید اگر عمارت زن و باغ خواهد دم چپ باید و اگر بر کوه
 و امهر و دره و دم راست باید اگر بان رگانی خواهد دم چپ خواهد که باید اگر کسی
 منبر سوار خیم یا از سلطان یا از نظام دارد دم راست باید بر این وقت نزد یک و در
 و هیچ نتواند کرد با مدد از جامه خواب برخیزد و اگر دم راست رود پای راست نخستین
 بر زمین باید نهاد و الله اعلم اگر کار و شغلی خواهد که در روز شنبه یا سه شنبه
 بود یا دین بدیم دم راست باید کرد اگر یکشنبه و دو شنبه یا یکشنبه یا دوم
 بدنی باید تا آن کار بر آید و اگر دم شوریده باشد هیچ کار نباید کرد اگر بر کسی عوی
 باید پیش بر روی رود یا بجانب سوی باید کرد که هیچ دم نزود و اگر هر دو دم یکشنبه
 و دو برود و توانکی آورد و اگر بداند که کدام می و دو یکشنبه و دو زعفرانند قوی
 حال باید و اگر چپ و نوبت و دو یعنی چهار ساعت و عقب بکشد بگوید آمده
 باشد اگر چهار نوبت و دو سادی و تشریف باید اگر هفت نوبت و دو سادی
 باید و اگر یکشنبه و دو میان خودشان خود شود اگر دم راست و نوبت و دو
 پنج و سستی باشد و اگر چهار نوبت و دو دهمی پیدا شود و او را بهانه رسد و
 اگر هفت نوبت و دو از زن او را بخندد که شنبانه و دو و داخلش نزد یک
 آمد باشد و اگر بجانب شمال مشرق خواهد رفت دم راست باید و اگر بجانب جنوب
 و مغرب خواهد رفت دم چپ باید تا مری حاصل شود انشاء الله تعی فضل و بهر
 در سوال بیاید و گوید که بچنان میروم با بفرمیدم اگر دم چپ باشد کور و اندر شود
 که بنکواست اگر حصاری میچید باشند و گویند که یکشنبه یا دو چپ و دو که فرخ

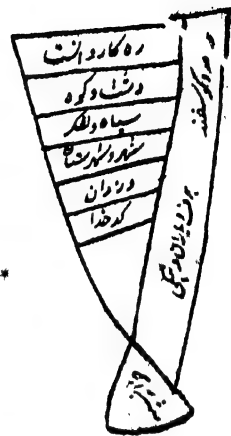
اگر کسی

شود و اگر دم راست بود فتح نباشد اگر خمی باشد خصای کجای بخنک برین دم
بانه اگر دم راست باشد بیرون روند و جنک کنند و دشمن زده شود و اگر دم
دود بکوب برین نباشد رفت و اگر بکوبد بکاری بامهی مهرم باند بانه اگر از انجانب
آمد که دم از آن کمتر مهرم بکوب باند اگر پرسد که برده کو بخت است با کالای خود
برده است از بایم بانه اگر سائل از انجا آمد که دم از آن برابری بود باز باید و اگر از
انجانب آمد که کمتر مهرم باز نباید اگر پرسد که بیمار یا صحره شود بانه اگر سائل
از انجا آمد که کمتر مهرم باز بر انجانب نشست که برابر بود بهتر شود و مقصود باید
اگر پرسد که غایب چند است نده است یا مرده اگر سائل از انجانب آمد که دم برابر
مهر و غایب نده است سلامت از انجانب آمد که دم کمتر مهرم و بد انجانب
با است که دم برابری و دهم نده است اگر از انجانب آمد که دم پرتر مهرم و باز
بر بد انجانب نشست که کمتر و دهمه باشد اگر پرسد که کسی از هر زادند و مادر کنیز یا
از انجانب آمد که دم پرتری رود هر نام پیش گوید و غالب آمد و اگر از انجانب
کمتر و دانکه باز پس گوید غالب بد است و ضمیر گفتن گفته شد که دم پنج است
و شرح هر یک داده شد اکنون بدانکه چون دم خلکی بانی دلیل کند بر نعمت فراخ
شادی از نانی فرخ و چون دم اتنی و د با بادل بود بر دستکی و بیماری و پنج
و غم و اگر دم آسمانی رود دلیل بود بر فرو بستگی کارها و هیچ مقصود حاصل نشود
و اگر هر پیش تواند و گوید که چیزی اندیشید ام بگوید خود را بنکر اگر از خلکی و
بگو چیزی اندیشید از درخت نبات و گیاه و انچه از زمین روید و اگر بانی طالع
رود بگو از جوان درند و برهند چیزی اندیشه کرد و اگر دم اتنی و دیگران معدن

[illegible]

و بعضی رو در بوشت آنکه آفتاب بر آمد باشد بلند شد باشد بر زمین هواد
دو سوی مغرب کند چنانکه سایه بر او باشد تراست بایستد چنانچه ^{مختص}
نباود انگاه هر دو دست بر زانو نهند و هم بر او کار و هیچ در خا و سر را و در با هستی
چنانکه در او هیچ تغاوت نکند و نظر خود بر بالا برد و سایه خود ببیند در مرتبه
هوا بغایت بزرگ و سپید نماید اگر سایه تمام اندام نماید که در او هیچ نقص
نبیند دلیل است که سالها بپایان میرسد و عمر دراز باید در راحت اگر سایه ^{مختص}
بیند در یکسال میرسد و اگر سایه بیست بیند در دو سال میرسد نوع سیم اگر
کسی ببول و غایط هر دو برابر بر مراد او بپایان آید در آن هفتصد میرسد و الله علم نوع
چهارم هر که در آینه نگیرد و سر روی خود ببیند دیگر اندامها نبیند بعد از پاژ
رو در میرسد و الله علم پس کما مک کویدا کو ترا از این علامات بدید آمده باشد و هم
خطر باشد و بیم خواهی که این دفع شود اکنون چاره آن کنم و شرح آن گویم بدانکه چاره
آن آنست که ماه در میان سر محمد بشبید و چنان و هم کند که ماه سپید در ^{مختص}
در میان سر بداند یکم دو هم و دست و اندیشه صفا آنکه سکنی که یاد کردیم که جاب
نافست او را بر هم بکشی و بالا بروی و یا نما بر ستا چنانکه با ماه بهم شود انگاه و هم
کن که در آفتاب حیات می یابد چنانکه از مرده و زن در حال صحت را نشناخت اب معنی
بپوشن میرسد این و هم شب در روز باید پیوسته کرد تا انگاه که آن علامتها که پیدا
آمده باشد زایل شود و ناپیدا شود و پیشتر بد نشود انگاه بدانی که ضرر و بیم
عظیم دفع شود و هیچ بیمی نمانده است اینست شرح علامتهای ^{مختص} که برای پنجاه نوع
که گفته شد و شرح دفع وی اینست که گفته اند فصل پنجم در معرفت ام اکنون

علم دم را بگوئیم که از بدنی بیرون آید مخبر بدنی است و همان آفتاب کویند مخبر بدنی
 را ماه وقت باشد که دم از آفتاب رود و وقت باشد که از ماه رود و وقت
 که از هر دو برابر رود و وقت باشد که هر دو بسته شود و هیچ بیرون نرود و این
 جز بکست باید که پیوسته دم خود را نکند کفی تا معرفت آن بدانی اگر کسی رسد از مخبر
 همی با کاری اگر آنکس از سوی آفتاب بدیم دم از او برتر رود و اگر از جانب ماه آمد
 دم از آن برتر رود و کارش بر آید و اگر کمتر رود بعکس این باشد جمله اعمال و بدین
 آفتاب ماه و از ده حرکت است شش حرکت در روز شش حرکت در شب هر حرکت
 دو ساعت چنانچه شبانه روز بیست چهار ساعت است هر دم آفتاب بود
 و ساعات از ماه هم چنین شبانه روزی و از ده حرکت است این پنج چیز را سمع
 بصر و شمع و ذوق و لمس خوانند بدین ماه و آفتاب بسته است بتقدیر خدای
 عز و جل اگر بر سندان به کاری اگر آنسو می آمد که دم از آن برتر رود کار بر آید
 اگر کم کند رود کار بر نیاید و آفتاب اجتماع و استقبال است استقبال بر دست
 راست اجتماع بر دست چپ اما میباید که اجتماع و استقبال بدانی که جمله و هم
 و استادان این علم بگفتند و باین طریق رفتند اگر هر چند که بینه بکریخت باز
 بایم بانه از جهت ما در گزیده باز هر خورده با کسی غایب است با کسی نخواهد دید
 بانه بایم عافیت باید بانه اگر از اینجا آمد که برتر رود مقصود حاصل شود و اگر
 از اینجا آمد که کمتر رود و هم بدانجا داشت کار بر نیاید اگر هر چند از هر جانب که
 آمد دم خود را ساعت بیرون نرود کارش نه شود و دم درون رفتن علامت
 جان گند است کار و مراد از دست رفتن و هر چه از جانب دست است در پشت آن



افتاد است همه بر جانب چپ و بر بر و کاروان ماه است اگر برهند که جنگ خواهیم
 کرد با مضاف خواهیم با علم خواهیم موخف با باز کاروان خواهیم کرد با کشاد و کجاء و
 خواهیم کرد اگر بر سنگ از جانب مد که از آن دم بر تر و در کار و باید و بمقتضی و رسد
 و اگر کتر بی نباید **فائده** بدانکه علم اکناف و شان از علوم معتبر است و در اینجا شمه
 قلبی از آن و گوی شود بدانکه در اینجا سخن شانه و کوه سفند است محکم گفته اند که
 علم شان از علم نجوم برتر است هر که خواهد که بتی بدی اسر که خدای و بمی راه و
 آمدن لشکر آمدن برون و باران و سرما و عو کوه سفند و ستوران و باید اند با یا
 که ماه و در افزونی باشد نسبت خوب است و بعضی برانند که همه وقت شانه و کوه سفند
 خوب است و حکم میتوان کرد چنانکه از شانه چپ حکم کند راه کاروان و از آن فرج است
 سر شانه اگر چنانچه سبب بود دلیل است بر سلامی کاروان و اگر همانجا سفید باشد
 دلیل بنیادن کاروان بود و اگر همانجا سرخ بود دلیل است که در کاروان جنگ
 افتاده بشهر دشت کوه اگر بجای دشت کوه سباهی بپند دلیل است بر سباهی
 علف اگر سفید بپند دلیل بر علفی خشکی دشت سیاه و لشکر اگر چنانچه و لشکر
 سباهی بکنا و سباهی که از آنها درآمد بود و شانه و در زیر کند جنبش لشکر است
 و اگر چنانچه باشد و مقدرد و انکشت پیش نباشد دلیل خلاصی است از لشکر و
 اگر هم در جای سباهی سرخی باشد دلیل خونریزی بود و دانه و لشکر شهر و شهر
 اگر در جای شهر و شهر شام سرخی بپند دلیل خونریزی است و دانه و لشکر و اگر
 سفیدی باشد دلیل مرگ و تنگی باشد **فی مکاتیب** قطب بچی و دایب
 اموال را عاوانت که تخمین خود حاصل کنند و خرج را بر آن اندازند اگر چه دانند که

احتمال نظر قافات در مال و اخیال خطا در تخمین نبردیش و کوهست مابین ظاهر حال
نهند و حکایت از آن بردارند بر همین بنیاد مردم مان تخمین عمر خود کنند و صرف
اوقات خود را بر آن اندازند و ما تخمین عدل که هیچ مبالغه در آن نباشد نهیم و
گوئیم که در حدیث است که اکثر اعیان مایه استیلا لی السبعین من عمره نهر این
کواهی داده پس اگر هر کس بر تقدیر آنکه عمرش بقایب برسد شصت پنجاه عمر
گوئیم ای آنکس که ترا چهل پنجاه عمر است بیست پنجاه از عمر مانده است اندیشه
کن که بسپاری نیست تا بدین بر هم زده گذشت و اگر صدق اینخواهی معلوم کنی
واقعان و اتقوا و قایع خود که بیست و پنج سال پیش از این واقع شده باشد
بنکر که کو باد پرو و ز پاپ پرو و ز بوده و چون قور از عمر همین مانده قور بک کار باید کرد
و بک کار نباید کرد اما آنچه باید کرد شناخت و تحصیل زاد معاد که هر چه از خروج
خود بکمر شود جد در تهی و استعداد را زاید باید کرد که وقت ننگ می شود و کار
فرمان مردم می کرد و بک بات می باید از پیش برداشت که چون نفیر چهل نند
امان نیست و اما آنچه باید نکرد اندیشه بسیار در امر معاش برداشت که برای آنکه
بیست و پنجاه نماند بیست تا بدین سر آمده و حاجت بن یاد خفتی ندارد
و همین قدر کار بسیار مانده برای این مدت کافی است و حاجت بسعی بک نیست
و نیز بفقیر سخنی باید بگریزد تا بکمی توان برد چهره مانی نند است اگر اندیشه
برای ن و غریب نداشت معلوم است که او را اندیشه خود و فارغ کردن برای کسی است
معاد بسیار است از اندیشه غریب نندان برای آنکه غریب نندان هر یک بخش خود هستند
چه حاجت است که اینکس خود را فدای ایشان کند عذای غریب نندان را چنان بوند

که بخش خود هست با وجود آنکه علامه فرزند نوری مرید اعتباری زنمان ^{عند}
ادی پر وای اعتباران هست چون کار بر او تنگ شد کجا پروای او بماند دنیا
که ادبی عجبان دسد غیر علامه بانفس خود که علاقه حقیقی است باقی بماند بود
^{بفرموده من} آنچه امر واپس صاحبته و بیبه و فضیلته الی تو و بهر من فی الارض
جهانم بخیه و چون چنین کند باز خورده ایشان را خود برایشان کند مردمان دنیا
خود را فدای فرزندان می کنند با احرار اهون و در دنیا ز دنیا است نه در مکر دنیا
و معنی ماخرت نه وای انکس که ترا بجای سال است تو را پانزده سال بماند نکونی
پانزده سال مدت است تا هر ده گذشتن انکس که بدست و پنج سال ماند بود
حالت بود که ششنگ تا بتوجه رسد بیدار شو بحال خود افتاد از همه چیز همدگر
بر کن و روی بخدا کن و عبادت و مشغول شو تا کلام خود را از آب پیرون بری تا
فکر یکن تهائی خود باید کرد فکر دیگر را بخودشان واگذار مثل بن آدم مثل
شکسته گاهست که غرق در باشد اهم هرگز نیست پاینده که خود را بسا حال اند
و کو خود را یکی نباید داشت که او کار خود بازمی ماند آن دیگر نیز باین مشغول
و مطمئن می شود و هر دو غرق می شوند مگر علاج شبی مروی که بشناوری خود را
و چند کس بهتر توان داد و دان رجال حقند که در این دریاد ستکی با این مانند
حق و الله مدد دینی باشد نه راه و فکر نبوی ای انکس که ترا شصت سال عمر است
ترا پنجاه مانده است پنج سال بچه چنان است ساعت بساعت قرع و غلین مرا
کوش دادا دلاند پیش کفن و کا خود کن اندیشه ملک مال بگذارد که کارت نزدیک شد
و دل حاضر دارا کرده ذکر ملت تلخ است اما چه کنم که این تلخ واقع است بتغانل و تجا

انهم ياتون
 متى خود ايكه بچاه دنده در خوابي مكر اين پنج درده در بابي اگر چه مردم داري كه فتر
 خواهي مرد مردم نصيحت خواهي كه بامردن همان كار كن كه شايده فتر باشد **في كتاب** اين فترها
 الصالحين ان شخص من الاخبيا استودعني بعض الملوك جوهره نفيسة وضعها الابهز
 في موضع من بدنه فظفر بها ابن له صغير فصر بها بالحجر فانكسر ربيع قطع فدخل على الابهز
 من الغم والخوف ما لا يطيق ففرم على الحرب فلقبه شخص فقال له ان محروبا فاذا ذكر
 قصته ففعله هذا الابيات الاربعة وكرم الله من اخف خفي بد وقفاه عن فهم الزكي
 كتم سراني من بعد عسر وفرج كربة القلب الشجي وكرم نساء به صباحا ونام
 المسترق في الهشي اذا ضاقت بك الاحوال يوما فتوا بالواثق الفرد العلي وقال له رد
 فالفرج يا بنيت من الله ففعل ما امر فينماكد لك ذا برسول الملك قد جاء به وقال
 ان سرته الملك حدث بها وجمع وقال الاطباء تكسر جوهره ربيع قطع لان بدنه لا ينقص
 فقال السمع والطاعة وحصل له من الفرج ما لا يوصف خلاص من الغم **حكاية** مردمان
 لاعرابي ولد اسم حمره فبينما هو عشي اذ برجل بنادي شا با با عبد الله فلم يجبه لئلا
 فقال له لا تسمع فقال باعم كلنا عبد الله فاي عبد الله نفعي فالتفت لاعرابي الى ابنه
 الا تنظر لي بلا غنة هذا الشاب فاذا في يوم برجل بنادي شا با با حمره فقال له ابن الاعراب
 باعم كلنا حاميه الله فاي حمره تعني فقال له ابو اسك يا من اجل الله ذكر اسم **حكاية**
 حكيم عن النصول اذا نفي ارا قتل عمه عبد الله وكان لا يمكن تظاهر فهاضه عنده ثم
 بلغه عن ابن عمه الاخر عيسى كان والبا بالكون فاما اسند عقيدته فيه فنام بذلك
 فقال فكره وكتمه عن جميع حاشيته فاستحضر عيسى واكره غايته الاكرام فاخلى به يوما
 وقال له يا بن عم انت مني وموضع سرى وانى مطلعك على امر فها انت في موضع خفي

اين فترها

مع ابنه

اخذ

بك فلما عيسى ناعبك ونفى طوع امرك ونهيك فقال ان عيسى عليك السلام
 بئانه وفي قتله صلاح ملكا فذه اليك واقتله سلهم سلم اليه عزم المنصور على الحج
 مضمر ان عيسى اذا قتل عبد الله الزم له القصاص وبسلكه الى اخوة عبد الله ليقنوا له فاستخرج
 منها ما كان عيسى فلما اخذت عيسى فكرت في قتله ورايت ان اسأله وروى عن فريزة وكنا
 صوته حسن الراي فقلت له انقصته فقال حفظ نفسك بحفظ عمك علم الامر فاني اري ان
 تدخله مكانا في بيتك وتكلم امره من كل احد وتولي بنفسك طعامه وشربه
 وتجعل له من مغالاة وابوابا ونظما للمنصور انك فقلت له امرتك باحضار علي رؤس الاشهاد
 فان اعزفت بقتله انك لو امرتك اخذت بقتله فقبلت مشورة وعمل بها وافهم
 للمنصور اني قتلتهم ثم حج المنصور فلما قدم من حجة واستقر في نفسي قتلتهم واستمر
 الى اعمام اخوة عبد الله وحشهم على ان يسأله عن عبد الله فلما علموا بذلك جاءوا عيسى
 الى المنصور يحضرون الناس فسأله عن عبد الله فقال المنصور يا عيسى في قتلك
 عبد الله لم يكن في منزلك حتى ارجع من الحج فانتابنا به لستاعة فقال عيسى امرتي بقتله
 فقلت له قال كذبت فما اردت ذلك ثم اظهر الغضب فقال لعومته قد امر عيسى بقتل
 اخيكم مدعي اني امرته بقتله وكذب فقالوا اذ فعلنا بقتله فقال شأنكم قال عيسى
 فاحذروني الى الرحبة واجتمع الناس على فقام واحد من عومتي و سئل سيفضل ليضربني
 فقلت يا عم لا تفعل وروى في الامر فزوده اليه فقلت بها الامر لما اردت قتلي
 وقد عصمتي الله منك هذا عمك باق وان امرتي بدفع اليهم دم فغضب فامر بالمنصور
 وعلم ان ربح فكره صادفك اعصاوا ثم رفع راسه قال يتنابره فنفى عيسى في انصر عبد الله
 فلما ساء له المنصور قال لعومته انك و عمتك وانصر فوالحي اري فيه ربا واسلم عيسى بكثرة

فلا يبرئنا الله من ذلك

الاستاد محکم بن شخصی نقل میکند که من مبلغ پنج هزار تومان عراقی بخانه شاهی
سلیمان صفوی فرستادم و حجت معتبر بود و معنی مشرف خزانة سپهرم و در
داس مدت هر نوع بود و جده را سر انجام و مشرف داده چون بجای حاضر نبود قبض
از و گرفتیم اندک بر پناه داد که ان مشرف بمن و دیگری مشرف شد بعد از چند روز حجت
مرا برپا آورد و بعضی سلطان رسانید و جده را طلبیدند من گفتم جده را دادم
و قبض مشرف را دادم گفتند بپادشاه و قبض پادشاه را دادم من بخانه رفتم هر چند
راجتم بنافتم تمام خانه و استیادان و بزرگواران ظاهر نشد و در عرض
تمام بگفتم بنی مهلت طلبید خانه همسایگان و هر احتمال مد شدی و گفت
اثری بنافتم در هفتة سیم محصلین غلاظتین نموده که با انواع نقد ب شکایت
نابگفته وصول شود و الا مرا بقتل رسانند و بهیچ وجه مراد ما نوجه ممکن نبود
در آخر هفتة محصلین مرا برپا داشته بصوب چار سوق روانه کرد و انجا مشغول نقد
من شده پادشاه وصول شود با هلاک شوم و من در عرضاه متوسل بحضرت
بخیال عبا گردیدم و مهربانم و چون معناد بمعجون افیون بودم و بجهت مبر نشد در
ان روز بخیال شده بودم بدکان عطاری سبده قدری معجون افیون خواستم قلیل
بکاغذ پاره های کان عطاری خود پیچیده بمن داد محصلین مرا برپا داشته و انرا شکایت
در عرضاه معجون را خوردم و کاغذ را افکندم بجهت اثر معجون که در کاغذ بود بجا
من چسبید و دستم فغا و حرکت دادم بنفاد عاقبت کاغذ را از اجاره جدا کرد
خواستم بیفکنم دیدم مهران زده بودند بنیک ملاحظه کردم برات مشرف سابق
خزانة بود که بمن داده بود از شادی پادشاه و در انجا شکر معبود را کردم برات

بخزانة وسابند مستخلص شدم **حكاية** تركي ان تاجر ادخل حصص جمع مؤلفاتي
 مسجد يقول شهدان لا اله الا الله واهل حصص شهدون ان محمد رسول الله فغضب
 من ذلك ذهب الى امام المسجد ليشاله فراه قد اقام الصلوة وهو يصلي على رجل واحد
 ورجله الاخرى ملوثة بالعدرة ورفعه الى عقبه فقال سبحان الله امضى الى القضا
 فاحبزه فاذا هو بعقب جارية بمشون بهاليد ففوه ومن في الجنداة يصيح يقول بالمسلمين
 انا حي فكيف تدفونني والقاضي يقول لا تقبلوا قوله وادفوه وتجب من ذلك فقلت
 لا مضين الى المحتسب فيل هو بالسجد الجامع يبيع الخمر فاذا هو بفناء المسجد بين يديه
 دت خمر يبيعها وفي حجره مصحف هو يحلف للناس ان الخمر خالصة ليس فيها ماء ولا نثار
 قد اجتمعوا عليه ويشترون الخمر فزاد تعجبي وقلت اذهب الى شيخ الاسلام فذهبت اليه
 فخطت باب بيته فاذا هو نائم على حجره على ظهر غلام يفعل به فتجرب وقلت لي من
 اشكو هذه الامور فقالوا فيها فاض متدين فذهبت اليه فاذا هو فاعده صدد
 مجلسه متحنكا وحوله عدول قاعدون وبين يديهم امراة فائمة على ظهرها وبين جلبيها
 رجل يفعل بها والقاضي يدق النظر الى ذكره وفرجها وكذا ذلك العدل وهذا
 يقول دخل وذلك لم يدخل فزاد تحيري فقلت اذهب الى صاعب الشرط فاذا هو جالس
 مع جماعة وعند رجل مر يقطع ذكره وهو يصيح ما ذنبي لم تقطعون ذكرني صاعب
 الشرط يقول هو لك ففعلت اني لوالى لا خبر بهذه الامور فزاد عنده رجل امر
 احد عبيته هو يستغيث يقول باي نيب تطلع عيني هو يقول سكت لا ذنب
 لك فقلت قلب الله المحض اهلك اهلها فسمع لوالى فقال لم تقول ذلك الكع
 فاحبزه بجميع ما شاهدته فقال بها الجاهل باحكام الشريعة واداب السياسة اسمع

من مات هذا الرجل فهو رجل نقال يكفنه عين واحدة وقد جنى جناح جنايته يستحق
 قلع احد عينيه لكنه يلزم له العيبا فزينا ان اقلع احد عينيه هذا النعال وامرنا به
 فهل ترى في ذلك طلبا باهاهل قلت لا ادم الله عدلك اما صاحب الشتر فكان
 دار مشتركة بين امرأتين باعتهما احداهما فصبها ذلك الرجل وشكت للمرأة عن اجتماعها
 في دار واحدة وعدم امنها من بضعها عليه كان زوجها غايبا فزينا ان تقطع كثر
 لبسها داره وامنت المرأة فهل في ذلك ظلم قلت لا اصالح الله الامير وكثر مثاله و
 اما القاضي الاخير فشكت له رجل عن زوجها وانكره الزوج وقال قد
 دخلت بها وكان القاضي مثبتا محققا فادان بكشف الحمار عنده وعند العدل
 فامر بالواقعة بحضورهم فهل فعل منكرك قلت معاذ الله طال الله بقاءك وبقاء
 واما شيخ الاسلام فان هذا الغلام مات ابوه وخلف ما لا كثير وهو طفل تحفظ
 الفسخ ماله وجاء الان وادعى بلوغه فادان بكشف امره فهل ذلك معصيته قلت
 لا واما المحتسب فان ذلك الجاع ليس له وقف لا كرم وعنب فيجعله خرا ويصير في
 مصلحت المسكين اما القاضي فكان هذا الرجل الذي في الجنادة في سفره شهد شوق
 عدول بموته والقاضي تركه وزوج زوجته وهو الان جاء هذا الرجل الذي هو
 زوج المرأة وصاحب المال وبدى بموته وهل يقبل قول رجل واحد لا يعرف عدل
 مع شهادة العدل بخلافه فهل يجوز بقاء من ثبت بطلانه من قلت لا واما الـ
 فاجتمع الناس للصلاة وهو خرج مسرعا فلوث رجله بالعدنة وضاق الوقت
 فاخرجها من الصلاة واعتمد على احد الاطراف اما المؤذن مؤذنا من فاستأجرا
 يهوديا يؤذن فيقول ما سمعت حكايته كان لرجل ابن نحوي مصنع الكرام في

ابو مهناشد بدا فاجتمع عنده اولاده فلهته فقالوا نذ عولك بئلا لعلنا في قال
انه يقبلني بكل ما فقال توصله ان لا يتكلم ندعوه فدخل فقال بابا بقل لا اله الا الله
تدخل الجنة فانها كيلة لان من عند حضور الموت ولم يكن ابطاني تمتك الا لا جلان
فلا تاراعني لدعوة فاهر من اعدس اسبيدج وسكخ وامرق ولبج وافرخ وونجج و
ابصل وامضر ووزج واملو زج واسكيب فصاح والده وقال غصوني

حكاية

فيل ند كان له لاهول يجمع ما يحصل له في موضع خرابته الى
ان جمع فيها قهريا من ثلثمائة درهم وجاها بماء عشرة دراهم كانت معلى الخرابه فدفنها
وضمها الى ما كان فيه رجل كان له وكان في سوق قريه من الخرابه فلما خرج بهلول
ذهب لوقبل واخذ له درهم فلما عاد اليها بهلول غدا فلم يجد له درهم وكان قد ار
الرجل يوم دفنها انه من باب الخرابه فعلم انه اخذها فجاء الى كانه وجلس قال يا احى ان
دراهم مدفونه في مواضع كثيرة من قريه واريد ان اجمعها في موضع واحد فنت فيها
الا يا ابي هذ عشرة دراهم مع ثلثمائة فانه اخرج من كل موضع فاحسب تبلغ جملتها ثمان مائة
ثم ثمانية دراهم في موضع كذا واربعمائة في موضع كذا حتى طرح ثلث الاف درهم فقال له
بهلول و من بين يدي به فقال الرجل في نفسه اصوات ان اذ ثلث ثمان مائة والعشرة الى
موضعها حتى يجمع اليها هذه الجملة ثم اخذ كل ما فيه هاشم جاء بهلول ووجد الخرابه و
اخذ له درهم وخرّب مكانها وغطاه بالتراب ثم كان الرجل منصرفا الى بهلول وقت
دخوله وخر وجهه فلما اخرج من الجملة فكشف عن الموضع بيده فثاوت به بالعدوه
ولم يجد شيئا ففطر لجملة بهلول عليه ثم ان بهلول عاد اليه بعد يوم او يومين و
جلس في مكانه عنده وقال يا سبيك احسب على جنسونا درهم او ثمانون درهما فحسب

الاف درهم
عاشق الرجل
عاشق الرجل

الرجل فقال فائز دوم فبسط يده الى السجدة فتم عنها فوثب الرجل بضربه
فعدا و مر حكاية كان يعقواش ترى جارية نظرا يوسف كان لها ولد يسمى بشير
فدخل عليها يوما وادى إليها جالس على حجرها واجلس يوسف على الارض فغضب لذلك
مباع ولدها فوقع ذلك الولد في مصر ثم جرى ماجرى الى ان وقع يوسف في مصر واما
امره الى ان صار ملك مصر فجاؤا اخوته فلما عرفوه قال اد هبوا بقميص الابنة وكان لشهر
من خواص خدمه ولا يعرف احد ههنا الا من فقال بشيرا فان هبنا لقميص فادفع اليه
او نحل الى ارض يعقوا وكان في ذلك خرجت من البلد وحدثت عريضة فقصد الله وتبكي ثوبا
الى امسها كما كان يفعل يعقوا يوسف وكان عريضة مقدا ما نحو مصر عن عريضة واما
اليها الطلب لما واستجبر منها خيرا فقال كان لي ابن كذا وكذا قال ما كان اسمه قال
بشير قال بآتماء انا البشير واعتقها ولم يعقوا ففرقه عنده يوسف حتى رأت ام البشير
بشير قال الجاحظ الف كذا باني واد والمعلمين وحققهم ثم مدت عن عزمت على تقطيع العنقا
فدخلت يوما مدبنة فوجدتها فيها معلما في هبة حسنة فسلمت عليه فرد على الحسن
ودخلت عنده وبلخت في انواع العلوم فوجدته كاملا فتقوى عزمي على تقطيع
ذلك الكتاب فكنت لاختلاف فيه فبحث يوما ان يارته فوجدت بابا لمكتب مغلقا
فصالت عنه فقبل مات له ميت فهو جالس في عزلة فقلت اعزته فبحثت اليه ففكر
الباب فخرجت جارية وسالت عني ثم استاذنت لي فدخلت فاذا هو جالس حزينا
كئيبا فقلت احسن الله عزرك واعظم الله اجرک فخرجت الى دموع من عيني تأوه فقلت من
الذي منك توفي فهل كان ولدك قال لا فقلت لك ذلك قال لا قلت اخوك قال لا
بل هو جيتي قلت سبحان الله الشاكيرة تجد غيرها فقال لا يوجد مثلها قلت كم مرة

كانت معك قال ما كنت رايتها بعد ولا اعرف منزلها ولا انسبها فقلت كيف ذلك قال
اعلم اني كنت جالساً في بابي ربي اذا رايت رجلاً يقول يا ام عمرو خذ الله مكره ردي
على فؤادي بها كانا فقلت في نفسي لو كان في الدنيا احسن من ام عمرو ما قبل منها الا
نفسها غايبة العشق فلما كان بعد ايام مر على ذلك الرجل وهو يعني ويقول لقد ذهب
الحمار يا ام عمرو فلا رجعت ولا رجع الحمار فقلت انها ماتت فخرنت عليه جلست في العراء
قلت قد كنت عزمت على تقطيع كتابي فالان قويت عزيمتي على ابقائه واجعلك في اول
الكتاب قال نعم قال ابو نواس اصعب حالة مرث على ان في ايام شيخنا خذت لي والدي بنتا
من الاشرف في بغداد وكان اخي في الكوفة وكان في حادثة عسرة وكانت قرابة البنت اهلها
يطلبون لقاتي وكنت ايضا اطلب لقاءهم ولكني كنت بطاعن ذلك لخلق ان يشاء
وعدم تبسريد بلها وابتدائها ونحو ان دقيقتها لم بهذا الباب هنك العرصنا
ومودت لندامتهم وكنت نصر الفرج فاذا حصل مرادها القوم انقاد شخصي الى الخليفة
واظفها خدمتهم وخلوصهم فقال لان زمان دوا حلت لي بغداد وروح اليها من دحل
الى الخليفة وبلغ عليك لا محالة فاذا لقيت تنزل بيت الخليفة واهلها حتى يروك
بهذا الزنى يحصل لك لنا عند ها وعند هم منزلة رفيعة فخرجت لي بغداد وود
اخرتها لئلا يطلع اهل المخطوبة عرودي حتى ليس خلف الخليفة فدخلت الى الكوفة
وعرضت على الخليفة فطلبني وعرضت عليه جال الكوفة واقعدت ماعتك من الكوفة
فسره ذلك واستحسن امره بلجلة جيدة فاخرة فلبستها امرته بالشعشي في دار الامارة
منقبت وتغشيت الضروف احر الليل واخذت دابتي ودليلي وقصدت دار المخطوبة
فلما وصلت اليها كانت القوم نائمون والابواب مغلقة ففرقت لباي فجاث جارية

الخليفة
علي

وقالت من هو قلت انا فلان بن فلان فرجعت ثم جاءت ففتح باب الدار ثم فتح
 باب البيت مفروش باحسن الفروش وقالت بت فيها الى الصبح فان القوم نائمون وما
 انعم بهم قلت احسنت فدخلت لبيت فيها محبة خلفه حسنة فتمت فيها فاذا ذهب
 اكثر الليل ركني بطني اشد حركة لكثرة ما اكلت في دار الخليفة وما ادرى ان المسراج
 ضربت اذ روي البيت والليل مظلم فاذا انا بقضاء صغير عند البيت فيه عند
 ظن مقام الظن لي اجد ودخلت الدار فاعتنيت لفريضة فعدت الى الصبي ورفعت المهد
 بالرفق لئلا يتبسه ارجفه من المهد جعلته في حجرى وجعلت عليه ملبوس وهو ظلة
 الخليفة وحولت روى الى المهد فصبحت حاجتى بحيث ملا المهد قلت ان اهل الصبي
 يزعمون انه منه وارث رد الصبي الى المهد فاذا هو غام في حجرى ضعفت ما غطت في
 مهد وتلوث من صدرى الى ركبتي فبقيت مختارة وردته الى المهد وابنته وبكى
 فعدت داخل البيت ملوثة من راسي الى رجلي وسكنت راوية مختارة في امرى فلما سمعت
 الظن بكاء الطفل عادت وارادت ان تأخذ لارضاعه ففرقت يدها الى العصد في
 الغلظة فقال يا سبحان الله كانه من عمل الضيف الطفل لا يتغوط هكذا فرادى تحرى
 وبقيت متفكر الى قريب من السحر فحصل الى المنقاض امر اخرى اشد من الاول ولم
 اقدر على الصبر عليها فاذا رابت السمان ثقتي في الجدار عند التقف كانت معي فلتشو
 خلفه فاحذتها وغضت فيها وملأتها غايطا وشدت راسها بمنجى كان معي فلتتها
 الى جانب الثقب فصادفنا لعل نسوة الجدار ووقعت عليها بالشد فرجعت وانفخ
 راسه صبا لعا على الفرس الجدران وتلوث لبيت مائنه ورجعى وراسى فضيت الى
 ان ذهب الصبح واكن دخول زفاق بغداد ففتحت ففتح باب الدار وترك دابتي وجرت

ان شاء الله تعالى

من در ب بغداد و فرستادی لکنه **حکایت** یکی را که بر کوبد بنیت حج بیازار بغداد
 شدم جوانی زیبا صورت داد بدیدم غضب معلم بر سر حلقه گران در بر و کشتی رفتن
 در پا بر سم نان کان هر چه بنام تر میخارم بدست رسیدی داشت و می بودند کونی
 که بچکبدر کل برت عارضش بر خاک قطره های که کلاه عقیق نام روز بکه فافله
 روان شد من نیز رفتم در منزل دیگر جوان داد بدیدم غلبه یی در پا کرد و دستا مصری
 در سر کلاه خود میفشاند بر مثال کبک بکلزار رود و میخارم اندیشه کردم که
 در ره و این جوان سری است با معشوق است که براه عشق می برند با عاشقی است که
 از منزل گاه بنیان بخواست نازش میسرانند از وی سؤال کردم که ای جوان کجا میروی
 گفت بخانه کفتم کدام خانه گفت خانه پریهانه که خلقی او آواره کرده است من نیز میروم
 که بدینم سرکشکان بکجای و نند و بچکار میروند و که خواهند دید و از بخت من
 چه خوش خواهند دید کفتم این چه استعداد راه است که نواری مکر از صعوبت
 باد به جزنداری گفت دوست و آواره کی ما خواهد رفتن حج بهانه افزاده است
 کفتم ای جوان بر کمر نه باختیار خودی و من آن قفای وان دو کند عین من میبرم کنا
 جوان کسان که ای فلان معدود را که چنین آورده اند کفتم این سبب را چه میگوئید گفت
 تا من از هر سه مویم باده را نکیز نگاه دارد که ما ششم بر کل خوکره ام و در هر سه مویم
 دلبران خفتم و از ششم قبال مجویان شکفتم کفتم بیانا با هم رفتن ما ششم گفت
 لا والله تو شمع پویشی من جرعه نوش تو پیر مناجاتی و من پیروند عزایان دوش
 در خار بودم و اکنون در خار دوش ششم انجوازاها میخاکداشنه گذشتم دیگر او را
 نکه ندیدم تا آنکه روزی بوفت فراخ که ما جوانان دیدار تحت غروب خفته و زار و

نژاد و بخود و ضعیف و ندر سر قصب معلوم و ندر دیا گفتن و نشان همان سبب
 و می بودند خواستم از او بکنم گفت ای فلان مرا می شناسی گفت اری او چند بل
 بگوی گفت دارد و فریاد در این راه بمشغولی و درند و بعلت مبتلای سارند گفت
 این همان سبب است گفتند آه از این سبب براسپای فلان دید که با ما چه کرد
 و چون ما را لکد کوب قهر انداختند اول گفت معشوقم بخود چون بیاد افتاد
 او و ند گفتند تو عاشقی و چون بعزات و سببم گفتند تو طفلی چون بخانه رسید
 گفتند تو در اینجا چه می کنی هر چند در دزدانم فریاد برآوردیم که ایها المظلوم ^{چون} ^{چون}
 که ارجع با خائب سوخته سوخته و شناخته که در این خانه غریبه ای فلان زار و زارم
 و از نازکی پیرانم پندارم طالبم با مطلوبم محکم محتاجم و از این تفکر ماند و سوخته
 بیمار اما بیمار این تفکر دارم اشخص گفت که برای اینجو سوختن بمان تا ترا پیش ^{بیاورم}
 برم و از اینجا بر بهام گفت مردها کن که در اینجا بر سر دارم و در این تفکر و
 و از و رکذ ششم شب و حوالی مسجد الحرام بو طائف عبادت مشغول شدم صبا
 که نیت دایم خانه کرده ام از کنار حرم بخوان سقیم مرده بروش میزند از آن حالت
 از یکی از محرمان سؤال کردم گفت عاشقان کشته معشوقند بر بنیادن کشتگان و از
حکایتی عن کمال الدین بن عنان القشیری قال دخلت علی روضه مولانا امیر المومنین
 فزهدته و تحولت الی القبله ثم قلت فتعلق مسامر من الضیاع المقدس بقبا و مره فقلت
 مخاطبا لاهل المومنین عم ما اطلب عوض هذا الا منک یا مولای و کان الی جنوی رجل منی
 فقال لی مستهزئانی ما یعطیک عوضه الا فناء و دت یا فخر جناس من ان یارة و جنب الحلة
 و کان کمال الدین بن حشمت امیر جملة بر بدن بدن هبالی بغداد فخرج خادمه و قال علی

لست ابن فتم انه امران بطلب کمال الدین قنوه و بخلعه قبا و ورد با بلفظه الی علی
 لامراده فجدف غدا بیک و ادخل فی الخزانة و البس فی قبا و ورد با فادخل فی علی ابن قسم لا
 علیه و اقبل کفیه فتنظر فی معضبا فعرف منه الکراهة ثم التفت فی خادمه معضبا
 و قال له طلبت فلانا فابن هو و من هذا فقال الخادم انما طلبت کمال الدین القنوی
 و شهد جماعة الدین کانوا فی مجلسه انه امر باحضار کمال الدین و اعطاه الخلعة الوردیة
 فقلت ایها الأمير ما خلعت انت علی انما هذه الخلعة خلعت فی امر المؤمنین فالتفت
 منی بحکایة فحکمتها له فخر ساجدا و قال الحمد لله الذی جعل هذه الخلعة بیک حکایة
 شخصی بود که مدتی در اعمال خلفاء و جنبل بود و بکفایت مشهور و نام او مجمل الدین
 و مشهور به بیگ بود بعد از آنکه مدتی بران گذشت و بجد بل و لست از خلفه
 دیگر شد و مهمل ماند و مدتی گذشت و از پادشاه رفت و معطل و بیکار ماند
 و اند و خسته داشت صورت کرم و نهمی ست شد و بس کھولت نیز رسید بود
 و از دیوار دور شد و از نظرها باز ماند و در امر خود متحیر ماند ناچار کهنه جامه
 باقی ماند از زمان عمل با بوی لاغری داشت کهنه زنی گذاشته بران سوار
 ببعدا و آمد بمنزلی جز و آمد و روز دیگر بدرخانه و نرفت که شاید علی که
 سزاواردا و باشد با و تقوی بکرم و در در خانه ماند و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت
 و در خانه نرفت و نرفت با همان با و جامه و عقب نرفت و نرفت و نرفت و نرفت
 رفت و در در خانه نرفت و نرفت تا و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت
 و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت
 اعتنائی نکرد و باند و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت

وضع سوار شد بد خانه و زبردت مراحم او شد تا مراجعت و زبردت بماند
 رفت بمنزل عود کرده تا نزد یک دو ماه هر روز رفتی و در برابر و زبردت بحال
 اوشتی و با او سوار سنگ و دفتی مراجعت کردی چنان و دیروز او و منفر شده
 بود که از رؤیت او غضبناک گشتی و رؤیت و زبردت و دشت و دشت بلای خود
 دیگر و زدی بعد از عود هیچ بمنزل خود شخصی که با او معرفتی است طلبید
 گفت برو با هیچی بگویند ما را این بر ملاقات خود بخود ملاک و کمال بمانی علم
 نیست که بتو داده شود و انعامی هم بجهت تو در نزد من نیست برو مشغول بکار بجهت
 خود پیدا کن ان شخص میگوید نظر بعمدت سابقه مرا و محال است که چنین باو
 پیغام دهم هزار درهم بابت دست او خود برجاشته و زبردت و کفتم و زبردت گوید
 حال از تو محال است میگویم این قلیل انعامی است بجهت کند از غبار تو حال بماند خود را
 کن اگر عملی پیدا شود تو را طلب میگویم هیچی چون بپراشته متغیر شد گفت ببرد
 بگو اگر ده سال بمانم تا عملی که سزاوار نباشم بگویم بخوارم رفت و هزار درهم بجهت
 نگاه دار و هر روز خواهم دید و ترا بخوارم کرد چون بخوارم شد غضبناک شد
 کفتم چه میگوئی و زبردت و چنان گفت و هزار درهم و دخت از خود من است گفت
 هر چه هست جواب همان است من در راهم و دخت را برداشته زبردت و زبردت من
 را معروض داشتم و زبردت بجهت و غضبناک شد گفت اگر خود را بجاو کشد
 نمیکند از در همی باو برسد و در بعضی روز چون و زبردت من آمد شخصی بود بجد
 الدین زبردت و دشتان قدم و زبردت و همیشه زبردت و دشتان بگویم او را
 شود و عملی شایسته باو محول نماید و او را حاضر کرده بود و همان عصم وارد شد

و در پیشانی نام او را ملاقات کردم گفت فردا صبح حاضر باش که تو را محمد بن خلیفه
 بعلی بن ابی طالب نصب نمایم و در دگر هبیری با همان جامه و بای بود و در تران هر روز این
 بر در خانه خلوت و در پستاند موند و نیز در خانه حاضر بود چون و زبیری و نامل
 ملاقات هبیری شد بغایت غضبناک گشته و در هم کشید سوار شد بصوب
 دارالخلافه و زبیری خود در خانه ملاقات کرده او را بهرام آمدن بداد الخلافه که بعقب
 نکرست دید هبیری نیز می آمد بر بغیر او فرود گفت لعن الله هبیری و در عرض او هر
 چند قدم از پنجم نگاه می کرد و در زبول مبعوث گفت لعن الله علیک تا با این بغیر
 در دو دار الخلافه از اسب فرود آمد بحضور خلیفه شتافت و مکر می گفت لعن الله
 الهبیری چون خلیفه او را دید گفت بیست سوار از مصر آمد و مکاتبت سید اعمال
 مصر غیر منصب و ناچاریم از نصب مبری کافی بر عمل مصر همین دم بگویی بگری که حسب
 و روانه کفایت و تدبیر باشد تعین کن که تدارک او دیده شود و در جواب گفت بگوید محمد بن
 زبیری حاضر است از غایت تکرار دگر هبیری از زبان او جست که محمد بن هبیری
 حاضر است و در دار الخلافه خلیفه گفت محمد بن هبیری زنده است گفت بی گفت
 کفایت و مشهور و سزاوار تران و باین عمل کسی نیست من طالب او بودم و زبیری
 او حاضر است لیکن مطلب من محمد بن زبیری بود خلیفه گفت هبیری بگو گفت
 او را مؤثر سفر نداده و تهیه که لازم است و ما میسر نیست گفت صد هزار دینار
 از خزانه هبیری برسانند بجهت تهیه سفر و زبیری گفت دیون بسیار و خرج عیال او را
 از کار و کند و دماغ او افسرده شده است خلیفه گفت صد هزار دگر بجهت
 ادای دیون و مؤثر عیال با و بدهند و خادمی گفت هبیری را حاضر کن تا به بندهم فلان

ميري راجح خليفه مسرود و بجلع فخره و ماله و ما شاعفت فاشودا بالان مصر
 بجته و صا درود و بشت هزاره دينا و بجته فقهه سفر و سا بر ضروريات با و عتبات
 شد برون آمد و دبيرى ر عقيب دبر و مراجعت كرده بصورت هر و زهري بمنزل
 خود رفت **قال السيد العالم على بن عبد الحميد النخعي** شرح مصباح الشيخ الطوسي
 عند بيان ما روى ان من قرأ في ليلة ثلث عشر من شهر مضامورة القدر
 الف مرة لا يصح وهو شد به اليقين بالاعتراف بما يخص بنا قال كنا جماعة في ليلة
 بفر صبا لها عن يوم الخميس ثالث عشر من شهر مضامنة عثمان و عثمان و سبعا
 في الجامع الشريف بالكوفة معتكفين على كذا فلما فرغنا من المصاوة اخذنا في قراءة
 سورة انا انزلناه الف مرة فنام بعضهم افلناه واذنجننا و لم يزعج ونام فلما فرغنا
 القراءة اخذ كل واحد مننا مضجعة فزابت في النوم ولفظ كان نوم غير غالب بل هو قرت
 من الستة كانوا با قد فتح لاد رهي في السماء و في الارض و خرج منها جماعة على هبات
 حسنة فاقبلوا على يقولون انتم بائمتم المعصوبين فهم الاعلام الهداة الاكارم **المنقاة**
 السادات البررة و الاقباء المتفقا لانهم الزهر و الاوابون الغر و الى غير ذلك من الامكار
 فلما اصبحنا قصصت المنام على اصحاب فقالوا لرجل الذي نام عن القراءة و انارت
 في منامه من الاعراب بعض هذا قلنا الدنيا بالدنيا و الليل بالسواد و الحمد
قال بن الجوزي في تاريخه ان لياب بنت مر القيس تزوجها الحسن على عليها السلام
 فولدت له سكتة و كان يحبها حباً شديداً و كانت لياب معه يوم السبت فخرجت
 الى المدينة مع من رجع فحبها الاشراف من مرش فطالبها و الله لا يكون حواضر بعد
 ابن رسول الله و عاشت بعدهم سنين شهر لم يخلها الى ما ^{سيف} ثلث في اعلام الاعلا

و قد
 ثبت
 في
 نسخة

فنهى عاصم الذي قال رسول الله في حقته نهى سيد اهل الوركان عاتل اهلها ومن علمها
 حكاها الاخف بن قيس قال رايته يوما فاعدا بفضاء واده محبسا بجمل بصفه محدث
 اذا انى برجلين جل مكثوف ودجل مقبول فقبل له هذا المكنون ابن احبك والمقبول
 ابنك قتله ابن احبك قال الاخف فوالله ما استقام من تكاسره ولا قطع كل منة فلما
 كانه الثقت في ابن احبه فقال بئس ما فعلت اثمك بربك وقطعت حكم وقطعت
 ابن عمك ثم قال لابنه الاخر قم يا بني وحمل الكنان بن عمك وادفن اخاك سوقا الى ملأ مائة
 من الابل وانه ابنها في كتاب المستطرف ان ام عمر بن العاص كانت بغية عند عبد
 الله بن جرماع فوطئها في ظهرها فاحد ابولهب امته بن خلف وابو سفيان حبيب العاصم
 وابل فولدت عمر واما دعاه كلمة فحكمت فيه انه ففعلت هو للعاصم ان كان ينفق
 عليها وكان عمر واشب بابي سفيان وقال هشام بن محمد ان ابنا الكلبى ان معوية
 كان لاربعة وكانت له من البغيات المملكات وان ام بن يمين معاوية مكنت عبدا
 ابها من نفسها فحملت به بن يمين وقال بعضهم ان الطليحة والزبير كانا من غزاهما فائدة
 ان القرشي كل من ولده النضر بن كنانة وبين النضر وبين النضر اثني عشر ابنا قال الكوفي
 جهوا الشيعه بن عمون ان قتل عمر بن الخطاب في تاسع ربيع الاول ولبس بصبيح قال
 محمد بن ادريس في سريره من زعم ان قتل عمر بن الخطاب فيه فاختل باجماع اهل النواحي
 والاشهر وكان قال المفيد في كتاب التاريخ واما قتل عمر في يوم الاثنين اربع ليل اربعة
 من ذي الحجة سنة ثلث وعشرين من الهجرة مضى على ذلك صاحب الغرة وصاحب المعجم
 صاحب الطبقات وصاحب كتاب مسانيد الشيعه وقال ابن طائوس الاجماع حاصل من
 الشيعه والعامة في الاشكال كوشهاد در پنج جامع ودره كذا في تاريخ طوفا

تأريخ سنة ثمان مائة وثمانين من الهجرة سنة ١٢٢٥ من سال و ٤٨٠ و ٤٨١ من ذى القعدة
التي لاهل السنة هي موطن ما لك ان من قديك المالكية وصيحه مستم حجاج النبوة
وصيحه ابو عبد الله محمد بن اسمعيل البخاري وصيحه ابو داود النجاشي وصيحه الزمكي وصيحه
الاسدي ومجاسع بن الصفي بن ابو عبد الله محمد بن نصر محمد ومجاسع بن الصالح سنة
هو ابو الحسن بن زين معوية بن عمار القديك الاندلسي ابن المعالي هو ابو الحسن بن علي
محمد الخطيب الشافعي لم يزل في الواطى اعلم ان ابن مرجانة هو عبد الله بن زياد وزاد
ابوه فان مرجانة اخذ جدان زياد كاد كرم شيخنا الطبري في اماه ان اعلم باجهل اسمه
عمر كنية ابو الحكم سماء المسلمون ابو جهل وابو لهب سهر عبد المعز وكناه ابو بذلك
لحسن وحمزة وجهه اعلم ان مقداد بن الاسود هو مقداد بن عمرو بن التمر في واخذ الاسود
ابن عبد نفوس ابنا فانسب لمقداد اليه كجميع ذلك في كتاب اعلام الصحابة من الاماخذ
التي فيها لا يخرج عن احوال ما رواه ثقة الاسلام في الكافي في الشيخ في باب بسندهما
عن عبد الرحمن بن الحجاج الجلي ونقله في الواقي في كتاب الشهادة في باب شاهدان
واليمين المدعى عليه عن ابى جعفر قال بعد كلام ان عليا كان قاعدا في مسجد الكوفة
به عبد الله بن نعل التميمي معه روع طلحة فقال له هناد روع طلحة اخذت غلولا يوم
فقال لعبد الله بن نعل فاجعل يدي بينك فاضبك الذي ضحك المسلمين فجعل
بينهم وبينه شرجا فقال علي ع هناد روع طلحة اخذت غلولا يوم البصرة فقال شرجي هذا
على ما تقول بينه فاشيا لمحمد بن فهد اخذت غلولا يوم البصرة فقال
هذا شاهد ولا اقضي بشهادة شاهد يكون معه من قال فدا عاقبة فهد بهاد
طلحة اخذ غلولا يوم البصرة فقال شرجي هذا ملوك ولا اقضي بشهادة ملوك فغضب

قال صاحب الوالدة بياض ان نزلها بياض الغسل كما اشترنا البية تغليبه انهم وضع
 الاشكال ان ذلك البياض كما لا يخفى في الاغلاط الواقعة لصاحب مجمع البحرين انه في مادة شهد بعد البية
 معناها ومعنى ما يشق منها المثل هو الشهادة قال وشهدنا جبر مع وفقرهم ايضا انه من مادة
 شهد مع انه مغربا هذه اية يجب الملك في الاغلاط الفاحشة التي صدرت عن مؤلف اخيرا والية
 في بياضها الادوية والمعايير وخواصها وكيفية تركيب المعاجين ان بعض مترجي المفرد في الاربعة
 ان في بياض اسفر قال وفيه شيا اسفر وجع اسفر وهو سليمان يعني اسفر شاه اسفر كوسند يعني
 في اسفر شاه وجع اسفر نزل كوسند يعني اسفر مريم وجع عبادنا وسليمان يعني اسفر مريم يعني اسفر سليمان
 في وصاحب اخيرا ان وادرج هو سليمان اذا وادعطف تصور نود وجع هو سليمان ان في نزل
 ان الفاظ كونه ودر بياضها ان ميكوبد ريجان وادور شاه اسفر وجع اسفر وجع هو سليمان
 كوسند في الاغلاط الواقعة لصاحب مجمع البحرين انه في مادة خفت بعد البية قوله نعم ولا تخاف
 بها وقوله تخافون وانهم الخاف الى قوله يستخفون من الناس ولا يستخفون من الله وهو ميم
 هو الاستخفاء يعني الاستتار اي يستخفون من الناس ولا يستخفون من الله انتهى فخطا بين
 مادة الخف والخفاء **فائدة** دعا جليل القدر بحرب كره في مراد الجاهل منقول عن الكا
 باسنا عن عبد الرحيم الفقيه قال دخلت على ابي عبد الله افضلك جيلنا فقال اني اخبر دعيا
 قال دعني اخبر اعلم ان ازل بل امر في رفع الارسول الله صلى الله عليه وسلم اهدى بها الى رسول الله
 قلت كيف اصنع قال اغسل وقصه ركعتين يستغني فيها استغناح الفريضة وشهد فيها
 تشهد الفريضة فاذا فرغت من الشهادتين قل اللهم انك السلام ومنك السلام واليه
 يرجع السلام اللهم صل على محمد وال محمد وبلغ روح محمد في السلام وادواح الامة الصالحين
 في السلام واردد على من السلام والسلام عليهم ورحمة الله وبركاته اللهم ان هاتين

في بياضها الادوية والمعايير وخواصها وكيفية تركيب المعاجين ان بعض مترجي المفرد في الاربعة
 ان في بياض اسفر قال وفيه شيا اسفر وجع اسفر وهو سليمان يعني اسفر شاه اسفر كوسند يعني
 في اسفر شاه وجع اسفر نزل كوسند يعني اسفر مريم وجع عبادنا وسليمان يعني اسفر مريم يعني اسفر سليمان
 في وصاحب اخيرا ان وادرج هو سليمان اذا وادعطف تصور نود وجع هو سليمان ان في نزل
 ان الفاظ كونه ودر بياضها ان ميكوبد ريجان وادور شاه اسفر وجع اسفر وجع هو سليمان
 كوسند في الاغلاط الواقعة لصاحب مجمع البحرين انه في مادة خفت بعد البية قوله نعم ولا تخاف
 بها وقوله تخافون وانهم الخاف الى قوله يستخفون من الناس ولا يستخفون من الله وهو ميم
 هو الاستخفاء يعني الاستتار اي يستخفون من الناس ولا يستخفون من الله انتهى فخطا بين
 مادة الخف والخفاء **فائدة** دعا جليل القدر بحرب كره في مراد الجاهل منقول عن الكا
 باسنا عن عبد الرحيم الفقيه قال دخلت على ابي عبد الله افضلك جيلنا فقال اني اخبر دعيا
 قال دعني اخبر اعلم ان ازل بل امر في رفع الارسول الله صلى الله عليه وسلم اهدى بها الى رسول الله
 قلت كيف اصنع قال اغسل وقصه ركعتين يستغني فيها استغناح الفريضة وشهد فيها
 تشهد الفريضة فاذا فرغت من الشهادتين قل اللهم انك السلام ومنك السلام واليه
 يرجع السلام اللهم صل على محمد وال محمد وبلغ روح محمد في السلام وادواح الامة الصالحين
 في السلام واردد على من السلام والسلام عليهم ورحمة الله وبركاته اللهم ان هاتين



بسم الله تعالى
أعلم أن هذا المجموع الكثير
الفتاوى والمؤلف الخطير الفريد المصنف
لأنواع البذائع المسمية بخرائن
اشتهر على ما استلذ به السماع وبما لفت
بوقع عند الخاطر طرب لال وشهد للذهول
في الكلال من حكايا البقرة معجزة وعلوم
كثرة غريبة واشتغال بغيره وغائب
حكومتها الأثمان وأما عقولها ما رزق بقلائد
العقلاء وأجاسها الخواطر وتقر برويها التواظف
أقر الله عيونكم إيماناً بالقانون لفنون اللطائف الدقيقة والظرائف
الشريفة بطبع هذا الكتاب المستجاب الذي لم تبلغ إلى ذلك يد ولا رطل
الأشياء لأنفس ومنه الكتاب من مؤلفات العالم الفاضل
الشيخ الكامل المشتهر في الأفاق المنقذ على فضله
الأنقا المحقق الرباني والمدقق الصديق القوي
السنة والفريد البقي الفضل الرباني
طاب الله ثراه وجعل في القدر ما واه بسعي
وأما أقل الحليقة الموهبة المغفلة الموهلة
فمن الغاية من زاحم الخواطر
والأصغر من المسكن
١٢٩٠

